NORA ROBERTS

CHEIA CURAJULUI

NORA ROBERTS

Cheia curajului

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
ROBERTS, NORA
Cheia curajului / Nora Roberts. trad.: Nicoleta Ştefănescu Popescu Inoteşti. - Bucureşti : Orizonturi, 2009
ISBN 978-973-736-116-5

I. Ştefănescu-Popescu-Inoteşti, Nicoleta (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Coperta: BOGDAN CĂPĂLNEANU
Redactare: CORINA DUMITRIU
Tehnoredactare: ADRIANA FLEANCU
Bun de tipar: MIHAELA NICOLAE

Copyright © 2004 by Nora Roberts
Toate drepturile asupra acestei ediţii aparţin Editurii ORIZONTURI

Bd. Libertăţii, nr. 4, bloc 117, etaj 3, ap. 7,
sector 4, cod 040128-Bucureşti,
Tel.: 317.76.79, 0744531333, Fax: 317.76.78
e-mail: orizonturi@editura-orizonturi.ro

NORA ROBERTS

CHEIA CURAJULUI

Traducere de:
Nicoleta Ştefănescu Popescu Inoteşti

Editura ORIZONTURI

TRILOGIA CHEILOR

cuprinde:

- **Cheia luminii**
- **Cheia cunoaşterii**
- **Cheia curajului**

Mamei mele,
care a fost suficient de curajoasă
ca să ne crească pe noi cinci

Curajul este scăunelul pe care stau Virtuțile.

ROBERT LOUIS STEVENSON

1

Zoe McCourt avea şaisprezece ani când l-a întâlnit pe băiatul care avea să-i schimbe viaţa. Crescuse în munţii din West Virginia, fiind cea mai mare dintre cei patru copii. Înainte să ajungă la vârsta de doisprezece ani, tatăl ei fugise cu nevasta altui bărbat.

Nici atunci Zoe nu o considerase ca pe o pierdere mare. Tatăl ei era un om care se enerva repede, avea toane şi prefera să bea bere cu băieţii sau să se culce cu nevasta vecinului decât să îşi vadă de a lui.

Totuşi, era greu, deoarece, de cele mai multe ori, măcar aducea salariul întreg acasă.

Mama ei era o femeie subţire, nervoasă, care fuma prea mult şi compensa lipsa bărbatului ei, înlocuindu-l cu amanţi care, în mod obişnuit, erau făcuţi din acelaşi aluat ca Bobby Lee McCourt. O făceau fericită pentru scurt timp, mânioasă şi tristă pentru mult timp, dar nu fusese niciodată capabilă să-şi ducă viaţa fără un bărbat mai mult de o lună, în niciun caz.

Crystal McCourt îşi crescuse copiii într-o rulotă dublă, aşezată în Parcul de rulote Hillside. După ce bărbatul ei fugise, Crystal se îmbătase praştie şi, lăsând-o pe Zoe să aibă grijă de toate, sărise în maşina ei, marca Camaro, cumpărată

la mâna a treia, pornind în căutarea, așa cum spunea ea însăși, a „nenorocitului ăluia care m-a înșelat și a curvei lui lepădată de Dumnezeu".

Fusese plecată trei zile. Nu-l găsise pe Bobby, dar, în schimb, se întorsese trează. Cursa o costase ceva din respectul de sine și locul de muncă de la salonul de înfrumusețare al lui Debbie.

Deși salonul lui Debbie nu era decât o baracă, pierderea salariului însemna foarte mult.

Această experiență o întări pe Crystal în mod considerabil. Și-a adunat copiii în jurul ei, le-a spus că lucrurile nu vor sta prea bine și că le va fi greu, dar se vor descurca ei în vreun fel, până la urmă.

Și-a pus pe peretele rulotei diploma ei de cosmeticiană și și-a deschis propriul salon de frumusețe.

Lua prețuri mai mici decât Debbie și avea mai mult talent la coafat.

Așa că s-au descurcat. Rulota mirosea puternic a perhidrol, a soluție de permanent și a fum de țigări, dar s-au descurcat.

Zoe se ocupa de șamponat, mătura părul tăiat și avea grijă de cei mici. Când a dovedit că avea aptitudini, a fost lăsată să pieptene sau să potrivească părul clienților din foarfecă.

Și visa la mai bine, la mai mult, la lumea de dincolo de parcul de rulote.

Învăța bine la școală, mai ales la matematică. Talentul ei pentru numere i-a permis să aibă grijă de contabilitatea salonului mamei ei, de taxe, de facturi.

Era adultă înainte să împlinească paisprezece ani, dar copilul din sufletul ei năzuia la mai mult.

Nu era nicio surpriză că fusese fermecată de James Marshall.

Era atât de diferit de ceilalți băieți pe care îi știa ea. Nu doar pentru că era puțin mai mare – nouăsprezece ani, față de cei șaisprezece ai ei –, ci pentru că umblase prin tot felul de locuri și văzuse lucruri diferite. Și, Dumnezeule, era așa de frumos! Ca un Făt-Frumos din cartea de povești.

Poate că străbunicul lui muncise în minele din dealurile acelea, dar James nu avea pe el praf de cărbune. Generația de la mijloc îl spălase în întregime și îi adăugase un strat de lac și de luciu.

Familia lui avea bani, bani care le oferise membrilor ei stil, educație și călătorii în Europa. Ei aveau cea mai mare casă din oraș, albă și elegantă ca o rochie de mireasă, iar James și cu sora lui mai mică mergeau amândoi la școli particulare.

Familiei Marshall îi plăcea să dea petreceri somptuoase, cu muzică live și mâncare sofisticată, adusă de la restaurant. Doamna Marshall o chema întotdeauna pe Crystal la ea acasă ca să o coafeze pentru petrecere, iar Zoe o însoțea adesea ca să-i facă unghiile.

Visa adesea la casa aceea, așa de curată și plină de flori și lucruri frumoase. Era minunat să cunoști oameni care duceau un asemenea trai. Nu toată lumea se înghesuia într-o rulotă care mirosea a chimicale și fum de țigări.

Își promisese ei însăși că într-o zi va locui într-o casă. Nu trebuia neapărat să fie grandioasă, precum cea a familiei Marshall, dar va fi în orice caz o casă adevărată și va avea și o curte mică.

Și, într-o zi, va călători și ea în locurile despre care vorbea doamna Marshall: New York City, Paris, Roma.

Își economisea bănuții din bacșișurile pe care le primea și din plata diverselor treburi pe care le făcea. Mă rog, banii pe care nu îi dădea mamei ca s-o ajute să alunge de la ușă spectrul foamei.

Se pricepea la bani. La șaisprezece ani avea patru sute paisprezece dolari strânși într-un cont de economii.

În aprilie, când împlini șaisprezece ani, câștigă niște bani în plus, ajutând la servitul meselor la una dintre petrecerile doamnei Marshall. Era destul de prezentabilă și dorea din tot sufletul să muncească.

Pe atunci avea părul lung, un val drept și negru care i se revărsa pe spate. Fusese întotdeauna slabă, dar înflorise într-un fel care îi făcea pe băieți să-i dea târcoale. Nu avea timp de băieți – sau mai bine zis, nu prea mult.

Avea ochii căprui-aurii, tiviți cu gene lungi, care întotdeauna priveau, urmăreau, se mirau, iar gura ei cu buze pline zâmbea rareori. Trăsăturile îi erau bine definite și acutite, adăugând o notă de exotic care contrasta cu timiditatea ei înnăscută.

Făcea tot ceea ce i se spunea, dar și făcea lucrurile bine, rămânând, pe cât posibil, de o parte.

Poate că James fusese atras de timiditatea ei, sau de competența tăcută. Dar el flirtă cu ea în acea seară de primăvară, o făcu să se înroșească și, până la urmă, o flată, spunându-i că vrea să o mai vadă.

S-au întâlnit în secret, ceea ce îi înzeci emoția. Simplul romantism de a atrage atenția unei persoane ca James era copleșitor. El o ascultă, așa că timiditatea i se destrămă și îi povesti despre visele și speranțele ei.

Era drăguț cu ea, și de câte ori reușea ea să se strecoare afară din rulotă, se plimbau cu mașina sau, pur și simplu, priveau stelele și vorbeau.

Sigur că, în scurt timp, făceau şi altceva în afară de a vorbi.

El îi spunea că o iubeşte. Spunea că are nevoie de ea.

Aşa că, într-o noapte caldă de iunie, pe o pătură roşie întinsă pe jos în pădure, îşi pierdu inocenţa cu optimismul înflăcărat al tinereţii.

El era în continuare la fel de drăguţ, la fel de atent şi îi promise că vor fi mereu împreună. Îşi imagină că el vorbea serios. Ea crezuse cu siguranţă.

Dar trebuia plătit un preţ pentru tinereţe şi prostie. Ea îl plătise. Şi, gândi ea, la fel şi el. Poate că el plătise cu mult mai mult decât ea.

Într-adevăr, ea îşi pierduse inocenţa, dar James pierduse o comoară mult mai preţioasă.

Privi acum către acea comoară. Fiul ei.

Dacă James îi schimbase viaţa, Simon i-o îndreptase. Într-un fel nou, şi într-un alt loc. James îi dăduse o idee despre ce însemna să fii femeie. Copilul o făcuse femeie.

Avea casa ei – casa ei micuţă cu o grădină micuţă – şi o obţinuse ea singură. Nu călătorise în toate acele locuri minunate aşa cum visase odată, dar văzuse toate minunăţiile lumii în ochii fiului ei.

Şi acum, aproape la zece ani după ce-l ţinuse pentru prima dată în braţe şi îi promisese că nu îl va dezamăgi niciodată, mergea mereu înainte, împreună cu fiul ei. Avea grijă ca Simon să aibă tot ce este mai bun.

Zoe McCourt, fata timidă crescută printre dealurile din West Virginia, se pregătea să-şi deschidă propria afacere în frumosul oraş Pleasent Valley din Pennsylvania, împreună cu alte două femei care îi deveniseră prietene şi ca surori, în doar două luni.

„Răsfăț" se va numi salonul lor. Îi plăcea numele ăsta. Asta și voia să fie pentru clienții ei. Avea să fie muncă, muncă grea, nu glumă, pentru ea și pentru prietenele ei. Dar până și munca era un fel de răsfăț, pentru că era munca pe care toate trei visaseră să o facă.

Galeria de artă și artizanat a lui Malory Price avea să ocupe o parte din parterul frumoasei lor case. Librăria Danei Steele va fi în cealaltă parte, iar propriul ei salon va fi la etaj.

Doar câteva săptămâni, gândi ea. Câteva săptămâni de redecorare și renovare, de stabilit aprovizionarea, stocul, echipamentul. Apoi vor deschide ușile.

Gândul ăsta îi făcea stomacul să tremure, dar nu era vorba doar de teamă. O parte din acea nervozitate era pură bucurie.

Știa exact cum va arăta atunci când renovarea va fi terminată. Culoare plină și lumină în salonul principal, apoi tonuri mai delicate, mai relaxante, în camerele de tratament. Va pune lumânări de jur împrejur pentru aromă și atmosferă și tablouri interesante pe pereți. Apoi, o lumină bună care să flateze și să calmeze clientela.

Răsfăț. Pentru minte, trup și spirit. Avea de gând să le ofere clienților ei câte puțin din toate acestea.

În seara asta, plecase cu mașina din Valley, locul unde își construise casa și în curând avea să-și deschidă afacerea, și se îndrepta spre munți. Acolo unde își va înfrunta soarta. Simon privea pe fereastră puțin trist. Nu era fericit, ea știa asta, pentru că insistase să îmbrace costumul.

Dar, atunci când erai invitat la masă într-un loc precum Vârful Războinicului, trebuia să te îmbraci frumos pentru o asemenea ocazie.

Absentă, trase ușor de poala rochiei. O cumpărase la un preț bun și spera că jerseul de un mov-închis era ceea ce se cădea pentru vizita aceea.

Poate că ar fi trebuit să poarte ceva negru, se gândi ea, să arate mai demnă şi mai sobră. Dar culoarea asta îi plăcea foarte mult şi avea nevoie de ea ca să se simtă mai sigură. Seara asta era una dintre cele mai importante din viaţa ei, aşa că putea să se îmbrace cu o rochie care o făcea să se simtă bine.

Strânse din buze. Acum, după ce gândurile i se învârtiseră în cerc în jurul a ceea ce evitase să gândească, trebuia să ajungă şi la asta.

Cum, oare, va reuşi, gândi ea, să-i explice unui băieţel de nouă ani tot ce făcuse şi, mai mult, ceea ce avea de gând să facă?

– Cred că ar fi bine să vorbim despre motivul pentru care mergem acolo în seara asta, începu ea.

– Pun pariu că nimeni altcineva nu va purta costum, mormăi el.

– Pun pariu că greşeşti.

El întoarse capul şi îi aruncă o privire piezişă.

– Un dolar.

– Un dolar, fu ea de acord.

Semăna atât de mult cu ea, gândi. Câteodată gândul ăsta îi producea o bucurie atât de puternică. Nu era interesant că nu exista nimic din James pe chipul lui? Ăştia erau ochii ei, asta era gura ei, nasul ei, bărbia ei, părul ei, toate ajustate puţin ca să fie Simon.

– Oricum. Îşi drese glasul. Ştii că acum două luni am primit invitaţia să merg acolo? Şi acolo le-am cunoscut pe Malory şi pe Dana.

– Sigur, mi-aduc aminte, pentru că a doua zi mi-ai cumpărat Play Station 2 şi nu era nici măcar ziua mea.

– Cadourile fără motiv sunt cele mai bune. Reuşise să-i

cumpere lui Simon ceea ce își dorea el cel mai mult, cu o parte din cei douăzeci și cinci de mii de dolari care îi fuseseră plătiți pentru că fusese de acord cu... fantasticul.

– Pe Malory și pe Dana le cunoști, și îi cunoști și pe Flynn, Jordan, și Bradley.

– Da, ne vedem cu ei destul de des. Sunt marfă. Pentru niște oameni mari, adăugă el cu un zâmbet despre care știa că o va face să râdă.

Dar ea nu râse.

– S-a întâmplat ceva cu ei? adăugă el repede.

– Nu. Nu. Absolut nimic. Își mușcă buza de jos, încercând să găsească cuvintele potrivite. Uneori, oamenii sunt oarecum conectați între ei fără să știe. Cum ar fi Dana și Flynn, sunt frați, mă rog, frați vitregi, apoi Malory îl cunoaște pe Flynn și, până să te dumirești, se îndrăgostesc unul de celălalt.

– Urmează o poveste de dragoste siropoasă? Pentru că s-ar putea să mi se facă greață.

– Ai grijă să scoți capul pe fereastră dacă ți se întâmplă așa ceva. Deci, cei mai vechi prieteni ai lui Flynn sunt Jordan și Bradley, și atunci când erau tineri, Jordan și Dana se... întâlneau. Era cel mai bun cuvânt la care se putea gândi o mamă. Apoi Jordan și Bradley au plecat din Valley. Mai târziu, s-au întors, în parte din cauza acestei legături la care voi ajunge. Iar Jordan și Dana s-au întâlnit din nou și...

– Acum se vor căsători, la fel și Flynn și Malory. E ca o epidemie. Se întorsese spre ea cu un chip pe care se oglindea durerea. Dacă o să mergem la nunțile astea, așa cum am mers la nunta mătușii Joleen, probabil că o să insiști să mă îmbrac cu costumul, nu-i așa?

– Da, este una dintre plăcerile mele ascunse, aceea de a-ți

face ție neplăceri. Ceea ce voiam să îți arăt este faptul că fiecare dintre noi s-a dovedit a fi legat într-un fel sau altul de ceilalți. Și de altceva. Nu ți-am spus prea multe despre cei care locuiesc la Vârful Războinicului.

– Sunt oamenii magici.

Mâna lui Zoe tresări pe volan. Încetini și trase pe banda de urgență a drumului șerpuit.

– Cum adică oameni magici?

– Hei, mami, vă tot aud vorbind când aveți întâlnirile alea și alte chestii. Deci, sunt un fel de vrăjitori, sau ce? Nu m-am prins.

– Nu. Da. Nu știu exact. Cum putea să explice despre zeii cei vechi unui copil? Tu crezi în magie, Simon? Nu vorbesc despre trucurile cu cărți de joc, ci despre lucrurile pe care le citești în cărțile de povești ca *Harry Potter* sau *Hobbit.*

– Dacă nu sunt adevărate câteodată, cum de există atâtea cărți și filme și alte chestii despre asta?

– O observație bună, zise ea după un moment. Rowena și Pitte, cei care locuiesc la Vârf, și pe care îi vom vedea în seara asta, sunt magici. Vin dintr-un altfel de loc și sunt aici pentru că au nevoie de ajutorul nostru.

– Pentru ce?

Știa acum că reușise să-i capteze atenția și interesul. Interesul care îl ducea la cărțile despre care ea îi pomenise, la benzile desenate cu *X-Men* și la jocurile video pe care le adora.

– Am să-ți spun. Va părea o poveste, dar nu este. Și va trebui să pornesc din nou mașina, în timp ce îți povestesc, altfel vom întârzia.

– Ok.

Ea inspiră lung, în liniște, și intră din nou pe drum.

– Cu mult timp în urmă, cu mult, mult timp în urmă, într-un loc numit Cortina Viselor sau Cortina Puterii trăia un tânăr zeu...

– Ca Apolo?

– Într-un fel. Dar nu era grec. Era celt. El era fiul regelui și când a ajuns la vârsta majoratului ne-a vizitat lumea și a întâlnit o fată de care s-a îndrăgostit.

Simon strâmbă din gură.

– Cum se face că asta se întâmplă de fiecare dată?

– Putem să discutăm despre asta mai târziu? Suntem puțin presați de timp. Așa, deci s-au îndrăgostit și, deși pe atunci nu era voie, părinții lui l-au lăsat să aducă fata cu el acasă și să se căsătorească. Asta era ok cu unii dintre zei, dar nu era ok cu cei mai mulți dintre ei. Au avut loc bătălii și...

– Marfă!

– Lumea a fost împărțită în două regate, am putea spune. Unul dintre ele avându-l conducător pe tânărul zeu cu soția lui mireană, iar celălalt, condus de, ei bine, un vrăjitor rău.

– Beton!

– Tânărul rege a avut trei fiice. Au fost numite semizeițe, pentru că erau pe jumătate mirene. Fiecare dintre fete avea un anumit talent. Una muzica, sau arta, alta scrisul, sau știința, iar cea de-a treia, curajul, cred. Bravura.

I se usca gura când se gândea la asta, dar înghiți în sec și continuă.

– Era un fel de războinică. Toate trei erau apropiate, așa cum trebuie să fie surorile, iar părinții lor le iubeau. Ca să le protejeze de tot felul de necazuri, le țineau păzite și li se predau lecții de către un războinic și o profesoară. Apoi, încearcă să nu oftezi, războinicul și profesoara s-au îndrăgostit unul de celălalt.

El şi-a dat capul pe spate şi privi în sus.

– Ştiam eu.

– Nefiind băieţi sarcastici în vârstă de nouă ani, fetele s-au bucurat pentru ei, şi nu ii dădeau de gol atunci când plecau, ca să fie singuri. Deci, ele nu erau atât de bine păzite cum ar fi trebuit, probabil, să fie. Vrăjitorul cel rău a profitat de asta, s-a furişat în apropierea lor şi a aruncat un blestem. Blestemul a furat sufletele celor trei fete şi le-a încuiat într-o casetă din sticlă cu trei lacăte şi trei chei.

– Nasol pentru ele.

– Sunt sigură de asta. Sufletele sunt prinse acolo, în cutie, şi nu pot ieşi până când cheile nu sunt răsucite în broaşte, rând pe rând, şi numai de mâna unui muritor, a unui om.

Pentru că o furnicau degetele şi le frecă de poala rochiei.

– Vezi tu, deoarece erau pe jumătate oameni, vrăjitorul a făcut în aşa fel, încât numai cineva din lumea noastră să le poată salva, fiindcă era convins că acest lucru nu va fi posibil. Cheile i-au fost date profesoarei – dar ea nu le putea folosi – aşa că, împreună cu războinicul, au fost alungaţi în lumea asta. La fiecare generaţie, trebuie să fie aleşi trei oameni, singurii care pot descuia cutia, dar mai întâi trebuie să găsească cheile. Acestea erau ascunse şi trebuiau găsite fie prin căutare, fie prin dezlegarea blestemului. Şi fiecare dintre cei aleşi are la dispoziţie patru săptămâni să găsească cheia şi să descuie broasca.

– Grozav, tu eşti una dintre cei care trebuie să găsească cheia? Cum de-ai fost aleasă?

Ea expiră uşurel. Fiul ei era un băiat isteţ şi logic.

– Nu ştiu cum exact. Noi arătăm – Mal, Dana şi cu mine – semănăm cu cele trei fiice. Fiicele Sticlei, aşa sunt numite. Rowena este artistă şi a pictat tablouri care sunt expuse la

Vârf. Sunt, de fapt, conexiuni, Simon. Există ceva care ne leagă una de alta, de chei și de fiice. S-ar putea spune că este soarta.

– Dacă nu găsești cheia, ele vor rămâne prinse în cutie?

– Sufletele lor. Trupurile lor se află în niște sicrie de sticlă – îmm, așa ca Albă-ca-Zăpada. Așteptând.

– Rowena și Pitte sunt profesoara și garda. Dădu din cap. Iar tu și cu Malory și Dana trebuie să găsiți cheile și să îndreptați lucrurile.

– Cam așa ceva. Malory și Dana au trecut deja prin asta și fiecare dintre ele a găsit cheia. Acum e rândul meu.

– O s-o găsești. El dădu solemn din cap în direcția ei. Întotdeauna găsești lucrurile pe care le pierd eu.

Numai de-ar fi așa simplu, gândi ea, ca și cum ar căuta figurinele de războinici ale fiului ei.

– O să încerc să fac tot ce pot. Trebuie să-ți spun, Simon, că vrăjitorul – îl cheamă Kane – a încercat să ne oprească. Va încerca să mă oprească și pe mine. E înspăimântător, dar trebuie să încerc.

– O să-i tragi un șut în fund.

Râsul îi mai desfăcu puțin ghemul pe care îl simțea în stomac.

– Așa plănuiesc și eu. Nu aveam de gând să-ți spun despre lucrurile astea, dar pe urmă m-am gândit că nu ar fi drept să ți le ascund.

– Pentru că noi formăm o echipă.

– Da, suntem o echipă grozavă.

Se opri în fața porților deschise de la Vârful Războinicului. Acestea erau flancate de doi războinici din piatră, cu mâinile pregătite de luptă, ținând mânerul spadelor. Îi păreau atât de fioroși, de formidabili. Conexiuni? gândi ea.

Ce conexiuni putea avea cineva ca ea cu războinicii de la porți?

Totuși, inspirând profund, Zoe trecu cu mașina de porți.

– Sfinte Sisoe! zise Simon de lângă ea.

– Și chiar mai mult.

Ea îi înțelese reacția la vederea casei. Și ea privise cu ochii mari și gura căscată, prima dată când o văzuse de aproape.

Deși „casă" era un cuvânt prea banal pentru Vârf. Parte castel, parte fortăreață, se ridica mult peste Valley, precum dealurile măreț peste care domnea. Vârfurile și turnurile erau făcute din piatră neagră cu gurguie așezate pe marginea streșinilor, ca și cum ar fi fost pregătite să sară, nu prea vesele, dacă ar fi dorit. Era o casă masivă, înconjurată de pajiști luxuriante ale căror margini se pierdeau în pădurea înnegrită de căderea serii.

Sus, pe turnul cel mai înalt, flutura un steag alb pe care era emblema unei chei de aur.

Soarele apunea în spatele lui, așa că cerul era vârstat cu roșu și auriu, adăugând ceva în plus la nota dramatică a locului.

Curând, cerul va fi negru, gândi Zoe, și va avea doar o seceră subțire de lună. Mâine avea să fie prima noapte cu lună nouă, începutul căutării pentru ea.

– Este foarte deosebit și înăuntru. Ca toate lucrurile pe care le vezi în filme. Te rog, să nu atingi nimic.

– Mamă!

– Sunt nervoasă. Dă-mi pace. Conduse încet mașina către intrare. Dar, pe bune, nu atinge nimic pe acolo.

Opri mașina, sperând că nu era prima sau ultima care ajungea, apoi își luă rujul ca să îndrepte ceea ce grija îi

ştersese de pe buze de când plecase de acasă. Îşi trecu automat degetele prin părul drept ca rigla, pe care acum îl purta mai scurt decât fiul ei.

– Arăţi bine, ok? Putem merge acum?

– Vreau să arăt superb. Îi prinse bărbia în mână şi se folosi de pieptănul pe care îl scoase din poşetă ca să-i netezească părul, în timp ce el o privea cruciş. Dacă nu îţi place mâncarea pe care ne-o vor servi, prefă-te că mănânci, dar nu spune că nu îţi place sau nu te apuca să scoţi sunetele alea, de parcă ţi-ar veni să verşi. Îţi pregătesc ceva când ajungem acasă.

– Putem să trecem pe la McDonald?

– Vom vedea. E bine. Arătăm grozav. Ok. Puse pieptănul înapoi în poşetă şi se răsuci să deschidă portiera.

Bătrânul, care îi întâmpina pe oaspeţi şi avea grijă de maşinile lor, era deja acolo, deschizând portiera pentru ea. Întotdeauna o făcea să tresară.

– Oh. Mulţumesc!

– Cu plăcere, domnişoară. Bună seara.

Simon îl privi lung.

– Salut.

– Bună, tinere stăpân.

Simon zâmbi, plăcându-i titlul, şi veni mai aproape de el.

– Eşti unul dintre oamenii magici?

– S-ar putea să fiu. Ce ai zice de asta?

– Drăguţ. Dar cum se face că eşti aşa bătrân?

– Simon!

– E o întrebare bună, domnişoară, zise el ca răspuns la sâsâitul oripilat al lui Zoe. Sunt aşa bătrân pentru că am avut plăcerea să trăiesc vreme îndelungată. Îţi doresc şi ţie să ai aceeaşi plăcere. Se aplecă cu oasele trosnindu-i, până ce faţa îi ajunse la acelaşi nivel cu a lui Simon. Vrei să ştii adevărul?

– Ok.

– Toți suntem oameni magici, dar unii știu, iar alții nu. Își îndreptă spatele. Am eu grijă de mașina dumneavoastră, domnișoară. Vă doresc o seară plăcută.

– Mulțumesc. Îl luă pe Simon de mână și se îndreptară spre ușile duble ale intrării. Se deschiseră înainte ca ea să ciocănească și apăru Rowena.

Părul ei roșu ca flacăra cădea superb pe umerii rochiei lungi, de un verde ca umbrele pădurii. Un pandantiv din argint îi atârna între sâni, iar piatra transparentă din mijlocul lui sclipea în lumina holului de la intrare.

Ca întotdeauna, frumusețea ei producea un șoc rapid, ca o scânteie electrică.

Își întinse mâna în întâmpinarea lui Zoe, dar ochii ei – de un verde mai puternic și mai bogat decât cel al rochiei – se îndreptară spre Simon.

– Bine ați venit! Vocea ei era melodioasă, ca și cum ar fi venit de pe acele tărâmuri străine pe care Zoe dorise odată să le vadă. Mă bucur să te văd din nou. Și ce plăcere să te cunosc, în sfârșit, Simon.

– Simon, ea este domnișoara Rowena.

– Doar Rowena, te rog, pentru că sper să devenim prieteni. Nu vreți să intrați? Ținu mâna lui Zoe într-a ei și cu cealaltă atinse umărul lui Simon.

– Sper că nu am întârziat.

– Nu, deloc. Rowena păși în spate, conducându-i prin holul pardosit cu un mozaic colorat. Cei mai mulți dintre invitați au sosit deja, dar Malory și Flynn nu au ajuns încă. Suntem în salon. Spune-mi, Simon, îți place ficatul de vițel cu varză de Bruxelles?

El scoase niște sunete ca și cum ar fi vrut să verse, înainte

de a-şi aminti ce-i spusese maică-sa, dar chiar în momentul în care realizase lucrul acesta, Zoe se înroşise deja. Iar râsul lui Rowena se împrăştie în jurul lor.

– Din moment ce şi eu am exact aceeaşi părere, suntem norocoşi că nu se află în meniul din seara asta. Ultimii oaspeţi sosiţi, anunţă ea intrând în salon. Pitte, vino să-l cunoşti pe Stăpânul McCourt.

Simon îi aruncă o privire maică-sii şi o împinse uşor cu cotul.

– Stăpân, zise el din colţul gurii cu o mare satisfacţie.

Iubitul Rowenei era la fel de frumos ca ea. Corpul lui puternic, de războinic, era îmbrăcat într-un costum elegant de culoare închisă. Părul negru era pieptănat spre spate, punând în evidenţă o faţă dură, ale cărei oase păreau sculptate sub piele. Ochii lui, de un albastru strălucitor, îl studiau pe Simon în timp ce ridica o sprânceană elegantă şi îi întindea mâna.

– Bună seara, domnule McCourt. Ce băutură pot să vă ofer?

– Puteţi să-mi daţi o Cola?

– Desigur.

– Vă rog, simţiţi-vă ca acasă, îi îndemnă Rowena cu un gest.

Dana se ridicase deja ca să vină spre ei.

– Bună, Simon. Ce mai faci?

– Bine. Doar că am pierdut un dolar fiindcă Brad şi tipul ăla sunt îmbrăcaţi în costum.

– Ghinion.

– Mă duc să vorbesc cu Brad, ok, mamă?

– Bine, dar... Oftă, iar el se grăbi să plece de lângă ea. Să nu atingi nimic, adăugă ea pe şoptite.

– N-o să fie nicio problemă. Tu ce faci?

– Nu știu. Își privi prietena, unul dintre oamenii în care avea încredere deplină. Ochii de un căprui-închis o priviră cu o înțelegere pe care doar o singură altă persoană o putea avea. Cred că sunt puțin tensionată. Hai să nu ne gândim încă la asta. Arăți splendid.

Era perfect adevărat. Părul de un șaten-închis cădea în formă de clopot până la cinci centimetri sub bărbia puternică a Danei. Îi stătea bine coafura asta, gândi Zoe, chiar dacă ea fusese cea care o pieptănase.

Se simți ușurată când văzu că Dana purta o jachetă cărămizie și nu negrul protocolar.

– Chiar mai bine, adăugă ea, arăți fericită. Ridică mâna stângă a Danei ca să admire rubinul tăiat în formă de pătrat. Jordan are gust în ceea ce privește bijuteriile și logodnicele.

– Nu te voi contrazice. Dana privi peste umăr către sofa, unde Jordan și Pitte stăteau de vorbă.

Semănau, gândi ea, foarte mult cu războinicii care flancau porțile.

– Mi-am găsit un tip mare și frumos.

Arătau minunat împreună, gândi Zoe. Silueta Danei era sexy, ca de amazoană, iar Jordan era înalt și musculos. Indiferent de ceea ce se întâmplase sau nu se întâmplase, Zoe era bucuroasă că ei doi se găsiseră din nou unul pe celălalt.

– M-am gândit că ți-ar plăcea un pahar cu șampanie. Rowena veni spre ele, oferindu-i lui Zoe o cupă de cristal.

– Mulțumesc.

– Fiul tău este frumos.

Nervii o părăsiră ca să facă loc mândriei.

– Da, este. Cea mai frumoasă ființă din viața mea.

– Asta te face o femeie bogată. Rowena îi atinse umărul cu mâna şi zâmbi. Se pare că este prieten cu Bradley.

– Din prima, fu Zoe de acord.

Nu ştia ce să creadă, părea neverosimil. Totuşi, erau împreună într-o parte a încăperii, evident adânciţi într-o discuţie. Bărbatul în costum de culoarea gri-ardezie şi băiatul, într-unul maro-închis care îi era deja – Dumnezeule! – puţin cam mic.

Era ciudat că Simon se simţea atât de bine cu acest bărbat, în timp ce ea se simţea stânjenită în preajma lui. De obicei, era pe aceeaşi lungime de undă cu fiul ei.

Apoi Brad îşi ridică privirea şi ochii lui, aproape de aceeaşi culoare cu cea a costumului, îi întâlniră pe ai ei. El era singura persoană, din câte cunoştea ea şi Simon, care făcea ca liliecii din stomacul ei să se dea peste cap doar dintr-o privire.

Era prea frumos, prea bogat, prea *de toate*. Mult, mult în afara clasei tale sociale, Zoe, şi ai mai fost o dată în situaţia asta.

Bradley Charles Vane al IV-lea îl făcea pe James să arate ca un ţărănoi, din toate punctele de vedere. Averea Vane, clădită pe cherestea, extinzându-şi comerţul de-a lungul ţării cu lanţul lor de magazine Home Makers foarte apreciate, făcea din Brad un bărbat puternic şi privilegiat.

Felul cum arăta – părul auriu-închis, ochii negri şi gura ca de vrăjitor – îl făceau, după părerea ei, un om periculos. Avea corpul acela bine lucrat, zvelt, făcut pentru costume de firmă. Îşi imagina cum picioarele lui lungi puteau să străbată rapid distanţa până la uşă.

În plus, i se părea imprevizibil. Putea fi arogant şi calm un minut, ca apoi să devină furios şi autoritar, şi din nou surprinzător de drăguţ.

Nu avea încredere într-un bărbat imprevizibil.

Şi totuşi, avea încredere să-l lase cu Simon, aşa că ăsta era un alt puzzle. Nu ar fi fost în stare să-i rănească vreodată băiatul. Era absolut sigură de asta. Şi nici nu putea să nu recunoască faptul că se purta bine cu el, că era bun pentru el.

Cu toate astea, atunci când Brad se ridică să vină spre ea, fiecare muşchi din corpul ei se încleştă.

– Te simţi bine?

– Foarte bine.

– I-ai spus deci lui Simon ce se întâmplă.

– Are dreptul să ştie. Eu...

– Poate vrei să te opreşti şi să nu-mi sari la beregată, ca să pot să-ţi spun că sunt de acord cu tine. Nu numai că are dreptul, dar mintea lui este de-ajuns de coaptă şi de agilă cât să se poată descurca cu informaţia asta.

– Oh. Privi în străfundul paharului. Scuze, sunt puţin nervoasă.

– Poate te-ar ajuta dacă ţi-ai aminti că nu eşti singură.

În timp ce vorbea se auziră zgomote din hol. O clipă mai târziu, Moe, dezastrul de câine mare şi negru al lui Flynn, intră în cameră. Lătră vesel, apoi se aruncă spre tava cu gustări de pe o măsuţă joasă.

Flynn şi Malory veniră grăbiţi în urma lui, urmaţi de Rowena care râdea. Se auziră strigăte, mai multe lătrături şi o prăbuşire nefericită.

– De fapt, adăugă Brad în timp ce privea haosul care se instala, cu echipa asta, eşti norocoasă dacă o să ai cinci minute de linişte.

2

Se dovedi că Zoe era cea care trebuia să simuleze că mănâncă. Nu din cauza mâncării, ci din cauza faptului că nu reuşea să se relaxeze. Îi era greu să înghită atunci când stomacul îi era strâns într-un nod mare şi greu.

Zoe mai luase masa în această sufragerie cu tavane înalte şi foc care ardea vesel. Ştia cât de frumos arăta totul sub luminile candelabrului şi sub strălucirea lumânărilor.

Dar de data asta ştia, fără niciun dubiu, cum avea să se încheie seara. Nu va fi o loterie. Nu va fi tragerea unui număr norocos, cu ea şi cu Malory şi cu Dana căutând în cutia sculptată ca să vadă care dintre ele extrăgea discul cu emblema cheii inscripţionată pe el.

Malory şi Dana avuseseră şansa lor şi reuşiseră, deşi, realiza acum Zoe, şansele lor fuseseră extrem de mici. Ele găsiseră cheile. Triumfaseră, iar două lacăte fuseseră descuiate.

Ea le ajutase. Ştia cum contribuise cu idei, cu sprijin, chiar şi cu alinare. Dar când lucrurile se înrăutăţiseră, ştia că greul fusese dus de fiecare dintre ele în parte, pe rând. Până la urmă, atât Malory, cât şi Dana trebuiseră să caute adânc în sufletul lor, la fel de mult cât trebuiseră să caute acea cheie.

Acum greul era al ei, la fel şi riscul. Şansa ei.

Trebuia să fie suficient de curajoasă, de isteaţă şi de puternică, altfel tot ceea ce reuşiseră ele înaintea ei ar fi fost degeaba.

Îi era greu să înghită, chiar şi mâncarea gătită minunat din carne de porc la cuptor, pentru că îi rămânea blocată în gât.

Conversaţia curgea în jurul mesei, ca şi când ar fi fost o masă obişnuită, la care se întâlneau nişte prieteni sociabili. Malory şi Flynn stăteau vizavi de ea. Malory îşi legase părul în sus, iar buclele de un auriu-închis îi atârnau pe spate, lăsând liberă faţa ei plăcută. Ochii mari, albaştri, erau plini de veselie şi de bucurie, în timp ce vorbea despre munca lor la Răsfăţ.

Din când în când, Flynn o atingea uşor – pe mână, pe braţ – la întâmplare, într-o manieră care spunea mă bucur că eşti aici, mă bucur că eşti a mea, ceea ce îi încălzea sufletul lui Zoe.

Ca să-şi ţină mintea ocupată cu alte lucruri, decise că va trebui să-l convingă să o lase să-şi încerce talentul pe părul lui. Era de un castaniu bogat, cu uşoare tonuri mai deschise, des şi gros. Dar cu câteva tăieturi ici şi colo, putea să-i îmbunătăţească tunsoarea fără să-i modifice aspectul acela ciufulit care se potrivea atât de bine cu liniile domoale ale feţei şi cu forma ochilor de un verde-închis.

Îşi lăsă gândul să zburde şi, mental, îi tunse şi îi coafă pe toţi cei din jurul mesei.

Tresări când Brad o atinse cu piciorul pe sub masă.

C'e-i?

E nevoie de tine pe planeta asta.

Eram dusă pe gânduri, nimic mai mult.

Şi nu mănânci, sublinie el.

Enervată, înţepă furculiţa într-o bucată de carne.

– Ba da, mănânc.

Vocea ei era ușor strangulată, iar corpul tensionat. El nu-i putea aduce nicio vină. Dar credea că știe un mod sigur să o facă să se relaxeze.

– Se pare că Simon se distrează de minune.

Ea privi spre locul unde stătea Simon. Rowena îl așezase lângă ea și chiar în acel moment păreau adânciți în ceea ce părea a fi o conversație aproape intimă, în timp ce Simon își înfuleca mâncarea din farfurie.

Nu va fi nevoie să se oprească la McDonalds', gândi Zoe zâmbind.

– Își face ușor prieteni. Chiar și printre oamenii magici.

– Oameni magici? repetă Brad.

– Așa îi vede el. A asimilat toate astea și crede că e nemaipomenit.

– Este nemaipomenit. Nimic nu este mai nemaipomenit pentru un copil decât lupta dintre bine și rău. Pentru tine este puțin mai problematic.

Ea înfipse furculița într-o altă bucată de carne și o mută dintr-o parte într-alta a farfuriei.

– Malory și Dana au făcut-o. Pot s-o fac și eu.

– Așa cred și eu. El continuă să mănânce, în timp ce îl privea încruntat. Ai comandat ferestrele pentru Răsfăț?

– Ieri.

El dădu din cap ca și cum ar fi fost ceva nou pentru el. Nu credea că pe ea o interesa că el lăsase instrucțiuni la Home Makers să fie înștiințat de câte ori venea ea și comanda ceva.

– O parte dintre ornamente vor trebui înlocuite. Pot să trec pe acolo să te ajut.

– Nu trebuie să te deranjezi. Pot s-o fac și eu.

– Îmi place să lucrez cu lemnul atunci când mi se oferă ocazia. Îi zâmbi uşor, privind-o degajat, ca de la prieten la prieten. Am pasiunea asta în sânge. Cum e cu luminile? Te-ai decis?

Reuşise să-i distragă atenţia, constată el. Poate că nu era încântată că fusese prinsă într-o discuţie cu el, dar măcar acum nu se mai gândea la cheie. Şi mânca.

Era nebun după ea. Sau poate doar nebun. Iar doamna nici măcar nu îl încuraja. Fusese înţepată şi rece de când o întâlnise prima dată, acum aproape două luni. Cu excepţia momentului când o prinsese cu garda jos şi o sărutase.

Nimic rece sau înţepat în acel interludiu, îşi aminti Brad, şi spera că şi ea fusese la fel de surprinsă şi vlăguită de această experienţă aşa cum fusese el.

Chiar şi acum, dacă îşi permitea, putea construi o fantezie foarte distractivă despre cum putea să facă ceva mai mult decât să-şi pună buzele pe gâtul acela frumos şi lung.

Pe urmă mai era şi puştiul. Simon fusese un bonus mare la această cutie cu surprize. Amuzant, fermecător, interesant, băiatul îi făcea o reală plăcere. Chiar dacă nu ar fi fost atras de mamă, Brad şi-ar fi petrecut, oricum, destul timp cu fiul.

Problema era că Simon era mult mai cooperant când venea vorba să-şi petreacă timpul cu el, decât era Zoe. Până acum. Dar Bradley Charles Vane IV nu renunţase niciodată la nimic fără să lupte.

Aşa cum vedea el lucrurile, urma să aibă loc un număr de bătălii, iar el intenţiona să ia parte activă la toate. Era acolo pentru ea, iar ea va trebui să se obişnuiască cu asta. Era acolo gata să o ajute. Şi ca să o aibă.

Ea îşi încruntă sprâncenele şi se opri din povestirea despre cabluri şi sisteme de iluminare.

– De ce te uiți așa la mine?

– Cum mă uit?

Ea se aplecă foarte puțin spre el – ca să iasă din raza de acțiunea a auzului fin al fiului ei, observă Brad.

– Ca și cum te-ai pregăti să muști din mine și nu din cartofii copți care ți-au mai rămas în farfurie.

El se aplecă spre ea, destul de aproape cât să o facă să tresară.

– Am de gând să muște din tine, Zoe. Doar că nu chiar aici și nu chiar acum.

– Am destule lucruri la care trebuie să mă gândesc, nu vreau să-mi fac griji din cauza ta.

– Va trebui să-mi aloci niște spațiu. Își puse o mână peste a ei înainte ca ea să o retragă. Și gândește-te la asta. Flynn a luat parte la căutările lui Malory, Jordan la cele ale Danei. Fă socoteala, Zoe, eu sunt singurul rămas.

– Cred că vom vedea în curând cine se pricepe mai bine la adunări și scăderi.

El lăsă lucrurile așa și își bău vinul.

SE ÎNAPOIARĂ în salon, unde găsiră cafeaua gata turnată în cești și felii de plăcintă cu mere atât de mari, încât Simon căscă ochii, iar Malory o frecă pe Zoe pe spate cu mâna, încercând să o relaxeze.

– Ești pregătită?

– Trebuie să fiu, nu?

– Suntem cu toții alături de tine. Suntem o echipă bună.

– Cea mai bună. Doar știu că sunt pregătită. Am avut destul timp să o fac. Nu credeam însă că voi fi atât de speriată.

– Pentru mine a fost cel mai ușor.

– Cum poți să spui așa ceva? Surprinsă, Zoe clătină din cap. Ai intrat în povestea asta neștiind aproape nimic.

– Exact. Iar tu ai în cap tot ce am aflat noi și prin ce am trecut în ultimele două luni. Zâmbetul ei era înțelegător și o strânse ușor de mână pe Zoe. Destul să te sperie. Și mai este ceva. La început, nu eram atât de implicate. Nu eram atât de legate una de alta, de Rowena și de Pitte, de fiîce. Acum totul este mult mai important decât acum două luni.

Zoe expiră șuierând.

– Nu mă faci să mă simt mai bine.

– Nu asta vreau. Ai de dus o povară grea, Zoe, și, uneori, va trebui să o duci singură, indiferent cât de mult am vrea noi să ți-o ușurăm.

Malory își ridică privirea bucuroasă să o vadă pe Dana îndreptându-se spre ele.

– Care-i treaba? întrebă Dana.

– O discuție scurtă de îmbărbătare înainte de a începe. Malory luă din nou mâna lui Zoe. Kane va încerca să-ți facă rău. Va încerca să te păcălească. De fapt – și m-am gândit mult la asta – din cauză că este ultima rundă, totul sau nimic, va fi mult mai hotărât să te oprească.

Dana luă cealaltă mână a lui Zoe.

– Te simți mai îmbărbătată acum?

– Și eu m-am gândit mult la asta. Mi-e frică de el. Zoe își îndreptă umerii. Cred că voi îmi spuneți că ar trebui să-mi fie frică. Dacă vreau să fiu cu adevărat pregătită, ar trebui să-mi fie frică de el.

– Exact.

– În cazul ăsta, nu cred că pot fi mai pregătită de atât. Trebuie să stau de vorbă cu Rowena, înainte de a merge în camera tabloului, să stipulez ceva înainte de a trece la următoarea fază.

Privi spre Rowena şi sâsâi în barbă, când o văzu deja adâncită într-o discuţie cu Brad.

– De ce dau de el oriunde vreau să merg?

– Bună întrebare. Dana o bătu uşor pe spate.

Malory aşteptă până când Zoe plecă de lângă ele.

– Dana, şi eu sunt speriată.

– Ei bine, asta înseamnă că suntem trei speriate.

Zoe se opri în faţa Rowenei şi îşi drese vocea.

– Îmi cer scuze că te întrerup, Rowena, dar trebuie să stau de vorbă cu tine un minut, înainte de a trece la următorul... lucru.

– Sigur că da. Bănuiesc că este vorba despre ceea ce tocmai discutam cu Brad.

– Nu cred. E vorba de Simon.

– Da. Rowena bătu cu palma uşor pe perna canapelei, invitând-o să se aşeze lângă ea. Exact. Bradley insistă foarte mult să fac ceva tangibil, ceva specific, în legătură cu Simon.

– Kane nu se va atinge de băiat. Tonul lui Brad era rece şi dur ca oţelul. Nu se va folosi de băiat. Simon va fi scos din povestea asta. Nu este un lucru negociabil.

– Iar tu decizi termenii pentru Zoe şi fiul ei? întrebă Rowena.

– Nu. Zoe vorbi repede. Pot să vorbesc singură pentru mine şi Simon. Dar îţi mulţumesc. Privi spre Brad. Îţi mulţumesc că te-ai gândit la Simon.

– Nu doar mă gândesc la el, fac ca lucrurile să fie cât se poate de clare. Tu şi cu Pitte vreţi cea de-a treia cheie, zise el către Rowena. Vreţi ca Zoe să reuşească. Kane vrea ca ea să piardă. Spuneai că există reguli în ceea ce priveşte rănirea muritorilor, despre vărsarea de sânge sau omorârea lor. Ultima dată a încălcat aceste reguli şi, dacă ar fi putut, i-ar fi

omorât pe Dana şi pe Jordan. Nu există niciun motiv să credem că se va întoarce de data asta la lupta dreaptă. De fapt, avem toate motivele să credem că va lupta chiar mai murdar.

Zoe simţi cum muşchii din jurul inimii ei se încordează lăsând-o fără respiraţie.

– Nu se va atinge de băiatul meu. Trebuie să-mi promiţi. Trebuie să-mi garantezi asta, altfel totul se opreşte acum.

– Termeni noi. Rowena ridică din sprâncene. Şi ultimatumuri?

– Hai să zicem şi aşa. Înainte ca Zoe să poată vorbi din nou, Brad o opri cu o privire dură. Dacă nu faci ceva să-l scoţi pe Simon de pe tabla de joc, dacă nu-l protejezi de Kane, poate fi folosit împotriva lui Zoe să-i provoace insuccesul. Eşti aproape, Rowena. Prea aproape ca să laşi o singură stipulaţie să te oprească.

– Bine jucat, Bradley. Rowena îl bătu pe genunchi. Simon are un apărător formidabil în persoana ta. Şi în tine, zise ea către Zoe. Dar lucrul acesta a fost deja făcut.

– Poftim? Zoe privi spre locul unde se afla Simon, care îi dădea pe furiş lui Moe puţină plăcintă din porţia lui.

– Se află sub protecţie, cea mai puternică pe care o pot face. S-a făcut în timp ce dormea, în noaptea când Dana a găsit cea de-a doua cheie. Mamă, zise ea blând, atingând cu degetele obrazul lui Zoe, nu ţi-aş cere niciodată să-ţi rişti copilul, nici măcar pentru fiicele unui zeu.

– Înseamnă că e in siguranţă. Închise ochii ca să scape de arsura lacrimilor. Kane nu-l poate răni?

– Atât de sigur cât îl pot eu face. Kane ar trebui să treacă de mine şi de Pitte. Pot să-ţi promit că un asemenea atac l-ar costa foarte scump.

– Dar dacă trece...

– Atunci s-ar ridica împotriva noastră, spuse Brad. Noi toți șase – și un câine mare. Am discutat cu Flynn despre asta mai devreme. Ar trebui să-l iei cu tine pe Moe, ține-l prin preajmă, așa cum a făcut Dana. Ca pe un sistem de alarmă.

– Să-l iau pe Moe? Acasă? Câinele ăla mare și împiedicat în casa ei? Credeam că te vei consulta cu mine, înainte de a lua asemenea decizii.

– E o sugestie, nu o decizie. El își înclină capul într-o parte și, deși vocea îi era blândă, fața era severă. E doar o sugestie practică și rezonabilă. În afară de asta, un copil de vârsta lui Simon ar trebui să aibă un câine.

– Când voi crede eu că Simon este pregătit să aibă un câine...

– Vă rog. Înghițindu-și râsul, Rowena îi bătu din nou pe picior pe Brad și pe Zoe. Nu este caraghios să vă certați, când amândoi vreți ce-i mai bun pentru Simon?

– N-am putea trece la ceea ce urmează? Sunt foarte emoționată tot așteptând să devină oficial.

– În regulă. Poate că Simon ar vrea să-l ducă pe Moe afară, la o plimbare. Va fi păzit, o asigură ea pe Zoe. Va fi în siguranță.

– Ok.

– Mă ocup eu de asta. Apoi vom trece în cealaltă cameră.

Zoe se trezi stând pe canapea cu Brad, fără Rowena ca tampon între ei. Își puse mâinile în poală, în timp ce el luă o ceașcă de cafea.

– Îmi cer scuze dacă ți-am părut nerecunoscătoare și nepoliticoasă, începu ea. Nu sunt. Nu sunt nerecunoscătoare.

– Doar nepoliticoasă?

– Poate. Simți cum i se înfierbântă obrajii. Dar nu am vrut să fiu așa. Doar că nu sunt obișnuită ca un bărbat...

– Să te ajute? zise el. Să-i pese de tine? De Simon?

Era ceva incisiv în vocea lui, dar și o anume nepăsare și răceală care o făceau să se simtă mică. Atacă, schimbând foaia și privindu-l direct în ochi.

– Așa e, nu sunt obișnuită. Nu m-a ajutat nimeni să-l cresc, să-l hrănesc sau să-l iubesc. Nimeni nu m-a ajutat să-i pun un acoperiș deasupra capului. Am făcut-o singură, și am reușit o treabă bună.

– N-ai făcut o treabă bună, o corectă el. Ai făcut o treabă extraordinară. Și ce dacă? Asta înseamnă că trebuie să refuzi orice mână de ajutor?

– Nu. Nu înseamnă asta. Mă faci să devin confuză.

– Ei bine, ăsta este un început. Îi luă mâna și i-o sărută, înainte ca ea să poată protesta. Să-ți aducă noroc.

– Oh. Mulțumesc. Se ridică repede în picioare, când Rowena se întoarse înapoi în cameră.

Brad își ațintă privirea asupra lui Zoe. Era puțin palidă, dar se ținea bine. Totuși, atunci când porniră de-a lungul holului spațios, observă cum Malory și Dana o flancară.

Deveniseră o echipă, o triadă, chiar o familie, în ultimele două luni. Vor avea nevoie de solidaritate pentru ceea ce avea să urmeze.

Inima lui bătu cu putere, când intrară în camera următoare și privi spre tabloul care o domina.

Fiicele Sticlei, cu câteva momente înainte de a le fi furate sufletele, erau strânse laolaltă. Precum cele trei femei, care semănau cu semizeițele, ele se strânseseră laolaltă.

Venora, cu ochii albaștri, vioi, ca ai lui Malory, avea o harpă mică în poală, iar un zâmbet tocmai îi înflorea pe față.

Niniane, cu trăsăturile puternice ale Danei şi părul castaniu dens, stătea alături de ea pe o bancă din marmură şi ţinea în mâini un pergament şi o pană. În picioare, cu o sabie alături de ea şi cu un căţeluş în braţe, Kyna privea către el. Părul ei era lung, de un negru ca de tuş, pe când al lui Zoe era scurt şi sexy. Dar ochii, ochii aceştia alungiţi, de topaz, erau aceiaşi.

Îl sfredeleau, ca şi cum i-ar fi înfipt cârlige în inimă. Cele trei fiice radiau frumuseţe, bucurie, inocenţă, într-o lume plină de culoare şi lumină, somptuoasă. Totuşi, privite mai de aproape, se vedeau uşoare semne ale întunericului ce avea să vină.

În pădurea de un verde dens se vedea umbra neclară a unui bărbat. Pe gresia lucioasă se contura figura sinuoasă a unui şarpe. Într-un colţ, soarele era pătat de o furtună ce se pregătea şi de care fiicele nu erau conştiente încă. Şi iubiţii care se îmbrăţişau în fundal erau prea atenţi unul la celălalt ca să mai simtă pericolul care se apropia de fetele pe care le aveau în grijă.

Dacă te uitai şi mai de aproape, se puteau vedea cele trei chei inserate inteligent în tablou. Una, deghizată sub forma unei păsări, părea să zboare spre cerul gri-albăstrui. Alta se ascundea între frunzele dese ale pădurii. Iar cea de-a treia se reflecta în bazinul din spatele fetelor care îşi trăiau ultimul moment de pace şi inocenţă.

El le văzuse şi cum arătau după blestem. Albe şi nemişcate în coşciugul de cristal, aşa cum le pictase Rowena.

Cumpărase tabloul, intitulat *După Blestem*, cu luni de zile înainte chiar de a se întoarce în Valley sau de a şti despre această poveste şi despre cele trei femei. Se simţise împins să o facă, gândi el acum, şi se îndrăgostise, sau fusese fascinat, sau devenise obsedat – dorea din tot sufletul să ştie ce anume – de chipul lui Zoe.

– Două chei au fost găsite, începu Rowena. Două lacăte sunt descuiate. Acum a mai rămas doar una. Se duse şi se aşeză sub portret în timp ce vorbea, iar focul arunca flăcări roşii şi aurii în spatele ei.

– Aţi fost de acord cu această căutare pentru că eraţi curioase, iar fiecare dintre voi se afla într-un punct în care unele aspecte din viaţa voastră erau nelalocul lor şi nesatisfăcătoare. Şi, adăugă ea, pentru că aţi fost plătite. Dar aţi continuat căutarea pentru că sunteţi puternice şi cinstite. Nimeni, în trei milenii, nu a ajuns atât de aproape.

– Aţi învăţat puterea artei, continuă Pitte şi se duse alături de Rowena. Şi puterea adevărului. Primele două călătorii vă aduc la cea de-a treia.

– Vă aveţi una pe cealaltă, zise ea către femei. Şi aveţi bărbaţii voştri. Împreună formaţi un lanţ. Nu trebuie să-l lăsaţi să se rupă. Făcu un pas înainte şi-i vorbi lui Zoe. Acum e rândul tău. Ţie ţi-a fost dat să termini treaba.

– Mie? Panica ameninţa să îi inunde gâtul. Dacă este adevărat, de ce a mai trebuit să alegem? Cu Mal şi Dana?

– Întotdeauna trebuie să existe o alegere. Soarta este uşa, însă tu alegi dacă vrei să treci dincolo de ea sau să-i întorci spatele. Vei trece dincolo de ea?

Zoe îşi ridică privirea spre portret şi dădu din cap.

– Atunci îţi voi da harta, indiciile despre cheie şi mă voi ruga să fii ajutată. Se îndepărtă puţin şi luă un pergament.

– Frumuseţea şi adevărul, citi ea, nu folosesc la nimic fără curajul de a le ţine. Dar două mâini pot strânge prea tare, aşa că neprecuitul scapă printre degete. Pierderea şi durerea, tristeţea şi voinţa, vor deschide o potecă greu de parcurs prin pădure. În timpul călătoriei va fi sânge, va fi şi moartea inocenţei, vor fi şi fantomele a ceea ce ar fi putut să fie.

De câte ori drumul se bifurcă, credința va alege drumul, dar necredința îl va bloca. Este durere sau va fi bucurie? Poate exista împlinire fără riscul pierderii? Va fi un sfârșit sau un început? Vei păși în lumină sau în întuneric?

Câte unul stă de fiecare parte, cu mâinile întinse. Îl vei lua pe unul, pe celălalt sau vei strânge-n pumni ceea ce ai deja, până când se va preface-n praf?

Frica vânează, iar săgeata ei loveşte inima, mintea, stomacul. Dacă nu sunt îngrijite, rănile se infectează, iar cicatricele nebăgate în seamă prea mult timp se transformă în scuturi care opresc privirea de la ceea ce trebuie văzut cu precădere.

De ce parte este zeița, cu sabia în mână, gata să se lupte când îi vine vremea? Gata, de asemenea, să lase sabia din mână atunci când vine vremea păcii. Găseşte-o, cunoaşte-i puterea, credința şi inima ei curajoasă. Pentru că atunci când, în sfârşit, o vei privi, vei avea cheia cu care să o eliberezi. Şi o vei găsi pe un drum pe care nicio uşă nu îți va fi vreodată închisă.

– Oh, Doamne. Zoe îşi apăsă stomacul cu mâinile. Pot să păstrez hârtia, nu-i aşa? N-am să reuşesc niciodată să-mi amintesc toate astea.

– Desigur.

– Bine. Se chinui să-şi păstreze vocea calmă şi egală. Părea puțin cam...

– Violent, o ajută Dana.

– Da, aşa. Zoe se simți considerabil mai bine când Dana veni şi îi puse o mână pe umăr. Dar mi se pare, în comparație cu celelalte, că indiciile mele sunt mai mult întrebări.

Rowena îi întinse pergamentul.

– Răspunde-le, zise ea simplu.

*

ATUNCI când rămaseră singuri, Pitte se aşeză lângă Rowena, studiind tabloul.

– O să vină repede după ea, zise Rowena. Nu-i aşa?

– Da. A avut mai mult timp să o studieze, să-i afle slăbiciunile, să-i înţeleagă temerile şi nevoile. Le va folosi împotriva ei.

– Băiatul e în siguranţă. Indiferent de ce vom face şi de cât de mult ne va costa, va trebui să rămână aşa. E un băiat tare dulce, Pitte.

Auzind durerea şi dorul din vocea ei, o trase mai aproape de el.

– O să fie în siguranţă. Indiferent de preţ. O sărută pe creştet. Nu se va atinge de copil.

Ea dădu din cap şi, întorcându-se, privi spre foc.

– Va avea ea încredere totală în tine aşa cum am eu? Poate să o facă, după toate câte s-au întâmplat şi după tot ce trebuie să rişte?

– Totul se rezumă la curajul unei singure femei. El îi dădu uşor capul pe spate şi îşi plimbă degetul pe maxilarul ei. Dacă are doar o părticică din curajul tău, vom reuşi.

– Ea nu te are pe tine. Nu a avut pe nimeni. Ei toţi mi-au atins sufletul, Pitte. Nu m-am aşteptat niciodată să simt... Îşi aşează degetele pe piept. Ataşament. Dar cel mai mult, micuţa mamă mă atinge.

– Atunci ai încredere în ea şi în armata ei. Sunt... plini de idei şi isteţi. Pentru nişte muritori.

Cu asta o făcu să râdă, şi starea ei sufletească se îmbunătăţi din nou.

– Te afli printre ei de trei mii de ani şi tot ţi se par nişte curiozităţi.

– Poate. Dar spre deosebire de Kane, eu am învățat să-i respect și să nu subestimez niciodată o femeie. Vino. O luă în brațe. Hai să mergem la culcare.

MULT timp după ce îl culcase pe Simon, Zoe găsi zeci de lucruri de care să se ocupe prin casă. Mult timp după ce Simon se oprise din șoptit la urechea câinelui, mult timp după ce Zoe îl auzi pe Moe urcându-se în pat și pe Simon încercând cu disperare să-și potolească râsul, ea continua să se învârtă prin casă, încercând să găsească ceva cu care să își ocupe mâinile și mintea.

Căutarea ei începuse la răsăritul soarelui și îi era teamă că va fi trează când ziua va începe.

Nu putea spune că era prima ei noapte fără somn, își aminti ea. Avea nenumărate altele în urma ei. Nopți în care Simon fusese neliniștit sau bolnav. Nopți în care se răsucise pe toate părțile îngrijorată de plata facturilor. Nopți pe care le umpluse cu nenumărate treburi pentru simplul fapt că ziua nu fusese destul de lungă ca să le poată termina.

Fuseseră și nopți când nu putuse să doarmă pentru că era prea fericită. Prima noapte în casa asta, își aminti ea, petrecuse ore în șir mergând dintr-o cameră în alta, atingând pereții, privind pe fereastră, făcând planuri pentru lucrurile pe care voia să le schimbe, ca să-i facă un cămin lui Simon.

Asta era o altă ocazie, așa că nu avea de ce să se plângă de lipsa a câtorva ore de somn.

La miezul nopții era încă prea neliniștită ca să se potolească și decise să se răsfețe, făcând un duș lung și fierbinte, un duș care nu va fi întrerupt de un băiețel care îi solicita atenția.

Își agăță în cârligul de pe spatele ușii de la baie cea mai bună cămașă de noapte, una roșie ca macul, apoi aprinse una dintre lumânările din borcan pe care și le făcuse singură, iar camera avea să se umple de aromă și de aburi.

Ritualurile mărunte, credea ea, dădeau tonul pentru somn.

Se calma ascultând curgerea apei și simțind atingerea ca de mătase a gelului de duș din flori de piersici pe care voia să îl folosească în salonul ei. Va lăsa ca toate indiciile să i se învârtească prin minte, decise ea, apoi va încerca să le vadă mai întâi ca pe un întreg, după care, ca pe niște bucăți dintr-un puzzle. Până la urmă, trebuia ca o piesă să se potrivească, iar ea o va studia pe aceea până când... până la următoarea, gândi ea.

Pas cu pas, până ce va putea să vadă întregul. Un tablou pentru Malory, o carte pentru Dana. Ce rămânea pentru ea? Șampon și creme de față? se întrebă ea pe jumătate râzând. Astea erau lucrurile pe care le cunoștea ea. Astea și lucrurile importante din viața unui băiețel. Știa cum să facă diferite lucruri, consideră ea. Cum să construiască sau să transforme.

Era îndemânatică, își aminti ea, și își răsuci mâinile prin apă cu gând să le studieze. Dar ce aveau toate astea de-a face cu potecile prin pădure sau cu zeița cu sabie?

O călătorie, gândi ea, închizând apa. Asta trebuia să fie un fel de simbol, pentru că ea nu fusese niciodată nicăieri. Și situația asta nu părea că se va schimba curând.

Poate era legat de faptul că se mutase în Valley sau că pornea o afacere împreună cu Malory și Dana. Sau, medită ea în timp ce se ștergea cu prosopul, poate era doar viața.

Viața ei? Viețile fiicelor? Era ceva la care trebuia să se gândească, decise ea, întinzându-și pe piele crema cu miros

de piersică. Nimic interesant despre viața ei, dar nimeni nu zicea că așa trebuia să fie. Își aminti că Dana folosise anumite cuvinte din indiciile ei și lucrase cu ele. Poate va încerca și ea asta.

Zeița cu spada – asta era ceva destul de simplu. Kyna avea spada, și Kyna era a ei. Dar asta nu explica cum ar fi putut să o *cunoască,* pentru a găsi cheia și a o elibera.

Clătinând din cap, Zoe se întoarse și privi în oglinda aburită de deasupra chiuvetei.

Părul ei era lung, o cascadă neagră care îi cădea peste umeri și îi făcea fața să pară foarte, foarte palidă. Ochii ei erau pătrunzători și aurii. Aburii calzi de la duș plutiră între Zoe și oglindă, sclipind ca o cortină, în timp ce ea își ridică mâna ca să atingă cu degete tremurânde imaginea care nu era a ei.

Pentru o clipă, crezu că degetele îi vor trece prin cortină, prin oglindă, și vor atinge carnea.

Apoi, stătea singură, într-o baie plină de aburi, cu degetele lipite de oglindă. Și privind la propria ei față.

Deja începuse să aibă vedenii, gândi ea, și își lăsă mâna în jos. Proiecție, așa se numea. Încerca să se vadă pe sine în tânăra zeiță, și era atât de obosită și de muncită, încât crezuse că ar putea să o facă. Încă un punct de vedere care trebuia luat în considerare, decise ea. Dimineață, când mintea îi va fi mai limpede.

Se urcă în pat cu dosarele ei și verifică lista de produse. Pentru salon, pentru spa, pe care voia să o atașeze salonului, pentru casă.

Jonglă cu câteva idei noi, își notă ceva, încercă să se concentreze.

Dar cheia și indiciile îi tot reveneau în minte.

O pădure. Erau multe păduri în Laurel Hights din Pennsylvania. Era vorba chiar despre o pădure cu copaci, sau era o metaforă?

Nu se pricepea la metafore.

Sânge, ce semnificație avea sângele? Se referea la sângele lui Jordan, atunci când fusese rănit? Sau era al altcuiva? Era al ei?

Cu siguranță că avusese parte de tăieturi și zgârieturi de-a lungul vieții. Odată, își crestase degetul mare când avea, câți ani, unsprezece? În timp ce tăia roșii pentru sandviciuri. Fratele și sora ei se băteau, și unul dintre ei se lovise de ea.

Lama cuțitului o tăiase de-a lungul degetului de la vârf până la prima încheietură, iar tăietura sângerase ca o fântână. Încă mai avea cicatricea, gândi ea, răsucindu-și degetul ca să vadă dunga, acum estompată.

Dar cicatricea nu era tare și, cu siguranță, nu era niciun fel de scut. Așa că, probabil, nu despre asta era vorba.

Durere și pierdere, și sânge și disperare. Hristoase, de ce indiciile ei trebuiau să fie atât de deprimante?

Va trebui să se descurce cât va putea de bine, se decise, și își reluă notițele. Clipi, vederea începu să i se încețoșeze și adormi cu lumina încă aprinsă.

Visă ceva despre sângele ei, care picura regulat pe o podea acoperită cu un linoleum maro, în timp ce niște copii țipau în jurul ei.

3

Dormise peste ora ei obişnuită. Zoe nu-şi putea aminti când făcuse asta ultima dată. Cu siguranţă, nu în ultimii zece ani. Din această cauză, era aproape ora zece când ajunse, cu băiatul şi căţelul după ea, la Răsfăţ.

Parcă pe stradă pentru că aleea interioară era deja ocupată. Maşina lui Flynn, a lui Jordan. Şi una de-a lui Brad. Avea două, pe care le ştia ea, şi probabil că avea chiar mai multe.

Reuşi să apuce lesa lui Moe, înainte ca el să sară din maşină, şi, cu talentul unei mame de a jongla, apucă poşeta şi cutia frigorifică, stăpâni câinele şi îl privi atent pe fiul ei în timp ce încărca lucrurile.

– Ţine bine câinele ăsta, îi spuse ea lui Simon dându-i lesa. Fă-l să te asculte. Va trebui să aflăm ce vrea să facă Flynn cu el azi.

– Poate să stea cu mine. Putem să ne jucăm în spatele casei.

– Vom vedea. Vezi-ţi de ale tale, dar stai acolo unde te pot vedea din casă până când pun lucrurile în ordine.

Cei doi plecară, în timp ce ea se îndreptă spre intrare. Îi plăcea foarte mult să privească locul, casa mare şi veche cu toate dependinţele ei. Ele îşi puseseră deja amprenta asupra

casei, vopsind veranda într-un albastru strălucitor, sărbătoresc şi puseseră ghivece cu crizanteme de-o parte şi de cealaltă a scărilor de la intrare.

Cum avea să-şi facă puţin timp, avea să cumpere câteva ghivece vechi de la talcioc. O să le spele, o să le vopsească. Poate va găsi şi o jumătate de butoi pentru whisky ca să planteze în el flori de sezon.

Privi în sus, spre fereastra de deasupra uşii de la intrare. Malory angajase un artist sticlar care să creeze sticla pentru acea fereastră, folosind designul din logoul lor.

Detaliile de felul acesta aveau să facă locul ăsta unic.

Puse cutia frigorifică jos şi deschise uşa. Auzi muzica. Nu era dată tare să bubuie, dar nici prea departe de asta nu era. Prin ea, auzi bătăi de ciocan, zgomot de ferăstrău, voci. Plăcutul zgomot al muncii care era în toi.

Rămase pe loc un moment ascultând, privind în susul scărilor care despărţeau în două, în mod ordonat, nivelul principal. Librăria Danei într-o parte, galeria lui Malory, în cealaltă. Şi salonul meu, deasupra lor, gândi ea. Bucătăria comună, în spate, apoi curtea mică şi cochetă pe care într-o zi, spera ea, o vor aranja cu mese la care clienţii puteau sta să se bucure de o băutură rece, atunci când vremea era caldă.

Deşi mai erau săptămâni întregi până când salonul Răsfăţ putea fi deschis, era deja pentru Zoe un vis care devenise realitate.

– Hei, unde ţi-e restul echipei?

Zoe se dezmetici şi o văzu pe Dana intrând în micul foaier.

– În spate. Îmi pare rău că am întârziat.

– Ţi-am tăiat deja din salariu. Sau o vom face când vom avea un ceas. Dumnezeule, lasă faţa asta vinovată, Zoe. Nimeni nu a stabilit vreun orar încă, mai ales pentru sâmbătă.

– Voiam să ajung aici acum o oră și jumătate, zise ea scoțându-și haina, dar am dormit prea mult. Nu m-am trezit decât la opt.

– Opt! Exclamă Dana plină de oroare. Puturoaso!

– Nu știu cum a reușit să țină Simon câinele ăla să nu facă zgomot – sau invers –, dar când m-am trezit, erau în curte. Până am reușit să-i fac să fie prezentabili, să le dau să mănânce și să mă adun și pe mine, se făcuse deja târziu. Apoi, m-am oprit pe la Flynn, crezând că pot să-l las pe Moe acolo, dar nu era nimeni acasă, ceea ce l-a bucurat foarte tare pe Simon.

Oftă din rărunchi.

– Dana, voi ajunge să-i iau un câine. Sunt convinsă.

Dana făcu gropițe în obraji în timp ce zâmbea.

– Fraiero.

– E adevărul adevărat. Nu știam că vor veni toți azi aici.

– Ne-am gândit să facem un mare efort, fiind sâmbătă.

– Asta-i bine. Gata să se apuce de treabă, Zoe își prinse în talie cureaua cu unelte. Tu ce faci?

– Voiam să dau mâna a doua de vopsea pe podele, dar Jordan zice că nu o fac bine. Așa că o va face el, ceea ce-mi permite mie să vopsesc pereții bucătăriei, din moment ce părerea unanimă este că mă pricep doar la vopsit.

– Ești o vopsitoare excelentă, zise Zoe diplomată.

– Hm. Malory și cu Flynn dădeau cu vopsea în prăvălia ei, dar *ea* susține că *el* nu o face bine, așa că a fost trimis sus să lucreze cu Brad.

– Sus? La locul meu? Ce face Brad sus, la locul meu?

– Cred că... Dana decise să nu își mai piardă timpul, deoarece Zoe deja alerga în susul scărilor ca să vadă cu ochii ei.

Pereții salonului fuseseră deja zugrăviți de ea. Erau de un roz intens, aproape mov. O culoare tare, gândi ea, feminină, dar nu atât de siropoasă, încât să-i displacă unui bărbat.

Pentru contrast, pe ornamentele și pe tejghelele pe care începuse să le construiască, avea să folosească un verde crud, apoi va lua aceleași culori, în nuanțe mai blânde, și le va folosi în zonele destinate tratamentelor.

Podelele fuseseră sablate și etanșeizate – o muncă de care se îngrijise ea personal – apoi protejate cu cârpe.

Avea planuri mari pentru vitrine, și alesese deja materialul pentru husele pe care avea să le facă pentru canapeaua luată la mâna a doua și cele două scaune pe care le avea reținute pentru ea.

Se decisese și asupra luminilor, a meselor de tratament, până și asupra culorii prosoapelor pe care urma să le folosească. Tot ce se găsea în salonul ei avea să poarte marca ei, să reflecte viziunea ei și să fie rodul muncii mâinilor ei.

Și iată-l acolo pe Bradley Charles Vane IV ocupat cu tăiatul unei scânduri pentru unul dintre standurile de lucru.

– Ce faci aici?

Nimeni nu o auzi, desigur, din cauza fierăstrăului lui Brad care bâzâia, a pistolului de bătut cuie al lui Flynn și a nenorocitei de muzici care urla.

Putea ca ea nici să nu *fie* acolo. Ei bine, o să îndrepte ea lucrurile, chiar acum.

Mărșălui spre ei până când umbra îi căzu peste scândură și peste șablonul pe care Brad îl urmărea. El ridică privirea și îi făcu un semn discret cu capul să-i arate că-i stătea în lumină.

Ea rămase pe loc.

– Vreau să știu ce faci.

– Ai puțină răbdare, îi strigă el, și termină de tăiat scândura. Închise fierăstrăul și își scoase ochelarii de protecție.

– Ți-au sosit laminatele.

– Vreau... laminatele mele? Bucuria o făcu să se răsucească spre direcția indicată. Și iată-le, frumosul verde crud. E perfect. Știam că o să fie perfect. Dar trebuiau să vină abia săptămâna viitoare.

– Au sosit mai devreme. El îi făcuse o comandă urgentă pentru ele. Ar trebui să terminăm două din astea chiar azi.

– Nu mă aștept de la tine să...

– Salut, Zo. Flynn puse pistolul de cuie jos și îi zâmbi. Ce părere ai?

– Cred că e foarte drăguț din partea voastră că mă ajutați. Ați renunțat la ziua de sâmbătă și toate alea. Dar pot să fac eu asta dacă voi vreți să faceți... altceva.

– Am început bine aici. Privi dincolo de ea. Unde sunt cei doi, câinele mare și băiatul mic?

– Sunt afară, în spate. N-am știut ce să fac cu ei.

– Este destul loc de joacă pe acolo. Mă duc să văd ce fac. Flynn se ridică în picioare. Vrei niște cafea când mă întorc?

– Numai dacă n-ai făcut-o tu, îi spuse Brad.

– Ingratule! Flynn îi făcu cu ochiul lui Zoe, apoi îi lăsă singuri.

– Nu vreau ca tu...

– Ai un design bun, o întrerupse Brad. Pentru standurile de lucru. Totul este ordonat și simplu. E ușor să-ți urmăresc planurile, îmi dau o foarte bună idee despre ce ai în minte.

Ea își încrucișă brațele.

– Nu mă aşteptam să fie nevoie să le urmărească cineva.

– Faci treabă bună. Se opri un moment, în timp ce ea îl privea. Planuri făcute cu grijă, alegeri bune, fler pentru design. Există vreun motiv pentru care trebuie să faci totul de una singură?

– Nu. Doar că nu trebuie să te simţi obligat, asta-i tot.

El ridică o sprânceană.

– Ingrato!

Dezarmată, ea izbucni în râs.

– Poate că e doar faptul că ştiu ce fel de muncă fac eu, dar nu ştiu dacă tu eşti bun la asta. Se duse către baza tejghelei pe care el o finisa. Cred că te descurci bine.

– Bunicul ar fi mândru să audă asta.

Despărţiţi de bucata de lemn, ea îi zâmbi repede şi cu uşurinţă.

– Vreau să tai eu singură laminatele. Vreau să pot să...

– Să te uiţi la ele când sunt terminate, să te uiţi la ele peste un an şi să spui, hei, eu le-am făcut.

– Da. Exact aşa. Nu credeam că poţi înţelege.

El se mişcă, se aşeză cu un şold mai sus decât cu celălalt şi îşi înclină capul într-o parte.

– Ştii de ce m-am întors în Valley?

– Nu cred că ştiu. Nu chiar.

– Întreabă-mă când ai timp. Vrei să aduci pistolul ăla de cuie? Terminăm chestia asta.

EA trebui să recunoască faptul că lucrau bine împreună, iar el nu o tratase, aşa cum crezuse că o va face, ca şi cum nu ar fi fost capabilă să se folosească de unelte. Dimpotrivă, i se părea foarte normal ca ea să fie îndemânatică.

Avea totuși tendința de a face pe șeful în privința anumitor lucruri. Dacă ca se apuca să ridice ceva care i se părea lui prea greu, îi dădea ordinul să-l lase jos. Și insistă să coboare el și să aducă răcitorul.

Dar îi trecu cu vederea, în bucuria ei de a întinde cleiul pentru laminate peste primul ei stand de lucru.

Chiar și cu ferestrele deschise, vaporii erau toxici.

– Bine că lucrăm pe porțiuni mici, comentă Brad. Dacă ne apucam să facem bucăți mai mari, fără ventilator am fi fost amețiți înainte de a termina.

– Acum vreo doi ani am uitat de mine, în timp ce reparam dulapurile din bucătăria de acasă. M-am amețit ca un bețiv de sâmbătă seara și a trebuit să ies în curte și să mă întind pe iarbă ca să-mi revin.

El îi studie fața, observă că, deși se înroșise puțin, îi sătea bine, ochii ei erau limpezi.

– Dacă te simți amețită, să-mi spui.

– Sunt bine. Atinse cleiul cu vârful unui deget. Aproape că am terminat aici.

– Păcat. Mi-ar fi plăcut să te văd amețită.

Ea își întoarse privirea spre el, în timp ce își îndrepta spatele.

– E destul aer curat aici.

– Ești puțin roșie, totuși. O mângâie pe obraz cu degetul. Ai o piele incredibilă.

– E, ăăă, ca un fel de publicitate. Nu știa dacă înainte se înroșise, dar acum simțea cum i se ridică în obraji căldura. Folosesc o mulțime din produsele cu care voi lucra la salon. Există acest ser minunat. Se eliberează în piele, în timp.

– Nu mai spune? Buzele lui se rotunjiră ușor, în timp ce degetul îi cobora în jos, pe gât. Se pare că e eficient.

– Nu vreau să folosesc produse în care nu cred.

– Cu gura ce faci?

La întrebarea asta, gura ei rămase căscată.

– Poftim?

– Ce folosești? Ai buze moi. Își trecu degetul mare peste ele. Catifelate. Tentante.

– Există un balsam pe care... nu face asta.

– Ce să nu fac?

– Nu mă săruta. Nu mă pot implica în felul ăsta. Și avem de lucru.

– Ai dreptate. Dar lucrul trebuie să se oprească la un moment dat. Probabil că s-a întărit suficient cleiul. Ești gata?

Ea dădu din cap. Aer curat sau nu, se simțea puțin amețită. Și numai din cauza lui. Își imagină că el știa... știa în ce fel erau afectate femeile de privirile acelea lungi și profunde, atingerile astea întâmplător intime.

Trebuia să se întărească împotriva lor, înainte de a avea probleme.

Ridicară laminatul împreună. Era un proces pretențios, unul la care era nevoie de muncă în echipă și de precizie pentru a obține o suprafață netedă. În momentul în care cleiul se așeza peste un alt strat de clei, nu mai exista drum de întoarcere.

După ce îl așezară, marginile rămaseră netede, iar clemele fuseseră prinse la câțiva centimetri ca să le țină strânse în timp ce se întărea cleiul, ea se dădu înapoi.

Da, era bine, făcuse bine că rotunjise marginile ca să dea acea impresie subtilă de fluiditate. Simplu, practic, totuși cu o fluiditate care îi dădea puțină clasă.

Clienții poate că nu vor observa detaliile, dar vor aprecia efectul.

– Arată bine, zise Brad de lângă ea. Inteligent din partea ta că ai prevăzut găuri pentru cablurile de la aparatele cu care lucrați.

– Se numesc uscătoare și ondulatoare de păr.

– Bine. În felul ăsta, firele nu vor atârna peste tot, încurcându-se, ceea ce dă un aspect ordonat încăperii.

– Vreau să arate ca un salon de calitate, dar relaxat.

– Ce plănuiești să le oferi clienților în celelalte camere?

– Oh, ritualuri secrete. Făcu un semn în aer cu mâna, care îl făcu să zâmbească. Și când voi câștiga destul ca să pompez bani adevărați în locul ăsta, voi pune un duș suedez și o cadă de hidroterapie în baie. O voi schimba într-un spațiu pentru terapie subacvatică. Dar asta va fi în viitor. Deocamdată, mă apuc de construcția celui de-al doilea stand de lucru.

EA muncea ca un titan, gândi Brad. Era mai mult decât că știa ce voia și, mai ales, cum să obțină acel lucru, mai mult chiar decât faptul că era gata să muncească din greu pentru asta.

Era, la bază, credința că trebuia s-o facă.

Se opri doar ca să vadă ce face fiul ei, să vadă dacă este hrănit și se află în siguranță.

Pe când se pregăteau să lamineze cel de-al doilea stand de lucru, ceilalți își strângeau lucrurile, fiind gata de plecare.

Malory urcă până la ei cu brațele proptite în șolduri.

– Grozav! De câte ori vin aici, văd ceva nou. Zoe, arată grozav. Culorile sunt absolut fabuloase. Ăsta este un stand de lucru, nu? Se duse să-l studieze pe cel complet. Nu pot să cred că tu l-ai construit.

– Am avut ceva ajutor. Absentă, își mișcă umerii amorțiți și veni spre Malory. Chiar arată fabulos, nu-i așa? Știu că aș fi putut cumpăra ceva cu aproximativ aceeași sumă, dar nu ar fi fost exact ce voiam. Cum merg lucrurile jos?

– Podelele sunt terminate, bucătăria, zugrăvită. Ca și cum tocmai și-ar fi amintit, Malory trase de basmaua de un albastru-deschis pe care o folosea să-și protejeze părul. Primul rând de vopsea este dat pe dulapuri, iar instalațiile sunt frecate la sânge.

– M-am implicat tare mult în ceea ce fac aici. Ar fi trebuit să vă dau o mână de ajutor cu bucătăria.

– Am avut o mulțime de mâini, mulțumesc. Își trecu degetele prin buclele de un blond-închis ca să le dea volum. Ne ducem acasă să mâncăm niște pui prăjit. Ești gata de plecare?

– De fapt, aș vrea să termin asta. Trimite-l pe Simon sus și vin și eu puțin mai târziu.

– Ce-ar fi să-l iau cu mine? E deja afară și se joacă cu Flynn și Moe.

– Oh. Ei bine, nu vreau...

– Nu este nicio problemă, Zoe. Vino pe la noi după ce termini. O să încerc să-ți păstrez un copan. Și tu la fel, Brad.

– Oh, nu trebuie să rămâi. În timp ce Zoe se răsucea, Malory îi făcu cu ochiul lui Brad, apoi plecă.

– Vrei să termini standul ăsta?

– Da, dar nu voiam să te pun pe tine într-o situație delicată.

– O să te anunț, când o să mă pui într-o situație delicată. Ești gata să lipești chestia asta?

Ca să nu piardă timpul, ea nu mai zise nimic.

Cel de-al doilea stand fu terminat și fixat cu cleme și

lăsat să stea lângă primul, în timp ce ei strângeau uneltele şi le puneau la locul lor. Lăsară ferestrele deschise câţiva centimetri, ca să se aerisească încăperea.

Înainte de a o face ea, el luă cutia frigorifică.

– Cam asta e tot, pentru azi.

– Apreciez faptul că m-ai ajutat. Poţi să laşi cutia frigorifică pe verandă, mă duc să văd cum arată podelele şi bucătăria şi să verific dacă este încuiat peste tot, înainte de a pleca.

– Aştept. Aş vrea să văd şi eu cum au ieşit.

Ea începu să coboare scările, apoi se opri şi se răsuci spre el.

– Ai grijă de mine? Despre asta e vorba? Să ştii că pot să-mi port şi singură de grijă.

El mută cutia frigorifică dintr-o mână într-alta.

– Da, am grijă de tine. Deşi nu am niciun dubiu că poţi avea grijă de tine, de fiul tău, de prietenii tăi şi chiar de străini, dacă este nevoie.

– Dacă sunt atât de-al naibii de capabilă, înseamnă că nu am nevoie să ai grijă de mine. Aşa că, de ce o faci?

– Îmi face plăcere. Mai mult, îmi place să te privesc, pur şi simplu, pentru că eşti o femeie frumoasă şi mă simt foarte atras de tine. Din moment ce nu mi-ai dat niciun semn că eşti înceată la minte sau proastă, sunt sigur că eşti conştientă că mă simt atras de tine. Dar, dacă ai vreun dubiu, poţi să continui să cobori nenorocitele astea de scări ca eu să pot pune cutia asta jos şi să-ţi demonstrez.

– Ţi-am pus o întrebare simplă, replică ea. Nu ţi-am cerut să-mi demonstrezi nimic.

Ea tropăi în josul scărilor şi tocmai se întorsese către bucătărie, când auzi zgomotul făcut de cutia frigorifică trântită pe podea.

Nu avu timp să reacționeze, pentru că picioarele i se ridicaseră de pe podea, apoi fură puse din nou jos, iar ea împinsă în perete.

Văzu mânia din ochii lui, ceea ce îi făcea arzători, aproape negri. Simți în gât un amestec la fel de fierbinte de teamă și mânie și destulă excitare ca să facă amestecul confuz.

– Ai grijă de tine, o provocă el. Apoi vom trece la demonstrație.

Ea îl privi direct în ochi, așteptând până când el slăbi strânsoarea puțin mai mult. Apoi îl lovi cu genunchiul între picioare, repede ca fulgerul, și se opri la distanța unui fir de păr de a-l lovi serios.

El tresări, iar ea simți o satisfacție imensă.

– Ok. Întâi, dă-mi voi să te felicit pentru controlul deosebit pe care îl ai. El nu se mișcă. Amândoi știau că nu era nevoie decât de o mișcare simplă ca el să cadă în genunchi. În al doilea rând, dă-mi voie să-ți mulțumesc, sincer, că te-ai folosit de el în acest caz.

– Nu sunt o țărancă neputincioasă.

– Nu m-am gândit niciodată la tine ca fiind neputincioasă sau țărancă. Brusc, întreaga situație și atitudinea lui i se părură ridicol de amuzante. Începu să zâmbească, apoi să râdă până ce își propti fruntea de a ei. Nu știu cum reușești să mă calci pe nervi, dar o faci.

Slăbi strânsoarea din jurul umerilor ei, apoi îi dădu drumul și își puse palmele pe perete, de o parte și de alta a capului ei.

– Vrei să lași în jos genunchiul ăla? Măcar câțiva centimetri. Mă face nervos.

– Asta-i ideea. Dar o făcu. Nu știu de ce chestia asta ți se pare așa de amuzantă.

– Nici eu nu ştiu. Iisuse, Zoe, într-un fel sau altul, mă pui pe jar. Spune-mi ceva. Nu trebuie să te găsesc frumoasă? Nu trebuie să mă simt atras de tine?

– Cum aş putea să răspund la asta?

– E o enigmă, nu-i aşa? Îşi trecu privirea în jos peste faţa ei şi se opri la gură. Încearcă să te pui în locul meu.

– Dă-te puţin mai în spate. Pentru că respiraţia i se oprise în plămâni, îl ciocăni cu degetele în piept. Nu pot să vorbesc cu tine aşa.

– Ok. Doar o secundă. Îşi trecu buzele peste ale ei într-un fel de promisiune şoptită, care îi făcu stomacul să tremure.

Apoi el se dădu înapoi.

– Ar fi foarte uşor să te las. Nesigură încă pe picioarele ei, rămase sprijinită de perete. Să mă las pe mine. Am şi eu nevoi, nevoi normale, ca oricine altcineva. Şi n-am mai fost cu un bărbat de peste un an – aproape doi.

– Nu-mi pasă nici dacă ai fost cu un bărbat ieri. Mă interesează acum.

– Ei bine, n-am fost. Există motive pentru asta.

– Simon.

Ea dădu din cap.

– El este motivul cel mai mare. N-am de gând să las să intre în viaţa mea un bărbat pe care nu l-aş lăsa să intre într-a lui.

– Ştii că nu i-aş face niciun rău. Mânia începu să se arate din nou. E absolut insultător din partea ta să insinuezi aşa ceva.

– Ştiu că nu i-ai face, aşa că nu trebuie să te enervezi din cauza asta. Dar şi eu sunt un motiv, şi am dreptul să fiu cu băgare de seamă cu mine însămi. Tu nu cauţi să mă ţii de mână şi să mă săruţi dulce de câteva ori în lumina lunii, Bradley.

– Ar fi un început.

– Nu s-ar opri aici, şi o ştim amândoi. Nu văd de ce aş începe ceva despre care nu ştiu că-l pot duce la bun sfârşit. Nu ştiu dacă ar fi bine pentru mine să mă culc cu tine. Şi dacă m-aş culca cu tine, dacă vreau să o fac, nu ar fi din cauza acestor nevoi normale sau din cauza celor ce se întâmplă în jurul nostru.

– Crezi că mă simt atras de tine din cauza cheii?

– Dacă ai fi? Îşi ridică mâinile cu palmele în sus. Cum te-ai simţi să fii folosit în felul ăsta? Adevărul este, Bradley, că noi doi nu am fi aici dacă nu ar fi cheia. Noi doi nu venim din acelaşi loc. Şi nu vorbesc despre Valley.

– Nu.

– Nu avem nimic în comun, cu excepţia cheii.

– Cheia, acceptă el. Prieteni care contează pentru noi amândoi, un loc în care se află rădăcinile mele şi în care tu ţi le-ai plantat pe ale tale. Nevoia de a construi ceva pentru noi înşine. Şi mai e şi un băieţel. Din întâmplare este al tău, dar m-a prins şi pe mine. M-ar fi prins cu sau fără tine. Înţelegi asta?

Ea nu putu decât să dea din cap.

– Şi ar mai fi, dar hai să aruncăm în joc doar atracţia sexuală, deocamdată. Adună toate astea, mie mi se pare un teren comun destul de solid.

– De cele mai multe ori nu ştiu ce să-ţi spun sau cum să-ţi spun.

– Poate că n-ar trebui să te gândeşti la asta atât de mult. Îi întinse mâna. Hai să mergem să vedem bucătăria. Dacă nu plecăm curând de aici, n-o să mai găsim din puiul ăla decât oasele.

EA era recunoscătoare că el schimbase subiectul. Pur și simplu, nu reușea să-și separe gândurile și sentimentele, grijile și nevoile, pe zone diferite. Nu în acest moment.

Mai era recunoscătoare și pentru faptul că timpul petrecut acasă la Flynn presupusese doar pui prăjit și relaxare, fără a aduce în discuție cheia.

Nu avea încă nimic de oferit, și era prea multă informație, prea multe întrebări i se învârteau prin minte ca să se poată așeza într-o conversație inteligentă.

Vor trebui să aibă curând o întâlnire, toți, dar voia timp ca să le selecteze mai întâi pe toate.

Atât Malory, cât și Dana veniseră repede cu unele teorii. Aceste teorii fuseseră rafinate și redirecționate și schimbate de-a lungul a patru săptămâni, dar ele formaseră baza de plecare.

Și, gândi Zoe, ea nu avea nimic.

Ar trebui să-și petreacă seara revizuind indiciile, toate notițele ei, să se refere la trecut pas cu pas, prin cele două căutări. Undeva, acolo erau răspunsurile.

După ce Simon și Moe se duseră la culcare, iar casa deveni binecuvântat de liniștită, se așeză la masa din bucătărie. Notițe, dosare, caiete erau aranjate în grămezi. Decise că își depășise doza zilnică de cafea, așa că își făcu un ceai.

Sorbind din prima ceașcă de ceai, citi indiciile din nou și scrise pe o pagină nouă din carnetul ei cuvintele despre care credea că ar putea fi importante, după cum urmează:

Frumusețe, adevăr, curaj
Pierdere, tristețe
Pădure

Potecă
Călătorie
Sânge și moarte
Fantome
Teamă
Zeiță
Bravură

Probabil că unele îi scăpaseră, dar lista îi oferea un început. Frumusețe pentru Malory, adevăr pentru Dana. Curaj pentru ea însăși.

Pierdere și tristețe. A ei, sau se referea la fiice? Dacă lua lucrurile personal în runda asta, care era pierderea ei, care era tristețea ei? Cel mai recent își pierduse slujba, gândi Zoe, și notă asta. Dar, se dovedise a fi o oportunitate.

Păduri? Erau destule, dar unele însemnau pentru ea mai mult decât altele. Era o pădure la Vârful Războinicului. Erau păduri acasă, acolo unde crescuse. Erau păduri de-a lungul râului de lângă casa lui Brad. Dar dacă pădurea era un simbol, ar putea însemna că nu o vede din cauza copacilor. A nu vedea întregul, pentru că ești prea ocupat să-ți faci griji în privința fiecărui detaliu.

Ea făcea asta, uneori, era adevărat. Dar, Dumnezcule, erau atât de multe detalii, și cine să-și facă griji pentru ele, dacă nu ea?

Ședință cu părinții. Simon avea nevoie de pantofi noi și de palton. Mașina de spălat începuse să scoată sunete ca de tocător, și nu își făcuse timp să curețe rigolele.

Trebuia să cumpere prosoape pentru salon și să scoată bani *și* pentru o mașină nouă de spălat cu uscător pentru acolo. Ceea ce însemna că cea de acasă avea să mai toace un timp.

Își sprijini capul în pumn și închise ochii doar pentru un minut.

O să le facă pe toate; asta era treaba ei. Dar într-o zi, avea de gând să se întindă la umbră o după-amiază întreagă, doar cu o carte și un pahar cu limonadă rece ca gheața.

Hamacul se legăna, ușor ca un leagăn, iar cartea zăcea părăsită pe burta ei. Încă mai simțea pe limbă gustul acrișor al limonadei. Ochii îi erau închiși în spatele ochelarilor de soare și simțea cum vântul ușor cum îi suflă delicat peste față.

Nu își mai amintea când mai fusese atât de relaxată. Mintea și corpul în repaos total. Nu era nimic de făcut, decât să se lase cuprinsă de liniște și pace.

Se lăsă să plutească cu un oftat de mulțumire perfectă.

Și stătea în rulotă, transpirând din cauza căldurii insuportabile. Era ca și cum ar fi locuit într-o conservă, gândi ea, în timp ce aduna cu mătura resturile de păr de pe jos.

Îi auzea pe fratele și pe sora ei cum se ceartă, vocile lor intrau prin ferestrele meschine. Înalte, mânioase. Toată lumea era întotdeauna mânioasă pe aici.

Capul o durea îngrozitor.

Se duse la ușă, o deschise și strigă la ei.

– *Liniște! Pentru Dumnezeu, faceți liniște măcar cinci minute și dați-mi un pic de pace.*

Se trezi rătăcind printr-o pădure, cu zăpada iernii groasă sub picioare. Vântul urla printre brazi, le trăgea crengile către un cer de culoarea pietrei.

Îi era frig, era pierdută și îi era frică.

Târșindu-și cu greu picioarele, strânsă în ea ca să se apere de furtună, își trecu un braț pe sub burta ei umflată ca să ancoreze copilul.

El era atât de greu, iar ea era atât de obosită.

Voia să se oprească, să se odihnească. Pentru ce, la ce folosea? N-o să reuşească să-şi găsească drumul.

Durerea o tăie peste burtă, o făcu să se aplece şocată. Simţi o izbucnire între picioare şi privi în jos oripilată la sângele care se vărsa peste zăpadă.

Speriată, deschise gura să ţipe, dar se trezi înapoi în hamac, la umbră, gustând din nou din limonadă.

Alege!

Sări drept în picioare de la propria ei masă din bucătărie, tremurând, în timp ce Moe stătea lângă ea arătându-şi colţii.

4

Era mai dificil decât anticipase Zoe să-l convingă pe Simon să-şi petreacă ziua cu unul dintre prietenii de la şcoală, în loc să vină cu ea să lucreze la Răsfăţ.

Îi *plăcea* să stea cu băieţii. Voia să se joace cu Moe. Putea să o ajute la unele lucruri. Nu-i va sta în drum.

Până la urmă, se folosi de cel mai vechi şiretlic părintesc. Mita. Se vor opri la magazinul de casete video şi vor închiria două jocuri şi un film.

Când se dovedi că Moe era binevenit să se joace în curte cu labradorul auriu al lui Chuck, Simon nu era doar mulţumit, ci de-a dreptul fericit.

Asta îi potolea o mare parte din vinovăţie şi grijă, şi îi permitea lui Zoe să analizeze prima ei teorie.

Dacă drumul descris în indiciu era al ei, iar pădurea un fel de simbol, poate că se referea la viaţa ei în Valley. La cărările pe care le urmase prin locul pe unde-şi făcuse casa.

Fusese atrasă aici, spre acest orăşel drăguţ aşezat pe vale, şi ştiuse că aici îi era locul din momentul când trecuse prima dată cu maşina prin el, acum aproape patru ani.

Trebuise să muncească, să lupte, să se sacrifice, ca să-şi găsească bucuria şi împlinirea. Trebuise să-şi aleagă propriile ei drumuri, direcţii şi destinaţii.

Şi le aminti din nou acum, în timp ce trecea cu maşina pe străzile cunoscute atât de bine. Străzi liniştite, gândi ea, în această dimineaţă de duminică. Traversă cartierul aşa cum o făcuse cu ani în urmă, când mintea ei era prea ocupată să găsească o casă pentru ea şi Simon. Făcuse întâi acest lucru, îşi aminti ea, ca să câştige timp pentru a simţi pulsul oraşului, să vadă cum i se păreau casele, cum o făceau oamenii să se simtă când îi privea mergând sau conducându-şi maşinile.

Era primăvară, spre sfârşitul ei. Admirase grădinile, curţile, felul aşezat al localnicilor.

Văzuse afişul „De vânzare" pe peluza neîngrijită din faţa unei căsuţe cafenii. Şi cu sentimentul recunoaşterii, simţise că aceasta era ceea ce voia. Se opri lângă bordură, aşa cum făcuse şi atunci, şi încercă să şi-o amintească aşa cum fusese.

Casele care o flancau erau şi ele mici, dar bine întreţinute. Copacii frumoşi făceau umbră. Văzuse atunci o fetiţă care se plimba cu bicicleta pe trotuar şi, ceva mai încolo, un adolescent care îşi spăla maşina cu muzica dată foarte tare.

Îşi aminti emoţia care o încercase când îşi notase numele şi numărul de telefon al agentului imobiliar de pe afişul cu „De vânzare".

Şi se dusese acolo imediat. Aşa că acum urmă aceeaşi rută. Preţul cerut fusese prea mare, dar asta nu o descurajase. Ştia că, probabil, arăta ca o ţintă uşoară cu pantofii şi hainele ei ieftine. Probabil că aşa şi vorbea, cu acel accent de provincială din West Virginia în voce.

Dar nu fusese o ţintă uşoară, gândi Zoe cu satisfacţie. Parcă maşina, aşa cum făcuse şi atunci, şi coborî ca să meargă pe jos.

Făcuse o programare ca să vadă casa – cea pentru care avea să se târguiască la sânge – şi mersese de-a lungul acestei

străzi din centru și direct spre salonul de coafură, ca să vadă dacă făceau angajări.

Agenția imobiliară era închisă duminica, la fel și salonul, dar ea merse la amândouă, văzându-se pe sine așa cum fusese atunci. Plină de emoție și bucurie, dar cu o față rece, își aminti ea. Primise postul – poate prea repede, poate mai ușor decât ar fi trebuit, gândi ea acum. Încă unul dintre acele lucruri predestinate? Sau doar alesese drumul care trebuia atunci când trebuia?

Mai mult de trei ani petrecuse în acel salon, meditâ Zoe stând în fața vitrinei cu mâinile în șolduri. Făcuse treabă bună aici. O treabă mai bună decât proprietara arțăgoasă, Carly. Ceea ce fusese o parte a problemei.

Prea mulți clienți începuseră să o ceară pe Zoe în mod explicit, iar bacșișurile ei erau solide. Lui Carly nu-i plăcuse asta, nu-i plăcuse că una dintre angajatele ei se evidenția în propriul ei salon. Așa că începuse să-i facă viața grea – tăia din orele lui Zoe într-o parte și le încărca în alta. Se plângea că vorbește prea mult cu clientele sau că nu vorbește destul. Orice putea fi demoralizator sau care îi atingea mândria.

Tolerase lucrurile astea, nu se opusese. Ar fi trebuit s-o facă? se întrebă ea. Avea nevoie de postul ăsta, de clientele permanente ale salonului, de salariu și de bacșișuri. Dacă ar fi luat atitudine, ar fi fost dată afară mai repede.

Totuși, era tristă când își amintea câte porcării trebuise să înghită pentru un amărât de salariu.

Nu. Inspiră profund și dădu la o parte mânia și rușinea. Nu, acceptase pentru casa ei, pentru fiul ei, pentru viața ei. Nu era o bătălie pe care ar fi putut să o câștige. Până la urmă, fusese oricum dată afară. Dar venise *timpul* pentru ca să fie dată afară, să ajungă la una dintre acele răspântii ale vieții.

Şi nu din cauza acelei mânii, acelei ruşini, acelei disperări sau chiar panici, atunci când ieşise pentru ultima oară din salonul lui Carly, fusese împinsă către Răsfăţ? S-ar fi apucat să-şi ridice propria ei afacere atât timp cât avea un salariu, atât timp cât facturile erau plătite şi locuinţa asigurată?

Nu, recunoscu ea. Ar fi visat la asta, dar nu ar fi făcut-o. Nu ar fi avut curaj. Trebuise să îndure o umilinţă ca să riște să pornească pe următorul drum.

Se răsuci şi privi către oraşul pe care ajunsese să-l cunoască la fel de bine ca pe propria ei sufragerie. Acolo era drumul spre băcănie, după colţul ăla era poşta, mergi la stânga şi treci de parc, la dreapta e şcoala lui Simon.

O stradă mai sus era Bufetul de pe Strada Mare, cu cockteilurile lui din lapte şi fructe care îi plăceau atât de mult lui Simon. Ieşind din oraş direct pe drumul de munte, ajungeai la Vârful Războinicului.

De aici putea găsi drumul spre apartamentul Danei şi spre casa în care locuiau Flynn şi Malory, chiar legată la ochi. Spre bibliotecă, ziare, farmacie, pizzerie.

Putea să urmeze cursul râului şi să ajungă la casa lui Bradley.

Poteci diferite, gândi ea, mergând înapoi spre maşină. Alegeri diferite, destinaţii diferite. Dar toate erau drumuri ale aceluiaşi întreg. Toate, acum, fac parte din ea.

Dacă cheia se afla aici, undeva pe aici prin ceea ce ea numea casă, o va găsi.

Urcă în maşină şi-o apucă pe un drum ocolit, un drum mai lung, spre Răsfăţ.

ZOE nu le spuse nimic prietenilor ei în acea dimineaţă. Simţea nevoia ca, mai întâi, să muncească, nu numai fizic,

ci şi mental, să îşi pună teoriile în ordine şi să descifreze exact ce anume i se întâmplase noaptea trecută.

Nu putea să vorbească despre asta până când nu avea totul clar în minte. Şi era, recunoscu ea, o dinamică diferită atunci când erau de faţă şi bărbaţii. Erau lucruri pe care le putea spune oricând, şi lucruri pe care nu le putea spune atunci când era doar cu Malory şi Dana, căci nu se potriveau când erau şi bărbaţi de faţă.

Nici măcar când era vorba de bărbaţi în care avea încredere.

Îl lăsă pe Brad să se ocupe de tâmplărie şi îşi petrecu dimineaţa de duminică rechituind gresia. Genul ăsta de muncă îi lăsa mintea liberă să gândească la ceea ce i se întâmplase şi la ceea ce ar fi putut să însemne.

Era oare ciudat că experienţa ei nu fusese la fel cu ceea ce li se întâmplase lui Malory sau Danei la prima lor întâlnire cu Kane? Sau avea vreo importanţă?

Alege, îi spusese el. Măcar acest lucru se conforma modelului. Fiecare dintre ele trebuise să aleagă. Şi se părea că riscul devenea din ce în ce mai mare pe zi ce trecea.

Nu o rănise cu adevărat. Fusese acel moment de durere în timpul furtunii, dar ea trecuse prin dureri mai mari. De ce îi arătase trei scene diferite, abia dându-i timp să se obişnuiască cu o iluzie înainte de a o arunca în următoarea?

Prima fusese o fantezie blândă, nimic greu de suportat sau care să-i schimbe viaţa. A doua, mult mai supărătoare şi familiară, iar cea de a treia...

Cea de a treia, gândi ea în timp ce întindea chitul pe podea, fusese înspăimântătoare. Ca să o sperie. Eşti pierdută, eşti singură, eşti gravidă.

– Am trecut prin asta, reflectă ea.

Apoi durerea, sângele. Ca un avort spontan, realiză ea. Pierdea copilul. Dar nu îşi pierduse copilul, el era protejat.

Dacă Kane nu ştia asta? Uimită, se aşeză pe podea cu picioarele strânse sub ea. Dacă Kane nu ştia că Simon este protejat? N-ar fi fost prima lui ameninţare făcută la adresa celui mai preţios om din viaţa ei, singurul pentru care ar muri ca să-l protejeze?

– Zoe.

Buretele pe care îl folosea ca să întindă chitul căzu pleoscăind peste gresie.

– Scuze. N-am vrut să te sperii. Brad rămase în uşă, cu un umăr proptit de ramă. Aşa cum stătea de câteva minute, privind-o.

Multe lucruri se întâmplau în capul ăla, ştia el. Le văzuse pe toate cum i se oglindeau pe faţă.

– Nu, nu-i nimic. Se aplecă din nou asupra lucrului. Aproape că am terminat.

– Restul echipei se pregăteşte să ia pauza de prânz.

– Bine. Cobor imediat ce termin aici. Aşa va avea timp şi chitul să se usuce.

El aşteptă până când ea se apucă din nou de treabă, stătea pe jumătate înăuntru, pe jumătate în uşă. Apoi se lăsă pe vine.

– Ai de gând să-mi spui ce s-a întâmplat?

Mâna ei ezită, apoi reluă ritmul.

– Ce vrei să spui?

– Mi-am petrecut destul timp privindu-te ca să ştiu când ceva se întâmplă în mintea ta. Spune-mi ce s-a întâmplat de ieri, Zoe.

– O s-o fac. Puse buretele în găleata pe care o lăsase afară din încăpere. Dar nu numai ţie.

– Te-a rănit? El o apucă de mână şi se folosi de cealaltă mână a lui ca să îi întoarcă faţa spre el.

– Nu. Dă-mi drumul. Am mâinile murdare de chit.

– Dar a făcut ceva. Tonul lui deveni rece, aşa cum se întâmpla când încerca să-şi potolească mânia. De ce n-ai spus nimic?

– Voiam doar puţin timp ca să mă gândesc, să înţeleg, asta-i tot. Îmi va fi mai uşor să le spun la toţi odată. Mâna lui era încă pe obrazul ei. Şi faţa, foarte aproape de a ei. Mi-ar fi mai uşor şi dacă nu m-ai mai atinge în momentul ăsta.

– În momentul ăsta? îşi trecu degetele peste ceafa ei. Sau niciodată?

Ea ar fi vrut să se întindă pe mâna lui şi să înceapă să toarcă precum o pisică.

– Hai să începem cu momentul ăsta.

Ea dădu să se ridice, dar el era deja în picioare, ţinând-o de mână, şi o trase alături de el.

– Spune-mi ceva... Simon e bine?

Putea să lupte cu atracţia. Putea chiar să se lupte cu sexualitatea. Dar, era clar, că va avea dificultăţi să se lupte cu grija lui evidentă şi profundă pentru fiul ei.

– Da. E bine. Chiar ar fi vrut să vină azi aici. Îi place să fie cu tine – cu voi toţi, adăugă ea repede. Dar nu voiam să discut lucrurile astea în faţa lui. Cel puţin nu încă.

– Atunci, hai să mergem jos şi să discutăm, şi o să trec să-l văd pe la sfârşitul săptămânii.

– Nu trebuie să...

– Şi mie îmi place să-mi petrec timpul cu el. Cu voi amândoi. Îşi plimbă mâna peste gâtul ei, peste umăr. Poate că o să mă inviţi din nou la masă.

– Ei bine, eu...

– Mâine. Ce zici de mâine?

– Mâine? Mâine avem doar spaghete la masă.

– Grozav. Aduc nişte vin. Evident, considerând subiectul aranjat, o trase din uşă. Am face bine să coborâm şi să ne spălăm.

Nu era sigură când îşi pierduse controlul sau de ce i se părea imposibil să refuze. O încolţise, realiză Zoe, în timp ce se spăla ca să mânânce. Nu exista nicio îndoială în privinţa asta, dar o făcuse atât de subtil, încât capcana fusese închisă înainte ca ea să-şi dea seama ce i se pregăteşte.

Şi pe urmă, asta trebuia să se întâmple mâine. Avea destule griji pentru azi ca să-şi mai facă probleme din cauza unei farfurii de spaghete.

Bucătăria nu era terminată, dar era cel mai bun loc în care se puteau aduna. O foaie de placaj era pusă pe o capră şi le servea drept masă, şi aveau găleţi şi scări pe care să stea.

Dana îi dădu o găleată.

– Ăla-i unt de arahide şi jeleu? întrebă ea privind sandviciul pe care Zoe îl desfăcuse. Unt de arahide grunjos şi jeleu de struguri?

– Da. Zoe tocmai ducea la gură una dintre jumătăţile triunghiulare şi observă că Dana practic saliva. Îl vrei?

– A trecut mult prea mult timp de când am mâncat un sandvici decent cu unt de arahide şi jeleu. Jumătate din al tău şi jumătate din al meu cu şuncă şi caşcaval pe pâine de secară.

Făcură schimbul, apoi Dana gustă ca de încercare.

– Excelent!, zise ea cu gura plină. Nimeni nu face astea mai bune decât o mămică. Deci, ai de gând să ne spui ce se întâmplă sau vrei, mai întâi, să mânânci?

Zoe îşi ridică privirea şi se uită de jur împrejurul mesei. Toată lumea o privea. Aşteptând.

– Am cumva un semn pe mine?

– E ca şi cum ai purta unul. Malory îşi vâri lingura în cutia de iaurt. Arătai supărată când ai venit azi-dimineaţă, dar, mai mult, ca şi cum nu voiai să se vadă că eşti supărată. Pe urmă, te-ai dus direct sus. Plus că nu ai spus nimic despre cum arată bucătăria acum, după ce a fost zugrăvită.

– Arată splendid. Am vrut să vă spun. Nu e niciodată uşor când eşti în centrul atenţiei, gândi Zoe, rupând sandviciul în două. Şi voiam să aştept până când luam toţi o pauză ca să vă spun ce s-a întâmplat noaptea trecută.

– Am luat o pauză. Dana îşi frecă palma de coapsa lui Zoe. Ce se întâmplă?

Ea le povesti pe îndelete, vrând să fie clară, să fie sigură că nu uita niciun detaliu.

– A fost altfel decât cu voi. Decât cu oricare dintre voi care a avut de-a face cu Kane. Diferit chiar decât ce ni s-a întâmplat aici în casă, în prima lună.

– Ai ştiut că era el? o întrebă Jordan.

– Asta-i problema. N-am rămas în niciunul dintre cele trei... locuri – se gândi că le putea numi aşa – destul timp ca să simt. Şi nu cred că am ieşit singură din ele, aşa cum unii dintre voi au putut să o facă. Nu a fost timp pentru aşa ceva. Era ca şi cum eram undeva, apoi închideam ochii o secundă şi eram în altă parte.

– Hai să le luăm pe rând. Flynn scoase deja un carnet. Te legănai în hamac. Lovi uşor hârtia cu degetul. Erai la tine în curte?

– Nu. Nu am hamac. De fapt, n-am stat niciodată într-un hamac la umbră, cu un pahar de limonadă şi o carte. Cine are timp pentru asta? Ar fi plăcut, şi mă gândeam că nu voi avea prea mult timp de relaxare în următoarele câteva

săptămâni când, poc, mă legănam într-un hamac şi beam limonadă.

Se încruntă şi nu observă privirea atentă a lui Brad.

– Nu ştiu unde eram. Nu cred că, de fapt, contează, asta am dedus gândindu-mă. Nu contează ce hamac era, este doar un simbol pentru o după-amiază în care nu ai nimic de făcut. Sau, bănuiesc, pentru atât timp cât nu voiam să am nimic de făcut.

– Cred că ai dreptate, fu de acord Malory. El intră în fantezii, ne lasă să le privim, să le simţim. A mea a fost aceea că eram o artistă şi eram căsătorită cu Flynn. Casa perfectă, viaţa perfectă. Făcu un semn cu mâna spre Dana. A Danei era aceea de a trăi singură pe o insulă tropicală, fără nicio grijă. A ta, o după-amiază de lenevie.

– O fantezie destul de amarâtă comparată cu ale voastre. Dar Zoe zâmbi, uşurată că ajunsese la o concluzie ce părea validă.

– Dar te-a smuls din ea, în loc să-ţi dea timp să o savurezi, sublinie Jordan. Poate că nu a vrut să-ţi dea şansa să-i vezi falsitatea. Doar să ţi-o fluture puţin prin faţa ochilor, ca apoi să treci mai departe. O strategie nouă.

– Cred că asta e o parte. Dar, ei bine, luaţi partea a doua. Aceea era în rulota mamei mele şi, Dumnezeu ştie, am măturat destul prin ea. Am recunoscut felul cum arăta, cum mirosea, felul cum fratele şi sora mea se certau afară. Dar nu ştiu ce vârstă aveam. Eram cum sunt acum? Eram copil? Undeva la mijloc?

Clătină din cap gânditoare.

– Ce vreau să spun este că nu aveam nicio noţiune referitoare la mine, doar căldura şi oboscala şi toată enervarea. Mă simţeam ca şi cum asta urma să fac pentru tot restul vieţii,

să fac curat acolo, să am grijă de copii, iar eu mă săturasem de toate. Se poate spune că mă simțeam înșelată și exasperată. Cred că și asta e ceva simbolic.

– Că ești prinsă într-un cerc, interveni Brad. Întotdeauna făcând ceea ce trebuie să faci, pentru altcineva, și neputând să vezi capătul situației.

– Da. Mama făcea tot ce putea și avea nevoie de mine ca să o ajut. Dar ajungi să te simți prins ca într-o capcană. Ajungi să simți că nu va fi niciodată mai bine, indiferent de ce faci.

– Așa că, poți să stai în hamac și să te bucuri de viață sau poți să asuzi și să faci același lucru zi de zi. Dana își strânse buzele și se gândi la asta. Dar astea nu sunt singurele opțiuni. Lucrurile nu sunt atât de bine definite. Ai dovedit-o tu însăți.

– Unii ar putea să se uite la viața mea și să considere că acum alerg într-un alt cerc. Eu nu mă simt așa, dar ar putea să pară așa. Apoi mai este și partea a treia.

– A vrut să te sperie, zise Malory.

– Oh, da, și, Dumnezeule, a reușit. Era frig și eram singură. Nu era o ninsoare din aceea frumoasă, ca în basme. Era scârboasă, rea, din acelea care ucid. Iar eu eram atât de obosită, iar copilul atârna greu în mine. Vroiam doar să mă întind undeva și să mă odihnesc, dar știam că nu pot. Aș fi murit dacă o făceam, iar dacă muream eu, murea și copilul.

Fără să-și dea seama, își apăsă burta cu o mână, ca și cum ar fi vrut să protejeze ceea ce trăise în ea.

– Apoi contracțiile. Știam ce sunt, îți aminteşti de asemenea lucruri destul de repede. Dar astea erau mai rele, nu erau progresive, așa cum sunt durerile de naștere. Era un sfârșit, un sfârșit plin de tot sângele ăla și de zăpadă.

– Voia să te amenințe prin Simon. Fața lui Flynn se împietri. Nu se va întâmpla. N-o să-l lăsăm.

– Cred că asta face parte din scenariu. Încercând să mă sperie, folosindu-se de Simon ca să o facă. Şi cred că ăsta este unul dintre motivele pentru care m-a tras din ultima fantezie şi mi-a spus să aleg. Vă spun eu, de cum mi-am revenit şi l-am văzut pe Moe stând lângă mine şi mârâind, am alergat glonţ în camera lui Simon.

Şi tremurând ca o frunză, îşi mai aminti ea.

– Dar el era întins ca de obicei, cu un picior atârnând peste marginea patului şi cu pătura înfăşurată în jurul celuilalt. Jur că băiatul ăsta nu stă locului nici măcar când doarme.

– L-a folosît pe Simon ca pe un alt simbol. Brad turnă cafea şi, pentru că ea nu luase niciuna pentru ea, îi dădu el o cană.

Privîrea ei o întâlni pe a lui în timp ce dădu din cap, cu frica zbătându-i-se în gât.

– Aşa m-am gândit şi eu.

– Un simbol pentru ce? Întrebă Dana. Pentru viaţa ei?

– Viaţa ei, da, răspunse Brad. Şi sufletul ei. Alege. Confort, plictiseală sau pierderea a tot ceea ce este ea. A aruncat mănuşa.

– A făcut-o. Dar cred – mă întreb dacă el ştie că Simon este în siguranţă. Poate că nu poate să vadă că este protejat şi că nu-l ajută la nimic să mă ameninţe cu asta.

– Ai putea avea dreptate. Dar, continuă Brad, eu zic că va afla destul de curând, apoi va căuta altceva cu care să te ameninţe.

– Doar să nu fie vorba de copilul meu. Oricum, ceea ce s-a întâmplat m-a făcut să mă gândesc mai profund la indicii. M-a enervat, zise ca râzând, aşa că mi-am petrecut mai mult timp încercând să le descifrez. M-am gândit că poate Valley

este pădurea mea. Toate lucrurile pe care le-am făcut sau le-am ales sunt ca potecile.

– Nu-i rău, îi spuse Dana.

– A fost ceva la care trebuie să lucrez. Mi-am luat o oră în dimineața asta ca să dau o tură cu mașina, resuscitând amintirile într-un fel. Încercând să văd lucrurile așa cum le-am văzut când am venit aici prima dată și să văd în ce fel s-au schimbat ele pentru mine.

– Sau cum *le-ai schimbat tu*, zise Brad.

– Da. Plăcut surprinsă, îi oferi unul dintre rarele ei zâmbete. Nu știu dacă este direcția bună, dar încerc să adun locuri sau poate evenimente care mi se par importante pentru *mine personal. Dacă le adun pe toate în mintea mea, poate* unul va ieși în evidență. Dacă mă îndrept spre drumul cel bun, cred eu că lui Kane nu-i va plăcea. Și atunci voi ști.

Îi era greu să se închipuie pe sine într-o luptă cu cineva, cu atât mai puțin cu un vrăjitor. Dar nu avea de gând să dea înapoi de la prima lovitură. Dacă era vreun lucru pe care știa să-l facă, atunci acela era că știa cum să reziste.

Poate că nu va găsi cheia, dar nu va fi din cauză că nu o căutase.

Își petrecu seara de duminică trecând peste note, peste cărțile despre miturile celte pe care le strânseseră și tatonând prin internet pe laptopul pe care i-l împrumutase Flynn.

Nu știa dacă aflase ceva nou, dar activitatea depusă o ajută să-și pună în ordine lucrurile pe care le știa.

Cheia, oriunde s-ar fi aflat, va fi ceva personal pentru ea. Va fi legată de viața ei sau de ceea ce voia să facă din viața ei. Și, până la urmă, se va rezuma la o alegere. Deși

prietenii ei, unul sau toți, ar putea fi legați de asta, ea va fi singura care va putea să facă alegerea.

Așa că ea ce voia? se întrebă Zoe în timp ce se pregătea de culcare. O după-amiază în hamac? Uneori, era simplu. Să știe că reușise să-și croiască drum dincolo de ușa rulotei și mersese mai departe? Nu era niciun dubiu în privința asta. Și își găsise drumul și ieșise din pădurea înspăimântătoare, dându-i fiului ei nu doar viață, ci o viață bună.

Avea nevoie să știe lucrurile astea și să știe că putea să continue să construiască această viață pentru Simon, pentru ea însăși. Avea nevoie ca Răsfăț să fie un succes. Asta era, în parte, și o mândrie.

Maică-sa îi spusese întotdeauna că era prea mândră.

Poate că fusese, și poate că mândria făcuse ca problemele ei să fie mai dificile decât ar fi putut fi. Dar, în același timp, o ajutase să treacă peste greutăți.

Nu obținuse tot ceea ce visase, dar îi era de ajuns ceea ce avea.

Stinse lumina. Chiar dacă o mâhnea faptul că nu era nimeni acolo, în întuneric, care să o sprijine, avea satisfacția, sau mândria, să știe că se putea baza întotdeauna pe ea însăși.

În ziua următoare, lucra la etajul de la Răsfăț, înșurubând echipamentul la standurile de lucru terminate, când auzi strigăte de jos. Strigăte de bucurie, observă ea imediat, nu de suferință. Așa că termină standul la care lucra, înainte de a coborî să vadă ce se întâmpla.

Luându-se după voci, intră în secțiunea care îi revenea Danei, apoi scoase un strigăt când văzu dulapul cu rafturi

pentru cărți așezat de-a lungul unuia dintre pereți și cele două cutii imense din mijlocul încăperii.

– Au venit! Ți-au sosit rafturile. Oh, arată minunat. Ai avut dreptate să le alegi pe astea. Se asortează așa de bine cu toate culorile alese de tine!

– Arată bine, nu? Am schița pe care am făcut-o, cea pe care am schimbat-o de zeci de ori. Dar mă întreb dacă n-ar trebui să pun secțiunea pentru copii în locul celei de non-ficțiune și invers.

– Ce-ar fi să o deschidem pe următoarea, o așezăm acolo unde ai planificat să o pui, apoi vedem? Malory arătă cuțitul pe care îl ținea în mână.

Bărbatul care le livrase cutiile o aduse pe următoarea.

– Doamnă, unde s-o pun pe asta?

– Oh, Doamne, reuși să spună Dana.

– Lăsați-o aici, îi spuse Zoe. O să ne gândim. Câte ai luat? o întrebă pe Dana.

– Multe. Poate prea multe, dar voiam să fiu sigură că pot să expun tot ce voiam, așa cum le aranjasem în mintea mea. Dar acum... Iisuse, ce tare-mi bate inima! E bucurie? E teroare? Judecați și voi.

– E bucurie. Zâmbind, Malory deschise o altă cutie. Haideți să le așezăm și pe astea. O să le așezăm pe toate, apoi veți vedea cât de minunat arată.

– A devenit realitate, murmură Dana în timp ce o altă cutie era adusă înăuntru. E realitatea pură. De acum nu vor mai fi doar camere goale.

– Rafturi, cărți, mese, scaune. Zoe rupse cutia. În câteva săptămâni, vom sta aici pe scaune și vom bea prima noastră ceașcă de ceai.

– Da. Făcându-și curaj, Dana le ajută să pună la loc

următoarea secție. Pe urmă, vom trece dincolo, să admirăm toate lucrurile frumoase din galeria lui Mallory.

– Și încheiem cu un tur de orizont al salonului lui Zoe. Malory făcu un pas înapoi. Uitați-vă ce am realizat până acum. Puteți să vă reveniți?

Zoe privi spre cutia următoare.

– Deocamdată nu pot să-mi revin în legătură cu ceea ce ne pregătim să facem. Apucă-te de tăiat, Mal. Avem treabă.

Încă mai cărau cărți la rafturi când sosi următorul camion de livrări.

– Este de la Home Makers. Malory se uită la ele din dreptul ferestrei. Așteptăm vreo livrare azi de la Home Makers?

– Avem o comandă pentru câteva lucruri, îi spuse Zoe. Dar nu credeam că vreunul dintre ele este deja gata. Mă duc să verific.

Se duse la intrare și îl întâmpină pe șofer pe verandă.

– Aici e Răsfăț? o întrebă el.

Auzind pe altcineva pronunțând numele, o făcu să se simtă bine.

– Va fi.

– Am niște ferestre în camion. Îi dădu factura să o verifice. Am aici o listă cu cele pe care trebuie să le înlocuim. Dacă e în ordine, ne apucăm. Îi aducem pe oameni să lucreze aici azi.

– Aici? Nu am comandat instalarea, doar ferestrele.

– Instalarea vine împreună cu ele. Am aici un bilet. Vârî mâna în buzunar. De la domnul Vane pentru domnișoara McCourt.

– Eu sunt domnișoara McCourt. Încruntându-se, luă plicul și îl deschise. Înăuntru era doar o foaie de hârtie cu antet și un mesaj de un singur rând:

Nu argumenta.

Deschise gura, o închise la loc, apoi privi spre şofer. Acum îi văzu şi pe ceilalţi doi bărbaţi care se dăduseră jos din camion şi se propteau de capotă.

– Domnul Vane a zis să-l sunaţi dacă e vreo problemă cu asta. Vreţi să ne apucăm de treabă, sau vreţi să mai aşteptăm?

– Nu. Nu, apucaţi-vă de treabă. Mulţumesc.

Intră înapoi în casă masându-şi ceafa, în timp ce le privea pe Dana şi Malory aranjând o altă secţiune cu cărţi.

– Au sosit ferestrele.

– Asta-i minunat. Poate că ar trebui ca pe asta s-o aşezăm în unghi, sugeră Dana.

– A venit şi o echipă să le instaleze, continuă Zoe. Bradley – Home Makers – au inclus şi instalarea.

– Brad e un drăguţ, comentă Malory.

– Merită să-l cunoşti pe proprietar. Dana se dădu un pas înapoi şi clătină din cap. Nu, pe ăsta îl vom alinia.

Neliniştită, Zoe împingea cu vârful piciorului o bucată de carton.

– Nu credeţi că ar trebui să plătim?

– Cal de dar, Zoe. Răsuflând un pic cam greu, Dana împinse rafturile la locul lor. Mai repede l-aş pupa pe gură, decât să-l caut la dinţi. Privi în spate şi adăugă o uitătură siropoasă. Desigur, calul ăsta ar prefera să faci tu asta.

– Vine diseară la masă.

– Bun. Trage-i un pupat mare şi umed.

– Sunt speriată.

Malory puse cuţitul deoparte.

– De Brad?

– Da. De el, de mine. Se apăsă cu pumnul între sâni şi se

frecă în locul acela ca şi când ar avea o durere uşoară. De ce se va întâmpla.

– Oh, iubito.

– Nu ştiu ce să fac, sau la ce să mă gândesc. Una e să fie doar ceva de amuzament, de distracţie. Dar eu nu caut distracţie şi amuzament. Nu de genul ăsta.

– Crezi că el asta caută?

– Nu ştiu. Păi, vreau să spun, sigur că asta caută. E bărbat. Nu-i fac o vină din asta. Şi cred că a fost prins de romantismul situaţiei. Se presupune că ne vom conecta ca să ucidem balaurul. Dar vedeţi, eu trebuie să mă gândesc la ce se va întâmpla după asta.

– Nu este nepăsător cu oamenii, dacă de asta îţi faci griji. Vorbesc serios, zise Dana, clătinând din cap. Îl ştiu de aproape o viaţă întreagă. E un bărbat al naibii de bun, Zoe.

– Cred că este. Pot să văd că este. Dar nu este bărbatul meu şi nu sunt nici şanse să fie. Totuşi, dacă continuă în acelaşi fel ca până acum, o să obosesc. Mi-e teamă că, dacă se întâmplă asta, voi începe să-mi doresc ceva ce nu pot avea.

– Nu cred că există ceva pe care să nu-l poţi avea, îi spuse Malory. N-am fi avut locul ăsta dacă nu erai tu.

– Asta-i o prostie. Doar pentru că am găsit casa...

– Nu doar casa, Zoe. Ideea, viziunea, încrederea.

Nerăbdătoare, Malory puse o mână pe umărul lui Zoe şi o scuturâ uşor.

– Tu ai început asta. Aşa că eu cred că, atunci când te vei gândi la ce vrei, vei şti şi cum să-l obţii.

Ca să-şi ţină mâinile ocupate, Zoe luă cuţitul de pe cutie şi se apucă de următoarea.

– Ai fost vreodată îndrăgostită, cu adevărat îndrăgostită, înainte de Flynn?

– Nu, am avut dorințe, câțiva la care am ținut, la unii destul de mult. Dar nu am iubit pe nimeni așa cum îl iubesc pe Flynn.

Zoe dădu din cap.

– Iar pentru tine, Dana, a fost întotdeauna Jordan.

– Fie că am vrut sau nu, da.

– Eu am iubit. Vorbi încet în timp ce lucra. L-am iubit pe tatăl lui Simon. L-am iubit cu tot ce aveam. Poate că unii vor zice că nu ai prea multe la șaisprezece ani, dar aveam atât de multă dragoste de dat. I-am dat-o lui pe toată. Nu m-am gândit, nu am ezitat, i-am dat tot.

– Nu ți-a stat alături, răspunse ea.

– Nu, n-a făcut-o. Dar m-a iubit, cred asta, dar nu de ajuns ca să rămână cu mine. Nu de-ajuns ca să aleagă să rămână cu mine sau măcar să recunoască ceea ce făcusem împreună. A plecat și s-a întors la viața lui, în timp ce a mea era sfâșiată în bucăți.

Ca să mai ușureze din mânia aceea atât de veche, vârî cuțitul adânc în cartonul cutiei.

– S-a logodit acum câteva luni. Soră-mea mi-a trimis tăietura din ziar. Și-a plănuit o nuntă mare în primăvară. Am înnebunit când am citit asta. Am înnebunit pentru că plănuiește o nuntă mare și sofisticată în primăvară și nu și-a văzut niciodată fiul.

– El a pierdut, zise Malory.

– Da, este adevărat. El a pierdut. Și totuși, l-am iubit și l-am vrut. Nu l-am putut avea, și asta aproape că m-a dărâmat. Cu un oftat, își așeză capul pe o parte a raftului. N-o să mai vreau niciodată ceea ce nu pot avea. Așa că mie frică de Bradley, pentru că e singurul care a apărut în ultimii zece ani și care mă face să-mi amintesc, foarte puțin, de cum era când aveam șaisprezece ani.

5

Cel mai important lucru de ținut minte era faptul că ea era o femeie matură, iar femeile mature aveau deseori bărbați invitați la masă, fără să fie copleșite de asta și fără să se îndrăgostească.

Era doar o mică schimbare în rutina unei zile de luni.

Asta însemna că, în drum spre casă, luase niște pâine mai deosebită și legume proaspete pentru o salată. Și făcuse mai mult sos. Trebuia să-l pună pe Simon să-și facă temele mai devreme ca de obicei. Iar asta era o bătălie, chiar dacă era mituit cu venirea la masă a bunului său prieten Brad.

Trebuise să se spele, să-și schimbe hainele de două ori și să-și refacă machiajul. Apoi, îl spălase pe Simon, ceea ce iscă o altă bătălie, aprinse lumânările parfumate, așa că totul arăta destul de bine, iar aerul nu mirosea a „Eau de Moe".

Trebuia să facă o salată, să așeze masa, să verifice exercițiile la matematică, temele la gramatică și să-i dea cățelului de mâncare.

Toate astea trebuiau făcute între orele trei-treizeci și cinci și șase și jumătate.

Probabil că el nu era obișnuit să ia masa de seară așa devreme, gândi ea, în timp ce amesteca sosul. Oamenii, cu cât erau mai bogați, cu atât mâncau mai târziu. Dar Simon

trebuia să fie în pat la ora nouă, în timpul săptămânii. Asta era legea pe aici, așa că Bradley Vane nu avea decât să-și ajusteze programul sau putea să mănânce spaghetele în altă parte.

Oftă prelung. Oprește-te! Nu s-a plâns, nu? Ea era cea care provoca toate problemele.

– Simon, trebuie să termini acolo.

– Urăsc fracțiile. Lovi piciorul scunului cu călcâiul și se încruntă la tema de la matematică. Fracțiile fac bucăți.

– Unele lucruri nu sunt întregi. Trebuie să cunoști bucățile din care sunt făcute.

– De ce?

Ea scoase șervetele de bumbac pe care le confecționase la mașina ei de cusut.

– Ca să poți pune lucrurile la un loc, să le desfaci, să înțelegi cum funcționează.

– De ce?

Împături șervetele în triunghiuri.

– Încerci să mă iriți sau e un talent natural?

– Nu știu. De ce folosești chestiile alea?

– Pentru că avem musafiri.

– E doar Brad.

– Știu cine e. Simon, au mai rămas doar trei probleme de rezolvat. Termină-le, ca să pot aranja masa.

– De ce nu pot să le fac după ce mâncăm? De ce trebuie să-mi fac mereu temele? De ce nu pot să-l duc pe Moe afară și să mă joc cu el?

– Pentru că vreau să le faci acum. Pentru că asta-i treaba ta. Pentru că așa spun eu.

Își aruncară unul altuia priviri grele și mânioase.

– Nu e drept.

– Ştiri pentru Simon: Viaţa nu este întotdeauna dreaptă. Acum termină-ţi temele, altfel îţi pierzi dreptul de a sta la televizor şi la video în seara asta. Şi nu mai lovi scaunul, se răsti ea.

Scoase fundul de lemn pentru tăiat şi se apucă să taie legumele pentru salată.

– Dacă mai continui să te strâmbi în spatele meu, zise ea cu răceală, îţi vei pierde dreptul la distracţie pentru toată săptămâna.

Nu avea idee cum de ea ştia ce face el în spatele ei, dar ştia întotdeauna. Ca să se răzbune, folosi de trei ori mai mult timp decât avea nevoie ca să rezolve următoarea problemă.

Temele erau *nasoale*. Privi repede în sus, în caz că maică-sa auzise cc gândea el. Dar ea continua să taie prostiile alea pentru salata aia stupidă.

Nu-i displăcea la şcoală. Câteodată chiar îi plăcea. Dar nu înţelegea de ce trebuia să-l urmeze acasă în fiecare seară. Se gândi să lovească din nou scaunul, doar ca să o testeze. Dar Moe intră în cameră şi îi distrase atenţia.

– Hei, Moe. Hei, băiatule, ce-ai acolo?

Zoe se întoarse să privească şi scăpă cuţitul din mână.

– Oh, Dumnezeule!

Moe stătea lovind podeaua cu coada, cu întregul corp vibrând, şi ţinând în dinţi ceea ce mai rămăsese dintr-un sul de hârtie igienică. Când ea sări spre el, Moe înţelese că începea joaca. Sări în stânga, alergă în jurul mesei, apoi ieşi în fugă pe uşa bucătăriei.

– Stai! Fir-ar să fie! Simon, ajută-mă să prind câinele ăla.

El îşi făcuse deja treaba. Fâşii de hârtie, bucăţi de hârtie lipite între ele erau împrăştiate şi întinse peste toată podeaua

precum zăpada. Îl alergă până în camera de zi, în timp ce el mârâia a joacă în jurul sulului rupt.

Chicotind încântat, Simon se strecură pe lângă ea şi se aruncă peste câine.

Băiat şi câine se rostogoliră pe covor.

– Simon, asta nu e joacă. Ea intră şi reuşi să pună mâna pe rola udă. Dar cu cât trăgea mai tare, cu atât mai strălucitori deveneau ochii lui Moe.

Se întinse pe jos mârâind fericit.

– El crede că este rost de joacă. Crede că te joci cu el. Îi place tare mult să se joace de-a trasul.

Îşi privi fiul exasperată. Îngenunchease lângă Moe şi îşi trecuse un braţ peste spatele lui. O parte din fâşiile de hârtie se lipiseră de pantalonii curaţi ai lui Simon şi de blana lui Moe.

Amândoi rânjeau la ea.

– Eu nu mă joc. Dar vorbele i se împiedicară de râs. *Nu* mă joc! Eşti un câine rău. Îl bătu uşurel cu degetul pe nas. Un câine foarte rău.

El se aşeză în fund, ridică o labă ca să-i fie strânsă, apoi scuipă rola pe podea, la picioarele ei.

– Vrea s-o arunci ca să ţi-o aducă înapoi.

– Oh, dar asta n-o să se întâmple. Apucă rola de hârtie şi o ascunse la spate. Simon, du-te şi adu aspiratorul. Eu şi cu Moe o să avem o mică discuţie.

– Nu e supărată de-adevăratelea, şopti el în urechea lui Moe. Când e supărată pe bune, i se fac ochii închişi la culoare şi fioroşi.

Se ridică. Mişcându-se cu repeziciune, Zoe îl apucă pe Moe de zgardă înainte să se ia după Simon.

– Oh nu, n-ai nicio şansă. Uită-te ce mizerie ai făcut. Ce ai de spus?

Câinele se trânti pe jos și își arătă burta.

– Chestia asta va avea un efect asupra mea numai dacă știi să dai cu aspiratorul.

Ea oftă ușor când auzi ciocănituri în ușă.

– Răspund eu!

– Perfect. Absolut perfect.

Privi în urma lui Moe care o luase la fugă și auzi vocea excitată a lui Simon povestindu-i lui Brad despre ultima aventură a lui Moe.

– A alergat prin toată casa. A făcut un dezastru.

– Văd. Brad intră in camera de zi, unde stătea Zoe înconjurată de bucăți de hârtie. Distracția nu se oprește niciodată, nu?

– Probabil că a reușit să ajungă la dulapul cu albituri. Trebuie doar să curăț chestia asta.

– Ce-ar fi să te ocupi tu de astea? Veni spre ea întinzându-i o sticlă de vin și un buchet de trandafiri galbeni. Pot să fac eu curat cu Simon.

– Nu, serios, nu poți să...

– Sigur că pot. Ai un aspirator? îl întrebă Brad pe Simon.

– Tocmai voiam să-l aduc. O zbughi din loc.

– Pe bune, nu trebuie să te deranjezi. Le... curăț eu mai târziu.

– Mă ocup eu de asta. Nu-ți plac trandafirii?

– Ba da. Îmi plac. Sunt frumoși. Vru să-i ia de la el, apoi își privi mâna și resturile ude pe care încă le mai ținea în pumn. Oh, zise ea oftând prelung, asta e.

– Facem schimb. El i le luă, înainte ca ea să-l poată opri, apoi îi puse florile în mână. Va trebui să iei și asta. Îi dădu sticla de Chianti. Trebuie să o deschizi ca să aibă timp vinul să respire.

Se răsuci spre Simon care târa aspiratorul în urma lui.

– Bagă-l în priză, Simon, şi hai la treabă fiindcă ceva miroase tare bine pe aici.

– Sos de spaghete. Mama face cel mai bun sos. Dar trebuie să mâncăm întâi salată.

– Întotdeauna există o condiţie. Îi zâmbi lui Zoe, în timp ce îşi sufleca mânecile cămăşii de un albastru-închis. Ne ocupăm noi de asta.

– În ordine. Bine. Mulţumesc. Neştiind ce altceva să facă, duse vinul şi trandafirii în bucătărie. Îl auzi pe Simon continuând să vorbească, apoi zgomotul aspiratorului, urmat imediat de lătratul nebun al lui Moe.

Uitase că Moe considera aspiratorul un duşman de moarte. Ar trebui să se ducă înapoi şi să-l ia de-acolo. Apoi auzî râsul lui Simon, pe cel profund, dar la fel de vesel al lui Brad, şi lătratul din ce în ce mai frenetic, ceea ce însemna că bărbatul şi băiatul îl încurajau pe Moe să se prostească.

Nu, n-aveau nicio problemă. Ar trebui să-i lase în pace.

Şi asta îi dădea posibilitatea să-şi îngroape, pur şi simplu, faţa în flori. Nimeni nu-i mai oferise vreodată trandafiri galbeni până atunci. Erau aşa de însoriţi şi de eleganţi! După un scurt timp de gândire, decise să-i pună în vasul subţire din cupru pe care îl achiziţionase recent de la un talcioc. Cu strălucirea pe care i-o dăduse ea, era un locaş potrivit pentru trandafirii galbeni.

Îi aranjă, apoi deschise sticla de vin. După ce puse o oală cu apă la fiert, se întoarse la salată.

Avea să fie bine, avea să fie minunat. Trebuia să ţină minte că era doar un bărbat. Un prieten. Doar un prieten care venise la masă.

– Înapoi în parametri, zise Brad intrând în bucătărie.

Observă buchetul aranjat, pe care ea îl aşezase pe masa de lucru. Drăguţ.

– Sunt foarte frumoşi. Mulţumesc. Simon, ce-ar fi să-l scoţi pe Moe în curte? Poţi să-ţi duci cărţile în camera cealaltă şi să-ţi termini ultimele două probleme. Pe urmă, mâncăm.

– Ce fel de probleme? întrebă Brad, şi se duse spre cărţile lui Simon.

– Fracţii idioate. Simon deschise uşa din spate pentru Moe şi îi trimise maică-sii o privire plină de suferinţă. N-aş putea să le fac mai târziu?

– Sigur, dacă renunţi la ora de distracţie de după masă.

Gura lui Simon se strâmbă în ceea ce maică-sa recunoscu începutul unei serioase crize de mânie.

– Fracţiile sunt urâte. Toate sunt urâte. Avem calculatoare şi computere şi tot felul de chestii, aşa că de ce trebuie să le fac?

– Pentru că...

– Da, cu calculatorul este mult mai uşor, zise Brad nepăsător peste capul lui Zoe, trecându-şi un deget peste tema lui Simon. Astea probabil că sunt prea grele pentru tine ca să le rezolvi singur.

– Nu, nu sunt.

– Nu ştiu. Mie mi se par destul de grele. Trebuie să aduni trei şi trei sferturi cu doi şi cinci optimi. Chestie grea.

– Trebuie doar să schimbi sferturile în optimi, asta-i tot. Simon luă creionul şi, scoţând limba printre dinţi, se apucă să facă transformarea. Aşa, vezi, acum poţi să aduni şase optimi cu cinci optimi, plus chestia asta cu numărul întreg. Aşa că, împreună ai şase şi trei optimi. Vezi, răspunsul e şase şi trei optimi.

– Ha. Ce zici de asta?

– A fost o șmecherie? întrebă Simon suspicios.

– Nu înțeleg ce vrei să zici. Îi ciufuli părul lui Simon. Fă-o și pe ultima, istețule.

– Ooof!

Zoe îl urmări pe Brad cum se apleacă peste umărul fiului ei și simți cum începe să se topească atunci când el își ridică privirea și îi zâmbi.

Nu, din păcate nu era doar un bărbat, doar un prieten care venise la masă.

– Gata! Simon închise cartea cu un pocnet. Sunt liber acum, paznicule?

– Deocamdată ai scăpat din închisoare. Du-te și pune-ți cărțile la locul lor și spală-te pe mâini. Zoe turnă vin în două pahare, în timp ce Simon o zbughea prin ușa bucătăriei. Te pricepi să vorbești cu băieții încăpățânați.

– Probabil că mă ajută faptul că am fost și eu unul. Luă paharul din mâna ei. E rapid cu socotelile.

– Da, este. Este bun la școală. Doar că nu-i plac temele.

– Așa și trebuie, nu? Ce ai pe tine?

– Eu... Derutată, își privi puloverul bleumarin.

– Nu hainele, parfumul. Întotdeauna miroși fantastic și niciodată exact la fel.

– Încerc diverse produse. Săpunuri și creme și... Văzând scânteia din ochii lui, ridică paharul la gură înainte ca el să apuce să se aplece și să o sărute. Arome.

– E interesant. Multe femei au un parfum pe care îl preferă, e ca o semnătură. Și acesta poate să urmărească un bărbat. Tu îl faci pe un bărbat să se întrebe ce anume va fi în acea zi, așa că nu se poate abține și se gândește tot timpul la tine.

Ea s-ar fi retras puțin, dar nu era loc în bucătărie să o poată face discret.

– Nu mă dau cu parfumuri în mod special pentru bărbați.

– Știu. Din cauza asta este și mai seducător.

Îi prinse privirea panicată către ușă, când îl auzi pe Simon întorcându-se. Brad se retrase relaxat într-o parte și o lăsă pe Zoe să se întoarcă la mașina de gătit.

– Acum mâncăm? întrebă Simon.

– Tocmai puneam spaghetele. Du-te și așază-te la masă. Începem cu salata.

Așezase o masă frumoasă, gândi Brad. Farfurii colorate, castroane festive, față de masă și șervete cu un model vesel. Erau și lumânări aprinse și, din moment ce Simon nu făcuse niciun comentariu în privința lor, Brad trase concluzia că erau ceva obișnuit la masa familiei McCourt.

Se gândi că ea începuse să se relaxeze, puțin câte puțin. Băiatul era responsabil de asta în cea mai mare parte, desigur. Vorbea tot timpul, întrebând, comentând, deși mânca precum un hamal.

Iar Brad nu-i putea reproșa nimic. Mama lui Simon făcea niște spaghete grozave.

El însuși mai ceru o porție.

– Îmi plac pozele tale din camera de zi, îi zise Brad lui Zoe.

– Vederile? Le colectez de la oamenii pe care îi cunosc și care călătoresc.

– Noi facem ramele, adăugă Simon. Mama are o cutie de traforaj. Poate că într-o zi vom călători și noi și o să le trimitem oamenilor vederi.

– Unde vreți să mergeți?

– Nu știu. Ea răsuci absentă pastele în jurul furculiței. Undeva.

– O să mergem în Italia, într-o zi, și o să mâncăm acolo spaghete. Rânjind, Simon își umplu gura.

– Nu le fac mai bine decât mama ta.

– Ai fost acolo şi chestii d-astea?

– Da. Vezi poza aceea cu podul din Florenţa? Am fost acolo.

– E chiar marfă? vru să ştie Simon.

– E chiar marfă.

– Au un oraş acolo care are apă în loc de străzi.

– Veneţia, Simon, îi aminti Zoe. Sunt canale. Ai fost acolo? îl întrebă ea pe Brad.

– Da. E frumos. Mergi peste tot cu barca, îi spuse el lui Simon. Sau mergi pe jos. Au taxiuri pe apă şi autobuze pe apă.

– Fugi d-aici!

– Pe bune. Nu există maşini în Veneţia şi nici drumuri pentru ele. Am nişte poze pe undeva. O să le caut şi o să ţi le arăt. Îşi întoarse atenţia înapoi la Zoe. Cum merge treaba?

– Astăzi au sosit rafturile Danei. Am lăsat ceea ce făceam şi le-am pus pe acelea la locul lor. Şi ferestrele au venit azi. Îşi drese vocea. Vreau să-ţi mulţumesc că ai plătit instalarea. A fost un gest foarte generos din partea ta.

– Ăhă. Ai primit biletul de la mine?

Ea înfăşură pe furculiţă ultimele spaghete din farfurie.

– Da. Chiar şi aşa, a fost generos din partea ta.

El nu se putu abţine şi râse.

– Gândeşte-te în felul următor. Salonul Răsfăţ a adus multe comenzi pentru Home Makers în ultimele două săptămâni. Ăsta a fost modul nostru de a vă mulţumi. Şi au pus toate ferestrele?

– Îmi închipui că ştii deja răspunsul. El era genul de bărbat, era sigură, că orice ar fi ordonat să se facă era făcut.

El recunoscu acest lucru, sorbind puţin vin din pahar.

– Echipa mi-a zis că arată foarte bine şi că au primit prăjituri şi cafea pentru asta.

Amuzată, privi spre farfuria lui.

– Se pare că tu ai primit pentru asta două porţii de spaghete.

El îi zâmbi şi ridică sticla ca să-i mai toarne nişte vin în pahar.

– Sunt plin, anunţă Simon. Putem să ne jucăm cu jocul video acum? Eu şi cu Brad?

– Sigur.

Simon sări în picioare, iar Brad observă că îşi luase farfuria şi tacâmurile şi le aşezase pe masa de lucru, lângă chiuvetă.

– Pot să-l las pe Moe să intre înapoi în casă?

Zoe îl împunse pe Simon cu un deget în burtă.

– Ţine-l departe de dulapurile mele.

– Ok.

– Eu am să-i dau, mai întâi, o mână de ajutor la vase mamei tale, zise Brad.

– Nu trebuie. Pe bune, insistă ea, în timp ce Brad îşi curăţa farfuria aşa cum făcuse Simon. Am sistemul meu, plus de asta, Simon abia aşteaptă să se joace. Are doar o oră la dispoziţie să meargă la culcare.

– Hai, hai. Simon îl luă pe Brad de mână trăgându-l. Mama nu se supără. Nu-i aşa mami?

– Nu, nu mă supăr. Toată lumea afară din bucătăria mea, şi asta include şi câinele.

– Mă întorc să le şterg după ce îl bat pe piticul ăsta, îi spuse Brad. N-o să dureze mult.

– Aşa crezi tu, cântă Simon, trăgându-l pe Brad afară din cameră.

Îi încălzea inima să audă cum fiul ei se distra în timp ce ea punea la punct bucătăria. Până acum niciun bărbat matur nu arătase vreun interes pentru Simon. Dar acum, cu Flynn, Jordan şi Brad, avea trei.

Şi, trebui ea să recunoască, Bradley era favoritul lui. Se făcuse un fel de legătură între ei, gândi ea. O misterioasă atracţie masculină. Era ceva pe care trebuia nu doar să-l accepte, ci să-l şi încurajeze.

Înainte însă de a face asta, trebuia să fie sigură că Brad înţelegea că indiferent de ce s-ar fi întâmplat între ei, Simon nu putea fi dat la o parte.

Termină treaba în bucătărie, făcu cafea, o turnă în ceşti pe care le aranjă pe o tavă împreună cu nişte biscuiţi de ciocolată.

Când intră în camera de zi, Brad stătea pe jos, cu picioarele încrucişate, alături de Simon. Câinele sforăia cu capul proptit pe genunchiul lui Brad. Camera vibra de sunetele de la WWE Smackdown.

– Tăieţei! Eşti tăieţei! scanda Simon în timp ce manevra frenetic butoanele.

– Nu încă, prietene. Ţine!

Zoe privi cum un luptător blond îşi aruncă adversarul la podea, apoi începe să-l trântească drept pedeapsă.

Se auziră zgomote de încleştări, gemete, ţipete oribile – şi nu toate ieşeau din boxe.

– Înfrângere, gemu el. Am gustat din înfrângere.

– Da, obişnuieşte-te cu asta. Brad întinse o mână şi îl bătu pe burtă. Ţi-ai întâlnit maestrul şi acum îi vei afla măreţia.

– Data următoare o să mori.

– N-o să mă învingi niciodată la Smackdown.

– Da? Uite o mostră din ce va urma. Se răsuci şi dintr-un salt sări în spatele lui Brad.

Se auzea din nou zgomotul încleştării, observă Zoe, multe gemete şi genul de ţipete care îi încălzeau sufletul. Nici măcar nu clipi când Brad îl răsuci pe Simon pe deasupra capului şi îl puse pe covor.

– Lasă-te învins, competitor mic şi îndărătnic.

– Niciodată! Strigă Simon şi râse înfundat, deoarece era gâdilat fără milă, în timp ce încerca să-şi răsucească faţa din calea limbii lui Moe. Câinele meu feroce te va roade până la oase.

– Oh, da, tremur de frică. Renunţi?

Cu răsuflarea tăiată şi cu lacrimi de râs curgându-i pe faţă Simon se mai zbătu zece secunde.

– Ok, ok. Nu mă mai gâdila că vomit.

– Nu pe covorul meu, zise Zoe.

Auzindu-i vocea, Brad îşi întoarse capul, iar Simon se zbătu. Cotul lui se opri direct în gura lui Brad.

– Ups, Simon; şi se opri din chicotit.

Brad îşi pipăi puţin mica tăietură cu dosul palmei.

– O să plăteşti scump pentru asta, zise el pe un ton periculos care o făcu pe Zoe să tresară.

Ca prin vis, Brad se ridică în picioare, şi o mulţime de ororî se perindară prin faţa ochilor ei. Deja deschisese gura să strige, deja înainta ca să-şi apere fiul, dar Brad îl trăsese în sus de picioare şi îl ţinea cu capul în jos, făcându-l să hohotească de râs.

Genunchii i se înmuiaseră, ia muşchii braţelor începură să-i tremure, aşa că puse tava jos cu zgomot.

– Uite, mami! Sunt cu susul în jos!

– Văd. Va trebui să te aşezi din nou în poziţie normală şi să te duci să te speli pe dinţi.

– Dar n-aş putea să... Se opri pentru că Moe îl lingea pe faţă.

– Mâine ai şcoală, Simon. Fugi, pregăteşte-te de culcare. Pe urmă, poţi să vii să-i spui noapte bună lui Bradley.

Deşi acum o privea pe Zoe, Brad îl roti pe Simon până ce picioarele băiatului atinseră podeaua.

– Fugi. O să jucăm din nou, curând.

– Grozav. Când?

– Ce zici de vineri seara? Poţi să vii la mine, o aduci şi pe mami. Mâncăm, apoi ne aşezăm în camera de jocuri.

– Super! Mergem, mami? Anticipându-i răspunsul, îşi puse braţele în jurul taliei ei. Nu zice că o să vedem. Zi, da, te rog!

Ei încă îi mai tremurau genunchii.

– Da. Bine.

– Mulţumesc. O strânse în braţe cu toată puterea. Apoi, fluierând după cătel, ieşi cu paşi de dans din cameră.

– Ai crezut că voiam să-l lovesc. O spusesee pe un ton atât de uimit, încât Zoe simţi cum i se strânge stomacul.

– Eu chiar... păreai atât de... Iartă-mă. Ar trebui să ştiu mai bine.

– Nu am obiceiul să lovesc copiii.

– Sigur că nu. A fost o reacţie automată.

– I-a făcut rău altcineva? Ai fost cu cineva care l-a lovit?

– Nu. Nu, repetă ea, încercând acum să se calmeze. N-a existat niciodată cineva care să îl bage în seamă atât de mult încât să se ajungă la asta. Şi aş vrea să-l văd pe cel care ar îndrăzni să ridice mâna la el când sunt eu prin preajmă.

Aparent satisfăcut de răspuns, el dădu din cap.

– Ok. Poţi fi sigură că nu o să fiu eu acela.

– Te-am insultat. Nu-mi place să insult pe nimeni – mă

rog, nu din greşeală. Doar că s-a întâmplat atât de repede, iar tu păreai mânios, şi... îţi sângerează buza.

– Ne prosteam doar. Şi, din câte îmi amintesc, propria mea mamă avea obicciul să spună că, dacă începi să te joci aşa, cineva o să fie lovit. Atinse cu degetul buza umflată. Voi, mamele, aveţi întotdeauna dreptate, nu-i aşa?

– Iar acum încerci să mă faci să mă simt mai bine. Urmându-şi instinctele, luă un şervet de pe tavă. Fără să se gândească, puse un colţ în gură ca să îl înmoaie, apoi îi tamponă buza.

– Când am intrat adineauri şi v-am văzut împreună era drăguţ. Ai fi putut să-l laşi să câştige, dar nu ai făcut-o. Şi asta e drăguţ, pentru că nu vreau să crească crezând că trebuie întotdeauna să câştige. Trebuie să ştii şi cum să pierzi, şi...

Vocea i se pierdu şi se uită uşor oripilată la cârpa din mâna ei. Dumnezeule, scuipase pe ea.

– Iisuse. Mototoli şervetul în mână. E stupid ce am făcut.

– Nu. Ridicol de înduioşat, el îi luă mâna. A fost un gest dulce. Şi tu eşti dulce.

– Nu chiar. Nu în mod particular. Oricum, am oprit sângerarea. S-ar putea să rămână puţin umflată un timp.

– Ai uitat o procedură. Îi puse mâna pe talie, care îi alunecă şi la baza coloanei vertebrale. Nu trebuie să-mi săruţi buza să se facă bine?

– Nu arată prea rău. De fapt, arăta foarte bine. Avea o gură frumoasă.

– Doare, şopti el.

– Bine, dacă ai de gând să te porţi ca un copil. Se aplecă, intenţionând să pună un sărut uşor pe acea gură frumoasă. Prieteneşte, întâmplător. Îl sărută în treacăt şi încercă să ignore emoţiile pe care le simţea.

El nu o trase mai aproape, nu prelungi sărutul, dar o ținu acolo unde era, își ținu privirea ațintită asupra ei.

– Tot mai doare, îi spuse el. Mai primesc unul?

Clopoței de alarmă începură să sune, dar ea îi ignoră.

– Cred că da.

Îi atinse din nou buzele cu ale ei. Așa de calde, de tari.

Cu un zgomot ușor care îi ieși din gât, sucombă acelei fluturări din stomac și își trecu limba peste buzele lui, își prinse degetele în părul lui.

El încă aștepta. Ea simțea cum tensiunea îi încordează corpul, îl auzi inspirând. Dar aștepta.

Așa că îl înconjură cu brațele și se lăsă în voia simțurilor.

Se simțea bine călătorind pe acest val lung și fluid, cu toate acele gusturi și consistențe diferite. Forma gurii lui, senzația limbii ei trecând peste limba lui, apăsarea corpului peste corp.

Erau atâtea lucruri în ea pe care le închisese fără milă și care acum începeau să se trezească la viață.

– Oh, Doamne, gemu ea, și aproape că se vârî de tot în el.

El putea să jure că simțise pământul cutremurându-se sub picioarele lui. Era al naibii de sigur că lumea se înclinase puternic și îl lăsase ametit. Gura ei se transformase în doar o clipită din moale și dulce în fierbinte și lacomă.

Disperat să primească mai mult, își schimbă unghiul sărutului, apoi o mușcă de buza de jos doar ca să-i audă geamătul profund.

Când își trecu mâinile peste corpul ei, ea se întinse ca o femeie care tocmai se trezea dintr-un somn lung.

Apoi se trase repede înapoi și privi șocată spre ușă.

– Simon, reuși ea să zică, și își îndreptă părul. Mai făcu

repede un pas înapoi, tocmai când Simon și Moe intrau în cameră.

Băiatul poartă pijamale cu X-Man, văzu Brad. Și miroase a pastă de dinți!

– Ești gata? Zoe îi zâmbi fiului ei. Sângele încă îi mai urla în cap. Domnul, ăăă, Brad și cu mine tocmai voiam să bem o cafea.

– Câh. Simon veni spre ea și își lăsă capul pe spate ca să fie sărutat.

– Vin și eu imediat.

– Ok. Noapte bună, îi spuse el lui Brad. O să jucăm din nou, da?

– Neapărat. Vrei să stai puțin? Vreau să-ți cer o părere.

Înainte ca Zoe să înțeleagă ce intenționa el să facă, Brad o trase în brațele lui și o sărută. Era un sărut reținut, în comparație cu cel de dinainte, și ea încremeni ca o statuie, dar tot sărut era.

Apoi, el se trase ușor, ținând un braț ferm în jurul taliei ei.

– Deci?

Ochii băiatului erau migdalați, ca ai mamei lui, căprui, tot ca ai ei, și oglindeau o gamă întreagă de sentimente. După cinci secunde lungi, el își încrucișă acești ochi plini de farmec, își vârî un deget în gură și începu să scoată zgomote ca și cum ar fi vomitat.

– Aha, zise Brad. În afară de reflexul ăla de vomitat, ai vreo problemă dacă o sărut pe maică-ta?

– Nu și dacă voi chiar vreți să faceți un lucru atât de scârbos. Chuck zice că lui Nate, fratele lui, îi place să-și vâre limba în gura fetelor. Asta *nu* poate să fie adevărat. Nu-i așa?

Stăpânindu-se aproape, Brad reuşi să aibă o faţă serioasă.

– Există tot felul de oameni.

– Presupun. O să-l iau pe Moe la mine în cameră ca să nu fie nevoit să vadă, dacă vă vine în gând să faceţi iar tot ceva atât de scârbos.

– Ne mai vedem, băiete. În timp ce Simon şi Moe plecau, Brad se întoarse zâmbind spre Zoe. Vrei să facem ceva scârbos?

– Cred că doar vom bea cafea.

6

Şedinţe, proiecţii şi planuri de extindere îl reţinură pe Brad la Home Makers timp de două zile. Nu avea de ce să se plângă, deoarece fusese ideea lui să se întoarcă în Pleasent Valley, ca să îşi facă baza de operaţiuni care supraveghea zona de nord-est a afacerilor familiei şi să refacă magazinul din Valley, extinzându-l cu aproape cinci mii de metri pătraţi.

Asta însemna multe acte, convorbiri telefonice, ajustări ale personalului şi ale procedurilor, consultaţii cu arhitecţii şi cu constructorii, negocieri cu furnizorii.

Se putea descurca. Fusese crescut în spiritul afacerilor şi îşi petrecuse ultimii şapte ani în birourile de la New York, învăţând meseria de director al unuia dintre cele mai mari lanţuri de magazine.

Era un Vane, a patra generaţie de Vane Home Makers. Nu avea nicio intenţie să arunce mingea în curtea altcuiva. De fapt, intenţiona chiar să arunce mingea cu putere direct în coş, făcând ca magazinul Home Makers să devină cel mai mare, mai prestigios şi mai profitabil din tot sistemul naţional.

Tatăl lui nu fusese încântat de această decizie. B.C. Vane III considera că se baza mai mult pe sentimente. Şi aşa şi era, gândi Brad. Şi de ce nu? Bunicul lui pornise de la un umil

magazin cu articole de fierărie, apoi riscase totul ca să-l dezvolte și l-a transformat cu succes într-un magazin care să vină în ajutorul celor care voiau să-și îmbunătățească casele, ca, în final, să devină magazinul cel mai important din Laurel Highlands.

Și cu tupeu, viclenie și viziune ridicase un al doilea magazin, apoi pe al treilea, apoi mai multe, până când devenise un simbol al spiritului întreprinzător american, iar poza lui ajunsese pe coperta revistei *Time*, înainte de a împlini cincizeci de ani.

Așa că la bază erau sentimente, gândi Brad, dar era echilibrat de o doză bună din tupeul, viclenia și viziunea familiei Vane.

Își studie orașul natal în timp ce conducea mașina prin centru. Valley prospera în mod tăcut, dar ferm. Piața imobiliară era puternică în zonă, iar atunci când oamenii își cumpărau case aici, aveau tendința de a prinde rădăcini și de a rămâne. Iar banii turiștilor mențineau un flux bun și sănătos de bani în economia locală.

Orașul Valley se mândrea cu ambianța sa de oraș mic, dar, fiind la o oră depărtare de Pittsburgh, acea ambianță împrumuta și un aer de rafinament.

Pentru concedii oferea trasee pentru excursii, pârtii de schi, locuri pentru navigație și pescuit, hoteluri fermecătoare și restaurante bune. Farmecul vieții la țară la o distanță mică de zgomotul orașului.

Era un loc bun în care să trăiești, dar și un loc propice pentru afaceri.

Brad intenționa să le facă pe amândouă.

Poate că nu avusese de gând să fie chiar atât de presat de evenimente, dar nici nu se așteptase să se întoarcă și să fie implicat într-o căutare de chei misterioase. Și, mai ales, nu

se aşteptase să se îndrăgostească de o mămică singură şi precaută şi de fiul ei irezistibil. Totuşi, el trebuia doar să-şi precizeze scopurile, să-şi stabilească priorităţile şi să aibă grijă de detalii.

Parcă maşina şi intră în sediul ziarului *Valley Dispatch* ca să pună la punct aceste detalii.

Îi făcea o plăcere deosebită când se gândea că prietenul lui conducea ziarul local. Poate că Flynn nu lăsa impresia unui om care ar putea să coordoneze o echipă, să scoată un cotidian la timp, să se preocupe de publicitate, de conţinut şi de preţul hârtiei. Dar tocmai de aceea, gândi Brad, urcând spre biroul lui Flynn, era atât de bun în munca asta vechiul lui prieten.

Avea un fel de a-i împinge pe oameni să facă lucrurile, şi, mai ales, să le facă aşa cum voia el, fără să-i lase să simtă că sunt împinşi.

Brad se strecură printre birouri şi reporteri, prin zgomotul infernal produs de telefoane, tastaturi şi voci. Inhală mirosul de cafea, de produse de patiserie şi aroma de ananas a aftershave-ului cuiva.

Iată-l şi pe Flynn, în biroul cu pereţi de sticlă al redactorului-şef, stând pe un colţ al biroului, îmbrăcat cu o cămaşă în dungi, jeans şi o pereche de pantofi pentru sport Nike, scâlciaţi.

Invocând privilegiul unei prietenii de treizeci de ani, Brad intră direct în birou prin uşa deschisă.

– Voi veni personal la acea şedinţă, domnule primar. Flynn făcu semn cu capul către telefonul de pe birou şi spre luminiţa din dreptul speaker-ului.

Rânjind, Brad îşi vârî mâinile în buzunare şi aşteptă până când Flynn încheie convorbirea.

– Scuze. Nu mi-am dat seama că vorbeai la telefon.

– Ce caută un director matur ca tine în umilul meu birou în dimineața asta? întrebă Flynn.

– Vreau să-ți las macheta spotului publicitar de săptămâna viitoare.

– Astea sunt niște țoale sofisticate pentru un mesager. Flynn pipăi mâneca costumului lui Brad.

– Trebuie să plec la Pittsburgh mai târziu, pentru niște afaceri. Puse dosarul pe biroul lui Flynn. Și voiam să discut cu tine despre un supliment de zece pagini, color, pentru săptămâna de dinainte de Ziua Recunoștinței. Vreau să lovesc tare Vinerea Neagră.

– Sunt omul care-ți trebuie.Vrei ca oamenii mei să vorbească cu ai tăi. Îmi place să zic chestia asta, adăugă Flynn. Parcă am fi la Hollywood.

– Asta-i ideea. Vreau să pornesc lucrul ăsta mai degrabă pe plan local decât la nivel de corporație. Să fie ceva specific magazinului din Valley, și mai ales vreau să aibă clasă și să fie convenabil. Ceva pe care clientul să-l poată lua și pune într-o poșetă sau în buzunar când vine la cumpărături. Și vreau exclusivitate. Vreau să apară în *Dispatch* într-o zi când nu publici alte anunțuri, fluturași sau alte informații.

– E o mare de anunțuri în săptămâna de dinainte de Ziua Recunoștinței, îl atenționă Flynn.

– Exact. Nu vreau ca ăsta să se rătăcească printre celelalte. Îl vreau singur.

Flynn își frecă palmele.

– Asta o să te coste, prietene.

– Cât?

– Vorbesc cu cei de la publicitate, vom face un preț. Zece pagini, color? Confirmă Flynn în timp ce nota. Îți dau mâine un răspuns.

– Bine.

– *Wow*, uită-te la noi, facem afaceri. Vrei şi cafea la asta?

Brad îşi privi ceasul şi aprecie timpul pe care îl avea.

– Da. Vreau să discut şi altceva cu tine. Pot să închid asta?

Flynn ridică un umăr când Brad arătă spre uşă.

– Sigur. Turnă cafea şi se aşează din nou pe birou. E vorba despre cheie?

– N-am mai auzit nimic de vreo două zile. Ultima dată când am văzut-o pe Zoe am avut impresia că nu voia să vorbească despre asta. Cel puţin nu cu mine.

– Aşa că te întrebi dacă vorbeşte cu mine, sau mai degrabă cu Mal, apoi Mal vorbeşte cu mine. Nu prea mult deocamdată, îi spuse Flynn. Malory crede că Zoe aşteaptă să „cadă şi celălalt pantof" şi este nervoasă întrebându-se când ar putea să facă Kane mişcarea.

– Am studiat indiciile. După câte am înţeles eu, Zoe trebuie să facă o mişcare. O să mă văd cu ea vineri seara, dar aş vrea să avem o discuţie înainte de asta.

– Vineri seara? Flynn sorbi din cafea. Este vreun eveniment social?

– Simon vine să ne jucăm. Neliniştit, Brad se plimba prin birou în timp ce vorbea. O aduce şi pe maică-sa.

– Viclean.

– Facem ce putem. E un copil nemaipomenit şi nu este atât de complicat pe cât este maică-sa.

– Părerea mea este că a străbătut singură un drum greu, până să ajungă aici. Ceea ce ne duce direct la tema indiciului ei.

– Este o femeie uimitoare.

– Cât de legat eşti de ea?

– Total. Încercând să-şi găsească locul, Brad se sprijini de pervazul ferestrei. Problema e că nu are încredere în mine. Dar am şi progresat, totuşi. Cel puţin nu mai îngheaţă sau nu devine defensivă de câte ori mă uit la ea. Dar, uneori, mă priveşte de parcă tocmai am aterizat de pe altă planetă şi nu am venit cu gânduri paşnice.

– Ea face parte dintr-o categorie mai largă de femei şi anume dintre cele care trebuie să fie mai atente la ce se întâmplă în jur. Asta dacă sunt deştepte. Dar Zoe e deşteaptă.

– Sunt nebun după copilul ăla. Cu cât stau mai mult cu el, cu atât aş dori mai mult. M-ar interesa să ştiu povestea tatălui lui.

Flynn clătină din cap la privirea întrebătoare a lui Brad.

– Îmi pare rău, sursele mele îşi ţin gura închisă pe subiectul ăsta. Ai putea să încerci metoda directă şi să o întrebi pe ea.

Brad dădu din cap.

– Încă un lucru şi pe urmă trebuie să plec. Ai de gând să scrii povestea?

– Fiicele Sticlei, zise Flynn cu voce tare, privind în zare, ca şi cum ar fi citit un titlu scris în aer. Locaţia, Pleasent Valley, Pennsylvania. Doi zei celtici au vizitat pitorescul Laurel Highlands ca să determine trei femei localnice să caute legendarele chei ale Cutiei Sufletelor.

El râse puţin şi îşi ridică din nou ceaşca cu cafea.

– Ar fi o poveste nemaipomenită. Aventură, intrigă, idile, bani, riscuri personale, triumfuri personale şi puterea zeilor, toate aici, în liniştitul nostru orăşel. Da. M-am gândit la asta... să o scriu şi să o fac cum trebuie. Când am intrat în chestia asta la început m-am gândit, Iisuse, *Iisuse*, asta ar putea fi povestea secolului. Desigur, la fel de bine aş putea fi luat şi aruncat într-o celulă bine încuiată, dar nici asta nu m-ar opri.

– Ce anume te-ar opri?

– Faptul că le-ar pune din nou pe ele în evidență, nu-i așa? Unii oameni vor crede, cei mai mulți n-o vor face, dar toată lumea le va pune întrebări, le va hărțui ca să obțină răspunsuri și declarații. Viața lor – viața noastră – nu va mai fi niciodată una normală după chestia asta.

Privi în cana cu cafea și ridică din umeri.

– Și, până la urmă, despre asta este vorba. Să putem noi toți să trăim așa cum vrem, așa cum avem dreptul. E altceva dacă o scrie Jordan, o transformă într-o carte. Atunci ar fi o ficțiune. Eu însă nu o voi scrie pentru ziar.

– Tu ai fost întotdeauna cel mai bun dintre noi.

Flynn se opri cu cana la jumătatea drumului spre gură.

– Hă?

– Cel cu mintea cea mai clară, cu inima cea mai curată. Din cauza asta ai rămas în Valley, la ziar, atunci când ai fi vrut să pleci. Poate din cauza asta am putut pleca eu și Jordan. Pentru că știam că vei fi tu aici când ne vom întoarce.

Era un lucru rar pentru Flynn să rămână cu limba înnodată, dar se întâmplă acum.

– Ei bine, fu tot ce reuși să spună.

– Trebuie să ajung la Pittsburgh. Brad puse cafeaua alături și se ridică. Sună-mă pe mobil dacă apare ceva cât timp sunt plecat.

Încă fără grai, Flynn aprobă dând din cap.

*

ZOE măsură și amestecă vopseaua de păr a doamnei Hanson. Vecinei ei îi plăceau șuvițele de un roșu puternic în părul castaniu. Zoe venise cu o combinație de tonuri care le plăcea amândurora, și o tundea și o colora pe doamna Hanson de trei ani.

Ea era singura clientă pe care Zoe o servea la ea acasă. Amintirea copilăriei cu păr pe podea şi miros de chimicale o făcuse să jure că nu îşi va transforma casa în salon.

Dar cu doamna Hanson era altceva, iar timpul pe care Zoe îl petrecea o dată pe lună, când îi vopsea părul în bucătărie, era mai mult o vizită decât muncă.

Încă îşi mai amintea ziua când se mutase în casă, iar doamna Hanson, al cărei păr avea nefericita culoare de negru tern pe atunci, venise să îi ureze bun venit ei şi lui Simon în cartierul lor.

Adusese prăjiturele cu ciocolată şi, după ce îl privise lung pe Simon, dăduse din cap aprobator. Apoi îşi oferise serviciile de baby-sitter oficială, susţinând că având toţi copiii mari îi lipseau băieţeii în jurul casei.

Ea fusese prima prietenă pe care şi-o făcuse Zoe în Valley şi devenise nu numai o înlocuitoare de bunică pentru Simon, ci şi mamă pentru Zoe.

– L-am văzut pe tânărul tău domn când a venit la tine seara trecută. Ochii albaştri ai doamnei Hanson sclipiră pe faţa ei drăguţă, în timp ce se aşeza pe taburetul din bucătăria lui Zoe.

– Nu am niciun domn tânăr şi nici bătrân. Zoe îi împărţi părul în două şi tamponă rădăcinile albe cu vopsea.

– Un tânăr foarte frumos, continuă doamna Hanson, fără să se lase descurajată. Seamănă ceva cu tată-su, pe care îl ştiu când avea vârsta lui. Trandafirii pe care ţi i-a adus rezistă bine. Sunt foarte frumoşi, acum că s-au deschis.

Zoe privi spre masă.

– Le-am tot tăiat câte puţin din tulpină şi le-am schimbat apa ca să-i ţin proaspeţi.

– E ca şi cum ai avea o rază de soare pe masă. Trandafirii

galbeni ți se potrivesc. Numai un bărbat inteligent ar putea ști asta. Simon vorbește tot timpul despre Brad. Asta îmi spune că se poartă bine cu băiatul.

– Da, așa este. Se împacă de minune. În timp ce lucra, Zoe își încruntă sprâncenele. Se pare că Brad este foarte legat de Simon.

– Îmi imaginez că este foarte legat și de mama lui Simon.

– Suntem prieteni – sau mai bine zis, încerc să ajung la asta. Mă face nervoasă.

Doamna Hanson izbucni în râs.

– Un bărbat care arată așa cum arată el este de așteptat să facă o femeie nervoasă.

– Nu la modul ăsta. Bine, la modul ăsta. Zoe râse și mai puse niște vopsea pe pensulă. Dar, oricum, total nervoasă.

– Te-a sărutat? Tăcerea lui Zoe o făcu pe doamna Hanson să chicotească satisfăcută. Foarte bine. Nu mi s-a părut a fi timid. Cum a fost?

– A trebuit să verific după aia dacă mai am vârful capului, pentru că aveam senzația că-mi zburase.

– Era și timpul. Eram cam îngrijorată din cauza ta, draga mea. Munceai zi și noapte, așa mi se părea. Niciodată nu aveai timp liber doar pentru tine. În ultimul timp, le-am văzut pe fetele alea drăguțe cu care te-ai împrietenit și pe frumosul Brad venind pe aici, îmi face bine la suflet.

Duse mâna la spate și o mângâie ușor pe Zoe.

– Tot mai muncești zi și noapte, mai ales acum când pui pe picioare afacerea asta, dar îmi place ce văd.

– N-aș putea avea afacerea asta, dacă tu nu ai avea grijă de Simon după școală și în multe alte după-amiezi.

Doamna Hanson scoase un sunet de respingere a vorbelor lui Zoe.

– Şii foarte bine că ador să-l am pe băiat lângă mine. E ca unul dintre ai mei. Mai ales că, de când Jack s-a mutat la Baltimore, iar Deke este în California, nici nu-mi prea mai văd nepoții. Nu ştiu ce m-aş face fără Simon. Îmi înseninează zilele.

– Crede că tu şi cu domnul Hanson sunteți bunicii lui. Îmi luați o piatră de pe inimă.

– Spune-mi cum avansează treburile la salon. Abia aştept să-l deschizi şi s-o scoți pe zgârcita aia de Carly în stradă, când vei începe să-i iei clienții. Am auzit de la Sara Benett că fata cea nouă pe care a angajat-o Carly în locul tău nu se prea descurcă.

– Păcat. Zise ea cu un chicotit. Nu-i doresc ghinion decât pentru felul în care m-a dat afară. Să spună ea că am furat bani din casa de marcat, continuă Zoe, începând chiar să se enerveze. Să mă facă hoață.

– Potoleşte-te.

– Oh, iartă-mă, îşi ceru scuze Zoe, constatând că o trăsese de păr pe doamna Hanson. Văd roşu în fața ochilor de câte ori mă gândesc la asta. I-am făcut treabă bună.

– Prea bună. Dar prea multe dintre clientele ei obişnuite voiau să le coafezi tu, nu ea. A fost o problemă de gelozie, asta-i tot.

– O ştii pe Marie? Este manichiuristă. Am sunat-o acum două zile, doar s-o tatonez. O să lucreze pentru mine.

– Nu mai spune!

– Trebuie să ținem secret până este totul aranjat. Nu vreau să fie dată afară de Carly, s-o lase fără serviciu înainte de a deschide eu salonul. Dar e gata să-şi dea preavizul de cum îi spun s-o facă. Şi e prietenă cu o stilistă care lucrează la mall şi care se mărită la începutul anului şi vrea să-şi găsească de

lucru undeva mai aproape de oraș. Așa că i-am zis să se gândească dacă nu i-ar plăcea să lucreze ceva *în* oraș, iar Marcie o s-o trimită la mine să stăm de vorbă. Zice că e foarte bună.

– Se pare că ai pus deja lucrurile la locul lor.

– Am sentimentul că e bine, știi? O am pe Chris pentru masaje și alte tratamente corporale. Și prietena mea Dana? A angajat o femeie care să lucreze la ea în librărie, iar *ea* are o prietenă care tocmai s-a mutat înapoi în Valley și care a lucrat într-un spa în Colorado. O să stau de vorbă și cu ea. Totul e așa de emoționant – atât timp cât nu mă gândesc la statele de plată.

– O să te descurci bine. Mai bine decât bine.

– Azi a venit instalatorul ca să pună la punct instalația la chiuvetele pentru șamponat. Am pus luminile și voi lucra la standurile de lucru. Câteodată, când sunt acolo, mă uit în jur și am impresia că visez.

– Visele nu trebuie câștigate, Zoe. Iar tu ai câștigat asta.

CÂȘTIGASE asta, gândi Zoe mai târziu, în timp ce spăla ustensilele de vopsit. Sau era încă în curs de a câștiga. Totuși, totul părea a fi ca un fel de dar. Își promise însă că niciodată nu va privi asta ca pe ceva care i se cuvine.

Se va duce la muncă. Va fi o parteneră și o angajatoare bună. Știa ce înseamnă să lucrezi pentru cineva care era interesat mai mult de cum să-și crească numărul de clienți, decât să se ocupe de problemele salariaților ei. Nu uitase cum era să stai în picioare ore în șir până când îți ardeau tălpile, iar mijlocul te durea ca un dinte stricat.

Dar ea nu le va uita pe toate acestea, niciodată.

Poate că nu era drumul pe care se aşteptase să pornească, acum mulţi ani când era o fată tânără şi îşi închipuia că totul era să aibă lucruri drăguţe şi să ducă o viaţă liniştită, pe care avea să le câştige folosindu-şi mintea.

Dar era drumul pe care-l apucase, iar ea îl făcea să fie chiar cel bun.

– Ai putea să te întorci şi să schimbi totul.

Se întoarse de la chiuvetă şi îl privi pe Kane. Surpriză, şoc, chiar şi teamă, toate erau ascunse în straturile groase de ceaţă. Ştia că sunt acolo, dar nu putea să le simtă pe de-a întregul.

Era frumos, de o frumuseţe întunecată. Păr negru şi ochi negri, profunzi, oasele sculptate sub o piele de un alb pur. Era mai înalt decât şi-l închipuise ea. Nu masiv construit ca Pitte, ci cu un corp graţios, elegant, care, îşi imagină ea, se putea mişca cu rapiditatea unui şarpe.

– Mă întrebam când o să vii. Vocea ei suna a gol, articulându-se mai mult în mintea ei decât în gură.

– Te-am urmărit. Ai o activitate plăcută. Veni mai aproape şi o atinse cu mâna pe obraz. Eşti foarte frumoasă. Prea frumoasă ca să munceşti atât de mult. Prea frumoasă ca să munceşti la fel cum fac alţii. Întotdeauna ai vrut mai mult. Nimeni n-a înţeles asta.

– Nu. Aceasta o mânia pe mama. I-a rănit sentimentele.

– Nu te-a înţeles niciodată. Te-a folosit ca pe o sclavă.

– Avea nevoie de ajutor. A făcut tot ce a putut ea ca să fie mai bine.

– Şi când tu ai avut nevoie de ajutor? Vocea lui era blândă, faţa plină de înţelegere. O biată copilă. Folosită, trădată, aruncată. Şi o viaţă întreagă de plătit pentru un moment de nebunie. Cum ar fi fost dacă nu s-ar fi întâmplat? Viaţa ta ar fi fost atât de diferită. Nu te întrebi?

– Nu, eu...

– Priveşte. El ridică în mână o sferă din cristal. Uită-te la ce ar fi putut fi.

Neputând să facă altfel, privi şi se afundă în acea lume.

Se răsuci cu scaunul adânc, din piele, ca să privească pe fereastra largă aşezată pe colţ, la sulițele şi turnurile unui mare oraş. Ţinea un receptor de telefon la ureche şi avea o expresie satisfăcută pe faţă.

– Nu, nu pot. În seara asta plec la Roma. Ceva afaceri, multă distracţie. Îşi privi ceasul subţire din aur de la încheietura mâinii. Distracţia este un mic bonus venit de mai sus pentru că l-am făcut pe Quartermain clientul nostru. O săptămână la Hastler. Sigur c-o să-ţi trimit o vedere.

Ea râse şi îşi răsuci scaunul înapoi la birou, în timp ce asistenta ei îi aducea o ceaşcă din porţelan înaltă şi delicată.

– Vorbim când mă întorc. *Ciao.*

– Aţi întârziat, domnişoară McCourt. Maşina dumneavoastră va fi aici în cincisprezece minute.

– Mulţumesc. Dosarul Modesto?

– Deja este în servieta dumneavoastră.

– Eşti cea mai bună. Ştii cum să mă găseşti, dar, începând de marţi, mă odihnesc. Aşa că, dacă nu e ceva foarte important, consideră că m-am dus pe Venus şi nu mă poţi suna.

– Puteţi fi sigură. Nimeni nu merită o vacanţă mai mult ca dumneavoastră. Vă doresc distracţie plăcută la Roma.

– Asta şi plănuiesc.

Îşi iubea munca. Unii oameni ar fi zis că erau doar cifre, contabilitate, cerneală neagră sau roşie. Dar pentru Zoe era o provocare, chiar o aventură. Ea se ocupa de finanţele câtorva dintre cele mai mari şi mai complexe corporaţii din lume şi avea grijă de ele foarte bine.

Un drum lung de la contabilitatea pe care o făcea pentru salonul de coafură a lui mami, gândi ea. Un drum foarte lung.

Învățase bine și câștigase o bursă la colegiu, muncise din greu ca să-și completeze studiile și reușise să ocupe un post de începătoare la una dintre cele mai prestigioase bănci internaționale din New York.

Apoi muncise și avansase. Un birou pe colț la etajul cincizeci, personal propriu, și toate înainte să împlinească treizeci de ani.

Avea un apartament splendid, o viață încântătoare, o carieră care îi aducea satisfacții zi de zi. Călătorise în toate acele locuri la care visase atunci când era doar o fetiță și se furișa noaptea în pădure ca să se plimbe.

Avea ceea ce nu reușise niciodată să explice familiei ei că ar avea nevoie. Era respectată.

Satisfăcută, bău ultima picătură de cafea cu lapte. Se ridică de la birou, își luă servieta și își aruncă paltonul pe braț.

Roma o aștepta.

Munca era pe primul loc, apoi veneau distracțiile. Plănuia să-și petreacă o mare parte din timp la cumpărături. Dorea să-și cumpere ceva din piele, ceva din aur. Plănuia o vizită la Armani sau Versace. Poate la amândoi. Care dintre ei merita mai mult?

Se îndreptă spre ușă, apoi se opri, ceva o sâcâia. Uitase ceva. Ceva important.

– A sosit mașina, domnișoară McCourt.

– Da, vin.

Porni din nou spre ușă. Dar nu. Nu, nu putea să plece așa, pur și simplu.

– Simon. Capul i se răsuci cu atâta putere, că trebui să se sprijine de perete. Unde-i Simon?

Ieşi pe uşă alergând, strigându-l. Şi căzu înapoi prin cristal pe podeaua propriei bucătării.

– Nici măcar nu îmi era frică, le spuse Zoe lui Malory şi Dana. Nici măcar atunci când am aterizat pe podea. A fost mai mult un fel „hm, ce zici de asta?".

– Ce zici de asta?

– Asta a fost tot ce ţi-a zis el? întrebă Dana.

– Da. A fost foarte diplomat. Zise Zoe în timp ce ataşa standul de lucru la perete. Foarte înţelegător. Deloc înspăimântător.

– Pentru că încerca să te seducă, concluzionă Malory.

– Aşa cred şi eu. Zoe testă standul scuturându-l, apoi dădu din cap. Ţi-ar plăcea ca lucrurile să fie aşa, în loc de cum sunt în realitate? Mă făcea să cred că era doar o problemă să faci un pas mai degrabă încolo decât încoace.

– Bifurcaţia drumului. Dana îşi puse mâinile în şolduri.

– Exact. Zoe alinie ultimul şurub, apoi făcu gaura. Uite, ai şansa unei cariere extraordinare, unei vieţi frumoase, aşa că zboară la Roma pentru o săptămână. Nu trebuie să faci decât un lucru minor. Să nu rămâi gravidă la şaisprezece ani. Şi-a dat seama că nu mă poate ameninţa cu Simon, aşa că l-a scos din ecuaţie.

– Te subestimează.

Zoe privi spre Malory.

– Oh, da, aşa face, pentru că nimic din sfera aia de cristal nu se apropie de ceea ce am cu Simon. Şi ştiţi ceva? Nu se apropie nici de ceea ce fac aici cu voi două.

Zâmbi şi se ridică în picioare.

– Dar purtam niște pantofi nemaipomeniți. Cred că erau Manolo Blahnik, ca ăia pe care îi poartă, cum o cheamă, Jessica Parker.

– Hâm. Pantofi superbi și sexy, sau un băiat de nouă ani. Dana se bătu cu degetul pe bărbie. Greu de ales.

– Cred că deocamdată rămân fără salariu. Făcu un pas înapoi ca să se uite la standul completat. Nu mă sperie. Începu să râdă, apoi puse jos bormașina. Eram sigură că o va face, dar nu mă sperie.

– Nu lăsa garda jos, o avertiză Malory. N-o să se mulțumească cu un simplu: nu, mulțumesc, ca răspuns.

– Ăsta-i răspunsul pe care îl va primi de fiecare dată. Oricum, m-a făcut să mă gândesc din nou la indicii. Alegeri. Momentul adevărului, așa cum l-ai numit tu, Malory, în picturile tale. Cred că am avut și eu unul în noaptea când l-am conceput pe Simon sau poate când m-am hotărât să-l păstrez. Dar cred că mai trebuie să fie unul, unul pe care l-am ales deja sau pe care va trebui să-l aleg.

– Putem face o listă, începu Malory și o făcu pe Dana să râdă.

– Cum de am știut că o să spună asta?

– O listă, continuă Malory aruncându-i o privire lipsită de haz prietenei ei, care să cuprindă evenimentele și deciziile importante pe care le-a luat Zoe, și una cu cele minore care au avut rezultate importante. Exact așa cum s-a gândit ea la Valley când avea viziunea unei păduri. De data asta, pădurea este viața ei. Căutăm intersecții, conexiuni, modul în care un lucru pe care l-a ales a dus-o la altele, cum oricare dintre acestea are legătură cu cheia.

– M-am jucat deja cu asta și m-am gândit... Alinie standul următor, scoase metrul de tâmplărie, apoi îl puse jos. Deciziile

pe care le-ați luat voi, lucrurile pe care le-ați făcut amândouă și v-au condus la chei, i-au implicat pe Flynn și Jordan. Eu și cu Brad suntem singurii rămași, așa că logic ar fi ca deciziile mele să îl implice și pe el. Asta îl aduce pe el în prima linie, alături de mine.

– Brad își poate purta singur de grijă, o asigură Dana.

– Sunt sigură că poate. Iar eu, de mine. Doar că nu sunt sigură că mă pot descurca cu el. Nu-mi pot permite să fac o greșeală, nu în ceea ce privește cheia, nu în privința mea și a lui Simon.

– Ți-e teamă că, dacă te apropii prea mult de Brad, dacă ai o relație cu el, ar putea fi o greșeală? o întrebă Malory.

– De fapt, încep să-mi fac griji că ar fi o greșeală tocmai să nu fiu prea apropiată de el. Asta mă face să-mi fie mai greu să fiu practică.

– Te duci la el în seara asta, zise Malory. De ce nu iei exemplul lui Simon, măcar o dată, și bucură-te de prezența cuiva care se bucură atât de evident de prezența ta?

– O să încerc. Luă din nou metrul. Mă ajută să știu că am un însoțitor. De fapt doi, dacă îl punem la socoteală și pe Moe.

– Mai devreme sau mai târziu, indiferent cât de mult ține la Simon, Brad va dori să te vadă doar pe tine.

Zoe îi dădu Danei metrul și luă bormașina.

– Atunci o să-mi fac griji despre asta mai devreme sau mai târziu.

Mai mult devreme, mai târziu și chiar în minutul ăsta, gândi Zoe când rămase singură.

Era conștientă că exista o atracție fizică intensă între ei, așa că era inevitabil să ajungă împreună. Dar ea putea, și o

va face, să decidă timpul, locul și tonul. Va stabili niște reguli. Vor trebui să existe multe reguli, așa cum va trebui să existe și o înțelegere între ei, înainte de a face pasul spre intimitate.

Dacă Bradley Vane era, într-adevăr, una dintre bifurcațiile din drumul ei, era vital să se asigure că niciunul dintre ei nu va ajunge să se piardă, să rămână singur sau să sângereze la capătul drumului.

7

Strigătul surescitat al lui Simon o întrerupse pe Zoe care nu reuşea să se hotărască ce cercei să poarte. Să-şi pună cercurile mari, din argint, foarte sexy, sau pe cei mici cu marcasite pe care şi-i luase vara trecută, mai delicaţi, mai rafinaţi?

Acestea erau detaliile care dădeau tonul stării de spirit a unei femei, a intenţiilor ei faţă de un eveniment. Un bărbat poate că nu le observa, gândi ea, ţinând câte un cercel din fiecare pereche în dreptul urechilor, dar o femeie ştia pentru ce purta o anumită pereche de cercei. Sau de pantofi. Sau de ce alesese un anumit sutien.

Acestea erau cărămizile din care era construit ritualul întâlnirilor. Puse jos ambii cercei şi îşi apăsă stomacul cu mâna. Dumnezeule, avea întâlnire.

– Mami! Vino repede! Trebuie să *vezi* ceva.

– Un minut.

– Grăbeşte-te! Repede, trage în faţa casei. Omule. Oh, *omule*! Hai, mami!

– Ce este? Ea porni desculţă către camera de zi. Nu se putea hotărî ce pantofi să poarte până nu se decidea asupra cerceilor.

– Pentru Dumnezeu, Simon, trebuie să plecăm în câteva

minute și nu... Falca îi căzu, imitându-l pe fiul ei, în timp ce privea împreună cu el pe fereastra din față la o limuzină lungă și neagră care tocmai parca în spatele mașinii ei antice.

– Este cea mai mare mașină pe care am văzut-o în toată *viața* mea!

– Și eu la fel, replică Zoe. Probabil că s-a rătăcit.

– Pot să ies să văd? O apucă de mână, trăgând-o așa cum făcea când era deosebit de agitat. Te rog, te rog, te rog! Pot să mă duc să o ating?

– Nu cred că ar trebui să o atingi.

– Un bărbat coboară din ea. Vocea lui Simon deveni o șoaptă reverențioasă. Arata ca un soldat.

– E *chauffeur*-ul. Puse o mână pe umărul lui Simon, în timp ce trăgeau amândoi cu ochiul pe fereastră. Așa se numesc cei care conduc limuzine.

– Vine la *ușă*.

– Probabil că are nevoie de indicații.

– Pot să ies să mă uit, în timp ce tu îi spui cum să ajungă acolo unde vrea? Nu ating nimic.

– O să-l întrebăm. Îl luă de mână pe Simon și se duseră la ușă.

Simon avusese dreptate, gândi ea, în timp ce deschidea ușa. Chiar arăta ca un soldat – înalt și drept, cu o ținută militărească, îmbrăcat în uniformă și cu șapcă.

– Căutați pe cineva?

– Domnișoara Zoe McCourt? Domnul Simon McCourt?

– Ah. Îl trase pe Simon mai aproape de ea. Da.

– Eu sunt Bigaloe. Vă voi duce cu mașina acasă la domnul Vane în seara asta.

– O să ne plimbăm în asta? Ochii lui Simon se lărgiră și începură să strălucească precum doi sori gemeni. *Înăuntru?*

– Da, domnule. Bigaloe îi făcu repede cu ochiul lui Simon. Pe orice loc din maşină doriţi.

– Marfă! Pompă aerul cu pumnul strâns, scoase un strigăt şi ar fi alergat spre limuzină dacă Zoe nu l-ar fi tras înapoi.

– Dar noi avem maşină. Şi un câine.

– Da, doamnă. Domnul Vane a trimis asta.

Zoe privi spre plicul pe care Bigaloe i-l întindea şi recunoscu hârtia.

– Simon, stai pe loc, îi ordonă ea şi îi dădu drumul la mână ca să poată deschide plicul.

Pe foaie scria:

Nu argumenta nici de data asta.

– Dar nu văd de ce... Se opri învinsă de privirea rugătoare a lui Simon. Suntem gata în câteva minute, domnule Bigaloe.

– Nu vă grăbiţi, doamnă.

În momentul în care închise uşa, Simon o cuprinse cu braţele de talie.

– Asta-i super!

– Da. Super.

– Putem să plecăm? Putem?

– Bine. Ia-ţi jacheta şi cadoul pe care l-am luat pentru Bradley. Eu trebuie să-mi iau poşeta. Şi pantofii, gândi ea. Se părea că este o seară potrivită pentru cerceii cu marcasite.

De cum ieşiră din casă, Simon se duse direct la maşină, apoi se opri brusc, ca să-i facă nebuneşte cu mâna doamnei Hansen care stătea pe verandă.

– Ne plimbăm cu limuzina!

– Nemaipomenit, nu-i aşa? doamna Hansen îi făcu şi ea

cu mâna, zâmbind larg. Ca o vedetă rock. Vreau să-mi povesteşti totul mâine.

– Ok. El este domnul Bigaloe, anunţă Simon când şoferul deschise portiera. O să ne ducă cu maşina până la casa lui Brad. Ei sunt doamna şi domnul Hanson. Sunt vecinii noştri.

– Încântat să vă cunosc. Bigaloe îşi ridică uşor şapca, apoi îi dădu mâna lui Zoe. Câinele poate sta în faţă, cu mine, dacă nu vă deranjează.

– Oh. Bine, dacă nu-i nicio problemă.

– Uită-te, John. Doamna Hanson îl strânse pe bărbatul ei de mână. Ca în povestea Cenuşăresei. Sper că fata asta este destul de deşteaptă ca să nu fugă la miezul nopţii.

Lângă ferestrele fumurii erau aşezate vaze mici, din sticlă, cu flori proaspete. Şi lumini mici, lumini ca de basm, erau întinse de-a lungul podelei şi al tavanului.

Erau acolo un televizor şi un sistem stereo, şi butoane pentru toate aparatele fixate pe un panou chiar deasupra capului ei.

Totul mirosea a piele şi a lăcrămioare.

Simon deja se târa pe bancheta de alături încercând să-şi vâre capul prin deschiderea către cabina limuzinei, punându-i tot felul de întrebări lui Bigaloe.

Zoe nu avu inima să-l oprească. Şi asta îi dădea un moment de care avea nevoie ca să se obişnuiască.

După acel moment, renunţă. I-ar trebui un an ca să se obişnuiască.

Simon se întoarse, alunecând pe banchetă.

– Lui Moe îi place în faţă, iar domnul Bigaloe îl lasă să-şi scoată capul pe geam. Şi domnul Bigaloe zice că pot să ating orice, pentru că eu sunt şeful. Şi pot să-mi iau o Cola din răcitorul de colo, dacă mă laşi, pentru că tu eşti

şeful meu, şi pot să mă uit la televizor! În maşină. Pot să mă uit?

Zoe îi privi faţa radioasă şi ametită. Din impuls, îi prinse faţa în palme şi îl sărută zgomotos pe gură.

– Da, poţi să-ţi iei o Cola. Da, poţi să te uiţi la televizor în maşină. Şi uite, aici sus. Poţi să stingi şi să aprinzi luminile. Şi e şi telefon.

– Hai să sunăm pe cineva.

– Sună tu. Ea luă telefonul şi i-l oferi. Sun-o pe doamna Hanson. O să-i placă la nebunie!

– Ok. Am să-mi iau o Cola, deschid televizorul *şi* o sun ca să pot să-i spun.

Chicotiră împreună şi se jucă cu butoanele, bău o Cola doar ca să poată spune că a făcut-o.

Când ajunseră acasă la Brad, îl apucă pe Simon de mână, înainte ca el să se întindă după clanţă.

– Domnul Bigaloe trebuie să vină şi să o deschidă, îi şopti ea. Face parte din atribuţiile lui.

– Ok. Când portiera se deschise, Simon sări afară şi îl privi pe Bigaloe. A fost foarte bine. Mulţumim că ne-ai adus.

– A fost o plăcere.

– Cred că ţi-ai dat seama că eram pentru prima dată într-o limuzină, zise Zoe, când el o ajută să coboare.

– Nu-mi amintesc când mi-a mai făcut atât de multă plăcere să duc pe cineva cu maşina. Abia aştept să vă duc acasă, atunci când sunteţi gata.

– Mulţumesc.

– Să vezi când o să le spun băieţilor. Simon luă lesa şi îl lăsă pe Moe să-l tragă spre uşă. N-or să mă creadă.

Înainte ca Zoe să reuşească să-i spună să bată la uşă, el deja deschisese uşa şi striga după Brad.

– Brad! Ne-am uitat la televizor în mașină și am sunat-o pe doamna Hanson și am băut o Cola. Iar Moe a stat în față.

– Se pare că ați avut o călătorie plină.

– Simon, trebuia să bați la ușă. Moe!

Câinele deja alerga spre încăperea care arăta minunat și spre sofa.

– E în ordine, îi spuse Brad, în timp ce Moe sărea pe sofa și se întindea ca un sultan blănos. Ne-am cam obișnuit cu el.

– Ți-am adus un cadou. Dansând pe loc, Simon puse cutia în mâinile lui Brad. Eu și cu mami l-am făcut.

– Da? Hai să mergem în bucătărie și să-l deschidem. Dă-mi voie doar să vă iau jachetele.

– Pot s-o fac eu. Știu unde să le pun. Simon își scoase jacheta și sări pe vârfuri până cc Zoe i-o dădu pe a ei. Să nu-l deschizi până nu vin și eu.

– Ok.

– Vreau să-ți mulțumesc că ai trimis limuzina, începu Zoe, în timp ce se îndreptau spre bucătărie. Simon n-o să uite niciodată. A fost o mare bucurie pentru el.

– Ție ți-a plăcut?

– Glumești? Ea lăsă să-i scape un hohot de râs care avea însă în el urme de uimire. E ca și cum am fost prințesă pentru douăzeci de minute. Doar că ne-am jucat cu toate butoanele și cu televizorul, așa că mai degrabă am fost copil pentru douăzeci de minute. Dar nu trebuia să faci asta, să faci un asemenea efort.

– N-a fost niciun efort. Am vrut s-o fac. Știam că Simon se va bucura foarte tare și nu voiam să-ți faci griji că trebuie să te întorci cu mașina pe întuneric. Și, adăugă el, scoțând o sticlă dintr-o frapieră argintie, voiam să te poți relaxa și savura această șampanie bună.

– Oh. Chiar şi fără biletul pe care mi l-ai trimis, ar fi fost greu să argumentez ceva despre toate astea.

– Bun. El dădu drumul dopului care pocni vesel şi turna deja în cel de-al doilea pahar, când Simon intră alergând cu Moe în urma lui.

– Acum trebuie să deschizi cadoul. Este un cadou nou pentru casă.

– De casă nouă, îl corectă Zoe, şi îşi puse braţul peste umerii lui Simon aşa cum făcea adesea. Un cadou venit cu întârziere, care să-ţi ureze bun venit la întoarcerea ta în Valley.

– Hai să vedem ce avem aici. Desfăcu funda simţindu-se puţin stânjenit, ştiind de pe acum că avea să păstreze panglica albă şi buchetelul mic de flori pe care ea îl prinsese pe pachet. Ea imprimase siluetele acestor flori pe o cutie maro, simplă, şi aşezase cadoul înăuntru, pe un pat de hârtie albă presărată cu sclipici.

– Te pricepi foarte bine să împachetezi un cadou.

– Dacă vrei să-i dai cuiva un cadou, atunci trebuie să te ocupi de el şi să îl faci drăguţ.

El scoase din cutie o lumânare tricoloră aşezată într-un vas scurt şi pătrăţos din sticlă transparentă.

– E minunat. Mirosi lumânarea. Miroase nemaipomenit. Voi aţi făcut asta?

– Ne place să facem chestii, nu, mami? Vezi, trebuie să topeşti ceara şi pe urmă pui chestia mirositoare şi alte chestii. Eu am ales aromele.

– Pentru sărbători, explică Zoe. Primul strat e plăcintă cu mere, cel din mijloc e de afine şi la fund pom de Crăciun. Ai şi o bucată de faianţă pe care să o aşezi. Fundul vasului de sticlă se încinge.

El scoase din cutie bucata albă de faianţă care avea pictate afine în fiecare colţ.

– Mama a pictat afinele, iar eu am pus chestia aia ca glazura.

– E nemaipomenit. Puse faianța pe masa de lucru și lumânarea peste ea. Apoi se aplecă să-l îmbrățișeze pe Simon. Când se ridică, zâmbi către băiat.

– S-ar putea să vrei să te uiți în altă parte.

– Cum așa?

– Am de gând s-o sărut pe maică-ta.

– Câh. Deși Simon își acoperi fața cu palmele, simțea o căldură plăcută în stomac.

– Mulțumesc. Brad puse un sărut ușor pe buzele lui Zoe. Gata, băiete.

– Ai de gând să aprinzi cadoul? întrebă Simon.

– Da. Brad scoase dintr-un sertar un obiect lung și subțire și aprinse fitilul. Arăta frumos. Unde ai învățat să faci lumânări?

– E doar ceva ce am prins. Am tot experimentat. Sper să devin atât de pricepută, încât să vând la mine în salon o linie de lumânări și *potpourri* și lucruri din astea.

– Eu aș vinde așa ceva la Home Makers.

Zoe privi lumânarea.

– Așa ai face?

– Ne vom aproviziona cu mult mai multe articole de genul lumânărilor decorative după ce ne vom extinde. Va trebui să-mi arăți câteva din cele pe care le-ai făcut și o să stăm de vorbă.

– Pot să mă duc în camera de jocuri? întrebă Simon. Am adus Smackdown, așa că putem să jucăm din nou.

– Sigur.

– Vii acum să jucăm?

– Trebuie să mă apuc să pregătesc masa, dar poți să te

duci tu, ca să-ți faci poftă de mâncare. Vreau să-ți fie foame. Am adus picioarele de broască cu avionul.

– Ăhă.

– Picioare de broască gigant. Din Africa.

– Nu cred.

– Sau putem să mâncăm friptură.

– Friptură de broască!

– Normal.

Cu un strigăt prefăcut, Simon o zbughi din cameră.

– Te pricepi grozav să te porți cu el.

– El face ca lucrurile să se desfășoare ușor. De ce nu stai jos și... Se opri când Simon strigă din camera pentru jocuri:

– Sfinte Sisoe!

– A găsit jocul cel nou.

– Bradley.

– Mmm?

– Trebuie să-mi promiți ceva. Nu spune imediat că ești de acord, îl preveni ea, ținând paharul de picior și răsucindu-l în timp ce îi studia fața. Este important și, dacă o să stai să te gândești, cred că te vei ține de cuvânt.

– Ce vrei să promit, Zoe?

– Simon... Este foarte atașat de tine. N-a avut niciodată... pe cineva ca tine care să îi dea atâta atenție, nu în felul ăsta. A ajuns să depindă de tine să-i dai genul ăsta de atenție. Am nevoie să-mi promiți că, indiferent de ce se întâmplă cu noi, indiferent de rezultat, nu îl vei uita. Nu vorbesc de plimbări cu limuzina. Îți cer să-mi promiți că nu vei înceta să fii prietenul lui.

– Nu este singurul care s-a atașat, Zoe. Pot să-ți fac promisiunea asta. Întinse mâna. Ai cuvântul meu.

Ea îi luă mâna și i-o strânse, în timp ce tensiunea care

crescuse în ea, în timp ce îi solicitase promisiunea, scădea din nou.

– Bine. Foarte bine. Privi prin bucătărie. Eu ce pot să fac?

– Poți să stai jos și să-ți bei șampania.

– Ar trebui să te ajut cu picioarele alea de broască africană.

El îi prinse ceafa cu mâna, o sărută, nu ușor, nu întâmplător, așa cum o făcuse când Simon era de față.

– Stai jos și bea-ți șampania, zise el din nou, atingându-i lobul urechii cu un deget. Frumoși cercei.

Ea râse scurt, uimită.

– Mulțumesc. Deși simțea că ar fi trebuit să-l ajute, se așeză pe un scaun de la bar. Chiar ai de gând să gătești?

– Voi face un grătar, ceea ce este cu totul altceva. Toți bărbații Vane se pricep să facă grătar. Dacă nu ar ști s-o facă, ar fi alungați din sânul familiei.

– Faci grătar? În noiembrie?

– Noi, cei din familia Vane, facem grătar tot anul, chiar dacă trebuie să spargem gheața, să înfruntăm furtuni, să riscăm degerături. Dar, întâmplător, am o chestie foarte utilă aici, pe mașina de gătit.

– Am văzut asta în reviste. Îl privi cum aprinde grătarul atașat la aragaz. Și la televizor, la unele emisiuni de gătit.

El puse cartofii deja înfășurați în folie de aluminiu în jurul flăcării.

– Doar să nu-i spui tatei că l-am folosit pe ăsta, în loc să stau afară ca un bărbat adevărat.

– Buzele mele sunt pecetluite. Sorbi din șampanie, în timp ce el se duse la frigider și scoase un platou cu *hors d'oeuvres*. Tu ai făcut astea?

El se gândi un moment, în timp ce aşeza platoul pe bar, in faţa ei.

– Aş putea să mint şi să te impresionez, dar în loc de asta te voi uimi cu sinceritatea mea. Sunt de la Luciano131's, la fel şi bomba din ciocolată pentru desert şi cozile de homar.

– Cozi de homar? Luciano131's? Luă una dintre gustări, o duse la gură şi gemu în timp ce gustul i se topea pe limbă.

– Bună?

– Uimitoare. Totul e uimitor. Încerc să-mi dau seama cum a ajuns Zoe McCourt să stea aici, bând şampanie şi mâncând gustări de la Luciano131 's. Nu pare real, tu *chiar* încerci să mă *uimeşti*, Bradley. Şi reuşeşti.

– Îmi place să te văd zâmbind. Ştii când a fost prima dată când mi-ai zâmbit cu adevărat? Când ţi-am dat scara.

– Ţi-am zâmbit şi înainte de asta.

– Nu. Nu chiar. Dumnezeu ştie că voiam s-o faci, dar tu păreai pusă pe neînţelegeri şi te simţeai ofensată la fiecare al doilea cuvânt pe care îl scoteam din gură.

– Asta-i... Se opri, apoi începu să râdă. Probabil, e adevărat.

– Dar, cu viclenie, te-am adus de partea mea, sau începusem să o fac, cu o scară din fibră de sticlă.

– N-am ştiut că era un şiretlic. Credeam că eşti politicos.

– A fost un şiretlic politicos. Mai vrei puţină şampanie?

Ea se gândi în sinea ei, în timp ce el se duse să ia sticla.

– Mă intimidai.

– Poftim?

– Mă intimidai, încă o mai faci, puţin. Şi casa mă intimidează. Când am venit aici prima dată, ca s-o întâlnesc pe Malory, şi te-am văzut pe tine. Am păşit în casa asta mare şi frumoasă şi am văzut tabloul ei pe care i-l cumpăraseşi.

– *După Blestem.*

– Da. A fost un fel de şoc să-l văd şi să fiu aici. Mi se învârtea capul. Am zis că trebuie să mă întorc acasă la Simon, la fiul meu, iar tu te-ai uitat în jos, la mâna mea, şi ai văzut că nu purtam verighetă.

– Zoe...

Ea clătină din cap.

– Şi aveai aşa o privire. M-a inhibat.

– Se pare că ai început să mă înţelegi greşit, chiar din primul moment. După ce se gândi puţin, îşi umplu propriul pahar. Am să-ţi povestesc despre tablou, iar asta îţi va oferi un mare avantaj în relaţia pe care o începem.

Întâlniri. Relaţie. Capul ei începe să ameţească din nou.

– Nu ştiu despre ce vorbeşti.

– Vei şti. Când am văzut tabloul ăla pentru prima dată, ei bine, am fost uimit. Era acolo Dana, sora mai mică a celui mai bun prieten al meu. Cineva la care ţineam foarte mult.

Se sprijini de bar, elegant în puloverul lui negru, cu lumânarea făcută de ea arzând între ei doi.

– Pe urmă era Malory. Sigur, nu o cunoşteam încă, dar era ceva care mă făcuse să mă opresc şi să mă gândesc, care m-a făcut să privesc mai atent.

Se opri şi îşi puse două degete sub bărbia lui Zoe.

– Apoi era faţa asta. Faţa asta incredibilă. Abia dacă mai puteam să respir, uitându-mă la ea. Am fost răvăşit de acea faţă. Trebuia să am tabloul. Aş fi plătit oricât pentru el.

– E o parte din conexiune. Avea gâtul uscat, dar nu putea ridica paharul să soarbă din el. Era predestinat să ai tabloul.

– Asta poate fi adevărat. Am ajuns să cred că e adevărat. Dar nu asta voiam să spun. Trebuia să am tabloul pentru că voiam să pot privi acea faţă. Faţa ta. Îi cunoşteam fiecare

unghi. Forma ochilor, a gurii. Mi-am petrecut o mulțime de timp studiind acea față. Apoi ai intrat în cameră, în acea zi, și am fost copleșit. Ea s-a trezit și a coborât din tablou și este aici.

– Dar nu sunt eu cea din tablou.

– Șșș. Nu puteam să gândesc. Timp de un minut, nu am putut să aud nimic în afară de bătăile propriei mele inimi. În timp ce eu încercam să nu te prind de mână ca să mă conving că nu aveai să dispari ca un fum, toată lumea vorbea. A trebuit să vorbesc cu tine, să pretind că lucrurile erau normale, când lumea se răsucise la o sută optzeci de grade pentru mine. Nu-ți poți imagina ce se întâmpla în mine.

– Nu. Cred că... nu, reuși ea să spună.

– Ai spus că trebuia să te întorci acasă pentru fiul tău, și *ai fi putut la fel de bine să-mi înfigi un cuțit în gât*. Cum putea să fie a altuia, iar eu să nu am nicio șansă? Așa că m-am uitat în jos, am văzut că nu aveai verighetă, și m-am gândit, mulțumesc lui Dumnezeu, nu este a altuia.

– Dar nici măcar nu mă cunoșteai.

– Acum te cunosc. Se aplecă și o sărută.

– Of. Aveți de gând să faceți asta tot timpul acum?

Brad se retrase, o sărută pe Zoe ușor pe frunte și se întoarse spre Simon.

– Da, dar nu vreau să te simți lăsat pe dinafară, așa că o să te sărut și pe tine.

Simon scoase niște zgomote ca și cum ar fi scuipat și se ascunse în spatele maică-sii.

– Pup-o pe ea, dacă trebuie să pupi pe cineva. Când mâncăm? Mor de foame.

– Fripturi mari și grase tocmai vor ateriza pe grătar. Deci, băiete, cum să fie broasca ta?

DUPĂ masă şi după jocul video, după ce ochii lui Simon se închiseră în timp ce el stătea întins pe podeaua camerei de jocuri, Zoe se lăsă în braţele lui Brad. Se lăsă să plutească în sărut.

Exista magie în lume, gândi ea. Şi noaptea asta fusese o parte din magia ei.

– Trebuie să-l duc pe Simon acasă.

– Rămâi. Îşi lipi obrazul de al ei. Rămâneţi, pur şi simplu, amândoi.

– Ăsta-i un pas mare pentru mine. Îşi sprijini capul de umărul lui. Ar fi fost aşa de uşor, ştia, să rămână. Să îşi permită să fie ţinută în braţe aşa. Dar paşii mari n-ar trebui să fie niciodată uşor de făcut.

– Nu mă joc cu tine, dar trebuie să mă gândesc la ce este bine. Pentru noi toţi, gândi ea. Am vorbit serios atunci când am spus că mă întreb cum am ajuns aici. Trebuie să fiu sigură de ce se va întâmpla mai departe.

– Nu am de gând să te rănesc. Nu am de gând să rănesc pe niciunul dintre noi.

– Nu de asta mi-e teamă. Nu, asta-i o minciună. Îmi este teamă că te-aş putea răni eu pe tine. Nu ţi-am spus ce s-a întâmplat noaptea trecută. N-am vrut să vorbesc despre asta de faţă cu Simon.

– Ce s-a întâmplat?

– Putem merge în cealaltă cameră? În caz că se trezeşte.

– E vorba despre Kane? întrebă Brad, în timp ce se îndreptau spre camera mare.

– Da. Şi îi povesti totul.

– Asta este ceea ce ai fi vrut, Zoe? Să locuieşti la New York şi să ai un post de conducere?

– Oh, nu știu dacă la New York. Ar fi putut fi la fel de bine Chicago, sau Los Angeles, orice loc care părea important. Orice loc care nu era acolo unde eram eu.

– Pentru că erai nefericită, sau pentru că existau lucruri pe care voiai să le faci?

Ea vru să răspundă, apoi se opri.

– Amândouă, realiză ea. Nu știu dacă mă gândeam că sunt nefericită, dar cred că eram mai tot timpul. Lumea îmi părea prea mică și închistată acolo unde trăiam. Felul în care trăiam.

Privi pe fereastră, peste peluză, către panglica râului.

– Dar lumea nu este mică și nu este închistată. Aveam obiceiul să mă gândesc la asta, să-mi pun întrebări despre toate aceste lucruri. Despre oamenii și locurile care există.

Surprinsă de ea însăși, se întoarse spre el și îl văzu privind-o tăcut și sigur.

– În orice caz, asta-i în afara subiectului.

– Nu cred. Ce anume te făcea fericită?

– Oh, o mulțime de lucruri. Nu vreau să-ți las impresia că eram tristă tot timpul. Nu eram. Îmi plăcea la școală. Eram bună, îmi plăcea să învăț multe lucruri, să înțeleg. Îmi plăceau în mod deosebit cifrele. Îi țineam contabilitatea mamei și îi calculam taxele. Aveam grijă de facturi. Îmi place s-o fac. Mă gândeam să devin contabilă sau chiar un expert contabil. Visam să lucrez într-o bancă. Voiam să merg la facultate, să obțin un post important și să mă mut la oraș. Să am multe lucruri frumoase. Să am mai mult, asta-i tot. Oamenii să mă respecte, chiar să mă admire, pentru că știam cum să fac anumite lucruri.

Ridică ușor din umeri și se duse spre șemineu.

– Asta o enerva pe mama, de obicei, felul în care vorbeam

şi cum făceam caz de toate lucrurile care îmi aparţineau pentru că voiam să le ţin într-o stare bună. Zicea că eu credeam că sunt mai bună decât oricine altcineva, dar nu era asta.

Îşi încruntă sprâncenele şi privi spre flăcările din cămin.

– Nu era deloc asta. Voiam doar să fiu mai bună decât eram. Mă gândeam că, dacă sunt destul de isteaţă, aş putea primi acel post bun, m-aş fi mutat la oraş şi nimeni nu ar mai fi zis: „Asta-i gunoiul ăla din rulotele din vale".

– Zoe.

Ea clătină din cap.

– Oamenii chiar gândeau asta, Bradley. O făceau pentru că era destul de adevărat. Tata bea prea mult şi a fugit cu o altă femeie, a lăsat-o pe mama cu patru copii, un teanc de facturi neplătite şi o rulotă dublă. Cele mai multe dintre hainele mele erau primite de la cineva care ni le dăduse din milă. Tu nu ştii cum e asta.

– Nu, nu ştiu. Nu ştiu cum e asta.

– Unii oameni îţi dau lucruri din bunătate, dar mulţi dintre ei o fac ca să se simtă superiori. Să poată spune cu aroganţă, uite ce am făcut eu pentru femeia aia săracă şi pentru copiii ei. Şi vezi asta pe feţele lor.

Ea privi spre el, cu obrajii înroşiţi atât de mândrie, cât şi de ruşine.

– Nu voiam să-mi dea nimeni nimic. Voiam să mi le iau eu singură. Aşa că am muncit şi am strâns bani, şi mi-am făcut planuri mari. Apoi am rămas gravidă.

Privi în spate, către holul cu arcade, ca să se asigure că Simon nu era prin apropiere.

– N-am ştiut că sunt gravidă până în luna a doua. Credeam că am gripă sau altceva. Dar nu mi-a trecut, aşa că

m-am dus la clinică și mi-au spus acolo. Aveam deja o sarcină de nouă săptămâni. Doamne, nouă săptămâni, și cât am fost de proastă.

– Erai un copil. Unul pe care îl durea inima. Nu erai proastă, erai copil.

– Destul de mare ca să rămân gravidă. Destul de mare ca să știu ce însemna asta. Eram atât de speriată. Nu știam ce avea să se întâmple. Nu i-am spus mamei, nu imediat. M-am dus la băiat. Și el era speriat, și poate că era și puțin mânios. Dar a zis că vom face ceea ce trebuia. După asta m-am simțit mai bine. Mă simțeam mai calmă. Așa că m-am dus acasă și i-am spus mamei.

Inspiră profund și își apăsă tâmplele cu degetele. Nu vrusese să vorbească despre toate astea, dar fiindcă începuse va duce povestea până la capăt.

– Oh, parcă o văd, stătea la masă cu ventilatorul mergând. Era cald, îngrozitor de cald. S-a uitat la mine, s-a aplecat puțin în față și mi-a tras o palmă. Nu-i fac nicio vină din cauza asta, zise ea, când Brad înjură. Nu am învinovățit-o atunci și nu o învinovățesc nici acum. Mă furișasem de multe ori afară, fără știrea ei, ca să fiu cu băiatul ăla, iar acum plăteam prețul. Nu o învinovățesc pentru palma aia, Bradley, era de așteptat. Dar o învinovățesc pentru ce a urmat. Pentru că și-a găsit satisfacția în faptul că știa că am probleme, aceleași pe care le avusese și ea cu mine. S-a asigurat că știu că nu eram mai bună decât fusese ea, deși aveam toate ideile și planurile alea. O învinovățesc pentru faptul că m-a făcut să mă simt prost și că a făcut din copilul pe care îl purtam în mine o pedeapsă.

– A greșit. Fusese spus pe un ton simplu, la obiect, care o făcu pe Zoe să respire cu greutate. Ce s-a întâmplat cu tatăl?

– Ei bine, nu a făcut ceea ce trebuia, cum se exprimase el. Nu vreau să vorbesc acum despre asta. Există chestia asta în indiciile mele, despre bifurcația potecii. Atunci mi-am ales direcția. Am lăsat școala și m-am dus să muncesc. Mi-am luat diploma de bacalaureat și diploma de cosmeticiană și am plecat de acasă.

– Stai. El ridică o mână. Ai plecat de una singură, când aveai șaisprezece ani? Și gravidă. Mama ta...

– Nu a avut dreptul să spună nimic, îl întrerupse ea. Se întoarse cu fața la el și cu focul trosnind în spatele ei. Am plecat când eram în luna a șasea, pentru că nu aveam de gând să-mi cresc copilul în nenorocita aia de rulotă. Mi-am ales direcția, zise ea, și poate că poteca pe care am pornit m-a trimis pe drumul către Valley și către Vârf și către toate astea.

Poate că trebuia să spună tot, se gândi ea acum. Poate că avea nevoie să se întoarcă înapoi pas cu pas, ca să poată vedea totul. Și la fel și el.

– N-aș fi aici, dacă aș fi ales un alt drum, dacă nu iubeam un băiat cu care să fac un copil. N-aș fi fost aici, dacă mergeam la facultate și primeam slujba aceea bună și aș fi zburat la Roma pentru o săptămână. Trebuie să aflu ce înseamnă asta, în scopul găsirii cheii. Și trebuie să înțeleg de ce mă aflu aici, cu tine, pentru că, Dumnezeu știe, altfel nu are sens pentru mine să fiu aici.

– Orice te-ar fi adus aici are un sens deosebit.

– Ai ascultat ce ți-am spus? întrebă ea. Ai auzit vreun cuvânt din câte am spus despre locul de unde vin?

– Fiecare cuvânt. Ești cea mai uimitoare femeie pe care am cunoscut-o vreodată.

Ea îl privi, apoi își ridică brațele exasperată.

– Nu te înțeleg deloc. Poate că nici nu trebuie. Dar e ceva la care trebuie să ne gândim amândoi. Pentru că lumea nu este mică și nici nu este închistată. Și, Bradley, nu este vorba doar de o singură lume despre care ne facem griji.

– Merge în cerc, zise el. Și intersectează.

– Și, din cauza asta, tu ești cel pe care trebuie să îl aleg, sau cel căruia trebuie să îi întorc spatele?

El zâmbi, dar era un zâmbet tăios și totodată fioros.

– Încearcă să-mi întorci spatele.

Ea clătină din cap.

– Și dacă mă întorc spre tine și începem ceva împreună, ceva real, ce se întâmplă dacă va trebui să aleg din nou?

El își puse palmele pe umerii ei, apoi le ridică și îi cuprinse fața.

– Zoe, ceva deja a început între noi, și este foarte real.

Ea își dorea să poată fi la fel de sigură.

În drum spre casă, prin noaptea stropită de lumina sfertului de lună, nimic nu părea real.

8

Şampanie şi homar şi limuzină, oh! exclamă Dana, în timp ce manevrau dulapul de bucătărie, pe care îl cumpăraseră, spre locul lui din bucătăria comună.

– Înaltă clasă, fu Malory de acord. Poate că Brad o să-i dea lui Flynn lecţii de pregătit masa pentru o femeie.

– Asta-i o parte a problemei. Genul meu este reprezentat de bere, burger şi maşină break. A fost minunat, absolut minunat, dar în felul în care este frumos un vis.

– Şi ce-i rău în asta? întrebă Dana.

– Nimic. Zoe îşi umflă obrajii şi expiră încet. Dar îmi dau seama că încep să am nişte sentimente serioase pentru el.

– Repet. Ce-i rău în asta?

– Păi, să vedem, de unde să încep? Abia dacă pot spune că trăim amândoi pe aceeaşi planetă. Eu încerc să pornesc o afacere, ceea ce îmi va ocupa fiecare minut pe care pot să-l storc din zi, şi asta după ce îl trezesc pe Simon, ocupându-mi tot timpul pentru aproximativ următorii zece ani. Mi-au mai rămas trei săptămâni ca să găsesc ultima cheie de la Cutia Sufletelor şi, dacă jucam „Cald şi Rece", acum aş avea fundul degerat.

– Ştii, nu auzi niciodată despre unii oameni cărora le-a degerat fundul, comentă Dana. Mă întreb de ce? Alese o cutie

de ceai, din cele pe care îşi propusese să le aibă în magazin, şi o aşeză pe unul dintre rafturile dulapului. Nici afacerea şi nici Simon nu reprezintă un motiv să nu existe un bărbat în viaţa ta, dacă, într-adevăr, te simţi atrasă de el şi te convingi că este un om bun.

– Sigur că mă simt atrasă de el. Şi o femeie în comă s-ar simţi atrasă de el. Şi, indiscutabil, este un om bun. N-am vrut să cred că este, dar este un om foarte bun.

Zoe puse una dintre lumânările parfumate pe raft.

– Ar fi fost mai puţin complicat dacă nu era. Atunci aş fi putut să-mi fac timp pentru o aventură fierbinte, cu multe emoţii, iar în final ne-am fi despărţit fără niciun regret.

– De ce te gândeşti deja la despărţire şi la regrete? întrebă Malory.

– În viaţa mea am avut o singură constantă, şi anume Simon. Acum mai am una legată de voi două. Amândouă sunt ca nişte miracole. Nu contez pe o a treia.

– Şi oamenii îmi spun că sunt pesimistă, zise Dana printre dinţi. Ok, uite o idee. Aşează o altă cutie pe raft. Consideră că Brad este băiat mare, aşa că, dacă amândoi decideţi să aveţi o aventură fierbinte, plină de emoţii, amândoi sunteţi responsabili de rezultatul ei. Oh, nu uita să ne ţii la curent cu toate detaliile. Pe urmă, ţine minte că, deşi tu eşti cea aflată la înaintare în runda asta, toate trei formăm o echipă, ceea ce înseamnă că nu eşti singura căreia îi poate degera fundul în momentul ăsta.

– Bine zis, Malory fu de acord şi puse o tavă pictată de mână pe raft, apoi dădu din cap aprobator la cutia plină cu cremă de mâini pe care o pusese acolo Zoe. Cred că a sosit timpul să avem o şedinţă oficială. O să punem la bătaie cele şase capete deştepte pe care le avem şi o să vedem la ce rezultat vom ajunge.

– Poate că se va risipi şi blocajul din capul meu. Zoe adăugă o savonieră cu un săpun de lux, încă o lumânare, apoi păşi in spate, în timp ce Malory aşeză pe raft o vază înaltă, subţire, şi o pereche de sfeşnice din porţelan alb.

– Nu prea ai un blocaj, o contrazise Dana. Urmăreşti teorii, gândeşti lucrurile până la capăt, le analizezi. Lucrurile prind contur, ca dulapul ăsta. Un pic aici, puţin acolo, apoi te dai înapoi şi priveşti întregul, vezi ce trebuie adăugat sau scos.

– Sper să fie aşa. Sunt absolut necesare nişte cărţi, comentă Zoe, arătând cu capul spre dulap.

– Primul transport vine săptămâna viitoare. Dana veni lângă ea şi îşi puse un cot pe umărul lui Zoe.

– Îmm, ştiu că e doar un dulap de bucătărie, dar, fir-ar să fie, arată nemaipomenit.

– Arată ca noi. Încântată, Malory îşi trecu un braţ în jurul taliei lui Zoe. Şi ştiţi când o să arate totul şi mai bine? Când lumea va începe să cumpere!

LA ETAJ, Zoe se urcă pe scară ca să fixeze dulapurile pentru depozitarea flacoanelor pentru şampon. În timp ce lucra, trecu în revistă ce îşi propusese să facă în acea săptămână.

Trebuia să petreacă mai mult timp la calculator. Nu numai pentru cercetare, ci să încerce să conceapă o listă de servicii pentru salon şi spa.

Se întrebă dacă ar putea găsi hârtie de culoare apropiată celei a ornamentelor. Ceva deosebit. Şi va trebui să se decidă, o dată pentru totdeauna, asupra preţurilor. Să fie sub preţul concurenţei din oraş, cerând câţiva dolari mai

puțin, sau să ceară câțiva dolari mai mult și să aibă un profit rezonabil?

Folosea produse de o calitate cu mult mai bună decât celelalte saloane din oraș, care, indiscutabil, erau mai scumpe. Iar ea, cu siguranță, oferea clientelei o atmosferă mult mai atractivă.

Iar celelalte saloane nu-și serveau clientela, adică clienții, se corectă ea, „clienții" suna mult mai sofisticat, cu apă minerală la gheață sau cu ceai de plante, așa cum plănuia ea să facă. Și nu le ofereau câte o pernuță pentru gât umplută cu ierburi și încălzită, în timp ce li se făcea manichiura.

Agățând dulapul, își trecu brațul peste frunte și începu să coboare scara.

– Ce culoare minunată!

Luată prin surprindere, Zoe se apucă de scară și privi în jos spre Rowena

– Nu te-am auzit... Oare apăruse din aer?

– Scuze. Ochii Rowenei dansau de parcă i-ar fi bănuit gândurile lui Zoe. Malory și Dana mi-au spus că pot urca aici. Am fost jos și am admirat ce ați făcut voi trei. Vroiam să-ți văd spațiul. Cum ziceam, culorile sunt minunate.

– Voiam să fie atrăgătoare, primitoare.

– Ai reușit. Și ce anume am întrerupt?

– Oh, tocmai terminasem. Dulapuri de depozitare pentru șampoane, balsam, lucruri din astea. Flacoanele pentru șampon vor intra aici.

– Ah.

– Și standurile pentru stiliști. Arătă cu mâna. Acolo, căștile de uscat părul, recepția, spațiul de așteptare. Voi pune o canapea, câteva scaune, o bancă tapițată. Și camera aia va

fi pentru manichiură. Am comandat un scaun pentru masaj și pentru ceea ce eu numesc pedichiura Răsfăț. Pedichiura standard va fi bună, dar asta va fi nemaipomenită. Va include... mă îndoiesc că te interesează.

– Dimpotrivă. Rowena se plimbă ca să vadă tot spațiul, apoi trecu în altă cameră. Și asta?

– Una dintre camerele de tratament. Masaj și tratament facial. În partea cealaltă este camera pentru împachetări. Vreau să ofer împachetări pentru detoxifiere, și va fi o împachetare grozavă cu parafină. Iar baia mare o folosesc pentru tratamentele de exfoliere.

– Foarte ambițios proiect.

– Plănuiesc toate astea în mintea mea de foarte mult timp. Era greu de crezut că se va realiza cu adevărat. Plănuim să deschidem salonul până la întâi decembrie. Rowena, nu am neglijat găsirea cheii. Doar că nu am descifrat încă indiciul.

– Dacă era ușor, nu ar fi fost important. Știi asta, adăugă Rowena, bătând absentă cu mâna pe umărul lui Zoe, în timp ce se îndrepta spre salonul principal. Nimic din toate astea nu s-a făcut ușor.

– Nu, dar a fost multă muncă. Zi de zi. Zâmbi ușor, când Rowena se răsuci și ridică o sprânceană. Ok, am înțeles. Zi de zi.

– Spune-mi, ce face fiul tău?

– Simon e bine. Azi e cu un prieten. Am luat masa la Bradley seara trecută.

– Așa ați făcut? Sunt sigură că a fost foarte plăcut.

– Știu că sunt lucruri pe care nu mi le poți spune, dar oricum te voi întreba. Nu te întreb din curiozitate. Nu mi-e teamă să-mi rezolv propriile probleme.

– Nu-mi închipui că îți este. Ai avut destule.

– Nu mai multe decât mine. Am fost de acord să fac lucrul ăsta, la fel şi Malory şi Dana. Dar Bradley nu s-a interesat de asta. Vreau să ştiu dacă există ceva anume care îl determină să aibă aceste sentimente pentru mine, sentimente pe care trebuie să le folosesc ca să găsesc cheia.

Rowena se opri în dreptul unei oglinzi, îşi aranjă părul cu acel gest etern feminin.

– De ce ai crede aşa ceva?

– Pentru că este îndrăgostit de tablou, de figura lui Kyna din tablou şi, din întâmplare, eu semăn cu ea.

Rowena scoase un flacon de şampon dintr-o cutie şi o privi.

– Ai o părere chiar atât de proastă despre tine?

– Nu, nu zic că n-ar putea fi, dar nu este, interesat de mine, de cea care sunt. Pentru el, tabloul a fost începutul.

– Iar el a cumpărat tabloul şi şi-a ales drumul. Drumul l-a dus la tine. Apoi puse flaconul la loc. Interesant, nu crezi?

– Trebuie neapărat să ştiu dacă alegerea a fost a lui.

– Nu eu sunt persoana pe care trebuie s-o întrebi. Iar tu nu eşti gata să-l crezi, dacă ţi-ar răspunde. Luă un alt flacon, îl deschise şi mirosi. Vrei să-ţi promit că nu va avea de suferit. Nu pot face asta. Şi cred că s-ar simţi insultat, dacă ar şti că ai cerut aşa ceva.

– Atunci să se simtă insultat, pentru că a trebuit să cer asta. Zoe îşi ridică mâinile, apoi le lăsă să cadă. Probabil că nu contează. Kane abia dacă s-a deranjat în privinţa mea. Noi credeam că o să apară imediat, cu armele fumegând, dar el abia dacă mi-a tras un bobârnac, ca unei muşte. Pare că nu este foarte îngrijorat de faptul că voi găsi cheia.

– Şi ignorându-te îţi erodează încrederea în tine. Îi face misiunea uşoară.

Zoe rămase surprinsă de tonul disprețuitor al Rowenei.

– N-am spus că renunț, începu ea, apoi se opri și expiră. Iisuse, m-a prins mai bine decât credeam eu. Se joacă cu mine. Cea mai mare parte din viața mea, oamenii fie m-au ignorat, fie mi-au spus că nu pot face ceea ce voiam să fac cel mai mult.

– Dar le-ai dovedit că gândesc greșit, nu-i așa? Acum dovedește că el a greșit.

Câteva mile mai departe, la bufetul Strada Principală, Brad se mută puțin din loc, pentru ca Fynn să se poată strecura lângă el în separeu. De cealaltă parte a mesei, Jordan își întinsese picioarele lungi și studia deja meniul scris pe ambele fețe de hârtie.

– Meniul ăsta nu s-a schimbat de vreo șaizeci de ani, prietene, îi atrase atenția Flynn. Ar trebui să-l știi deja pe de rost. Am fost reținut, adugă el și, din moment ce cafeaua lui Brad sosise deja, sorbi din ea.

– Cum se face că te așezi întotdeauna lângă mine și îmi bei cafeaua? De ce nu stai niciodată dincolo și s-o bei pe a lui?

– Îmi plac tradițiile. Zâmbi chelneriței care se apropia cu o cană și o cafetieră. Bună, Luce, o să iau un sandvici cu carne.

Ea dădu din cap și își notă.

– Am auzit că ai fost la ședința de consiliu de azi-dimineață? Ceva nou?

– Doar lăudăroșenia obișnuită.

Ea zâmbi și se întoarse spre Jordan.

– Tu ce vrei, măricelule?

După ce ea plecă cu comenzile, Flynn se sprijini de spătar și făcu un semn cu capul spre Brad.

– Şi, ai auzit că domnul Maremahăr Vane, aici de faţă, a trimis o limuzină lungă de o milă s-o aducă pe „găseala" lui la masă seara trecută?

– Nu mai spune? Fandositule.

– Avea doar o jumătate de milă, şi de unde dracu 148 – ştii tu?

– Am nas pentru ştiri. Flynn se bătu cu degetul pe o parte a nasului. Dar sursele mele nu mi-au putut confirma dacă sus-numitul fandosit a marcat.

– L-am bătut pe puşti la Smackdown, dar el m-a lăsat în curu' gol la Grand Theft Auto.

– A avut noroc cu maică-sa, concluzionă Jordan. Pun pariu că puştiul a fost superîncântat de limuzină.

– Aşa e. La fel şi Zoe. Ai auzit ce-a zis zilele trecute? Că n-a stat niciodată într-un hamac? Faţa i se întunecă în timp ce îşi recupera cafeaua de la Flynn. Cum poate cineva să treacă prin viaţă şi să nu lenevească într-un hamac?

– Şi acum vrei să-i cumperi unul ca să poată sta în el, decise Flynn.

– Aşa cred.

– Ceea ce înseamnă că eşti, ia să vedem... Jordan privi în tavan... oh, da, ars. Apoi deveni serios. E o femeie extraordinară. Merită o pauză, pe cineva care să-i mai uşureze din povară.

– De asta mă ocup. Cu maică-ta, dacă ar fi apărut cineva care să se gândească serios în privinţa ei, te-ar fi deranjat?

– Nu ştiu. N-a făcut-o nimeni niciodată – sau poate că ea n-a lăsat pe nimeni. Nu pot să spun sigur. Cred că asta ar fi depins de cine anume era el şi de felul în care o trata pe ea. Eşti chiar atât de serios implicat?

– Pentru mine, spre asta se îndreaptă lucrurile.

– Asta ne aduce înapoi în cerc, comentă Flynn. Noi trei, cele trei. Al naibii de ordonat.

– Poate că unele lucruri sunt destinate să fie ordonate.

– Ştiu totul despre asta. Din întâmplare, sunt logodit cu regina ordinii. Dar cred că e ceva la care ar trebui să ne gândim. Ce rol trebuie să joci tu în serialul ăsta în care ne aflăm, spuse Flynn la obiect.

El lăsă lucrurile să mocnească, în timp ce le erau servite sandviciurile.

– M-am gândit la asta, zise Brad. Mie mi se pare că cea mai mare parte a indiciului are de-a face cu ce i s-a întâmplat ei, sau cu lucruri pe care le-a făcut înainte să mă cunoască pe mine. Iar lucrurile alea au adus-o aici. Apoi, dacă presupunem că eu fac parte din asta, aceleaşi indicii se pot aplica la lucrurile care mi s-au întâmplat mie sau la cele pe care le-am făcut înainte să o cunosc pe ea. Acele lucruri m-au adus înapoi aici.

– Poteci diferite, acelaşi destin, dădu din cap Jordan. E o teorie. Acum drumurile voastre s-au intersectat.

– Ce faceţi acum, asta-i întrebarea, zise Flynn. Dar, de asemenea, şi unde. Zeiţa cu sabia indică o bătălie.

– Nu se va lupta singură, promise Brad. Sabia este în teacă în tablouri. Într-al meu sabia este în teacă şi pusă alături de ea în sicriu, iar în cel de la Vârf este în teacă şi la şoldul ei.

– De asemenea este vârâtă în piatră în tabloul pe care Rowena l-a făcut pentru Arthur. Cel pe care l-am cumpărat eu, adăugă Jordan.

– N-a avut niciun moment ocazia de a o trage din teacă. Brad îşi aminti faţa albă, nemişcată din tablou. Poate că noi trebuie să-i dăm şansa asta.

– Poate că Malory ar trebui să mai vadă o dată tablourile astea, sugeră Flynn. Să vadă dacă nu a omis ceva. Nu cred...

– Ține-ți gândul, îi spuse Jordan, în timp ce telefonul începu să sune. Îl scoase din buzunar și zâmbi când văzu numărul de pe ecran. Hei, Stretch. Își ridică cafeaua. Ăhă. Din întâmplare, asociații mei și cu mine suntem la mine în birou, chiar în acest moment. Pot s-o fac, zise el după un minut, apoi îndepărtă telefonul de la ureche.

– Ședință, ora șase, la Flynn. Toate capetele se înclină aprobator, zise el în telefon. La mine merge. Zoe face chili, le spuse prietenilor lui.

– Spune-i Danei să-i comunice lui Zoe că vin s-o iau.

– Brad zice să-i spui lui Zoe că vine el s-o ia. Voiam să trecem pe acolo în după-amiaza asta și să vă dăm o mână de ajutor... Ok, atunci ne vedem acasă. Oh, hei, Dana? Cu ce ești îmbrăcată?

Rânji apoi vârî telefonul la loc în buzunar.

– Cred că am fost deconectați.

ÎN TIMP ce fasolea fierbea, Zoe își întinse hârtiile și notele pe masa din bucătărie. Întâmplător era liniște în casă. Era timpul să profite de asta.

Poate că încercase să fie prea organizată, imitând stilul lui Malory. Sau se lăsase să depindă prea mult de cărți, luându-se după Dana. De ce să nu se lase dusă de impulsuri și instincte și în treaba asta, așa cum proceda cu alte proiecte?

Ce a făcut când a vrut să aleagă o vopsea nouă pentru pereți, sau un material nou pentru draperii? A întins o mulțime de mostre și le-a privit până când ceva i-a sărit în ochi.

Și atunci a știut.

Aici avea propriile note scrise cu grijă, copii după cele ale lui Malory şi ale Danei. Avea detalierea cursului evenimentelor făcută de Jordan şi pozele pe care Malory le făcuse tablourilor.

Luă caietul pe care îl cumpărase în ziua de după prima ei vizită la Vârful Războinicului. Acum nu mai arăta aşa de lucios şi nou, gândi ea. Arăta uzat. Şi poate că era mai bine aşa.

Era multă muncă înscrisă în acel caiet, îşi aminti ea răsfoindu-l. Multe ore, mult efort. Şi toate acestea le ajutaseră pe Malory şi pe Dana să-şi completeze partea lor din căutare.

Ceva din acest caiet urma să o ajute şi pe ea să-şi completeze partea şi să încheie căutarea.

Deschise caietul la întâmplare şi începu să citească.

Kyna, războinica, scrisese ea. *De ce este a mea? Le văd pe Venora, pictoriţa, în Malory, şi pe Niniane, scribul, în Dana. Dar cum sunt eu o războinică?*

Sunt coafeză. Nu, sunt o specialistă în păr şi piele, trebuie să ţin minte să subliniez asta. Am muncit pentru asta. Sunt o muncitoare bună, dar asta nu este acelaşi lucru cu a lupta.

Frumuseţe pentru Malory, ştiinţă pentru Dana. Curaj pentru mine. Unde intervine curajul?

Înseamnă doar a trăi? Nu pare destul.

Gândindu-se, Zoe bătu uşor pagina cu creionul, apoi marcă locul îndoind colţul. Răsfoi până ajunse la o pagină goală.

Poate că doar a trăi nu este de ajuns. Nu a trebuit Malory să aleagă între a trăi în lumea reală – sacrificând ceva din frumuseţe, iar Dana a trebuit să înveţe să vadă adevărul şi să îl accepte? Aceştia au fost paşii importanţi în căutările lor.

Care sunt paşii mei?

Începu să scrie repede, încercând să găsească un tipar, încercând să formeze unul. Pe măsură ce ideile şi posibilităţile se adunau în mintea ei, se toci creionul, îl aruncă şi luă altul.

Când şi acesta rămase bont, se ridică de la masă ca să ascută creioanele.

Satisfăcută de noile vârfuri, le aşeză câte unul după fiecare ureche şi se duse la maşina de gătit să amestece în chili şi să continue să se gândească.

Poate că era pe drumul cel bun, poate că nu era – şi era al naibii de sigură că nu putea vedea capătul acelui drum. Dar se mişca spre ceva, iar asta era important.

În timp ce gândurile îi rătăceau, ridică lingura să guste, apoi se uită la imaginea care se reflecta în capacul maşinii de gătit.

Părul ei era o revărsare lungă peste umeri, împodobit cu o bandă lată de aur, cu o piatră închisă la culoare în mijloc, în formă de diamant. Ochii îi erau mai mult aurii decât căprui. *Foarte clari, foarte direcţi.*

Vedea şi verdele rochiei – o nuanţă închisă ca a pădurii, şi cureaua din piele maro de pe umăr. La şold vedea lucirea argintie a unei teci de sabie.

Se vedeau copaci, umeziţi de zorii zilei, apoi vedea sclipirile ca de perle de pe frunzele pline de rouă şi razele împletite ale soarelui. Iar printre copaci erau multe poteci.

Simţea în palmă lemnul lucios al lingurii de mestecat, şimţea mirosul care venea dinspre oala cu fiertură.

Nu e o halucinaţie, îşi spuse ea. Nu e imaginaţie.

– Ce încerci să-mi spui? Ce vrei să văd?

Imaginea se retrase, iar Zoe se putu vedea în întregime – subţire, cu cizme în picioare. Rămaseră un moment privindu-se

una pe alta. Apoi silueta se întoarse, merse prin ceață, în pădure și, cu mâna pe mânerul spadei, o apucă pe un drum bolovănos.

– Nu știu ce înseamnă asta. Fir-ar să fie! frustrată, Zoe bătu cu pumnul în capacul mașinii de gătit. Ce dracu' înseamnă asta?

Cu o mișcare bruscă din încheietura mâinii, închise focul. Aproape că ajunsese la capătul răbdării cu toți acești zei.

BRAD intră cu mașina pe aleea din fața casei lui Zoe, puțin mai devreme decât ar fi fost necesar. Se gândi că bărbații care erau îndrăgostiți, plini de dorință – sau ce dracu' avea el – aveau tendința să vină mai devreme ca să le vadă pe femeile de care erau obsedați.

Nu rămase surprins când o văzu pe Zoe ieșind din casă înainte ca el să apuce să facă altceva decât să oprească motorul. Petrecuse destul timp în preajma ei ca să știe că se putea conta pe ea.

Ea era încărcată cu un rucsac, cu o geantă de umăr enormă și o oală mare.

– Stai să-ți dau o mână de ajutor, îi strigă el, în timp ce cobora din mașină.

– N-am nevoie.

– Ba ai, asta numai dacă nu ai vreo mână în plus vârâtă în geanta aia. Îi luă oala, ușor surprins când ea încercă să o tragă înapoi.

– Știi, ar fi o schimbare drăguță dacă, din când în când, chiar ai asculta ce îți spun. Ea deschise ușa din spate a SUV-ului său mare și lucios și își aruncă rucsacul înăuntru. Ar fi și mai drăguț dacă te-ai deranja să ceri, în loc să dai ordine sau să presupui că știi ce faci.

– Ce-ar fi să-ți dau chestia asta înapoi?

Ea trase oala din mâinile lui, apoi se aplecă să o pună pe podeaua din spate.

– Nu ți-am cerut să vii să mă iei. Nu am nevoie să fiu luată și plimbată. Am mașină.

Dragostea, dorința, gândi el, pot fi puse pe locul din spate, ca oala cu chili, atunci când iritarea era la volan.

– Erai în drum. Nu avea rost să mergem cu două mașini. Unde-i Simon?

– Mănâncă și își va petrece seara cu un prieten. Trebuia să te întreb pe tine mai întâi? Ocoli mașina furioasă și strânse pumnii când el ajunse înaintea ei și îi deschise portiera. Îți par neajutorată? Ți se pare că nu aș fi în stare să deschid portiera unei nenorocite de mașini scumpe?

– Nu. El închise portiera trântind-o și se duse pe partea cealaltă a mașinii. Așteptă până ce ea își puse centura de siguranță și o închise. Vrei să-mi spui ce țeapă ți-a intrat în fund? Vorbi pe un ton cât se poate de plăcut, același ton periculos de plăcut pe care tatăl său îl folosea atunci când era pe cale să facă zob un adversar.

– Fundul meu e treaba mea, la fel cum sunt și stările mele. Sunt într-o stare proastă. Am și eu stări proaste câteodată. Dacă îți închipui că sunt drăguță și curtenitoare și ușor de manipulat, greșești. Acum ai de gând să pornești mașina și să plecăm sau doar stăm așa pe loc?

El porni mașina și o puse în marșarier.

– Dacă ai impresia că eu cred că ești drăguță, curtenitoare și ușor de manipulat, tu ești cea care greșește. Ești iritabilă, încăpățânată și prea sensibilă.

– Așa crezi, nu? Doar pentru că nu-mi place să mi se

spună ce să fac, cum să fac, și când să fac. Sunt la fel de capabilă și inteligentă ca și tine. Poate chiar mai mult, fiindcă eu nu am crescut cu cineva care să-mi îndeplinească fiecare dorință și cerere.

– Stai puțin!

– Eu a trebuit să mă lupt pentru orice am obținut. Am luptat ca să obțin ceva, se răsti ea, și am luptat să mențin acel ceva. Nu am nevoie să vină cineva călare pe un cal alb, sau într-o limuzină, sau într-un Mercedes imens, ca să mă salveze.

– Cine dracu' încearcă să te salveze?

– Și nu am nevoie de... de un bărbat care arată ca Făt-Frumos care să vină și să mă zăpăcească. Dacă vreau să mă culc cu tine, o voi face.

– În momentul ăsta, drăguțo, crede-mă pe cuvânt, nu mă gândesc la sex.

Ea inspiră adânc și strânse din dinți.

– Și nu-mi spune drăguțo. Nu-mi place. Și, mai ales, nu-mi place când o spui pe tonul ăla arogant, de școală particulară.

– Întâmplător, „drăguțo" este lucrul cel mai politicos cu care te pot numi.

– Nu vreau să fii politicos. Nu-mi *place* când ești politicos.

– Nu mai spune? Atunci o să-ți placă la nebunie chestia asta.

Trase mașina lângă trotuar, ignorând claxoanele furioase din spatele lui care îi cereau să se miște. Desfăcu centura de siguranță cu o mână și cu cealaltă o apucă de pulover. O trase înspre el, apoi o trânti înapoi cu spatele de scaun, sărutând-o cu un sărut care nu avea nimic de-a face cu dragostea, ci cu furia.

Ea se împinse, se zbătu, scose flăcări pe nări. În acele câteva momente, furia era forța ei împotriva forței lui, și el se dovedi brutal, iar ea era într-o stare de inferioritate.

Când îi dădu drumul și își puse din nou centura, respirația ei era întretăiată.

– Îl dau dracului pe Făt-Frumos! zise el îndepărtând mașina de bordură.

Nu, acum nu arăta ca eroul din povești, gândi ea. Numai dacă nu era unul dintre acei războinici care treceau prin sate, răpind exact pe cele pe care le voiau. Genul de bărbați care aruncau femeile pe șaua calului lor și plecau cu ele, în timp ce ele țipau.

– Credeam că nu te gândești la sex.

El îi aruncă o privire încruntată.

– Am mințit.

– N-am de gând să-mi cer scuze pentru ce am zis. Am dreptul să spun ceea ce gândesc. Am dreptul să fiu iritată și mânioasă.

– Foarte bine. N-am de gând să-mi cer scuze pentru ceea ce tocmai am făcut. Am aceleași drepturi.

– Cred că da. Nu eram cu adevărat mânioasă pe tine. Acum sunt, dar nu am fost. Eram mânioasă așa, în general.

– Poți să-mi spui de ce, sau nu poți. Oprì în fața casei lui Flynn. Așteptă.

– S-au întâmplat mai multe lucruri. Prefer să vorbesc despre ele când suntem toți. Nu am de gând să-mi cer scuze, zise ea din nou. Dacă continui să mi te așezi în drum, devii ținta cea mai la îndemână.

– La fel și cu mine, zise el și coborî din mașină. Iau eu nenorocita aia de oală. Deschise ușa și ridică oala. Descurcă-te.

Îl privi cum stătea acolo, în aerul rece al serii de toamnă,

cu paltonul lui superb, ținând oala în brațe. Și, în timp ce-l privea, se gândi că el arăta ca și cum ar fi încercat să se hotărască să-i verse sau nu oala în cap.

Lăsă râsul să-i umple gâtul, apoi îi dădu drumul în timp ce își lua rucsacul.

– E drăguț, atunci când mă port măgărește, să am lângă mine pe cineva care să dea din copite și să ragă împreună cu mine. Oala aia este plină. Ai grijă să nu te împiedici și să o verși peste paltonul ăla drăguț.

Ea porni către ușă.

– Îl dau dracului pe Făt-Frumos, zise ea și râse din nou. A fost bună poanta ta.

– Am și eu momentele mele, murmură el și intră după ea.

ÎN TIMP ce fasolea fierbea pe noua mașină de gătit a lui Flynn, Zoe privi prin camera de zi. Gustul lui Malory se vedea acum pretutindeni, observă ea. Mesele, lămpile, vazele și bolurile. Obiectele de artă de pe pereți stau aranjate prin cameră. Pe brațul canapelei erau niște mostre de textile, iar lângă vatră, niște unelte care păreau niște obiecte vechi pentru făcut focul.

În aer, se simțea o aromă de flori de toamnă și de femeie.

Zoe își aminti de prima ei vizită aici. Acum două luni – a trecut de atunci parcă o viață. Nu era nimic altceva în cameră decât sofaua mare și urâtă, câteva cutii care țineau loc de mese și câteva cutii nedesfăcute încă.

Sofaua era tot urâtă, dar mostrele de textile îi spuneau că Malory avea de gând să rezolve problema asta. Așa cum o va face, în felul ei organizat și creativ, cu tot restul casei.

Ea și Flynn deveniseră un cuplu, gândi Zoe, și transformau casa într-un cămin.

O amintire a felului cum ajunseseră aici atârna deasupra şemineului. Zoe se duse mai aproape, privind în sus spre tabloul pe care Malory îl pictase în timp ce se afla sub vraja lui Ken. *Zeiță cântând*, stând lângă o pădure, în timp ce surorile ei priveau. Tabloul era luminos şi frumos şi plin de bucurie inocentă.

Iar cheia care fusese la picioarele Venorei fusese scoasă din tablou, adusă în lumea tridimensională de voința lui Malory şi folosită pentru a descuia primul lacăt.

– Arată bine în locul ăsta, zise Zoe. E locul cel mai potrivit.

Se întoarse. Ei o aşteptau, iar ea se lupta să-şi tempereze nervozitatea. Şi Malory şi Dana fuseseră, pe rând, la conducerea şedințelor. Acum era rândul ei.

– Cred că ar trebui să începem.

9

Am adus toate notițele, începu ea, pentru cazul în care va trebui să ne uităm prin ele. Sau pentru cazul în care pierd șirul și am nevoie de ele. Mi-am petrecut cea mai mare parte din săptămâna care a trecut gândindu-mă de una singură și nediscutând despre asta cu nimeni. Cred că a fost o greșeală. Sau poate că nu e chiar o greșeală, dar e timpul s-o fac acum.

– Nu mă pricep prea mult la asta, așa că voi spune lucrurile la care mă gândesc, iar voi puteți intervenî când doriți.

– Zoe? Dana luă o cutie de bere de pe masă și i-o dădu, relaxează-te.

– Încerc. Luă repede o înghițitură. Eu cred că misteriosul Kane nu s-a străduit prea mult cu mine până acum, pentru că el vede doar ce este la suprafață. Noi am învățat din ceea ce s-a întâmplat înainte, el însă nu înțelege cu adevărat ce sentimente avem noi. Cred că din cauza asta ne urăște. Ne urăște, șopti ea, pentru că nu poate înțelege ce reprezentăm noi și, de asemenea, nu poate înțelege ceea ce nu poate vedea.

– Bine spus, zise Jonathan, ceea ce a ajutat-o să se mai relaxeze puțin.

– Uitați ce cred că vede el la mine. O femeie cu o...

„dezavantajată" este termenul care se foloseşte. O copilărie dezavantajată. Săracă este termenul real, dar oamenilor nu le place să spună „sărac". Nu am prea multă educaţie formală. Am rămas gravidă când aveam şaisprezece ani şi mi-am câştigat existenţa coafând. Cea mai mare parte din coafură, dar am lucrat şi ca chelneriţă şi altele, ca să pot să mă descurc. Nu am cultura şi educaţia lui Malory.

– Ah, pe bune, asta-i...

– Aşteaptă. Zoe ridică o mână ca să oprească protestul vehement al lui Malory. *Ascultă-mă. Nu am asta şi nu am* nici educaţia şi încrederea în sine a Danei. Am doar o putere de muncă remarcabilă şi un fiu de crescut. Toate astea sunt adevărate. Dar toate astea nu reprezintă, ei bine, totul. Şi asta este ceea ce el nu vede sau nu înţelege.

Sorbi din nou din bere ca să-şi umezească gâtul.

– Am luat o hotărâre. Nu m-am mulţumit să rămân săracă. Am vrut mai mult şi am găsit nenumărate moduri de a obţine mai mult. Apoi mai este cuvântul meu. În seara aceea, la Vârf, am făcut o promisiune. Mi-o ţin. Şi nu sunt o laşă. Cred că abia dacă s-a deranjat Kane cu mine, pentru că nu vede asta, şi chiar mai mult pentru că a avut destul timp să mă urmărească, să mă studieze sau ce dracu' face, şi a fost destul de isteţ să-şi închipuie că nu am o părere prea bună despre mine şi despre şansele mele de a face asta, dacă el m-ar trata ca şi cum nu ar fi deloc îngrijorat în privinţa mea.

Inspiră adânc.

– Asta-i greşeala lui. N-o să câştige făcându-mă să mă simt nedemnă de luptă.

– O să-i tăbăceşti curul, declară Dana.

Ochii ei se luminară şi, deşi ea nu realiză asta, zâmbetul ei era al unei războinice.

– Oh, o să-i tăbăcesc curul, iar când voi termina, o să-l strâng de „bijuterii" până când i se vor albăstri.

Intenționat, ca să o facă să zâmbească, Flynn își încrucișă picioarele într-un gest de protecție.

– Vreun mod specific despre cum ai de gând să faci asta?

– Am chiar două. Cu Dana și Malory, ele au trebuit să ia măsuri, decizii, chiar să facă sacrificii. Acestea reflectau indiciul și... Privi spre portret. Și zeița pe care o reprezentau. Așa că, acum trebuie să mă gândesc în ce fel ceea ce am făcut sau va trebui să fac o indică pe a mea. Cățelul și sabia. Asta are ea în tabloul de la Vârf. Îngrijește și apără, cred. Am un fiu pe care îl îngrijesc și îl apăr de mai bine de nouă ani.

– Nu doar pe el, interveni Jordan. Este în natura ta să îngrijești și să aperi pe oricine la care ții, care are nevoie de asta. E ceva instinctiv, și ăsta este unul dintre lucrurile care te fac puternică. Un alt lucru, pe care Kane nu îl înțelege în ceea ce te privește, este acela că ții la femeile din tabloul acela, ții la ele atât de mult, încât ești gata să mergi până în pânzele albe pentru ele.

– Prietenie, adăugă Brad, arătând spre tablou. Familia și apărarea acestor lucruri. Acestea sunt elementele esențiale din viața ta.

– Cred că suntem pe aceeași lungime de undă, deoarece mă gândeam că unul dintre lucrurile de bază ale acestei căutări, până acum, a fost acela de a-ți trăi viața așa cum vrei cu adevărat, făcând ceea ce trebuie și chiar riscând, fiind gata să sacrifici și să muncești ca să o transformi în realitate.

Suna bine când o spunea cu voce tare, decise Zoe. Suna solid.

– Pentru mine a însemnat să mă hotărăsc să păstrez

copilul. Mulți mi-au spus că făceam o greșeală, dar în sufletul meu știam că voiam copilul și voiam să-i fie bine. Am plecat de acasă pentru că știam că nu voi putea niciodată să fac ceea ce trebuia pentru el, dacă rămâneam. Am fost speriată și mi-a fost greu. Dar a fost ceea ce ne trebuia nouă, mic și lui Simon.

– Ți-ai ales drumul, zise Brad încet.

– L-am ales. Și a existat și puțină pierdere și disperare despre care vorbea Rowena în acel indiciu. Nu poți crește un copil fără sentimentele de pierdere și de disperare. Sunt al naibii de sigură că nu poți crește copilul fără acestea, mai ales atunci când o faci singură. Dar ai și o imensă bucurie, și mândrie, și plăcere. Am ales să vin aici, în Valley, pentru că asta voiam pentru mine și pentru Simon. Apoi, a trebuit să decid dacă să muncesc în continuare pentru un salariu, sau să rise și să fac ceva pe cont propriu. Asta nu a trebuit să o fac de una singură și, vedeți voi, toate celelalte decizii de până acum au făcut în așa fel, încât nu a fost nevoie.

Se lăsă pe vine ca să scoată ceva din rucsac.

– Vedeți asta? Eu am făcut-o. E ca un fel de diagramă, de hartă.

I-o dădu lui Malory, mai întâi.

– Vezi, acolo am trăit – nu prea departe de aici. Doar vreo șaizeci de mile de la granița statului. Și aici am scris numele familiei mele și ale celor care au avut un impact asupra mea – într-un fel sau altul. Apoi, am creionat celelalte locuri în care am trăit și am muncit, și numele, și toate celelalte. Până când am ajuns aici, să fiu cu voi. Vedeți, mă gândeam eu, o parte este doar traiul zilnic. Ceea ce faci și ce ți se întâmplă în timp ce trăiești.

Malory își ridică ochii de pe diagramă și o privi pe Zoe.

– Ai lucrat la Home Makers.

– Doar cu jumătate de normă. Trei seri pe săptămână și duminica după-amiază, timp de aproape trei luni, până la nașterea lui Simon. Se întoarse spre Brad. Nici nu mă gândisem la asta până acum. Pur și simplu, n-am făcut-o.

– Care magazin?

– Cel de lângă Morgantown, de pe autostada 68. Au fost foarte buni cu mine acolo. Eram însărcinată în luna a șasea când m-am dus la ei, căutând să lucrez ceva în plus. Am intrat în travaliu în timp ce lucram la casa numărul patru. Cred că asta înseamnă ceva. Am intrat în travaliu în timp ce lucram pentru tine.

El luă diagrama care îi era întinsă, o privi și observă data.

– Am fost în magazinul ăla, încercând să rezolv niște probleme, prin martie, anul acela. Bătu cu degetul în diagramă. Îmi amintesc, pentru că a venit cineva la o ședință, cerându-și scuze că întârziase câteva minute. Una dintre casiere intrase în travaliu, iar el a vrut să fie sigur că ajunge cu bine la spital.

Fiorii reci care o scuturară pe Zoe nu erau de teamă, ci de excitare.

– Erai acolo.

– Nu doar acolo, dar când m-am întors a doua zi să-mi termin treaba s-a dovedit că am câștigat pariul pus pe copil. Alesesem băiat, trei kilograme și douăsprezece ore de travaliu.

Ea expiră cu un ușor tremur.

– Destul de aproape de adevăr.

– Destul de aproape ca să câștig două sute de dolari.

– Asta-i foarte ciudat, comentă Dana. Unde ducem informația asta?

– O parte din ea va fi acolo unde o voi duce eu cu Zoe. Privi înapoi la diagramă. Nu te-ai mai întors să lucrezi la magazinul din Morgantown?

– Nu. Am luat câteva ore în plus pe săptămână la salonul unde lucram, iar ei m-au lăsat să vin cu copilul. Chiar dacă sunt foarte prietenoși cei de la Home Makers, nu poți să lucrezi la casă cu un copil sub tejghea.

El fusese acolo, gândi Zoe din nou. Drumurile lor se încrucișaseră în cel mai important moment al vieții ei.

– Nu voiam să cheltuiesc banii pe o baby-sitter, continuă ea. Mai mult, cred că nu voiam să-l pierd din ochi pe băiat.

Brad îi studie fața, încercând să și-o imagineze – să-și imagineze pe amândoi în acea zi, aproape cu zece ani în urmă.

– Dacă aș fi făcut turul magazinului mai devreme, poate că te-aș fi văzut, poate aș fi vorbit cu tine. M-am decis să mă duc mai întâi la birouri și la ședință. Una dintre acele decizii minore care schimbă ceea ce urmează pentru mult timp din acel moment.

– Nu vă era dat să vă întâlniți atunci. Malory clătină din cap. Știu că asta sună ca fiind destin sau soartă, dar lucrurile astea nu trebuie ignorate. Chiar și cu alegerile pe care le facem. Poteci, intersecții, drumuri care se întâlnesc. Zoe le are acolo, pe diagrama ei.

Malory se aplecă ușor în față, înclinându-și capul ca să poată citi împreună cu Brad.

– Ai putea să adaugi și drumurile tale aici, Brad. De la Valley la Columbia, înapoi la Valley, la New York, la Morgantown, oriunde altundeva, și înapoi aici. Vei găsi alte intersectări și răspântii. Și, pentru amândoi, ele duc aici. Nu e vorba doar de geografie.

– Nu. Brad lovi cu degetul numele pe care Zoe le scrisese alături de oraşul natal. James Marshall. Este tatăl lui Simon?

– În sensul biologic, da. De ce?

– Îl cunosc. Familiile noastre au făcut afaceri împreună. Am cumpărat teren de la tatăl lui, dar fiul a condus negocierea. O proprietate frumoasă, lângă Wheeling. Am încheiat afacerea înainte de a pleca la New York. A fost una dintre pârghiile pe care le-am folosit ca să mă mut înapoi aici şi să preiau zona asta.

– *L*-ai întâlnit pe James, şopti Zoe.

– *L*-am întâlnit şi mi-am petrecut destul timp cu el ca să ştiu că nu te merită, şi nici pe Simon. Mai vreau o bere.

Zoe rămase un moment acolo unde era.

– Mă duc să văd de chili. Ăăă, acordaţi-mi încă câteva minute şi pe urmă putem pune masa.

Se grăbi spre bucătărie.

– Bradley.

El continuă să meargă, apoi deschise uşa frigiderului şi îşi luă o bere.

– Din cauza asta erai supărată când am venit să te iau? întrebă el. Ţi-ai făcut diagrama, te-a pus pe gânduri şi ai văzut cât de puternică era legătura ta cu mine?

– Da, asta a fost o parte a problemei. Ea îşi uni degetele, apoi le desfăcu. E ca o nouă cărămidă, Bradley, şi încă nu-mi dau seama dacă este o cărămidă care pavează un drum solid, bun pentru mine, sau este o cărămidă dintr-un zid care mă închide.

El o privi, uimirea şi mânia pulsând în jurul lui.

– Cine încearcă să te închidă? Ăsta-i un lucru al dracului pe care mi-l arunci în spate, Zoe.

– *Nu* eşti tu. Nu este vorba despre tine, ci despre mine.

Ce gândesc, ce simt, ce fac. Şi, fir-ar să fie, nu pot să nu fiu mânioasă că trebuie să decid dacă este un zid sau un drum.

– Un zid sau un drum, repetă el, apoi luă o înghiţitură de bere. Hristoase, chiar pot să înţeleg asta. Şi n-aş fi vrut să pot.

– Mă face să mă simt împinsă, şi mă înnebuneşte să fiu împinsă. Nu este vina ta sau a ceea ce faci tu, dar nu pare a fi nici a mea. Cred că nu-mi place să am de-a face cu ceea ce nu s-a întâmplat din vina mea.

– Este un nenorocit de idiot fiindcă te-a părăsit.

Ea oftă.

– Nu m-a părăsit. Doar că nu m-a păstrat. Şi asta nu mă mai face mânioasă de mult timp. Se duse la maşina de gătit şi luă capacul de pe oală. Şi s-a mai întâmplat ceva. O să termin de făcut mâncarea şi vă voi spune ţie şi celorlalţi despre asta în timpul mesei.

– Zoe. El îi atinse umărul, apoi deschise dulapul să caute farfurii. În legătură cu cărămizile astea? Poţi oricând să dărâmi zidul şi să faci din el un drum.

MÂNCARĂ în bucătărie, înghesuiţi în jurul mesei, deoarece sufrageria mai avea un drum lung de parcurs până să îndeplinească pretenţiile lui Malory. În timpul mesei, compusă din chili, pâine caldă şi bere, Zoe le povesti despre ceea ce văzuse în oglinda aburită a băii şi pe capacul maşinii de gătit.

– Prima dată am crezut că a fost imaginaţia mea. Părea prea ciudat ca să nu fie imaginaţie – şi a durat doar câteva secunde. Dar azi... am văzut-o, confirmă Zoe. Am văzut-o acolo unde ar fi trebuit să fie imaginea mea.

– Dacă încearcă Kane o altă tactică, începu Dana, nu o înțeleg.

– Nu a fost Kane. Zoe se încruntă privind în farfurie. Nu știu cum să explic de ce sunt sigură, pot doar să spun că nu simțeam că ar fi fost el. Există o anumită senzație atunci când te atinge.

Își ridică privirea spre Dana și Malory.

– Poate că nu atunci când se întâmplă, ci după, și știți. Nu era de la el. Era plăcută. De fiecare dată.

– Poate că Rowena și Pitte mai adaugă câte ceva. Flynn își umplu din nou farfuria cu chilli. Ziceau că a încălcat Kane câteva reguli cu Dana și Jordan și poate vor acum să compenseze.

– S-ar putea să-i coste, adăugă Jordan.

– S-ar putea. S-ar putea deci să se fi decis să compenseze mai mult. După zicala: unde merge suta, merge și mia, sau ceva de genul ăsta.

– Mie nu mi se pare asta, îl contrazise Bradley. Dacă aveau de gând să încalce regulile la începutul căutării lui Zoe, de ce n-au făcut ceva solid, ceva tangibil? De ce sunt așa de criptici?

– Nici eu nu cred că este de la ei. Zoe împingea mâncarea de colo-colo pe farfurie. Cred că era de la ea.

– De la Kyna? Fascinată, Malory se rezemă de spătar. Dar cum? Ele n-au nicio putere.

– Poate că ea are. Nu știm cu adevărat cum funcționează lucrurile astea, dar să zicem că este ea. Părinții lor nu sunt. Am început să mă gândesc cum ar fi dacă cineva l-ar fi închis pe Simon undeva? Probabil că aș înnebuni. Dacă ar fi existat o posibilitate să-l scot de acolo, aș fi făcut orice.

– Au trecut trei mii de ani, sublinie Flynn. De ce să aștepte?

– Știu. Zoe luă o felie le pâine, rupse o bucată din ea. Dar timpul este diferit pentru ei, nu-i așa? N-a spus Rowena asta? Și, pe lângă asta, poate că nu se putea face nimic înainte, înainte ca să schimbe Kane lucrurile, făcând vărsare de sânge, sânge de muritor.

– Continuă, o îndemnă Jordan când ea se opri. Povestește mai departe.

– Ei bine. Dacă Kane a schimbat natura blestemului prin faptul că a încălcat regulile, și dacă asta a făcut – ei bine – ca un fel de deschizătură în contină, nu ar încerca niște părinți iubitori să trimită niște lumină prin acea deschizătură? Au vrut ca eu să o văd. Nu doar în tablouri, ci mult mai personal.

– S-o vezi pe ea în tine, încheie Bradley. Să te uiți în oglindă și să o vezi pe ea în tine.

– Da. Zoe răsuflă ușurată. Da, așa am simțit și eu. E ca și cum ei ar fi vrut ca ea să-mi spună ceva. Ea nu poate spune: „Oh, Zoe, cheia se află sub ghiveciul cu mușcată de pe verandă", dar e ca și cum ar încerca să-mi arate ceva ce trebuie să fac sau un loc în care trebuie să merg ca să o găsesc.

– Cu ce era îmbrăcată?

– Iisuse, Hawke. Dana îl lovi cu putere.

– Nu, serios, haideți să privim detaliile. Era îmbrăcată *ca în tablou*?

– Oh, înțeleg. Zoe își ținu buzele. Nu. Purta o rochie scurtă, verde închis. Închise ochii ca să-și amintească mai bine. Și cizme. Cizme maro care îi ajungeau până la genunchi. Avea pandantivul, cel despre care legenda spune că tatăl lor le-a dat la fiecare câte unul, și un fel de bentiță pe cap, cred că i se spune diademă? Un fel de diademă ca a lui Wonder Woman, din aur cu o piatră șlefuită ca un diamant pusă în mijloc. Verde închis, ca rochia. Și sabia la șold. Oh!

Deschise din nou ochii.

– Avea o chestie din alea... Nerăbdătoare cu ea însăşi, duse o mână la spate, între omoplaţi. Tolbă. Asta e, chestia pentru săgeţi. Şi avea un arc trecut peste umăr.

– Se pare că domniţa *noastră mergea la* vânătoare, concluzionă Jordan.

– În pădure, continuă Zoe. A luat drumul spre pădure ca să vâneze. Vânătoarea este, de fapt, o căutare.

– Poate că pădurea din indiciu este la propriu, şi nu cum credeam noi, zise Dana în timp ce mânca. O să fac o cercetare în privinţa pădurilor – cărţi şi tablouri – precum şi pădurile din jurul lui Valley. Poate apare ceva.

– Dacă poţi să-mi descrii scena, aş putea încerca să o desenez, sugeră Malory. S-ar putea să ne ajute dacă o vedem aşa cum ai văzut-o tu.

– Bine. Zoe dădu hotărâtă din cap. O simt ca pe o acţiune pozitivă. Aveam senzaţia că timpul fuge, dar asta e ceva pozitiv. Avea o privire puternică, iar ochii trişti, zise ea încet. Nu ştiu cum aş mai putea să mă împac cu mine însămi dacă nu aş ajuta-o.

EA era dusă pe gânduri, în timp ce Brad o ducea acasă, şi privi spre luna care era în creştere. Era ca şi cum aproape că putea să o vadă crescând, devenind mai albă, marcând timpul.

– Nu ştiu dacă am mai fost vreodată atentă la fazele lunii până acum. Priveam în sus şi era plină sau nouă, sau jumătate. Nu m-am gândit niciodată să observ dacă era în creştere sau în descreştere. Dar acum nu cred că va veni o vreme când nu voi şti. Voi şti exact în ce fază este luna în ciclul ei, fără

măcar să privesc cerul. Mi-au rămas mai puțin de trei săptămâni.

– Ai o diagramă, ai o schiță. Ai o viziune. Nu poți rezolva un puzzle fără piese. Aduni piesele.

– Pe asta și contez. M-a ajutat că am discutat totul, dar acum mi se învârt toate în cap. Și nimic nu se oprește pentru mai mult timp, ca să pot să-l desfac din nou. Nu pot forța cuvintele în răspunsuri, așa cum face Dana, și nici nu pot desena imagini ca răspunsuri ca Malory. Trebuie să, nu știu, să-mi pun mâinile pe ele și să le așez la locul lor. Dar deocamdată nu am pe ce-mi pune mâinile. E frustrant.

– Uneori trebuie să te îndepărtezi de piese. Apoi să te întorci și să mergi în jurul lor, să le privești dintr-un alt unghi.

Intră cu mașina pe aleea din fața casei.

– Rămân aici în noaptea asta.

– Poftim?

– Nu poți să stai singură în casă, nici măcar cu Simon aici, în caz că se întâmplă ceva. Coborî și luă oala din portbagajul mașinii. O să dorm pe sofa.

– Îl am pe Moe, începu ea, în timp ce câinele sări să ajungă la ușă.

– Ultima dată când am verificat, Moe nu putea să formeze un număr de telefon și nici să conducă o mașină. S-ar putea să ai nevoie de cineva care să le poată face pe amândouă. Se opri la ușă, așteptând ca ea să descuie. Nu o să stai singură aici. O să dorm pe sofa.

– Nu este...

– Nu vreau niciun argument.

Jucându-se cu cheile, ea îi aruncă o privire lungă și dură.

– Poate că îmi place să aduc argumente.

– N-ar avea niciun rost, dar dacă asta vrei să faci, hai s-o

facem înăuntru. E întuneric, e frig, iar Moe devine un pic prea interesat de ce se află în oala asta.

Ea deschise uşa şi se duse direct în bucătărie.

– Pune oala aici. Mă ocup eu de ea. Scoase unul dintre containerele pe care le folosea pentru mâncarea rămasă, apoi îşi scoase paltonul şi îl aruncă peste un scaun de bucătărie. Poate că nu te-ai gândit că l-am lăsat pe Simon să-şi petreacă noaptea la un prieten pentru că voiam să stau un timp de una singură.

– M-am gândit. N-o să-ţi stau în drum. Îşi scoase paltonul, apoi îl luă şi pe al ei. Mă duc să le pun în cuier.

Fără să spună nimic, ea se apucă să mute fasolea rămasă, în container.

El îi voia binele, ştia asta. Şi nu se simţea deloc deranjată să aibă în casă un bărbat puternic şi capabil. Pur şi simplu, nu era *obişnuită* să aibă un bărbat în casă. Mai ales unul care îi spunea ce trebuie să facă.

Asta era o parte a problemei, gândi ea etanşeizând capacul. Îşi condusese propria navă atât de mult timp, încât dacă altcineva lua cârma, indiferent cât de bine intenţionat era, o inhiba.

Dacă ăsta era un defect de caracter, avea dreptul şi ea la câteva defecte.

Parte din problemă, gândi ea din nou, în timp ce punea oala în chiuvetă ca să o spele. Cealaltă parte, şi cea mai mare dintre ele, era aceea că avea în casă un bărbat de care se simţea atrasă, iar amortizorul în vârstă de nouă ani nu era între ei.

Şi asta, realiză ea, în timp ce aşeza oala să se usuce, era stupid.

Se duse în camera de zi. El stătea pe un scaun, răsfoind

una dintre revistele ei. Moe, care pierduse orice speranță să primească chili, stătea întins la picioarele lui.

– Dacă vrei ceva de citit, începu ea, pot să-ți ofer altceva în afară de reviste despre coafuri.

– E-n ordine. Modele frumoase. Pot să-ți pun două întrebări? Prima se referă la disponibilitatea unei pături și a unei perne.

– Se întâmplă să am aceste articole în stoc.

– Bine. A doua mi-a venit în minte când am văzut în revistă o roșcată cu un inel în sprânceană... cum aș putea să-mi pun asta?

– Te interesează să-ți pui un inel în sprânceană?

– Nu. Nu mă interesează. Dar s-a întâmplat cu ceva timp în urmă să observ... purtai jeanșii ăia care-ți stau un pic prea jos și o cămașă care stătea un pic prea sus, așa că n-am putut să nu observ că aveai o bară de argint... că aveai un piercing pe burtă.

Ea își păstră capul într-o parte.

– Așa e.

– Mă întrebam dacă îl porți tot timpul.

Ea își ținu expresia feței foarte sobră, foarte serioasă.

– Uneori port un cerc de argint în locul barei.

– Ăhă. Neputându-se controla, privi spre abdomenul ei, imaginându-și-l. Interesant.

– Înainte să vin în Valley mi-am luat un al doilea serviciu într-un salon de body-piercing și tatuaje. Economiseam tot ce se putea ca să pot strânge bani de avans pentru o casă. Ca angajată era gratis și ajuta în discuțiile cu clienții, pentru că trecusem prin asta. Și nu, adăugă ca citindu-i gândurile, singurele părți ale corpului pe care am fost de acord să le găurească au fost buricul și lobii urechilor. Vrei să bei ceva? Un aperitiv?

– Nu, mi-e bine. Doar dacă nu punea la socoteală saliva care i se strângea în gură. Tatuaje? Ți-ai făcut vreunul?

Ea zâmbi prietenoasă ca o profesoară la şcoala de duminică.

– Mi-am făcut. Doar unul mic.

Ştia că el se întreba ce anume şi, mai ales, unde. Deocamdată îl va lăsa să se întrebe.

– Nu trebuie să dormi pe sofa, Bradley. Ea îl urmări cum îşi îndreptă privirea spre ea fixând-o şi, chiar de la distanța de un metru care era între ei, simți cum corpul lui se tensionează. Nu e nevoie când suntem doar noi doi în casă. Mai aşteaptă un moment. Poți să dormi în patul lui Simon.

– Patul lui Simon. Repetă el, ca şi cum ar fi vorbit o limbă străină. Da. Bine. În ordine.

– De ce nu vii sus şi-ți voi arăta unde se află tot ce-ți trebuie?

– Sigur. Puse revista deoparte şi îl împinse pe Moe de pe picioarele lui.

– Sunt destule prosoape curate în dulapul din baie, începu ea, amuzându-se în timp ce urca scările. Şi am o periuță de dinți nouă pe care poți s-o foloseşti.

El îşi ținu mâinile pe lângă corp în timp ce urcau şi încercă să nu se tortureze singur cu imagini de tatuaje şi inele în buric. Pierdu lamentabil.

– Am o şedință la opt şi jumătate, mâine-dimineață, aşa că voi pleca devreme.

– Şi eu mă trezesc devreme, aşa că nu o să mă deranjezi.

Ea deschise uşa camerei lui Simon. Erau paturi suprapuse, cu cearşafuri bleumarin şi draperii roşii, luminoase, la geam. Rafturile, vopsite în aceeaşi culoare cu cearşafurile, erau pline de lucruri pe care le colecționează băieții. Figurine

de soldați, cărți, pietre și machete de mașini. Un birou roșu, pentru vârsta lui Simon, se afla sub fereastră, iar pe el erau o lampă Superman, cărți de școală și multe alte nimicuri ale unui băiețel.

Era ordonat, dar departe de a fi exagerat, avea un panou din plută încărcat cu desene, fotografii și poze tăiate din reviste. Erau la vedere pantofi, care fuseseră aruncați din picioare, șepci agățate de stâlpul patului de sus, un ghiozdan pe podea din care se revărsa conținutul. Și o aromă, ușoară, de sălbăticie, care era total băiețească.

– E o cameră nemaipomenită.

– Tragem la sorți pe rând în ceea ce privește făcutul curățeniei. Eu am câștigat ultima dată, așa că încă mai arată destul de bine. Se sprijini de tocul ușii. N-ai nicio problemă să dormi aici?

– Nu, e foarte bine.

– Apreciez că ești un gentleman, că nu încerci să profiți de situație ca să te dai la mine.

– Stau pentru că nu trebuie să fii singură, nu ca să profit de ceva.

– Îhm. Doar voiam să fiu sigură de asta și, din moment ce sunt, vreau să-ți spun ceva. Eu nu sunt un gentleman. Făcu un pas înainte și se lipi de el cu toată puterea. Voi profita de situație. Îl prinse cu mâinile de fese și strânse. Și mă dau la tine. Ce ai de gând să faci?

Întregul lui corp deveni rigid, iar pulsul începu să o ia razna.

– Să plâng de recunoștință?

Râzând, îl mușcă de buza de jos.

– Plângi mai târziu. Pune-ți mâinile pe mine, ceru ea, și îi răpi gura. Peste tot corpul.

O prinse de spatele pulloverului, ancorându-se înainte de a-şi ieşi din propria-i piele. Gustul ei fierbinte, plin, îl inundă, în timp ce corpul acela puternic şi sexy îl apăsa şi îl împingea.

Apoi mâinile i se strecurară sub pulover ca să-i atingă spatele lung şi catifelat, adâncitura de deasupra taliei, curbura uşoară a şoldului. Mai mult, doar asta putea gândi creierul lui înnebunit. Mai mult.

Ea se arcui şi toarse uşor, în timp ce buzele lui hămesite se hrăneau cu gâtul ei.

Stomacul lui tresări când ea îl trase de catarama curelei.

– A trecut mult timp pentru mine. Vocea ei era îngroşată, degetele ocupate. Va trebui să-mi scuzi graba.

– Nicio problemă. Cu o mişcare rapidă, o răsuci până când ajunse cu spatele la perete. Asta chiar că nu este o problemă.

Îi trase pulloverul peste cap şi îl aruncă. Mâinile lui erau pe sânii ei, înainte ca pulloverul să cadă pe podea.

Gâfâind, ea îşi vârâ mâinile între ei, luptându-se să-şi ţină gura peste a lui în timp ce se grăbea să-i descheie nasturii de la cămaşă. Dumnezeule, voia să-l simtă lipit de ea. Să-l simtă înăuntrul ei. Pielea ii prinsese din nou viaţă, sângele îi alerga fierbinte, inima bătea într-un ritm despre care uitase că putea fi atât de rapid, de tare, de minunat.

Disperată, îi împinse mâna în jos şi o prinse strâns între coapse. Capul îi căzu pe spate oferind buzelor lui, dinţilor lui, linia gâtului, şoldurile i se mişcară în timp ce îi apăsa mâna peste denimul jeanşilor ei şi peste fierbinţeala de dedesubt.

Era ca şi cum ar fi atins nişte nervi întinşi strună. Nervi cu margini de sticlă zimţată. Îi zgâriau pe ai lui, aproape

despicându-l. Şi mirosul ei, ceva exotic care şoptea despre miez de noapte, despre umbre, despre secrete, i se prelingea prin corp ca un drog. Până ce tot ceea ce atingea, gusta, tot ceea ce ştia, era Zoe.

Nevoia de a o avea era ca un fulger care îi lovea inima.

Trase de nasturele de la jeanşii ei, îi împinse jeanşii în jos. Chiar în timp ce ea se căznea să scape de ei, el îşi împinse degetele în fierbinţeala ei. Văzu cum şocul plăcerii îi cuprinde faţa, în timp ce se revărsa în mâna lui.

– Nu te opri. Gura ei era frenetică şi fierbinte sub a lui, iar unghiile ei îl zgâriau cu sălbăticie pe spate, apoi i se înfipseră în şolduri.

Zbura, o senzaţie sălbatică ce îi biciuia mintea şi corpul, zbura tremurând şi dorind mai mult. Ardea prin ea, o alimenta până ce crezu că va înnebuni din cauza forţei cu care o copleşea lăcomia.

Se împinse în el cerându-l şi ţipă când el intră în ea cu putere, adânc. Şi tot nu era de-ajuns. Şoldurile lui se mişcau într-un pariu brutal cu viteza, ea îşi gemu dorinţa peste sunetul cărnii care lovea carnea, lovind zidul, lovind carnea.

El zbură cu ea, într-o cursă rapidă către eliberare, până când vederea i se înceţoşă, iar sângele începu să-i urle. Apoi, ajunseră amândoi, tremurând, la final.

Inima încă îi bătea cu putere când îşi puse capul pe umărul lui. Înghiţi aerul cu lăcomie, simţindu-l cum îşi taie drum prin plămânii ei, apoi iese.

Era, realiză ea vag, dezbrăcată, transpirată şi lipită de peretele de lângă camera fiului ei. Ar fi trebuit să fie oripilată. Nu era. De fapt, era încântată.

– Eşti bine? Vocea lui era înăbuşită şi îi simţi buzele pe păr.

– Cred că am fost cu mult mai mult decât bine. Cred că am fost fantastică.

– Ai fost. Ești. Tocmai o luase sprijinită de perete. Sau ea îl luase pe el. Încă nu pot să gândesc, recunoscu el sprijinindu-se cu o mână de perete ca să poată rămâne în picioare. Astăzi ai ales inelul. Își trecu cealaltă mână peste corpul ei până ce reuși să-i atingă inelul din buricul ei. E al naibii de sexy. Nici nu știam.

Se dădu ușor înapoi cât să o poată vedea cum râde.

– Ne-am mișcat destul de repede. Se pare că nu ți-am văzut tatuajul.

Amețită, încântată, îi atinse părul.

– Ești un tip amuzant, Bradley Charles Vane IV. Vorbești atât de serios despre piercing și tatuaje.

– N-am avut niciodată reacția asta la ele cu nimeni altcineva până acum. Unde e?

– O să-ți arăt. Mai întâi, trebuie să-ți spun că te voi mai folosi în noaptea asta. Se aplecă și își trecu limba încet de-a lungul gâtului lui. Dar poate că ar fi mai bine să stai întins pentru runda următoare.

– Sunt încă în picioare?

Ea râse din nou, apoi ieși din îmbrățișarea lui și îl bătu cu degetul peste omoplatul stâng, în timp ce se ducea spre camera aflată de cealaltă parte a holului.

– Stai. Îi puse o mână pe braț, venind mai aproape ca să studieze imaginea. E o zână.

– Așa e. Uneori, e o zână bună. Zoe privi peste umăr cu un zâmbet mic jucându-i pe buze. Alteori, e rea. De ce nu vii cu mine ca să vezi cum e în seara asta?

10

Zoe întâmpină ziua plină de energie și de idei care i se iveau în minte. În timp ce cafeaua fierbea, fredona o melodie și prăjea niște ouă.

Era un bărbat în baia ei, gândi ea cu un zâmbet larg. Un bărbat superb, care o ținuse trează jumătate din noapte. Nu-și aducea aminte când se mai simțise atât de... *sănătoasă,* cu mai puțin de patru ore de somn. Corpul ei se simțea minunat de liber și agil, și la fel și mintea. Era al naibii de sigură că putea să se descurce cu orice îi apărea în cale, chiar și cu o singură mână.

Oamenii care spuneau că sexul nu este important, decise ea, era evident că nu știau nimic.

Puse ouăle pe o farfurie și adăugă o felie de pâine prăjită chiar în momentul când îl auzi pe Brad intrând.

– Exact la timp, zise ea și se întoarse să-i ofere farfuria.

– Nu trebuia să-mi pregătești micul dejun.

– Nu-l vrei? Luă cu furculița din ouă.

– N-am zis că nu-l vreau. Îi luă farfuria din mână, apoi și furculița. Tu nu mănânci?

– Poate. Păși spre el și deschise gura.

Dorind să se bucure de cheful ei de joacă, îi dădu o îmbucătură de ouă în timp ce stăteau în fața mașinii de gătit.

– Du-te şi stai jos, îi spuse ea şi îi turnă o cafea. Mănâncă cât sunt calde. Ai spus că ai o şedinţă la prima oră.

– Poate că ar trebui să o amân. Se aplecă spre ea şi îşi puse buzele pe ceafa ei. Am putea să luăm micul dejun în pat.

– Singurul mod în care poţi avea micul dejun în pat, în casa asta, este să fii bolnav. Se trase puţin înapoi ca să-i poată pune mâna pe frunte. Nu. Mănâncă, du-te acasă şi schimbă-te, apoi du-te la muncă.

– Eşti îngrozitor de severă. Dar faci nişte ouă foarte bune. Ai planuri pentru azi?

– Una, alta. Luă o felie de pâine prăjită, apoi se aşeză vizavi de el ca să-şi ungă felia cu unt. Când ai timp, trebuie să vii pe la Răsfăţ. Am ajuns la detalii şi începe să arate grozav.

– E prima dată când îmi ceri să vin acolo.

– E şi prima dată când mă culc cu tine.

– Aş vrea să devină un obicei.

– S-ar putea.

– Nu mă interesează să fiu cu altcineva. Nici în pat şi nici la micul dejun.

– Nu am obiceiul să mă culc cu oricine, zise ea pe un ton serios.

– Nu am spus asta, şi nici nu am vrut să se înţeleagă asta. Amintindu-şi că trebuie să aibă răbdare, o apucă ferm de mână. Îţi spun că eşti singura femeie de care sunt interesat. Ai înţeles?

– Sunt – cum ai spus – iritabilă şi prea sensibilă.

– Da, dar faci ouă bune.

– Iartă-mă. Genul ăsta de lucruri nu a fost... era să spun o prioritate pentru mine, dar adevărul este că, pur şi simplu, nu a fost. Punct. Încă merg pe pipăite.

– Încearcă asta: „Bradley" – apropo mama este singura care mi-a spus întotdeauna Bradley, în afară de tine. Îmi place. Cum ziceam, „Bradley, nici eu nu sunt interesată de altcineva".

Zâmbetul ei înflori.

– Bradley, nici eu nu sunt interesată de altcineva.

– Mie îmi convine.

Îi convenea și ei. Și asta o cam speria.

– Mi-ai zis odată că ar trebui să te întreb de ce te-ai întors în Valley. Te întreb acum.

– Ok. Luă borcanul cu dulceață de căpșune și își unse felia de pâine prăjită. Home Makers este mai mult decât o afacere. E mai mult decât o tradiție. E o familie. Dacă ești din familia Vane, zise el ridicând din umeri, ești Home Makers.

– Asta ai vrut?

– Da, și a fost un lucru bun pentru mine. Au fost multe lucruri de învățat, de înțeles, pentru care să mă pregătesc. A trebuit să plec din Valley ca să pot înțelege, cu adevărat, organizarea afacerii, să o văd ca pe un întreg, dincolo de începuturile ei.

Ea îl studie. Era îmbrăcat sport, iar cămașa îi era puțin mototolită de la mâinile ei, de la faptul că zăcuse pe podea toată noaptea. Cu toate astea, el iradia putere și încredere în sine. Lucru care, presupuse ea, era înnăscut.

– Ești mândru de ea. De familia ta și de firmă.

– Foarte mult. A crescut și încă mai crește. Am făcut niște lucruri foarte bune – din nou, nu doar afaceri. Programe, proiecte, „cărămizile" pe care bunicul și tatăl meu le-au așezat peste fundație. Am vrut să mă întorc aici, unde ea a început, și să fac ceva pentru mine. Intenționez să-mi las amprenta și

intenționez să o las în Valley. Își puse cafeau deoparte. Și ar fi bine să ajung acolo. Pleci și tu acum?

– În curând. Am niște treabă de făcut, niște drumuri. Ea îi luă farfuria înainte ca el să o poată duce la chiuvetă, apoi se întoarse cu fața la el. Ești genul de bărbat care poate să facă așa ceva. E un noroc pentru Valley că te-ai întors.

Pentru moment, el rămase absolut fără grai.

– Ăsta-i cel mai frumos lucru pe care mi-l poți spune. Mulțumesc.

– Cu plăcere. Acum du-te la muncă, îi spuse ea sărutându-l. Și lasă-ți amprenta.

O despărțire casnică, gândi el, una cu care s-ar putea obișnui. O înconjură cu brațele, o trase mai aproape și o sărută cu pasiune.

Ochii ei erau încețoșați când îi dădu drumul – un alt lucru cu care s-ar putea obișnui, decise el.

– Mulțumesc pentru masă. Ne vedem mai târziu.

Ea așteptă până când el ieși, apoi expiră prelung.

– Ммmm. Asta ar trebui să-mi ajungă pe ziua de azi.

O privire aruncată ceasului o făcu să se apuce de făcut ordine în bucătărie. Era timpul, gândi ea, să-ți vadă de drumurile pe care voia să le facă în dimineața aceea.

Sau, mai degrabă, să pornească pe acel drum pe care decisese să-l facă primul.

Înarmată cu diagrama și cu notele, se urcă în mașină și porni către trecutul ei.

Poate că făcea parte din căutare, gândi ea, să-și revizuiască trecutul și să-l înțeleagă, în timp ce își construia un viitor. Sau poate era doar ceva ce trebuia să facă, ca să poată înțelege care este calea care o va duce spre cheie.

Oricum ar fi fost, se îndrepta spre ceea ce odată fusese

casa ei. Mai călătorise cândva pe drumurile astea, își aminti Zoe, dar întotdeauna cu reticență și cu multă vinovăție. De data asta, spera ca, se ducea să descopere ceva.

DEALURILE erau aproape fără culoare acum, doar griul trist al copacilor desfrunziți, maroniul mort și fără luciu al frunzelor căzute. Iar copacii aceștia se înălțau subțiri spre cerul mohorât de noiembrie.

Intră pe niște drumuri lăturalnice, urmând curbele ca niște panglici înguste printre ogoarele goale, dincolo de casele așezate pe peluze mici.

Fiecare milă parcursă o ducea în trecut.

Mersese de multe ori pe drumul ăsta. Dimineața devreme, când pierduse autobuzul de școală pentru că nu reușise să termine la timp tot ce avea de făcut. Alergase peste pășunea aia, o scurtătură, și putea să-și amintească cât de *verde* mirosea ea la începutul verii.

Uneori alerga peste pășune când se furișa ca să se întâlnească cu James, alerga cu inima zburându-i înainte, în aerul blând al primăverii, către locul unde el își parca mașina, la marginea drumului, ca să o aștepte.

Licuricii dansau în întuneric; iarba înaltă îi gâdilase picioarele goale. Pe atunci credea că orice era posibil, doar dacă voiai cu toată puterea.

Acum știa că lucrurile posibile erau doar acelea pentru care munceai. Și chiar și atunci puteai să nu ajungi la ele.

Opri la marginea drumului, nu departe de locul unde băiatul o așteptase. Și, aplecându-se pe sub gardul de sârmă, traversă câmpul gol către pădure.

Fusese pădurea ei în copilărie. Pădurea ei plină de liniște,

de secrete și de magie. Rămăsese a ei și după ce crescuse. Un loc prin care se putea plimba, gândi, plănui.

Și acela era locul, credea ea, unde, pe o pătură roșie întinsă peste ace de pin și frunze foșnitoare, își concepuse copilul care îi schimbase cursul vieții.

Existau încă poteci bătute printre copaci, observă ea. Asta însemna că mai erau copii care se jucau aici, sau femei care se plimbau, bărbați care vânau. Nu se schimbase cu adevărat. Poate că asta era și ideea. Pădurea nu se schimbase, nu așa de repede și de evident precum cei care intrau în ea.

Rămase nemișcată un moment, inspirând liniștea, aromele lunii noiembrie de umezeală și putreziciune. Încercând să nu gândească, își lăsă instinctul să-i aleagă direcția.

Pierdere și disperare, bucurie și lumină. Aici le cunoscuse pe toate astea. Sângele pierdut al inocenței? Teama de consecințe, speranța că dragostea va fi de ajuns?

Se așeză pe un trunchi căzut și încercă să vizualizeze drumurile vieții ei care o conduseseră de aici și cheia care aștepta pe unul dintre ele.

Auzi zgomotul făcut de o ciocănitoare, oftatul vântului printre crengile goale.

Apoi văzu căpriorul alb care stătea, privind-o cu ochi albaștri ca de safir.

– Oh, Dumnezeule! Rămase unde era, temându-se să se miște. Temându-se să respire.

Și Malory, și Dane văzuseră un căprior alb, își aminti ea, ceea ce Jordan numise elementul tradițional al unei căutări. Dar ele văzuseră căpriorul la Vârful Războinicului, nu într-un petec îngust de pădure din West Virginia.

– Asta înseamnă că am avut dreptate, trebuia să vin aici.

Trebuie să însemne că am dreptate. Dar ce vrei să fac? Vreau să ajut. Încerc să ajut.

Căpriorul își întoarse capul și porni pe poteca bolovănoasă. Cu genunchii tremurându-i, Zoe se ridică să-l urmeze.

Visase vreodată lucrul ăsta? se întrebă ea. Nu exact așa, nu urmând drumul unui căprior alb, ci urmând un drum plin de magie, de minunății și de dorința de a face ceva important.

Visase, recunoscu ea, să facă ceva care să o ducă departe de aici, departe de oboseala și disperarea de a nu fi în stare să vadă lumea de dincolo de pădurea asta.

Se așteptase ca James să o ajute să facă asta? Îl iubise sau îl văzuse, pur și simplu, ca pe o posibilitate de a scăpa de acolo?

Se opri, își apăsă pieptul cu palma, șocată.

– Nu știu, șopti ea. Chiar că nu știu.

Căpriorul privi înapoi spre ea, apoi se încordă și sări peste malurile pline de pietre ale unui pârâu și se îndepărtă.

Sperând că înțelesese, Zoe apucă poteca din stânga și ieși din pădure spre pietrișul parcului de rulote.

Ca și pădurea, locul se schimbase puțin. Alte fețe, poate, alte rulote, ici și colo. Dar era tot plin de case care nu vor prinde niciodată rădăcini.

Auzi radiouri, televizoare – bâzâitul și zgomotul lor ieșind prin ferestre – un copil care plângea cu hohote scurte și spasmodice, zgomotul unui motor, în timp ce o mașină pleca din parc.

Rulota mamei ei era una de o culoare verde-pal, mat, cu o marchiză din metal deasupra ușii laterale. Mașina parcată alături avea o aripă îndoită.

Nu își scosese încă plasa de la ușă, observă Zoe. Scotea

un scârțâit ascuțit, atunci când o deschideai, și se trântea când îi dădeai drumul. Urcă bucățile de cărămidă puse una peste alta, pe care mama ei le folosea pe post de scară, și bătu la ușă.

Plasa scârțâi când Zoe o deschise, iar ușa interioară era ușor înțepenită când apăsă pe clanță. O împinse puțin și lăsă plasa să se trântească în urma ei.

Maică-sa era în bucătărie, lângă mașina de gătit, erau puse grămadă sticle, castroane, o cutie de plastic plină cu bigudiuri colorate pentru permanent, un teanc de prosoape destrămate pe margini de la atâtea spălări.

Cafetiera funcționa și o țigară ardea într-o scrumieră din sticlă verde.

Era prea slabă, fu primul gând al lui Zoe, ca și cum viața o tocise până ce rămăseseră doar părțile esențiale. Purta jeanși strâmți și o bluză scurtă care îi scotea în evidență unghiurile ascuțite. Avea părul tăiat scurt și vopsit într-un roșu-aprins.

Papucii de casă târșâiră pe podea, în timp ce ea turna cafeaua stând întoarsă cu spatele la ușă. Și erau tociți, Zoe știa, ca să fie confortabili.

Se pregătea să facă un permanent și avea să stea un timp în picioare.

Televizorul aflat în încăperea de zi era deschis pe un talk-show care părea să se desfășoare cu mânie și cu durere.

– Ai venit mai devreme sau am întârziat eu, zise Crystal. Încă nu mi-am băut a doua cană de cafea.

– Mamă!

Crystal se întoarse ținând cana în mână.

Se fardase deja, observă Zoe. Buzele îi erau roșii, genele îngroșate cu rimel. În ciuda cosmeticelor, pielea îi arăta obosită și bătrână.

– Ei, fir-ar să fie, uite ce mi-a adus vântul. Crystal ridică cana și bău, în timp ce privirea trecu pe lângă fiica ei.

– Ai adus băiatul?

– Nu. Simon e la școală.

– N-a pățit nimic?

– Nu, e foarte bine.

– Dar tu?

– Nu, mamă. Se duse spre ea și o sărută pe Crystal pe obraz. Aveam ceva de făcut prin împrejurimi și m-am gândit să vin să te văd. Ai o programare?

– În vreo douăzeci de minute.

– Îmi dai niște cafea?

– Ia-ți singură. Crystal își scărpină obrazul, în timp ce o privea pe Zoe cum ia o cană din dulapul suspendat. Se întâmplă doar să ai treabă pe aici? Credeam că deschizi locul ăla mare și luxos din Pennsylvania.

– Așa fac, deși nu știu dacă se poate numi mare și luxos. Își menținu vocea veselă și se căzni să treacă cu vederea suspiciunea și dezaprobarea din tonul mamei ei. Poate poți să vii odată cu mașina să-l vezi. O să deschidem în câteva săptămâni.

Crystal nu zise nimic. Zoe nici nu se aștepta să o facă. Ea își luă țigara și trase lung din ea.

– Ce fac ceilalți?

– Se descurcă. Crystal ridică din umăr. Junior lucrează încă la compania de telefoane, câștigă bine. A lăsat-o gravidă pe femeia aia cu care stă.

Cana lui Zoe zdrăngăni pe masa de lucru.

– Junior o să fie tată?

– Așa se pare. O să se însoare cu ea. Probabil că fata asta o să-i facă viața un iad.

– Donna e o fată bună, mamă. Sunt împreună de mai bine de un an. Or să aibă un copil, zise Zoe încet, şi zâmbi la ideea că fratele ei mai mic urma să fie tată. Lui Junior i-au plăcut întotdeauna copiii. Are un fel blând de a se purta cu ei.

– Ca şi când un copil o să transforme totul în lapte şi miere. Măcar Joleen nu se gândeşte să se apuce şi ea de făcut copii.

Decisă, Zoe îşi menţinu zâmbetul pe faţă.

– Ea şi cu Denny sunt bine?

– Amândoi lucrează şi au un acoperiş deasupra capului, aşa că n-au de ce să se plângă.

– Asta-i bine. Şi Mazie?

– Nu prea am veşti de la ea, acum că şi-a găsit locul ăla în Cascade. Crede că e mare lucru de capul ei, de când s-a dus la şcoala de comerţ şi lucrează într-un birou.

Ce anume te-a făcut aşa de acră? se întrebă Zoe. Ce te-a făcut dură?

– Ar trebui să fii mândră, mamă. Mândră că toţi copiii tăi şi-au făcut un rost. Tu ne-ai dat posibilitatea.

– Nu văd pe niciunul venind să-mi mulţumească că mi-am muncit fundul mai mult de douăzeci şi cinci de ani ca să aibă mâncare în burtă şi haine pe ei.

– Eu am venit să-ţi mulţumesc.

Crystal scoase un sunet de neîncredere.

– Ce vrei?

– Nu vreau nimic. Mamă...

– N-ai ştiut cum să pleci mai repede de aici. Nimic nu era destul de bun pentru Regina Zoe. Ai rămas gravidă cu îngâmfatul ăla de Marshall, gândindu-te că o să-ţi faci drum spre o viaţă bună. S-a lepădat de tine destul de repede, nu, şi tu ce-ai făcut, te-ai cărat, sperând să dai peste o altă comoară.

– O parte este adevărată, zise Zoe calmă, iar o alta nu este. Am vrut să scap de aici, am vrut ceva mai bun. Nu îmi este ruşine de asta. Dar nu m-am gândit niciodată la copilul meu ca la un bilet pentru o călătorie mai bună. Am muncit din greu pentru tine, mamă, şi am muncit pentru Simon şi pentru mine. Şi am realizat ceva. Încă mai realizez ceva.

– Asta nu te face mai bună. Nu te face deosebită.

– Eu cred că da. Cred că mă face mai bună decât cei care nu-şi îndoaie spinarea ca să aibă grijă de ai lor. Asta ai făcut tu. Ai avut grijă de ai tăi cum ai putut mai bine, şi asta te face deosebită. Ştiu cât de greu este să creşti un copil, continuă ea, în timp ce Crystal o privea. Cât de greu şi de înfricoşător este să creşti un copil, să-ţi faci griji pentru el şi să munceşti, încercând să găseşti o posibilitate să plăteşti facturile şi să ai grija de toate fără ajutorul nimănui.

O altă maşină demară cu rateuri frenetice.

– Eu îl am doar pe Simon, şi au fost momente când nu ştiam ce aveam să fac, momente când nu ştiam cum aveam să supravieţuiesc până în dimineaţa următoare, ca să nu mai zic de întreaga săptămână. Tu ai făcut-o cu noi patru. Iartă-mă dacă te-am făcut să te simţi neapreciată. Poate că nu am apreciat îndeajuns la vremea respectivă. Aş vrea să-ţi mulţumesc acum pentru asta.

Crystal stinse ţigara şi îşi încrucişă braţele la piept.

– Eşti iar gravidă?

– Nu. Râzând, Zoe îşi frecă faţa cu palmele. Nu, mamă.

– Te-ai oprit pe-aici aşa, din senin, doar ca să-mi mulţumeşti?

– Nu pot să spun că la asta mă gândeam când m-am trezit azi-dimineaţă, dar da. Voiam doar să-ţi mulţumesc.

– Ai fost întotdeauna ciudată. Ei, bine, mi-ai spus. Acum, am o clientă care trebuie să sosească.

Zoe oftă dezarmată şi îşi puse cana în chiuvetă.

– Atunci ne vedem de Crăciun.

– Zoe, zise Crystal, în timp ce ea se întorcea spre uşă. După o scurtă ezitare, Crystal *veni* spre ea şi o îmbrăţişă strângace. Ai fost întotdeauna ciudată, repetă ea, apoi se întoarse la masă şi se apucă să trieze bigudiuri.

Cu lacrimile arzându-i ochii, Zoe ieşi, lăsând plasa să se trântească în urma ei.

– Pa, mamă, şopti ea şi plecă spre pădure.

Nu ştia dacă reuşise ceva în afară de o întoarcere pe propriile urme. Dar simţea că e bine – aşa cum simţise că îmbrăţişarea scurtă şi stânjenită a mamei era ceva bun. Făcuse un pas către vindecarea unei răni personale şi pentru găsirea cheii.

Trebuia să se înţeleagă pe sine, nu-i aşa? Trebuia să înţeleagă de ce alesese ceea ce alesese şi unde ajunsese din această cauză, înainte de a înţelege ce alegere trebuia să facă pentru a găsi cheia.

Dornică să meargă mai departe, se grăbi în josul drumului. Se va duce cu maşina până în Morgantown, va trece pe lângă casele unde închiriase camere, pe lângă salonul unde lucrase, pe lângă spitalul în care se născuse Simon. Poate avea şi acolo treburi neterminate, ceva de rezolvat, ceva de văzut.

Trăise acolo aproape şase ani, primii ani din viaţa fiului ei. Dar nu avea legături trainice. De ce oare? Fusese prietenoasă cu oamenii cu care lucrase, petrecuse ceva timp cu vecinii şi cu încă vreo două mame tinere.

Avusese relaţii cu doi bărbaţi, cât timp locuise acolo, bărbaţi pe care îi plăcuse. Dar totul fusese trecător.

Pentru că, înţelese ea, acela nu era locul ei. Nu fusese destinaţia ei, ci numai o haltă.

Atunci nu ştiuse asta, dar se îndrepta spre Valley. Spre Malory şi Dana. Către Vârf, către cheie. Se îndreptase oare şi spre Bradley, iar el urma să fie esenţial pentru viaţa ei, ca şi toate celelalte?

Sau el era doar o răspântie, acolo, ca s-o conducă de la un punct la următorul?

Mergi mai departe, îşi spuse ea. Mergi mai departe şi vezi.

Îşi privi ceasul, socotind timpul care îi trebuia să ajungă acolo, să stea puţin în Morgantown, apoi să se întoarcă acasă.

Ar trebui să aibă timp să le facă pe toate, dar să şi ajungă acasă, înaintea ca Simon să se întoarcă de la şcoală. Însă ar trebui să sune, pentru orice eventualitate. Ar trebui să le spună Danei şi lui Malory că nu venea la lucru.

Se va duce mai devreme în ziua următoare ca să recupereze, iar la noapte putea să lucreze la husele pentru sofa, poate să treacă şi pe la Home Makers, cândva în timpul zilei, şi să aleagă rafturile pe care le voia. Dacă reuşea să facă toate astea, iar transportul următor de produse sosea la timp, ar fi putut...

Gândurile i se risipiră când se opri în loc, apoi se răsuci în cerc.

Se abătuse de la potecă, realiză ea, ceea ce şi merita, pentru că îşi lăsase mintea să-i zburde. Arbuştii erau mai deşi aici şi înarmaţi cu spini, care i-ar fi făcut praf pantalonii şi jacheta dacă nu era atentă.

Privi în sus încercând să-şi stabilească direcţia după soare, dar cerul era plumburiu, cu câţiva nori mânioşi care se târau peste el.

Se va întoarce puţin pe unde venise, decise ea. Abia dacă

conta, pentru că pădurea nu era mai lată decât un teren de fotbal, creând o margine între pășune și curtea cu rulote.

Enervată pe ea însăși, își vârî mâinile în buzunare și o luă înapoi. Aerul se răcise în timp ce se plimbase, iar mirosul pe care îl aducea era mai mult de zăpadă decât de ploaie. Merse repede, grăbită nu atât să ajungă la drum, cât să se încălzească.

Copacii păreau mai mari, mai apropiați între ei decât ar fi trebuit, iar umbrele mult prea lungi pentru acea oră din zi. Nu se mai auzea nicio ciocănitoare acum, niciun foșnet făcut de veverițele care își vedeau de ale lor. Pădurea devenise tăcută ca un mormânt.

Se opri din nou, uimită că era atât de dezorientată într-un loc prin care alergase când era copil. Lucrurile se schimbaseră, desigur, toate se schimbau. Dar nu fusese ea uimită, când intrase în pădure, de cât de puțin se schimbase locul ăsta?

Stomacul i se strânse când privi în jos la umbrele lungi care îi întretăiau drumul.

De unde veneau umbrele dacă nu era soare ca să le facă?

Când începură să cadă primii fulgi de zăpadă, auzi un mormăit greu, profund, care venea din fundul pădurii.

În primul moment, se gândi că era un urs. Încă mai erau urși pe dealurile astea. Își amintea din copilărie că le văzuse urmele și baligile. Uneori, noaptea, ajungeau până în parcul de rulote, trântind gunoiul care nu fusese pus unde trebuia.

Deși inima îi bătea cu putere, își ordonă să rămână calmă. Ursul nu era interesat de ea. Nu avea mâncare, nu reprezenta o amenințare.

Trebuia, pur și simplu, să se întoarcă la rulote sau să iasă spre pășune și la mașină.

Merse cu spatele un timp, cercetând din priviri direcția din care venise mormăitul. Și începu să înoate printr-o ceață care o împresura și care era tivită cu albastru.

Răsucindu-se pe călcâie, merse repede prin zăpada care cădea groasă și își scoase briceagul din buzunarul de la spate al jeanșilor.

Ca armă era de tot plânsul, dar se simțea mai bine cu el în mână.

Auzi din nou mormăitul, mai aproape și pe cealaltă parte. Grăbi pașii până la alergare, ținându-și strâns cu mâna liberă poșeta de umăr. Era grea și avea o curea lungă. Putea fi transformată în armă dacă era nevoie.

Își ținu dinții strânși ca să nu-i mai clănțăne. În jurul ei, zăpada cădea atât de repede și multă, încât îi astupa aproape imediat urmele.

Ceea ce o urmărea, venea cu aceeași viteză ca și a ei, cotea acolo unde cotea și ea. Avea mirosul ei, știa. Așa cum ea îl avea pe al lui – puternic și sălbatic.

Tufișurile păreau să răsară din ceața de pe jos, blocându-i drumul cu tulpini groase ca mâna ei, cu spini care luceau ca niște lame.

– Nu e real. Nu e real, incantă ea, dar spinii ăștia îi rupeau hainele și carnea, în timp ce se lupta să treacă printre ei.

Și acum simțea mirosul propriei frici și propriului sânge.

O iederă se întinse ca un șarpe să-i prindă glezna și o trânti cu fața la pământ.

Gâfâind, se răsuci pe spate. Și atunci văzu.

Poate că era un urs, dar nu unul care străbătuse vreodată pădurea asta și nici nu umblase după hrană prin gunoaie.

Era negru ca gura iadului, cu ochi roșii, otrăvitori. Când rânji, văzu niște dinți lungi și ascuțiți ca săbiile. În timp ce

lovea disperată cu briceagul în iederă, ursul se ridică pe picioarele din spate, acoperindu-i tot universul.

– Nenorocitule. Nenorocitule. Reușind să se elibereze de iederă, sări în picioare și începu să alerge.

Avea s-o omoare. Avea s-o rupă în bucăți.

Își trase respirația ca să urle și sări în stânga, apoi lăsă urletul să izbucnească. Auzi răspunsul în spatele ei, și suna ca și cum ar fi râs.

Nu e real, nu e adevărat, gândi ea disperată, dar mortal oricum. Se juca cu ea, voia mai întâi să o înfricoșeze, apoi...

Nu avea de gând să moară aici. Nu în felul ăsta, nu fugind. Nu avea de gând să-și lase copilul fără mamă ca să satisfacă și să amuze un zeu nebun.

Se aplecă, luă din fugă o creangă, apoi răsucindu-se ținu creanga ca pe o bâtă și își dezveli proprii dinți.

– Vino, nenorocitule. Vino.

Își ținu respirația și se trase înapoi când namila sări la ea.

Căpriorul apăru de nicăieri, cu o săritură înaltă prin aer. Coarnele loviră o latură a ursului, lăsând în urmă o gaură. Sunetul cărnii care plesnea și urletul furios erau oribile. Sângele țâșni, împrăștiindu-se roșu peste alb, în timp ce ursul se răsucea să sfâșie căpriorul cu ghearele enorme.

Căpriorul scoase un sunet aproape uman, în timp ce partea dreaptă îi înflori de sânge, dar se repezi din nou, coarne peste gheare, răsucindu-se ca să-și așeze trupul în fața lui Zoe ca pe un scut.

Fugi! Auzi comanda explodându-i în cap, trăgând-o din șocul bătăliei. Mută mâna pe creangă și, folosindu-se de toată puterea ei, lovi.

Ochise fața, și ochise bine. Forța contactului îi făcu brațele să vibreze, dar lovi din nou.

– Să vedem cum îți place, murmură ea fără noimă printre dinți. Să vedem cum îți place. Și lovi cu lemnul peste carne și oase.

Ursul urlă, se împletici spre spate. În timp ce căprioru rănit plecă capul pentru lovitura de grație, ursul dispăru într-o spirală de ceață murdară.

Gâfâind, Zoe căzu în genunchi peste zăpada înroșită de sânge. Stomacul i se strânse și icni fără niciun rezultat. Când greața și tremurăturile se mai domoliră, își ridică capul.

Căprioru alb stătea în zăpada care îi ajungea la genunchi. Rănile de pe coaste îi luceau pline de sânge, iar ochii lui o fixau fără să clipească.

– Trebuie să ieșim de aici. S-ar putea să se întoarcă. Ea se forță să se ridice în picioare și, clătinându-se, căută prin geanta de umăr. Scoase un pachet de șervețele. Ești rănit, sângerezi. Lasă-mă să te ajut.

Dar el se dădu înapoi când ea veni spre el. Apoi își îndoi picioarele din față, își lăsă în jos capul imens, făcând, fără niciun fel de îndoială, o plecăciune. Apoi dispăru într-o sclipire de lumină.

Zăpada dispăruse, iar poteca spre pășune era din nou clară. Privi spre locul unde sângele cursese pe pământ și văzu un singur trandafir galben. Se aplecă și îl luă, apoi își permise să plângă puțin, în timp ce șchiopăta ieșind din pădure.

– SUNT doar câteva zgârieturi, însă unele dintre ele sunt grave. Malory își strânse buzele cu putere, în timp ce tampona tăieturile de pe pielea lui Zoe. Mă bucur că ai venit direct aici.

– M-am gândit... Nu, nu m-am gândit. Se simțea puțin

ameţită, realiză Zoe, un pic cu capul în nori şi aiurită, acum că ajunsese înapoi. Am venit direct aici, nici măcar nu m-am gândit să mă duc întâi acasă. Iisuse, abia îmi amintesc cum am ajuns. Totul este începeţoşat. Aveam nevoie să te văd pe tine şi pe Dana, să vă spun, să fiu sigură că eraţi amândouă bine.

– Nu noi eram în pădure singure, luptându-ne cu monştrii.

– Hm. Zoe încercă să ignore arsura antisepticului.

Condusese maşina înapoi în Valley ca printr-o ceaţă care o ţinuse amorţită. Nu începuse să tremure decât după ce intrase pe uşa de la Răsfăţ.

Trebuia să facă un duş. Avea nevoie de apă fierbinte, de săpun. Să fie totul curat. Nevoia îi era atât de mare, încât îşi chemase prietenele să vină cu ea în baie, ca să le poată explica în timp ce se spăla.

Acum, îmbrăcată doar în lenjeria intimă, aşezată pe un taburet în baie, cu Malory îngrijindu-i rănile, iar Dana plecată să-i aducă nişte haine curate de acasă, totul i se părea un vis.

– N-a putu nici măcar să vină după mine ca un bărbat. Laşul dracului. Cred că i-am arătat eu lui.

– Aşa cred şi eu. Copleşită, Malory îşi propti fruntea de creştetul lui Zoe. Oh, Doamne, Zoe, puteai să fii omorâtă.

– Aşa am crezut şi eu şi trebuie să-ţi spun că m-am mâniat foarte tare. Nu încerc să fac situaţia să pară mai uşoară. O prinse pe Malory de mână. A fost îngrozitor. Pur şi simplu, îngrozitor... şi, şi *primitiv*. Voiam să ucid. Când am luat creanga aia, eram gata să ucid. O doream. N-am simţit niciodată aşa ceva.

– Uite, lasă-mă să ajung la tăieturile astea de pe spate. Una a trecut foarte aproape de zâna ta.

– Azi a fost o zână bună. Se strâmbă din cauza arsurii. Căpriorul, Mal. El m-a salvat. Dacă nu lovea aşa cum a făcut-o,

nu știu ce s-ar fi întâmplat. Și sângera, era rănit. Mult mai rănit decât mine. Aș vrea să știu dacă e bine.

O pufni râsul.

– Aveam de gând să-l șterg cu șervețele. Cât de prostesc poate fi gestul ăsta?

– Pun pariu că el n-a crezut asta. Vrând să inventarieze toate zgârieturile prietenei ei, Malory se dădu înapoi. Așa. Mai bine de atât nu se poate.

– Nu sunt prea rău pe față, nu? Se ridică cu grijă și se întoarse spre oglinda de deasupra chiuvetei. Nu, e bine. Cred că-mi revin, dacă reușesc să îmi fac griji despre cum arăt.

– Ești frumoasă.

– Mi-ar prinde bine niște ruj și niște fard de obraz. Își mută privirea și o întâlni pe a lui Malory în oglindă. Nu m-a învins.

– Nu, asta-i sigur.

– Am ajuns undeva. Nu știu exact unde, dar azi am făcut ceva bine, am făcut un pas, și asta l-a îngrijorat. Se răsuci.

– N-am de gând să pierd. Oricât m-ar costa, n-am de gând să pierd.

ÎN turnul cel mai înalt de la Vârful Războinicului, Rowena amesteca o poțiune într-o cupă de argint. Indiferent cât de îngrijorată îi era mintea, mâinile îi erau rapide și sigure.

– Va trebui să o bei pe toată.

– Mai bine un whisky.

– O să bei după. Privi spre Pitte care stătea privind încruntat pe fereastră. Era dezbrăcat până la brâu, iar rănile pe care le avea pe o parte erau roșii și sângerau în lumină.

– După ce bei poțiunea, voi putea să-ți tratez rana și să scot veninul. Chiar și cu asta, tot te va durea câteva zile.

– La fel și el. Mai mult decât durere, zic eu. A fost vărsat mai mult sânge de-al lui decât de-al meu. Iar ea n-a vrut să fugă, își aminti el. A rămas și a luptat.

– Și mulțumesc tuturor sorților că a făcut-o. Veni spre el și îi întinse cupa. Nu te încrunta. Bea-o, Pitte, până la fund, și o să primești nu numai whisky, ci o să am grijă să fie plăcintă cu mere la desert.

Avea o slăbiciune deosebită pentru plăcinta cu mere și pentru privirea caldă din ochii iubitei. Așa că luă cupa și o dădu peste cap.

– Fir-ar să fie, Rowena, poți s-o faci mai îngrozitoare de atât?

– Acum așază-te. Desfăcu palma și îi întinse un pahar din sticlă grosată. Și bea-ți whisky-ul.

El bău, dar nu se așeză.

– Liniile de atac s-au schimbat din nou. Kane știe acum că noi nu vom sta deoparte fără să facem ceva, din cauza legilor pe care le-a încălcat deja.

– Riscă și el totul, acum. Contează pe puterile pe care le-a adunat, pe cele pe care le-a sucit și cu care s-a înconjurat. Dacă blestemul poate fi rupt, Pitte, dacă poate fi învins, nu poate rămâne nepedepsit. Trebuie să cred că mai există dreptate în lumea noastră.

– Vom lupta.

Ea dădu din cap.

– Ne-am ales și noi calea. Ce vei face, dacă ceea ce am ales ne va ține aici? Dacă această cale înseamnă că nu ne mai putem întoarce niciodată?

– Să supraviețuiesc. El privi pe fereastră. Ce altceva?

– Ce altceva? răspunse ea și, punându-și palma peste rana lui, îi răcori arsura.

11

Trebui să se lupte ca să rămână calm, să se lege de scaun cu centura de siguranță ca să nu mărșăluiască spre casa lui Zoe și să înceapă să dea ordine. Așa, Brad știa asta, era felul în care proceda tatăl lui.

Și era al naibii de eficient.

Totuși, oricât de mult îl iubea și îl admira pe tatăl lui, nu voia să *fie* ca tatăl lui.

Tot ce voia în acel moment, era să fie sigur că Zoe era bine. Și, pe urmă, să se asigure că rămânea așa.

Și mai era și Simon la care trebuia să se gândească, își reaminti Brad, în timp ce oprea mașina în fața casei lui Zoe. Nu putea să intre în forță, zbierând despre cât de nesăbuită fusese să plece de una singură, oferindu-se drept țintă, dacă băiatul era prin preajmă. Nu avea de gând să sperie un copil, lăsându-și propria teamă și frustrare să izbucnească.

O să aștepte până când Simon se ducea la culcare, *apoi* va izbucni.

Cu o secundă înainte să apuce să bată la ușă, un lătrat explodă înăuntrul casei. Un lucru se putea spune cu siguranță despre Moe, nimeni nu se putea furișa prin casă, dacă el era prin preajmă. Putu să audă strigătele băiatului, râsul lui, apoi ușa se deschise.

– Ar trebui întâi să întrebi cine este, îi spuse Brad.

Simon ridică ochii spre tavan, în timp ce Moe sări să-l întâmpine pe Brad.

– M-am uitat pe fereastră și ți-am văzut mașina. Știu toate chestiile astea. Joc baseball, începând dintr-a șaptea. Îl apucă pe Brad de mână și îl trase către camera de zi. Poți să preiei cealaltă echipă. Mai ai doar două alergări.

– Păi sigur, pune-mă să joc, când mai am doar două. Ascultă, trebuie să vorbesc cu maică-ta.

– E la ea în cameră, coase ceva. Vino, mai am doar câteva minute până când îmi oprește jocul și mă trimite la duș.

Băiatul era o bijuterie, gândi Brad, cu niște ochi care te făceau să vrei să-i dai întreaga lume.

– Chiar trebuie să vorbesc cu maică-ta, așa că, ce-ar fi să programăm un meci mai către sfârșitul săptămânii? Umăr la umăr, amice, și o să-ți zgudui lumea.

– Ca și cum ai putea. Probabil că se gândise să mai argumenteze ceva, dar își făcu o socoteală. Dacă Brad o ținea de vorbă pe maică-sa, *poate* că ea ar fi uitat când i se încheia ora. Un meci întreg? Promiți?

– Absolut.

Zâmbetul lui deveni viclean.

– Putem să jucăm la tine, pe televizorul mare?

– Să văd ce pot să fac.

Brad se îndreptă spre camera lui Zoe, în timp ce din boxe răsunau strigătele mulțimii de pe jocul video. Auzi muzica înainte de a ajunge la ușă. Era dată cu sonorul încet și putea să-i prindă vocea care mai mult murmura decât cânta împreună cu Sarah McLachlan. Apoi vocile fură înghițite de un zgomot pe care îl recunoscu ca fiind cel al unei mașini de cusut.

Lucra la maşina portabilă aşezată pe masa din faţa ferestrei. Fotografiile înrămate şi caseta pictată, pe care îşi aminti că le ţinea acolo, fuseseră mutate pe comodă ca să facă loc maşinii de cusut şi unui sul mare de material.

Era o cameră pur feminină – semăna mult cu Zoe. Nepretenţioasă, neluxoasă, dar foarte feminină în detaliile mărunte. Boluri din sticlă pline cu potpourri, perne tivite cu dantelă, patul din fier vopsit cu vopsea de plumb şi acoperit cu o cuvertură colorată.

Înrămase poze publicitare pentru pudră, parfum, produse pentru păr şi modă luate din reviste vechi şi le aranjase pe perete ca o galerie nostalgică de capricii.

Cosea, observă el, ca o persoană care ştie ce face, într-un ritm continuu, competent, în timp ce piciorul – încălţat cu o şosetă groasă, gri, bătea ritmul muzicii care ieşea din radioul aflat pe noptieră, lângă pat.

Aşteptă până când ea opri maşina şi începu să rearanjeze materialul.

– Zoe?

– Hmm? Se răsuci în scaun şi îi aruncă privirea goală a unei femei care avea mintea extrem de ocupată. Oh, Bradley, n-am ştiut că eşti aici. Nu te-am auzit... Privi spre ceas. Încercam să termin husa asta înainte de ora de culcare a lui Simon. Presupun că n-o să reuşesc.

– Husă? Gândurile lui făcură un ocol. Faci o husă?

– Oamenii fac huse. Iritarea se simţea în tonul ei, în timp ce trăgea de material. Vreau să acopăr sofaua de la salon. Voiam ceva prietenos şi amuzant, şi cred că florile astea sunt exact ce trebuie. Şi culoarea e bună. Şi *nu este nimic rău* dacă e făcută în casă.

– Nu asta am vrut să spun. Sunt doar uimit să cunosc pe cineva care are idee cum se coase ceva de genul ăsta.

Spatele i se îndreptă brusc. Ea știa că e stupid, dar i se îndreptă oricum.

– Îmi închipui că majoritatea femeilor pe care le cunoști au croitorese, așa că nu trebuie să știe cum arată o mașină de cusut.

El veni spre ea ca să ridice o bucată de material și o studie meditativ.

– Dacă ești decisă să interpretezi greșit tot ce spun eu, ne vom certa pentru ceva total diferit de motivul pentru care am venit să ne certăm.

– N-am timp să mă cert cu tine pe nicio temă. Trebuie să termin asta cât timp mai am o șansă.

– Va trebui să-ți faci timp. Am... Se opri și se încruntă la alarma radioului care începuse să sune.

– Nu pot să fac ce nu am, îi răspunse ea, și se ridică să oprească alarma. E pusă ca să știu când e ora de baie a lui Simon. Operația asta durează mai bine de o jumătate de oră, *dacă* el cooperează. Și e luni, iar lunea citim împreună o jumătate de oră înainte de culcare. După asta, mai am cel puțin o oră de cusut, apoi...

– Înțeleg. Exact așa cum înțelegea, gândi el vârându-și mâinile în buzunare, când o femeie era decisă să scape de el. Mă ocup eu de baia și cititul lui Simon.

– Tu... ce?

– Nu pot să cos, dar știu cum se face baie și să citesc.

Era atât de uimită, încât nu își găsea cuvintele pe care să le așeze într-o propoziție.

– Dar nu e... tu nu... Se opri și făcu tot ce putu să-și adune gândurile. N-ai venit aici să ai grijă de Simon.

– Nu, am venit să zbier la tine – ceea ce știi deja, din care cauză ești enervată. Dar pot să zbier mai târziu. Presupun

că Simon cunoaşte rutina baie-şi-pat. Ne vom descurca foarte bine. Termină-ţi husa, zise el, şi porni spre uşă. Ne certăm după ce terminăm amândoi.

– Eu nu...

Dar el plecase deja, şi îl striga pe fiul ei.

Era destul de greu să rămână supărată pe un bărbat care o înţelegea atât de bine. Totuşi. Vru să plece după el, apoi se opri. Simon începuse deja cu „încă cinci minute".

Buzele i se întinseră într-un zâmbet arogant, de mamă. De ce să nu-l lase pe Bradley să guste din ritualul de seară de a convinge un băiat de nouă ani să se spele şi să se ducă la culcare? Şansele erau ca bărbatul să-şi ridice mâinile descurajat, cu mult înainte de a termina.

Ceea ce însemna că va fi prea obosit ca să îşi mai facă griji despre cearta cu ea – sau să-i ţină o lecţie despre plecatul de una singură din dimineaţa aia.

Şi avea dreptul s-o facă, îşi aminti ea. Mai mult, avea o obligaţie. Dar nu avea nici timp şi nici chef să discute despre asta acum.

Aşa că Simon o să-l epuizeze, se va duce acasă, iar ea va avea o seară liniştită ca să-şi termine treaba şi să-şi plănuiască strategia pentru a doua zi.

În plus, decise ea în timp ce se întorcea la maşina de cusut, s-ar putea să termine de cusut şi husa.

Le ascultă vocile, ciudata armonie dintre bărbat şi băiat, apoi pregăti materialul pentru următorul tiv. Unul dintre ei o va striga atunci când vor ajunge în impas.

Auzi râsul nebunesc al lui Simon şi zâmbi. Închipuindu-şi că timpul ei avea să fie limitat, se concentră asupra lucrului.

Pierdu noţiunea timpului şi nu îşi reveni decât când

observă cât de tăcută devenise casa. Nicio voce ridicată, niciun câine care să latre.

Îngrijorată, se ridică de la maşina de cusut şi se duse grăbită spre baia din hol. Se părea că fusese purtat un război foarte sălbatic şi foarte ud. Prosoapele erau puse peste băltoacele de pe podea şi era puţină spumă rămasă în cadă, ceea ce îi spunea că Simon optase pentru baia cu spumă şi convoiul de vehicule din plastic împreună cu o armată de oameni din plastic împrăştiaţi prin cadă.

Sacoul de la costumul lui Bradley atârna în cârligul de pe spatele uşii. Absentă, îl luă şi îi îndreptă umflătura lăsată de cârlig pe guler.

Armani, observă ea când privi eticheta. Asta chiar că se întâmpla pentru prima dată. Hainele de firmă italiene nu atârnau de obicei de cârligul din baia ei.

Luând-o cu ea, se duse către camera lui Simon. Îl auzea citind – vocea devenindu-i grea, aşa cum se întâmpla când era somnoros.

Având grijă să nu facă zgomot, aruncă o privire din uşă. Apoi, pur şi simplu, rămase privindu-i, cu sacoul strâns la piept.

Fiul ei era în pat, pe cel de sus. Purta pijamalele Harry Potter, iar părul îi lucea de la şampon.

Moe era întins pe patul de jos, cu capul pe pernă, şi deja sforăia.

Iar bărbatul al cărui sacou îl ţinea în braţe, era în patul de sus cu băiatul ei. Cu spatele la perete şi cu ochii – ca şi ai lui Simon – aţintiţi în carte.

Simon era vârât în el, cu capul pe umărul lui Brad, în timp ce citea cu voce tare *Căpitanul Izmană*.

Inima ei, pur şi simplu, se topi. Nu încercă s-o potolească,

nu era capabilă de niciun fel de defensivă. În acel moment unic, îi iubea pe amândoi din toate puterile.

Indiferent de ce se va întâmpla mâine, îi rămânea această imagine a lor în minte. La fel, știa asta, se va întâmpla și cu Simon. Pentru acel moment unic, îi era datoare lui Bradley Vane mai mult de cât i-ar fi putut plăti vreodată.

Nevrând să-i deranjeze, se retrase încet și coborî în bucătărie.

Puse de cafea și scoase prăjiturelele din borcan. Dacă avea de gând să zbiere la ea, puteau foarte bine să o facă civilizat. Când terminau, iar ea era singură, va încerca din nou să gândească clar. Va încerca să descifreze ce însemna să-l iubească pe Bradley.

Pentru că aștepta să-i audă pașii, îl auzi coborând în holul mic. Luă cafetiera ca să-și țină mâinile ocupate și turnă cafeaua, atunci când intră el.

– Ți-a dat mult de furcă?

– Nu în mod special. Ai terminat de cusut?

– Aproape. Se întoarse să-i ofere o cană de cafea, iar inima ei tresări din nou. Era desculț, cu mânecile frumoasei lui cămăși bleu suflecate până la coate. Manșetele pantalonilor îi erau ude.

– Știu că ești mânios pe mine și cred că îți închipui că ai motive să fii. Aveam de gând să fiu și eu mânioasă pe tine și să-ți spun toate chestiile alea despre cum îmi conduc eu propria mea viață și cum fac ceea ce am promis că voi face.

Își trecu degetele peste sacoul lui, pe care îl așezase pe spătarul unui scaun.

– Din moment ce mă gândesc de ceva timp la asta, aveam de zis niște chestii destul de bune. Dar nu mă simt în stare să le zic acum. Așa că îmi doresc ca tu să nu fi fost mânios.

– Şi eu doresc la fel. Privi spre masă. Deci, ne aşezăm şi ne certăm la o cafea şi prăjituri?

– Nu cred că mă pot certa cu tine, Bradley, nu după felul în care mi-ai dus băiatul la culcare. Emoţia o învălui. Dar te voi asculta în timp ce zbieri la mine.

– Te pricepi de minune să detensionezi o ceartă de calitate. Se aşează şi aşteptă să se aşeze şi ea vizavi de el. Lasă-mă să-ţi văd braţele.

Fără să spună nimic, ea îşi ridică mânecile puloverului ca să-i arate tăieturile şi zgârieturile. Când tăcerea se prelungi, şi le trase din nou în jos.

– Erau doar nişte tufişuri, nimic mai mult, zise ea repede. Am avut unele mai rele, lucrând în propria mea grădină.

Se opri, redusă la tăcere de sclipirea rece din ochii lui, când şi-i ridică spre ea.

– Ar fi putut fi şi mai rău. Al dracului de mult mai rău. Erai singură, pentru Dumnezeu. Ce te-a apucat să mergi în West Virginia şi să baţi pădurea de una singură?

– Acolo am crescut, Bradley. Am crescut în pădurea aia. Nu există sălbăticie, după ce ai trecut de graniţa cu Pennsylvania. Ca să-şi facă de lucru, aprinse lumânarea cu trei fitile pe care o făcuse pentru masa din bucătărie, cea care mirosea a afine. Mama mea locuieşte acolo, în parcul de rulote de lângă pădure. Este foarte posibil ca Simon să fi fost conceput în pădurea asta.

– Dacă vrei să te duci să o vezi pe maică-ta, sau locurile de joacă din copilărie, asta-i în ordine. Dar astea nu sunt circumstanţe normale. Nu mi-ai spus nimic azi-dimineaţă despre faptul că vrei să te duci acolo.

– Ştiu că n-am făcut-o. Dacă o făceam, ai fi vrut să mergi cu mine şi nu voiam asta. Îmi pare rău dacă asta te doare, dar am vrut să mă duc singură. Aveam nevoie să o fac.

El își înghiți resentimentul, deși îi ardea gâtul.

– Nu i-ai spus nici Danei sau lui Malory că te duci acolo. Ai plecat fără să spui nimănui și ai fost atacată.

– Nu m-am gândit să spun cuiva. Asta te supără, zise ea dând din cap. Atunci nu poți decât să fii supărat. Am făcut un acord. Mi-am dat cuvântul și încerc să fac ceea ce am promis, iar tu nu poți să vii să-mi spui că nu ai face la fel. Drumul meu, din dimineața asta, a fost o parte din ceea ce trebuie să fac. Cred că trebuia să mă duc. Cred că aveam nevoie să o fac.

– Singură?

– Da. Am puțină mândrie și ceva rușine împreună cu tot restul. Am dreptul să simt ceea ce simt, Bradley. Crezi că voiam să te iau cu mine în rulota aia dărăpănată îmbrăcat în costumul tău Armani?

– Nu e drept, Zoe.

– Nu, nu e drept, dar este adevărat. Mama crede deja că am aere, sau mai știu eu ce. Dacă mergeam acolo cu tine... Ei bine, *uită-te* la tine.

Ea dădu din mână și aproape că izbucni în râs, când îi văzu expresia de pe față.

– Scrie pe tine băiat bogat, Bradley, cu sau fără sacoul ăla italienesc.

– Pentru Dumnezeu, reuși el să spună.

– N-ai ce face, și de ce ar trebui să faci ceva? Pe lângă asta, ți se potrivește. Ei nu i s-ar fi potrivit, iar eu trebuia să o văd, să vorbesc cu ea. Erau lucruri pe care trebuia să i le spun și nu o puteam face cu tine de față. Sau cu Malory, sau cu Dana. Aveam nevoie să mă duc acolo pentru mine și pentru cheie. Eu trebuia s-o fac.

– Cum ar fi fost dacă n-ai fi reușit să ieși?

– Dar am reuşit. N-o să spun că n-am fost speriată, când lucrurile au început să se desfăşoare. N-am fost niciodată atât de speriată. Instinctiv, îşi frecă braţele ca şi cum i-ar fi fost frig. A fost ca o ambuscadă, felul în care totul s-a schimbat, felul cum m-a atacat. Era ca din cărţile cu poveşti, şi asta a făcut ca totul să fie mult mai înspăimântător.

Privea dincolo de el acum, acolo unde fusese.

– Pierdută în pădure şi vânată de ceva... neuman. Dar m-am luptat. Asta trebuia să fac. Până la urmă, l-am rănit mai mult decât m-a rănit el pe mine.

– L-ai bătut cu un băţ.

– Era mai gros decât un băţ. Gura i se întinse uşor a zâmbet, când văzu că mânia se mai risipise de pe faţa lui. Era o creangă bună, sănătoasă, cam atât de groasă. Îi arătă ţinându-şi palmele depărtate. Şi de frică şi de furie, am reuşit să-l bat măr. Sigur că nu ştiu cum s-ar fi terminat, dacă nu apărea căpriorul. Dar nu trebuie să ştiu, pentru că a fost, şi a fost şi Kane. Ceva îmi spune că am făcut bine că m-am dus acolo.

– Nu te mai duce singură, Zoe. Te rog. Am venit aici în seara asta, intenţionând să-ţi spun să n-o mai faci. Dar acum te rog.

Ea luă o prăjitură, o rupse în două şi îi oferi lui jumătate.

– Mă gândeam ca mâine să mă duc în Morgantown, să trec pe unde am locuit, pe unde am lucrat, unde s-a născut Simon. Doar ca să văd care este următoarea cotitură. Dacă pot să plec la prima oră, m-aş putea întoarce pe la două, trei cel târziu, şi pe urmă să-mi rămână şi puţin timp pentru lucrul la salon. Poate că ai putea să vii cu mine.

El scoase, pur şi simplu, telefonul mobil din buzunar şi formă un număr.

– Dina, sunt Brad. Îmi cer scuze că te deranjez acasă. Am nevoie să-mi eliberezi agenda pentru mâine. Aşteptă un moment. Da, ştiu. Reprogramează totul, te rog. Am ceva personal de făcut şi o să-mi ia cea mai mare parte din zi. S-ar putea să pot ajunge acolo după ora trei. Bine. Mulţumesc. La revedere.

Închise telefonul şi îl puse la loc.

– La ce oră vrei să pleci?

Oh, eşti un bărbat deosebit.

– Pe la opt fără un sfert. Imediat ce Simon pleacă la şcoală.

– Bine. Muşcă din prăjitură. Presupun că trebuie să te duci să termini de cusut.

– Nu încă. Mă gândeam să fac o pauză. Vrei să stăm pe canapea şi să ne sărutăm, în timp ce pretindem că ne uităm la televizor?

O mângâie pe obraz.

– Categoric că vreau.

ÎN după-amiaza următoare, Zoe intră la Răsfăţ cărând o cutie enormă. O aruncă înăuntru şi privi în jur.

Malory şi Dana fuseseră ocupate cât timp lipsise ea. Erau tablouri pe pereţi şi ceva ce recunoscu ca fiind bucăţi de textile vopsite. Masa pe care o refinisase ea era aşezată lângă peretele îngust din stânga uşii şi pe ea se afla o lumânare, un press-papier din sticlă argintie suflată, trei cărţi susţinute de două suporturi în formă de cărţi.

Cineva instalase noua lumină din tavan şi pusese pe jos un covor frumos, cu maci care parcă dansau.

Încântarea şi vinovăţia se luptau înăuntrul ei. Îşi suflecă

mânecile pregătindu-se să se apuce de treabă, în timp ce își căuta prietenele.

Nu le găsi în magazinul lui Malory, dar rămase cu gura căscată când intră acolo. Trecuseră două zile de când văzuse etajul principal, dar nu părea posibil ca atât de multe să fi fost făcute în acest timp.

Picturi, schițe în creion, sculpturi și gravuri înrămate decorau pereții. Un dulap înalt și îngust era plin cu o colecție de sticlă de artă, un altul jos și lung expunea ceramică colorată. În locul unei tejghele pentru tranzacții, Malory alesese o masă veche pentru prima sală. Tejgheaua o păstrase pentru cea de-a doua, acolo unde intenționa să fie un loc de împachetat cadourile.

Mai erau încă cutii nedesfăcute, dar era clar că viziunea lui Malory era conturată. Zoe zâmbi când văzu că era instalat deja un pom de Crăciun, de-ale cărui crengi atârnau ornamente lucrate de mână.

Merse de jur împrejurul camerelor, trecu prin bucătărie și ajunse în magazinul Danei.

Pe mai mult din jumătate de rafturi se aflau așezate cărți.

Pe o tejghea de bar veche erau puse cești pentru ceai, căni pentru cafea, cutii.

Toate astea erau la locul lor, iar ea nu fusese aici să se bucure împreună cu fetele sau să ajute la treabă.

Auzind cum scârțâie podeaua la etajul superior, alergă spre scări și apoi în susul lor.

– Unde *sunteți*? Nu pot să cred câte ați făcut cât am fost eu...

Se opri înlemnită și fără grai când își văzu salonul.

– N-am putut să te așteptăm. Dana își trecu o mână peste obraz, apoi bătu cu palma în scaunul pe care ea și Malory

tocmai îl asamblaseră. Credeam că o să le terminăm înainte să te întorci. Aproape că am reuşit.

Încet, Zoe traversă camera, îşi trecu palma peste pielea moale a unuia dintre cele patru scaune pentru coafat.

– Şi funcţioneazâ. Uite. Malory apăsă cu piciorul pe cercul de crom de la baza scaunului, iar scaunul se înălţă. E distractiv.

– Hei, Dana se trânti pe un scaun şi îl învârti. *Asta* este distractiv.

– Au sosit, reuşi Zoe să spună.

– Nu numai asta, dar uite aici. Malory arătă spre cele trei chiuvete lucioase pentru spălat părul. Le-au instalat în dimineaţa asta. O trase pe Zoe care era ameţită şi dădu drumul la apă. Vezi? Funcţionează şi ele. E chiar un salon de înfrumuseţare.

– Nu pot să cred. Zoe se aşeză pe podea, îşi acoperi faţa cu palmele şi izbucni în plâns.

– Oh, iubito. Imediat, Malory îşi trase basmaua de pe cap şi i-o dădu ca batistă.

– Am chiuvete pentru spălat. Şi scaune, suspină Zoe în bucata de bumbac plină de diferite culori. Şi... tu ai tablouri şi statui şi cutii din lemn sculptat. Dana are cărţi. Acum trei luni aveam un serviciu mizerabil, lucrând pentru o femeie care nici măcar nu mă plăcea. Acum am scaune. Voi le-aţi asamblat pentru mine.

– Tu ai refinisat masa, replică Malory.

– Şi ai refolosit dulapul de brutărie pentru bucătărie. Ai stabilit unde să punem luminile, ai rechituit gresia din baie. Dana se aplecă să o mângâie pe Zoe pe creştet. Suntem în chestia asta împreună, Zoe.

– Ştiu, ştiu, despre asta e vorba. Îşi şterse faţa. E frumos. Totul. Le iubesc. Vă iubesc. Mi-am revenit.

Suspină, apoi expiră puternic.

– Doamne, vreau să şamponez pe cineva. Râzând acum, se ridică în picioare. Cine vrea să fie prima? Auzind strigătul care veni de jos, clătină din cap. Fir-ar să fie, am uitat. Ăla e băiatul de la piaţa de vechituri, mi-a adus sofaua. I-am dat douăzeci de dolari să o aducă până aici. Trebuie să mă duc să-l ajut.

După ce plecă în fugă, Malory se întoarse spre Dana.

– Este mereu sub tensiune, care tot creşte.

– Da, aşa e. Mă întreb dacă vreuna dintre noi s-a gândit la stresul care avea să fie asupra celei care rămânea ultima. La care se adaugă şi faptul că suntem atât de aproape de terminarea amenajării aici. Întinse mâinile ca să indice salonul. Probabil că e gata să pocnească.

– Hai să ne asigurăm că vom fi lângă ea când se va întâmpla.

Se duseră jos ca să dea o mână de ajutor la sofa. După ce o aşezară pe locul ei, Malory se dădu înapoi şi îşi lăsă capul într-o parte.

– Ei bine... e destul de lungă. Şi... Îşi căuta cuvintele ca să spună ceva de bine despre obiectul acela de un maro tern. Are un spătar înalt.

– „Urâtă ca un păcat" este termenul pe care îl cauţi, o ajută Zoe. Dar aşteaptă. Se apucă să desfacă cutia pe care o adusese sus cu ea, apoi se opri. Duceţi-vă jos până termin.

– Termini ce? Dana trase un şut uşor în sofa. Îi dai foc?

– Duceţi-vă. Daţi-mi zece minute.

– Cred că o să-ţi ia mai mult, o avertiză Malory.

De cum rămase singură Zoe se apucă de treabă. Dacă exista un singur lucru la care nu se pricepea, acela era să facă sită de mătase din coadă de câine.

Când transformarea fu completă, se dădu înapoi cu mâinile în șolduri.

Și, pe Dumnezeu, reușise din nou. Se duse spre scări și strigă:

– Veniți sus. Să-mi spuneți ce credeți, dar cinstit.

– Ideea cu arsul n-a fost destul de cinstită? întrebă Dana. Pot s-o fac eu cu Mal dacă nu ai timp. Nu trebuie să ajungi acasă la Simon?

– Nu. Vă spun mai târziu despre asta. O luă pe Dana de mână, apoi pe Malory și le trase în salon.

– Doamne, Zoe! Doamne, ce frumoasă e! Uimită, Malory se apropie ca să studieze sofaua. Grămada maronie era acum o canapea fermecătoare, cu flori roz închis pe un fond albastru. Pernele erau pufoase, iar funde mari înconjurau brațele.

– E mai mult un miracol, aprecie Dana.

– Vreau să fac câteva scăunele pentru picioare, să folosesc același material sau poate doar una dintre culorile de bază. Apoi am să iau niște scaune rabatabile și fac huse și pentru ele – doar un fel de drapaj, așa cum vezi pe la nunți, cu o fundă mare în spate.

– Poate că ai putea să-mi croșetezi o mașină nouă când ai timp, sugeră cu ironie Dana.

– Arată splendid, Zoe. N-ai de gând să te așezi pe ea și să ne spui ce s-a întâmplat azi?

– Nu pot să stau. Stați voi. Vreau să văd cum arată cineva stând pe ea.

Se uită studiind sofaua din diverse unghiuri.

– Arată așa cum voiam să arate. Câteodată mă sperii puțin, pentru că toate par să-mi meargă bine. Și încep să-mi fac griji că, din cauza asta, voi rata cheia. Știu cât de stupid sună chestia asta.

– Nu chiar, îi spuse Dana, în timp ce se aşeza mai confortabil pe sofa. Şi eu am tendinţa să-mi fac griji despre ce aş putea face greşit atunci când îmi merge bine.

– Credeam – speram – că voi *simţi* ceva când m-am dus în Morgantown. Am trecut pe la fostul apartament şi pe la salonul în care am lucrat. Pe la salonul de tatuaje. M-am dus chiar şi pe la Home Makers. Dar n-a fost ca ieri. N-a existat niciun sentiment de chemare sau de înţelegere.

Făcu câţiva paşi şi se aşeză pe podea în faţa canapelei.

– Mi-a făcut plăcere să văd o parte din locuri, să-mi amintesc de multe lucruri. Dar nu mi-a reţinut nimic atenţia. Am locuit acolo aproape şase ani, dar a fost... am înţeles că au fost ca o tranziţie. N-am vrut niciodată să rămân acolo. Am lucrat şi am locuit acolo, dar mintea mea privea tot timpul înainte. Către încoace, presupun, zise ea încet. Unde aveam să mergem imediat ce reuşeam s-o fac. Simon s-a născut acolo, iar ăsta a fost cel mai mare eveniment din viaţa mea. Dar n-am făcut nimic altceva acolo, nimic din ce mi s-a întâmplat acolo nu a fost prea important. A fost doar... o haltă.

– Înseamnă că asta ai aflat, zise Malory. Cheia ta nu se află acolo. Dacă nu te-ai fi dus, n-ai fi petrecut timp căutând, acum n-ai fi ştiut asta.

– Dar tot nu ştiu unde este. Frustrată, îşi lovi genunchiul cu pumnul. Am o senzaţie în suflet că ar trebui să pot să văd, că mi-am întors capul, doar puţin, în direcţia greşită, şi îmi este teamă că voi continua, făcând ceea ce fac în fiecare zi, şi nu o voi vedea pentru că nu-mi întorc capul să privesc în direcţia bună.

– Toate am fost descurajate, Zoe, îi aminti Dana. Toate ne-am uitat în direcţia greşită.

– Ai dreptate. Doar că atât de multe lucruri se întâmplă

în partea asta, încât ceea ce se întâmplă dincolo este foarte puțin. Locul ăsta și ceea ce simt pentru el – ce simt pentru voi. E atât de mare. Apoi mă gândesc cum trebuie să aduc cheia asta din aer – iar în următorul minut știu că pot s-o fac. *Știu* că pot, dacă mă uit acolo unde trebuie.

– Te-ai întors la locul din care ai plecat, îi aminti Malory. Și te-ai uitat la locul în care ai așteptat, nu e și ăsta un fel de a descrie perioada de timp de dinainte de a veni aici?

– Cred că da.

– Poate că ar trebui să privești unde ai ajuns. Unde ești acum.

– Aici, vrei să spui? Crezi că ar putea fi aici, în casa asta?

– Poate, sau în alt loc important pentru tine. Un loc unde ai avut sau vei avea acel moment al adevărului. Acea decizie.

– Bine. Zoc dădu din cap gânditoare. O să încerc să mă concentrez un timp pe asta. O să lucrez aici, cât timp Simon este cu Brad.

– Brad e cu Simon? repetă Dana.

– Mai e și chestia asta. Îi aruncă Danei o privire confuză. Ne întorceam, iar eu am zis ceva despre faptul că trebuie să-l iau de la școală și să-l aduc cu mine – încercând să planific cum aveam să reușesc să fac una-alta, și Brad zice că-l ia el. Îl ia el de la școală, îl duce cu el la Home Makers pentru un timp, apoi la el acasă unde, se pare, și-au făcut deja niște aranjamente să joace video-baseball. Și ce-ar fi ca eu să fac ce am de făcut, iar el îl va aduce pe Simon acasă pe la opt. Oh, și să nu-mi fac griji cu cina, adăugă ea făcând un gest cu mâna. Or să comande pizza.

– E o problemă? întrebă Malory.

– Nu chiar o problemă. Sigur nu e o problemă pentru

Simon, iar eu pot să mă folosesc de timpul ăsta. Doar că nu vreau să încep să depind de cineva. E un alt mod de a da de probleme. Nu vreau să încep să depind de el. Nu vreau să fiu îndrăgostită de el. Nu vreau, dar se pare că nu am ce face.

Oftând, își puse capul pe genunchiul lui Malory.

– Ce să fac?

Malory o mângâie pe păr.

– Ceea ce va urma.

12

Zoe rămase după ce prietenele ei plecară acasă. Voia să simtă clădirea în jurul ei, așa cum simțise pădurea cu o zi înainte. Ce anume o atrăsese la casa asta?

Ea fusese cea care o găsise. Ea fusese cea care făcuse socotelile, deși o parte din ea nu crezuse că va reuși.

Totuși, în ciuda dubiilor, în ciuda altor argumente pro și contra, urmărise, plănuise în mintea ei, ceea ce la început fusese doar un fel de fantezie. Un fel de speranță care devenise realitate.

Ea fusese prima dintre ele care vizitase casa ca să vadă ce se putea face. Cum se putea face. Să-și revendice un drept, presupuse ea, trecându-și degetele peste peretele din holul central de la etaj.

Nu stătuse oare ea aici, în timp ce agentul trăncănea despre potențial și valoare comercială și dobânzi, și știuse că ăsta era locul unde avea să-și clădească viitorul?

Văzuse pereții de un bej-mat, stucaturile ciobite, ferestrele prăfuite, și își închipuise multă culoare și lumină și posibilități, numai dacă ar fi avut curajul să riște.

Nu era ăsta un moment al adevărului?

Casa fusese un alt lucru care o adusese lângă cu Malory și Dana. Așa cum le unise căutarea. Așa cum fiecare dintre

ele era o cheie. Angrenate în căutarea acelor răspunsuri pentru ieri şi pentru mâine.

Kane venise aici pentru a le tenta şi a le speria pe prietenele ei. Ar veni aici să o tenteze şi să o sperie şi pe ea? Frica ei pentru el era un lucru viu, care respira înăuntrul ei.

Rămase în capătul scărilor, privind către uşă. Nu trebuia decât să coboare scările, să iasă pe uşa aceea, şi păşea în lumea pe care o înţelegea şi o recunoştea şi chiar, într-o anumită măsură, o controla.

Maşini treceau pe stradă, oameni mergeau pe trotuare. Viaţă obişnuită, desfăşurându-se în mod obişnuit.

Înăuntru, ea era singură, aşa cum fusese în pădure. Aşa cum era în fiecare noapte, când stingea lampa de lângă pat şi îşi punea capul pe pernă.

Asta alesese ea, şi nu se putea teme de ceea ce alesese să facă cu viaţa ei.

Se întoarse cu spatele la scări, cu spatele la uşă şi la lumea de dincolo de ea, şi merse de-a lungul holului tăcut către ceea ce revendica a fi al ei.

Fiori de gheaţă trecură peste pielea ei, când se apropie de uşa care ducea la pod. Toate evitaseră să urce acolo de când cu experienţa prin care trecuse Malory. Şi nici nu vorbeau despre asta. Era o porţiune din casă care încetase să existe pentru ele, una pe care – într-un mod foarte real – o predaseră.

Nu venise oare timpul să o revendice? Dacă această casă urma să fie a lor, nu puteau pretinde că o parte din ea nu exista.

Malory ajunsese la momentul ei decisiv în acest loc şi învinsese. Şi totuşi, dezertaseră pe acest câmp, ca şi cum suferiseră o înfrângere.

Sosise timpul să schimbe situaţia.

Întinse mâna şi apăsă clanţa. Deschise uşa. Faptul că

aprinse lumina o ajută – un gest obişnuit, de fiecare zi. Lumina era mai mângâietoare decât întunericul, şi asta era ceva uman. Dar continuă să meargă, străduindu-se să nu sară când scările scârţâiră sub greutatea ei.

Praful îi gâdila nările şi putea să-l vadă cum se roteşte în particule fine în jurul luminii date de un bec fără abajur. Locul avea nevoie de o curăţenie zdravănă, iar printre lucrurile abandonate de foştii chiriaşi, exista destul gunoi care putea fi transformat în comoară.

Un dulap care trebuia curăţat sau vopsit, lămpi fără abajururi, un balansoar cu o tălpică ruptă, cutii pline de praf, cărţi mucegăite.

Păianjenii fuseseră foarte ocupaţi sus aici, observă ea, iar şoarecii probabil că-şi făceau cuiburi confortabile înăuntrul zidurilor neterminate. Trebuia măturat bine. Trebuiau puse curse. Era un spaţiu bun pentru depozitare, pe care nu îl foloseau.

Îşi aminti cum arăta acest loc plin cu ceaţă albastră şi cu o răceală care îţi îngheţa oasele.

Mai bine, îşi zise ea, să-şi amintească de victoria obţinută aici. Oricum, se duse la fereastră şi o deschise, lăsând aerul rece al serii să alunge mirosul de umezeală.

Să fie singură sus aici, era un mare pas, decise ea. Nu numai un fel de revendicare, ci o dovadă pentru ea însăşi că nu va fi oprită de teamă. Data viitoare, îşi promise ea, va aduce o mătură, o cârpă de praf şi o găleată cu detergent. Dar, deocamdată, putea să-şi petreacă timpul fără grabă, uitându-se prin ceea ce rămăsese, şi să vadă ce putea fi păstrat şi folosit şi ce trebuia aruncat.

Era o colivie veche care putea fi curăţată şi vopsită. Şi lampa cu picior metalic, masa asimetrică, de pus la capăt de

canapea. Cărțile probabil că erau pline de viermi, așa că își notă în minte să se uite la ele, să le pună în cutii pe cele mai prăpădite și să le arunce ea, ca să nu o supună pe Dana la stresul ăsta.

Găsi o păpușă Raggedy Ann, din cârpă, veche, cu un umăr sfâșiat. Cineva o iubise cândva, gândi ea. Poate după un spălat bun și câteva cusături, cineva o va iubi din nou. O puse pe încheietura brațului în timp ce dădea la o parte cutii, împingea piese de mobilier.

Oglinda lungă și ovală, cu marginile rotunjite și era o adevărată comoară. Da, trebuia reargintată, dar avea o formă foarte frumoasă. Puteau să o agațe cu o panglică în partea centrală sau, și mai bine, s-o pună în locul dulăpiorului de medicamente din baia de la parter.

Cu păpușa încă odihnindu-se pe brațul ei, propti oglinda de perete și se dădu înapoi ca să vizualizeze.

Se văzu pe ea însăși în oglinda ciupită de timp, stând în lumina dură, nefiltrată, cu praf în păr și pe față, cu o păpușă din cârpe pe braț.

Ca și oglinda, ca și păpușa, gândi, ea nu reprezenta nimic special la care să te uiți în acest moment. Dar lucrul cel mai important era potențialul. Se putea observa oboseală în jurul ochilor, dar asta se aranja cu niște felii de castravete ținute pe ochi zece minute. Știa ce să facă ca să-și îmbunătățească felul în care arăta. Erau doar rutină și câteva artificii ale meseriei.

Și știa cum să-și mențină și echilibrul interior. Atâta timp cât se considera activă, nu va înceta să încerce să învețe, să se transforme, să facă mai mult din ea însăși.

Nu era o Raggedy Ann tristă, care avea nevoie de îngrijire. Știa foarte bine cum să aibă grijă de ea însăși și de cei care aveau nevoie de ea.

Kyna avea nevoie de ea, se gândi ea. Kyna și surorile ei aveau nevoie ca ea să găsească ultima cheie și să le descuie închisoarea. Nu putea, nu voia să renunțe până nu făcea tot ce era posibil.

– Cu orice preț, zise ea cu voce tare. Nu voi renunța.

Oglinda se încețoșă în timp ce o privea, o scânteie mică dansa peste suprafața ciupită. Prin ea se văzu pe ea însăși. Apoi nu mai era ea, ci o femeie înaltă, subțire, tânără, îmbrăcată într-o robă verde, cu un cățel la îndoitura brațului și o sabie la șold.

Fascinată, păși înainte, întinse mâna să atingă oglinda cu degetele. Și le privi cum alunecă în oglindă. Șocată, și le trase înapoi, își strânse mâna pumn și o duse la inima care îi bătea cu putere.

Imaginea din oglindă rămase privind spre ea. Așteptând.

Ar fi vrut să fugă, își simțea picioarele cum se încordează pentru saltul către ușă și departe de acel loc. Dar nu tocmai făcuse o promisiune? Cu orice preț. Închizându-și ochii un moment, se luptă să se liniștească. Ceea ce îi spusese Malory despre Brad se aplica la tot ceea ce era o parte din viață, nu-i așa? Făceai ceea ce va urma.

Zoe își adună tot curajul, strânse păpușa în brațe ca să se liniștească, și intră în oglindă.

Stătea împreună cu surorile ei sub valul de lumină strălucitoare a soarelui, cu mirosul grădinii plutind prin aer. Păsările cântau cu un fel de bucurie disperată, care îi umplu inima.

În brațe, cățelul se agită și se răsuci să-i lingă maxilarul. Îl lăsă jos să alerge puțin și râse împreună cu surorile ei.

– Ar trebui să-l învățăm să danseze. Venora își flutură degetele peste corzile harpei, în timp ce cățelul sărea împleticit după un fluture.

– O să sape prin grădină, asta o să facă. Aplecându-se, Niniane îl mângâie pe cap. Şi o să aibă tot timpul necazuri, şi aşa şi trebuie. Aşa de mult mă bucur că l-ai găsit, Kyna.

– Arăta de parcă mă aştepta. Deja îndrăgostită de el nebuneşte, se lăsă pe vine şi gâdilă burta moale şi grasă a cătelului. Stătea pe poteca din pădure ca şi cum ar fi zis: „Era şi timpul să vii să mă iei acasă."

– Bietul de el! Mă întreb cum s-a pierdut.

Kyna privi spre Venora.

– Nu cred că era pierdut. Cred că a fost găsit. Îl ridică şi se învârti cu el, în timp ce cătelul lătra şi se răsucea de bucurie. O să avem grijă de tine şi te vom proteja. Iar tu vei creşte mare şi puternic.

– Atunci ne va proteja el pe noi, zise Niniane şi întinse mâna ca să-l tragă uşurel de coadă.

– Avem deja mai multe gărzi decât avem nevoie. Frecându-şi obrazul de capul cătelului, Kyna se întoarse să privească spre grădină, unde două siluete stăteau îmbrăţişate sub un pom înflorit. Rowena şi Pitte fie ne păzesc pe noi, fie se păzesc unul pe celălalt.

– Tata îşi face prea multe griji. Niniane ridică pana de scris şi privi spre cer. Un bol perfect de albastru. Unde am putea fi mai în siguranţă decât aici, în inima regatului?

– Sunt unii care ar lovi în inimă dacă ar îndrăzni. Fără să îşi dea seama, Kyna puse o mână pe mânerul spadei. Care i-ar lovi pe părinţii noştri, pe oamenii noştri şi lumea noastră şi chiar pe cea de dincolo, prin noi.

– Nu înţeleg nevoia de ură când există atâta frumuseţe. Şi atâta dragoste, adăugă Venora.

– Atâta timp cât există cei precum Kane şi adepţii lui, va fi o luptă între ceea ce e bine şi ceea ce e rău. Aşa este în

toate lumile, le spuse Kyna. Trebuie să existe atât războinici, cât şi artişti, şi barzi, şi cârmuitori, şi învăţaţi.

– Astăzi nu este nevoie de sabie. Niniane atinse şoldul lui Kyna.

– Kyna are întotdeauna nevoie de sabie, zise Venora râzând. Dar priveşte. Cu siguranţă că dragostea este o armă la fel de bravă şi de adevărată ca oţelul. Îşi ciupi harpa, în timp ce îi privea pe Rowena şi Pitte. Vezi cum stau împreună, ca şi cum nu au nevoie de nimic altceva decât unul de celălalt. Într-o zi şi noi vom trece prin asta.

– Dar bărbatul pe care o să-l iubesc trebuie să fie la fel de frumos ca Pitte, zise Niniane, şi inteligent.

– Iar al meu le va avea pe toate astea, dar cu un suflet de poet. Fluturând din gene, Venora îşi apăsă pieptul cu mâna. Al tău, Kyna?

– Ah, ce să zic. Kyna îl puse din nou pe căţel la încheietura braţului. Frumos, desigur, inteligent, cu suflet de poet – şi inimă de războinic. Şi trebuie să fie cel mai priceput amant.

Chicotiră împreună, aşa cum fac surorile, adunate una într-alta, şi nu văzură cum bolul acela perfect de cer începea să fiarbă înnegrindu-se spre vest.

Venora începu să tremure.

– Se face frig.

– Vântul, începu Kyna, iar lumea din jur deveni nebună.

Se răsuci, sabia frigea în timp ce o trăgea din teacă; se aşeză între surorile ei şi umbra care se revărsa dinspre pădure.

Auzi ţipetele, plesnetul rău al vântului, strigătele celor care alergau să le apere. Văzu pe podea unduirea vicleană a unui şarpe şi ceaţa albastră care se târa.

Iar Kane, cu ochii negri încărcaţi de putere pe faţa lui

frumoasă, ieşi dintre umbre. Îşi ridică braţele spre cerul care fierbea, iar vocea lui parcă era de tunet.

Chiar în momentul când se avânta, cu sabia ridicată, durerea violentă o sfâşiase parcă cu nişte degete violente, rupându-i inima şi îngenunchind-o.

Îl văzu zâmbind, chiar cu o secundă înainte de a fi aruncată din propriul ei trup.

În pod, sub lumina supărătoare a becului din tavan, Zoe stătea din nou, simţi o durere rece în piept şi lacrimi care i se revărsau pe obraji.

– M-a durut inima pentru ele. Zoe îşi împreună mâinile pe masa din bucătăria ei. Am simţit ce a simţit ea – emoţiile, soarele, blana caldă a cătelului, dar eram detaşată de ele. Nu ştiu cum să explic.

– Un fel de imagine în oglindă? sugeră Brad şi împinse mai aproape paharul de vin pe care i-l turnase. Ea se ţinuse tare, îl dusese pe Simon la culcare, dar ceea ce simţea i se oglindea în privire.

El simţise şi suspecta că şi Simon simţise la fel, pentru că băiatul se dusese la culcare fără niciun fel de protest.

Dar acum era palidă şi încerca să-şi oprească tremurul mâinilor.

– Da. Se părea că se simţea uşurată fiindcă avea un nume pentru ceea ce simţea. Ca asta, ca o reflectare. Am intrat în oglindă, ca Alice, zise ea minunându-se. Şi le cunoşteam, Bradley. Le iubeam aşa cum le iubea ea. Stăteau în grădină, bucurându-se de cătel şi de soare, puţin amuzate, puţin invidioase de felul în care Rowena şi Pitte erau absorbiţi unul de celălalt, şi vorbeau la fel ca nişte fete tinere despre

ce gen de bărbați se vor îndrăgosti. Apoi s-a făcut întuneric și frig și a fost absolut înfiorător. Ea a încercat să lupte.

Simțindu-se copleșită din nou, Zoe își șterse lacrimile proaspete care se prelingeau pe obraji.

– A încercat să le protejeze. A fost primul și ultimul ei gând. El... el s-a bucurat de durerea ei. I-a sărbătorit înfrângerea. Vedeam asta pe fața lui. Ea nu l-a putut opri. Și nici eu.

Luă paharul de vin și sorbi puțin.

– N-ar fi trebuit să fii singură acolo.

– Cred că trebuia să fiu singură. Înțeleg ce vrei să spui, dar cred, simt, că asta a fost ceva prin care trebuia să trec de una singură, Bradley. Dădu paharul la o parte și îl luă de mână. El nu știa că sunt acolo. Kane nu știa. Sunt sigură. Trebuie să însemne ceva că am fost adusă acolo fără ca el să știe. Cred că înseamnă că ea încă se luptă, sau încearcă s-o facă.

El se rezemă de spătar și se gândi.

– Poate că e posibil, cu cele două lacăte deschise, ca fiicele să poată să transmită ceva. Gânduri, sentimente, speranță. Poate fi de-ajuns ca să te contacteze, mai ales dacă sunt ajutate.

– Rowena și Pitte.

– Merită să aflăm. Dacă poți să găsești pe cineva care să stea cu Simon, putem merge acolo să-i întrebăm.

– E aproape zece. Nu putem ajunge acolo și înapoi până aproape de miezul nopții. Nu vreau să rog pe nimeni să vină aici la ora asta.

– Ok. O voi face eu. Se ridică și luă telefonul din bucătărie.

– Bradley...

– Ai încredere să-l laşi pe Flynn cu Simon?

– Sigur că da, zise ea în timp ce el forma numărul. Dar n-ar trebui să-şi lase casa şi să vină să aibă grijă de copil.

Brad abia dacă ridică o sprânceană.

– Flynn, poţi să vii la Zoe să stai cu Simon? Trebuie să mergem până la Rowena şi Pitte. Îţi povestesc mai târziu. Super. Te văd mai târziu împreună cu Malory. Închise telefonul. Zece minute. Asta fac prietenii, Zoe.

– Ştiu asta. Agitată, se tot trăgea de păr. Doar că nu-mi place să deranjez oamenii doar pentru că eu sunt nervoasă.

– O femeie care intră în oglindă n-ar trebui să fie nervoasă pentru că merge la Vârf.

– Presupun că nu.

POATE că nu erau atât nervi, cât era anticipare, decise ea în timp ce intra cu maşina pe poartă la Vârf. Exista un fel de nerăbdare acum că, într-un mod foarte real, intrase în pielea femeii din tablou.

Fetei, se corectă ea, îi simţise toată inocenţa, speranţa şi curajul şi tinereţea pură. În timpul petrecut în oglindă o cunoscuse pe zeiţă din inimă şi până în suflet.

Iar propria ei inimă era îndurerată.

Privi în sus, spre lună, în timp ce cobora din maşină. Era clepsidra lor, gândi ea. Iar timpul se scurgea în timp ce ele aşteptau.

Pitte veni la uşă şi o deschise înainte ca ei să fi traversat porticul. Arăta relaxat, observă Zoe, şi mai puţin oficial ca de obicei, îmbrăcat cu un pulover gri.

– Îmi cer scuze că venim la o oră târzie, începu ea.

– Este târzie? El îi luă mâna, iar ea se înroşi când i-o sărută. Nu există oră la care să nu fii binevenită aici.

– Oh. Tulburată, îl privi pe Brad care îl studia atent pe Pitte. Asta-i drăguţ din partea ta. Totuşi, vom încerca să nu vă reţinem prea mult.

– Atât cât doreşti. Îi ţinu mâna într-a lui şi o trase înăuntru. Nopţile devin tot mai reci. Am aprins focul în salon. Fiul tău este bine?

– Da. Mai avusese vreodată o conversaţie adevărată cu Pitte? se întrebă Zoe. Doarme. Flynn şi Malory sunt cu el. Bradley m-a adus aici pentru că... am de pus nişte întrebări despre nişte lucruri care s-au întâmplat.

– A fost atacată, zise Brad sec în timp ce intrau în salon.

Rowena se ridică repede.

– Eşti rănită?

– Nu. Nu, sunt bine. Bradley, n-ar trebui să sperii oamenii în felul ăsta.

– A fost atacată, repetă Brad. Şi, deşi a scăpat doar cu zgârieturi şi vânătăi, ar fi putut fi cu mult mai rău.

– Eşti mânios, spuse Pitte. Aşa aş fi şi eu, dacă ea ar fi fost a mea. Chiar şi o războinică, zise el înainte ca Zoe să poată vorbi, trebuie să aprecieze că are pe cineva care o apără.

– Staţi jos, vă rog. Rowena arătă spre sofa. Cred că ar merge nişte ceai. Ceva calmant. Mă ocup eu de asta. Dar se duse mai întâi la Zoe, îi cuprinse faţa între palme şi o sărută pe obraji. Îţi rămân datoare, zise ea încet. Şi nu există o plată destul de mare.

Ameţită, Zoc rămase privind-o pe Rowena cum ieşea din cameră. Apoi se uită la Pitte.

– Tu ai fost. În pădure. Căpriorul din pădure. Tu ai fost.

El o atinse din nou, doar în treacăt, cu vârful degetelor pe obraz.

– De ce nu ai fugit, mămico?

– N-am putut. Erai rănit. Picioarele îi tremurau, aşa că se aşeză pe sofa. Eram prea speriată şi prea furioasă ca să fug. Iar tu erai rănit.

– L-a atacat cu o creangă pe post de bâtă, îi spuse el lui Brad. Şi a fost extraordinară. Eşti un om norocos.

– Ea nu este la fel de convinsă ca mine că sunt. Nu încă.

Confuză, Zoe îşi apăsă tâmplele cu degetele.

– Tu erai în pădure, având grijă de mine. Căpriorul... avea ochii tăi.

El zâmbi când Rowena veni înapoi în cameră.

– Poate că n-aş fi fost acolo, dacă nu mă bătea la cap Rowena.

– M-ar fi omorât?

– A mai vărsat sânge de om. Pitte se aşeză pe un scaun. Poate că l-ar fi vărsat şi pe al tău.

– Ar fi... ar fi putut să te omoare?

Pitte îşi ridică bărbia arogant.

– Ar fi încercat.

– Poate că ar fi fost mai bine dacă ai fi venit ca tine însuţi şi cu o puşcă, sublinie Brad.

– Nu mă pot lupta cu el în formă umană, în timp ce el ia forma unui animal.

– Ai fost rănit rău, îşi aminti Zoe. Ţi-a făcut o gaură într-o parte.

– Şi a fost îngrijită. Mulţumesc.

– Ah, uite şi ceaiul. A protestat când l-am îngrijit. Rowena se grăbi să ia ceainicul pe care o slujnică îl aşezase pe masă. Ceea ce este un semn bun. Dacă Pitte ar fi fost grav rănit, nu ar fi spus nimic.

– Am avut dreptate să mă duc acolo. Simt, de cele mai

multe ori, simt că nu fac destul. Dar am avut dreptate să mă duc acolo.

– Drumul e liber, poți să mergi pe el. Rowena îi oferi o ceașcă de ceai lui Zoe. Bărbatul tău își face griji pentru tine. Înțeleg asta, îi zise ea lui Bradley și mai umplu o ceașcă. Pot să-ți promit că vom face tot ce putem ca s-o apărăm.

– Ați pus o protecție în jurul lui Simon. Puneți-o și în jurul ei.

Pe fața Rowenei se citea înțelegerea în timp ce îi oferea cea de-a doua ceașcă.

– Nu există nicio cheie fără risc. Riscul nu se termină fără cheie. Ea are nevoie de încrederea ta în ea. E la fel de importantă ca un scut și o sabie.

– Am toată încrederea din lume în Zoe. Și niciun pic de încredere în Kane.

– Ești înțelept în ambele cazuri, admise Pitte. Poate că deocamdată își linge rănile, dar nu a terminat. Cu niciunul dintre voi.

– Nu s-a deranjat cu mine, observă Brad.

– Un dușman priceput alege atât momentul, cât și câmpul de bătălie. Cu cât ține ea mai mult la tine, cu atât mai puternică va fi lovitura. Până la urmă, drumul cel mai sigur spre sufletul ei este prin inimă.

În timp ce Zoe așeză tremurând ceașca pe farfurioară, Brad dădu din cap spre Pitte.

– Haide să ne facem griji despre ce se întâmplă acum și ne descurcăm cu restul pe măsură ce apare. Tu ești păstrătoarea cheilor, zise el către Rowena. Regulile s-au schimbat, ai spus-o chiar tu. Dă-i cheia ei și terminați.

– Negociază. Pitte se îndreptă în scaun plăcut surprins. Există un contract.

– Care nu spune nimic despre pericolul asupra vieții sau al corpului, zise Brad cu ușurință. Un contract ai cărui termeni au devenit nuli, când au avut loc atacuri asupra celor implicați.

– Au renunțat la orice recompensă pentru răniri provocate în afara puterii controlului nostru.

– Nu a existat o aducere la cunoștință completă.

Rowena lăsă să-i scape un oftat.

– Chiar trebuie să-i dai apă la moară? îi zise ea lui Brad. Sunt sigură că v-ar face plăcere la amândoi să vă certați despre contracte și termeni și ce-o mai fi. Și adevărul este că aș fi de acord să nu mai existe penalitatea de un an pentru viețile voastre, așa cum scrie în contract, dacă Zoe decide să-și încheie căutarea. Pitte va fi și el de acord, deși îi va face plăcere să argumenteze mai întâi asupra termenilor, de formă.

– Și distracție, adăugă el.

– Nu pot să-i dau cheia, continuă Rowena. Din moment ce căutarea a fost acceptată, din moment ce a început, este peste puterile mele. Nu mă pot atinge de chei, până când nu sunt găsite de către cele alese să le găsească, sau până când nu expiră timpul. Așa stau lucrurile.

– Atunci spune-i unde este.

– Nu pot.

– Pentru că nu se află nicăieri, până când nu o găsesc, zise Zoe încet, în timp ce acest lucru îi devenea clar în minte. Nu este acolo, zise ea privind-o pe Rowena, până când nu voi ști.

– Tu ai toată puterea și trebuie doar să înțelegi cum să o folosești.

– M-am trimis singură prin oglindă? Sau tu ai făcut-o?

– Nu înțeleg.

– Oglinda din podul de la Răsfăț. Kyna era în ea. Ne-am

privit una pe cealaltă, apoi am trecut prin oglindă și am ajuns acolo, în grădina din tablou. Eram parte din ea.

Rowena își strânse mâna peste încheietura lui Zoe.

– Spune-mi tot. Exact așa cum s-a întâmplat.

În timp ce povestea, privirea Rowenei nu-i părăsi niciun moment fața. Degetele ei i se adânceau în carne până ce simți cum se adună sângele într-o vânătaie.

Când termină, Zoe îi simți degetele cum tremură, apoi îi dădură drumul.

– Un moment, zise Rowena cu vocea îngroșată și se ridică să stea cu fața la foc.

– Un *ghra*. Pitte veni lângă ea și își puse obrazul pe creștetul ei.

– E ceva rău? zguduită, Zoe întinse brațul căutând mâna lui Brad.

– Mi-e teamă de ce-i mai rău pentru lumea mea. Acel Kane va sfida toate legile și va scăpa. Va vărsa sânge de muritor și nu va fi pedepsit. Oh. Rowena se întoarse și își lipi fața de pieptul lui Pitte. Aveam inima întunecată și *plină* de teamă.

– Are loc o bătălie, nu poate fi niciun dubiu. Iar eu sunt prins aici. Frustrarea se întrezărea în vorbele lui Pitte.

– Aici este nevoie de tine. Rowena se îndepărtă puțin de ei. Obrajii îi erau umezi de lacrimi. Trebuie câștigată și bătălia asta.

Se duse spre Zoe.

– Există o nouă speranță.

Deschizându-și poșeta, Zoe scoase un șervețel și i-l dădu.

– Nu înțeleg.

– Eu n-am văzut asta, și nici Kane. Nu am anticipat-o, și nici el. Dacă ea a putu să-ți arate, să te lase să atingi ceea ce este, înseamnă că el a putut ajunge la ea.

– Cine?

– Regele. Nu doar Kane poate folosi războiul ca mijloc de a-şi atinge scopurile. Dacă noi putem învinge pe tărâmul ăsta, regele va putea învinge pe tărâmul lui. Ai primit un dar, Zoe. Câteva clipe ai fost zeiţă, fiica unui rege. Faţa ei strălucea. Nu ţi s-a arătat doar ce sunt ele, ce au pierdut, ci le-ai şi atins. Kane nu va putea rupe niciodată legătura asta.

– Ea a încercat să lupte, dar nu a putut. Şi-a tras sabia, zise Zoe simţind – chiar şi acum – cum aproape că zburase din teacă. Dar el a lovit-o înainte să o poată folosi.

– *Bătălia* nu s-a terminat. Cu blândeţe, Rowena îi atinse mâna. Nici în lumea ta, nici într-a mea.

– Ea îl *cunoştea*. A înţeles – *atunci* când s-a întâmplat, şi l-a privit în faţă.

– Ea te-a atins, a trăit în tine în toate acele momente, ştia, cred, ceea ce ştiai şi tu. Acesta a fost darul tău pentru ea.

– N-am de gând s-o las acolo. Sper că ştie asta.

BRAD rămase în urmă, când se pregăteau să plece, şi se întoarse spre Pitte, în timp ce Rowena o conducea pe Zoe la uşă.

– Dacă o rănesţe, vin după tine, *indiferent* ce formă îţi vei lua.

– Şi eu aş face la fel, dacă aş fi în locul tău.

Brad privi spre Zoe şi întrebă în şoaptă:

– Spune-mi, ce să fac, ca să-l fac să vină după mine.

– O va face, pentru că sunteţi legaţi între voi. Toţi sunteţi legaţi între voi. Fă-o să te iubească şi aceasta se va întâmpla mai repede.

13

Somnul, decise Zoe, nu avea să fie o prioritate pentru un timp. Iar felul în care îşi plănuise treburile, nu-l aducea nici măcar în primele cinci locuri. Avea un fiu de crescut şi simţea că nu-i acordase timp şi atenţie aşa cum ar fi meritat. Avea de organizat o afacere, lucru care-i consuma o mulţime de timp.

A avut prima relaţie adultă serioasă cu un bărbat, şi nu înţelesese cum intrase în ea, cu atât mai puţin cum ar putea să se bucure de ea.

Avea de căutat ceva, şi dacă nu trecea linia de sosire în mai puţin de două săptămâni, totul era pierdut. Ceva ce era închis într-o cutie de sticlă, trăise timp de un moment miraculos înăuntrul ei. Era pregătită să transpire sânge ca să salveze acel ceva.

Aşa că somnul va trebui să aştepte până când reuşea să-i facă loc în programul ei.

Petrecu o zi la Răfăţ intervievând posibilii angajaţi, organizând orarul şi o grilă de salarizare. Îşi petrecu seara cu Simon, ajutându-l să construiască o căsuţă pentru păsări, care reprezenta un proiect cerut la şcoală şi bucurându-se de prezenţa lui.

Cea mai mare parte din noapte şi-o împărţi între diferite

acte şi treburile casnice pe care le neglijase de prea mult timp.

Se apucă să facă socoteli, jonglă cu cifrele. Trase de ele şi le micşoră, dar rezultatele erau aceleaşi. Costurile de început îi devoraseră capitalul într-un ritm alarmant. O mare parte se datora faptului că era decisă să înceapă afacerea cu mult stil, recunoscu ea. Dar, blestemată să fie, dacă va lăsa ceva să-i întunece visul ăsta.

Deci, va ajunge cu cuţitul la os, admise ea în timp ce studia baza de lucru pe care o crease pe computer. Mai fusese şi înainte în situaţia asta. Dacă reuşeau să deschidă la o zi după Ziua Recunoştinţei *şi* dacă vor avea clienţi care să plătească, vor putea să înceapă repede să echilibreze balanţa de venituri şi cheltuieli. În picături, dar o picătură putea deveni o şuviţă, iar o şuviţă un şuvoi.

Săptămânile de dinainte de Crăciun erau cele mai profitabile în comerţ şi exact ce-i trebuia salonului pentru Răsfăţ ca să pornească.

Dacă exista un lucru pe care ştia să-l facă acela, era cum să tragă de un dolar. O să reuşească. Va trebui să mai tragă de maşină încă doi ani fără nicio reparaţie majoră. Dă, te rog, Doamne.

Putea să mai ajusteze pe la colţuri, un pic aici, un pic dincolo, fără să-l afecteze pe Simon. Şase luni, poate un an, şi Răsfăţ va însemna o diferenţă majoră în viaţa lor. Le va da stabilitatea de care avea o nevoie disperată pentru fiul ei. Şi ei îi va da mândria şi respectul pe care şi le dorea cu atâta disperare.

Era locul spre care se îndreptase din momentul când plecase din rulota aia, la vârsta de şaisprezece ani. O intersecţie majoră printre multele intersecţii din viaţa ei. Încă

o direcție. Gândindu-se, se sprijini de spătarul scaunului. Dar celelalte?

Dacă Răsfăț era una dintre intersecții, la fel era și casa în care trăia, casa pentru care economisise și pentru care plătea în fiecare lună cu bani câștigați din greu. Lui Zoe i se părea că, dacă o călătorie înapoi la rădăcinile ei și o explorare a podului de la Răsfăț puteau să adune puteri și forțe, frecatul podelei din propria ei bucătărie ar putea face același lucru.

Își puse hârtiile în ordine, închise laptopul și scoase găleata de spălat pe jos.

Alesese casa asta, în primul rând, pentru că și-o putea permite. Aproape. Și știuse, așa cum știuse când intrase în casa care avea să devină Răsfăț, că acesta era locul ei. Căminul pe care îl va face pentru Simon.

Nu prea avusese la ce să se uite atunci, își aminti ea în timp ce săpunea podeaua, stând în genunchi. O vopsea maro-închis și o grădină plină de bălării nu prea contau ca prezentare. Înăuntru, mocheta era roasă și instalațiile dubioase, linoleumul din bucătărie era dezgustător, iar pereții plini de găuri.

Dar mărimea casei era perfectă și prețul bun.

Curățase, vopsise, săpase și plantase. Scormonise prin târguri și piețe de vechituri și chiar prin groapa de gunoi a orașului.

Nici atunci nu dormise prea mult, își aminti ea așezându-se pe călcâie. Dar meritase fiecare oră. Învățase multe despre ea însăși și despre lucrurile pe care le putea face.

Zâmbind, își trecu un deget peste pătratul lucios de vinilin. Pusese linoleumul ăsta cu propriile ei mâini. Urmărise reducerile de prețuri și luase de la Home Makers modelul alb curat.

Cumpărase vopseaua pentru interior și exterior tot de la Home Makers, realiză ea. Și o parte dintre componentele pentru instalații, precum și lămpile din baia de sus.

De fapt, nu exista nicio cameră din casă care să nu aibă ceva de la Home Makers. Asta trebuie să însemne ceva.

Trebuia să însemne... Bradley.

El era oriunde privea, gândi Zoe. Și chiar și atunci când nu se gândea la el, era acolo, undeva în mintea ei. Fiind implicată mereu cu el era extraordinar și un pic înspăimântător. Dar să fie îndrăgostită de el... asta era, pur și simplu, dificil.

Mai mult, era periculos pentru el. Nu-i scăpase ce spusese Pitte. Cu cât îi păsa mai mult de Bradley, cu atât mai mult putea fi rănit. Nu pusese la îndoială faptul că el făcea parte din căutare, că avea să facă parte din viața ei în vreun fel. Dar nu își va lăsa fanteziile despre cum ar putea fi dacă lucrurile ar fi altfel să-l pună în calea lui Kane. Era de ajuns că unui bărbat ca el îi păsa de ea și îi păsa atât de mult de fiul ei. Nu este cazul să fie lacomă și să ceară mai mult.

Cu podeaua terminată, privi către ceasul de pe mașina de gătit. Era aproape trei și jumătate dimineața. Avea o bucătărie curată lună, cecurile rezolvate, un proiect de meniu și o listă de prețuri. Dar nu știa dacă mai făcuse vreun pas spre cheie.

Se decise să doarmă puțin și să o ia de la început a doua zi.

BRADLEY stătea lângă strălucirea roșie a focului de tabără și bea bere călduță. Temperatura nu conta. Când aveai șaisprezece ani, nu conta decât berea. Tatăl său l-ar fi jupuit dacă ar fi aflat – și afla aproape întotdeauna. Dar nimic nu putea strica plăcerea unei nopți fierbinți de vară.

Nu intenționa să doarmă. Avea de gând să mai fumeze o țigară, să bea restul de bere și doar să stea.

Fusese ideea lui Jordan să-și facă tabăra aici, pe dealuri, aproape de Vârful Războinicului. Locul acesta vechi și ciudat îl atrăsese întotdeauna pe prietenul lui, așa că tot timpul inventa povești despre acest loc și despre oameni care ar fi trăit sau murit aici.

Iar Brad trebuia să recunoască faptul că era o casă fascinantă de privit. Interesant să te gândești la ea. Atunci când o făceai, trebuia să te întrebi cine dracu' ar fi construit un așa monstru de casă pe un vârf de munte în Pennsylvania. Era cam înfiorătoare, dar marfă.

Totuși, prefera să-i lase lui Jordan Vârful. El prefera mai mult casa scârțâitoare din lemn aflată lângă râu. Chiar și când se gândea să se mute la New York după facultate nu își putea imagina cu adevărat că ar putea să trăiască altundeva decât în Casa Râului.

Nu pentru totdeauna.

Dar facultatea, New Yorkul se aflau definitiv la distanță de o viață. La un milion de veri. În acest moment, îi plăcea să fie exact acolo unde se afla, puțin amețit de bere, lângă un foc în pădure.

Faptul că erau atât de sus pe deal se adăugase la aventura condusului până aici împreună cu Jordan și Flynn, săriseră peste zidul înalt din piatră ca o bandă de hoți care se furișau în închisoare în loc să evadeze.

Luni trebuia să lucreze. Bunul B.C. nu-i tolera pe cei care se prefăceau bolnavi. Cei din familia Vane își aduceau contribuția, chiar și în timpul vacanței de vară, și asta era bine. Dar avea întregul weekend ca să fie cu prietenii lui, să bântuie prin pădure, prin iarba sălbatică, să știe că nu era nimeni care să îi țină din scurt.

Înțelegea totul despre responsabilitate – față de familie, de afaceri, de numele Vane. Curând își va lăsa și el propria amprentă – așa cum făcuseră bunicul lui, tatăl lui. Câteodată însă, trebuia să le lase pe toate deoparte și să bea o bere, să mănânce cârnați fripți și să petreacă o noapte lângă un foc de tabără cu prieteni buni.

Nu știa unde dracu' se duseseră, dar îi era prea lene să afle. Sorbi din bere, ignorând vocea din mintea lui care îi spunea că, de fapt, nu-i plăcea prea mult gustul ăla puternic, ca de drojdie. Fumă o țigară și privi cum licuricii își începeau spectacolul de lumini.

Țipătul unei cucuvele era destul de sinistru ca să-l înfioare, iar bâzâitul constant al insectelor făcea un fundal bun pentru gândurile lui despre cum o să o convingă cât mai curând pe Patsy Hourback să vină cu el pe bancheta din spate a mașinii lui, care până acum fusese zgârcită la săruturi cu limba până în fundul gâtului și, ocazional, îl lăsase să o pipăie pe sâni – peste bluză.

Voia neapărat să scoată bluza aia de pe Patsy Hourback.

Problema era că ea voia ca el să spună mai întâi că o iubește, iar asta era mult prea mult. O plăcea, mult, și o dorea cu intensitate, dar dragoste? Iisuse.

Astea erau chestii care te speriau și care se aflau undeva în viitorul îndepărtat. N-o iubea pe Patsy Hourback și nici nu-și vedea sentimentele ducându-se în direcția asta. Când se va întâmpla așa ceva va fi... mai târziu – asta era sigur. Va fi al dracului de mai târziu și cu cineva pe care nu și-o putea închipui încă. Cineva pe care nici măcar nu *voia* să o vadă încă.

Avea multe lucruri de făcut mai întâi, o mulțime de locuri unde trebuia să meargă, dar, între timp, prezervativul pentru

eventualitatea că s-ar putea întâmpla parcă îi făcea o gaură în portofel, şi voia cu adevărat să-şi încerce norocul cu Patsy Hourback.

Îşi termină berea şi se gândi să mai bea una din porţia lui de şase. Dar nu era prea plăcut să bea de unul singur.

Foşnetul din tufişuri îl făcu să rânjească.

– Ăsta este cel mai lung pipi din istorie, mai ales când ai o puţă aşa de mică cu care să-ţi faci treaba.

Aşteptă comentariul obraznic sau insulta, apoi se încruntă când pădurea deveni din nou tăcută.

– Haideţi, băieţi, v-am auzit. Dacă nu vă întoarceţi, beau toată berea singur.

În loc de răspuns, se auzi alt foşnet din direcţia opusă. Simţi cum îi îngheaţă şira spinării, dar îşi apără bărbăţia luând încă o bere.

– Da, asta o să mă sperie. Iisuse, ăsta trebuie să fie Jason cu masca de schi! Ajutor, ajutor. Sunteţi atât de slabi.

Râse zgomotos, desfăcu berea şi luă o înghiţitură lungă.

Mârâitul veni din întuneric şi era bălos şi înfometat.

– Termină, Hawke, găozarule. Dar comanda ieşi cu greu, subţire şi temătoare, dintr-un gât care se sufoca. Pipăi cu mâna pe jos, căutând unul dintre beţele ascuţite pe care le folosea ca să prăjească cârnaţii.

Strigătul rupse tăcerea, oribil şi plin de frică şi durere. Brad sări în picioare, cu bâtul strâns în mână ca o sabie. Se răsuci în cerc, teama invadându-i stomacul în timp ce el cerceta umbrele.

Pentru un moment îngrozitor de lung nu auzi nimic decât inima care îi bătea cu putere.

Când strigătul veni din nou, era numele lui.

Licuricii sclipeau în puncte înnebunitoare de lumină, în

timp ce Brad alergă spre sunet. Fusese vocea lui Flynn, un sunet înalt de teroare, de agonie, care ar fi putu fi prefăcut. Urmă un alt strigăt, la fel de urgent. Acesta din partea lui Jordan, de undeva din spatele lui, şi părea că sfârâmă întunericul.

Indecis, panicat, se răsuci. Un zgomot se auzi în întuneric, care se arunca spre el cu o forţă ce nu putea fi umană. Brusc, noaptea deveni plină de zgomote. Vântul urlă printre copaci, crengi căzură la pământ în jurul lui. Şi strigătele veneau din toate direcţiile în acelaşi timp. În timp ce fugea, căldura verii se transformă într-un ger cumplit, muşcător, şi o ceaţă se revărsă peste pământ, ridicându-se ca un râu până ce îi ajunse aproape de genunchi.

Frica i se răsucea nebună în stomac – pentru prietenii lui, pentru el însuşi.

Ieşi dintre copaci într-o zonă cu iarbă înaltă, sub vârfurile şi turnurile de la Vârful Războinicului.

Luna, grasă şi plină, atârna deasupra. În lumina ei, îşi văzu prietenii întinşi în iarbă. Rupţi în bucăţi. Rugăciuni fără sens îi umplură sufletul, în timp ce alerga spre ei.

Alunecă pe sânge şi, mai rău, căzu în mâini şi în genunchi, alunecând înspăimântător lângă trupul lui Flynn. Stomacul i se revoltă când îl atinse pe prietenul lui, iar mâinile i se umplură de ceva cald şi umed.

Sângele picura de pe degetele lui Brad, în lumina clară a lunii perfect albe.

– Nu, zise el încet, cu o voce care îi tremura. Închizând ochii, încercă să se adune, merse cât putu de adânc. Nu. Vocea i se întări şi, deschizând ochii, se forţă să privească din nou. Ăsta-i un rahat.

În timp ce Brad privea luptându-se cu durerea şi teama, Flynn îşi răsuci capul pe gâtul rupt şi rânji.

– Hei, găozarule. Știi ceva? Tu urmezi.

Deși inima i se zbătu în piept, Brad se ridică în picioare și repetă.

– Rahat.

– O să doară rău. Încă rânjind, Flynn se ridică. Se auzi un chicotit, hidos de umed, iar ceea ce fusese odinioară Jordan făcu la fel. Porniră către el cu pași clătinați.

– Suntem toți carne tocată, zise Jordan și-i făcu un semn lui Brad cu singurul ochi care îi rămăsese în orbită. Doar carne tocată.

Le simțea mirosul, mirosea moartea, pe măsură ce ei se apropiau.

– Va trebui să faci ceva mai bun, Kane. Cu mult mai bun, pentru că astea sunt rahaturi.

Chiar că îl durea, o durere șocantă, care îl amorțea radiind din piept către fiecare celulă a corpului său. Brad se adânci în ea, o folosi și își forță buzele într-un zâmbet, în timp ce privea imaginile ca dintr-un film de groază ale prietenilor lui.

– Voi, băieți, sunteți dați peste cap. Reuși să scoată un fel de râs, se luptă să nu leșine.

Și se trezi tremurând de frig în propriul lui pat.

Frecându-și pieptul care îl durea, se ridică și luă o gură mare de aer.

– Era și timpul.

– *Și zici că arătam dezgustător?*

Flynn îi oferi lui Brad un zâmbet luminos. Stăteau împreună cu Jordan la masa din bucătărie în casa lui Brad. Așteptase până dimineață ca să-i cheme, deși petrecuse două

ore lungi, singur cu imaginile experienței prin care trecuse alergându-i prin minte.

Nu le spusese nimic decât că avea nevoie de ei acolo. Și, bineînțeles, ei au venit.

Acum, în lumina strălucitoare, cu mirosul cafelei și al pâinii prăjite, întreaga experiență părea disproporționată și de proastă calitate. Prea multe coșmaruri înghesuite într-unul singur, după părerea lui Brad, ca să țină.

– Să vedem, cea mai mare parte din gâtul tău lipsea, precum și o bună parte din piept. Iar ție, îi zise lui Jordan, ochiul stâng îți atârna destul de eficient în afara orbitei, iar o parte din față era ruptă.

– Nu putea fi decât o îmbunătățire, comentă Flynn.

– Cred că am alunecat pe o parte din creierii tăi, îi spuse Brad. Nu că or să-ți lipsească.

– Flynn alunecă pe creierii lui aproape tot timpul, replică Jordan. Îl studie pe Brad pe deasupra cănii cu cafea. Te doare ceva?

– Pieptul mi-a pulsat ca dracu' vreun ceas și m-am trezit cu o durere de cap îngrozitoare, dar cam atât.

– Deci, rămâne întrebarea, cum te-ai întors?

– În primul rând, am avut mai mult timp să mă pregătesc, știind ce vi s-a întâmplat vouă. Mai mult timp să mă gândesc la ce ar putea să apară și ce să fac. Aveam chestia asta care mi se plimba prin minte, ceva care s-ar putea numi cuvânt cheie, pe care mi l-am plantat în creier ca să mă scoată dintr-o asemenea situație. Se pare că a funcționat.

Flynn mușcă din pâine.

– Și cuvântul este?

– Rahat. E grosolan, continuă el în timp ce Flynn împrăștia firimituri. Și e uman și la obiect. Pe de altă parte,

ei bine, a fost neglijent. Nu pot să zic că nu a fost eficient, mai ales la început. Mă simțeam de șaisprezece ani. La dracu', stăteam lângă focul de tabără, beam bere caldă și mă cândeam la corpul lui Patsy Hourback.

– Avea un corp mișto, își aminti Jordan.

– În orice caz, eram destul de obsedat de Patsy în vara aia. De fapt, eram obsedat de sex, dar Patsy era pe primul loc. Așa că, la început, eram acolo, în pădurea de la Vârf. Pe urmă Flynn începe să țipe ca o fată...

– De unde știi că nu era Jordan? Insultat, Flynn se îmbufnă peste felia de pâine. De ce trebuie să țip eu ca o fată?

– Cere-i socoteală lui Kane, sugeră Brad. La momentul ăla eram terminat. Amândoi urlați și mă chemați. Dar începuse să se desfacă puțin. Vântul, ceața, frigul. Era prea mult, și am început să mă gândesc. Când v-am văzut pe amândoi zăcând acolo, m-am pierdut din nou pentru un moment. Apoi am alunecat pe creierii lui Flynn, sau poate erau intestinele.

– Încerc să mănânc, se plânse Flynn.

– Era prea mult, știți? Și nu ținea. Nu mai aveam șaisprezece ani, nu în capul meu. Cred că s-ar putea spune că pierduse controlul. Și știam că este el. Știam că este un rahat.

Brad se ridică să ia cafetiera.

– Gândindu-mă la asta în ultimele două ore, am reușit să înțeleg ce voia.

– Să ne separe, zise Jordan.

– Exact. Să mă izoleze – să rămân singur în timp ce voi erați plecați împreună. Apoi să vă găsesc zdrobiți, în timp ce mă strigați să vă ajut.

– Apoi să ne ridice împotriva ta, încheie Flynn. Zombi gemeni. Ne aruncă împotriva ta. Cum o să mai ai încredere, cu atât mai puțin să lucrezi, cu doi tipi care încearcă să-ți mănânce creierul? Am văzut filmul ăsta, adăugă el. Asta fac zombi.

– Voia să mă simt singur și înstrăinat și amenințat.

– Poate chiar mai rău, adăugă Jordan. Dacă nu ai fi reușit să te smulgi, poate că ți-am fi făcut și ceva rău. Când va încerca din nou, va fi mai direct.

– Nu-i nimic. Brad își ridică cafeaua. Și eu voi fi la fel.

– Cred că ai nevoie de mai mult decât de moaca de băiat frumos, atunci când te pui cu un vrăjitor, prietene, observă Flynn.

Dând din cap, Brad luă cuțitul aflat lângă farfuria lui și își trecu degetul mare peste vârful lui.

– Chiar și vrăjitorii sângerează.

– Ai de gând să-i spui lui Zoe ce s-a întâmplat? întrebă Jordan.

– Da. Suntem împreună în chestia asta până la capăt. Mă gândeam să trec pe la Răsfăț în dimineața asta.

– Nu se duce acolo decât după-amiază, îi spuse Flynn. Malory zicea că are niște lucruri de făcut acasă.

– Chiar mai bine.

EL încheie convorbirea telefonică de pe celular în timp ce parca în spatele mașinii ei, apoi își luă un minut să treacă noua programare în Palm Pilot. Ajunse la ușă în timp ce se gândea la întâlnirea cu arhitectul, la planurile de extindere și la schimbările pe care voia să le introducă în proiect.

Toate aceste și îi zburară din minte când ea deschise ușa.

Purta jeanşi rupţi la amândoi genunchii şi un tricou din acelea care îi lăsa abdomenul gol. Astăzi era bara, observă el. Bara aceea erotică din argint sclipea în buricul ei.

Era desculţă. Unghiile de la picioare erau pictate într-un roz ca de ou de Paşti, iar nişte cercuri subţiri şi mari îi atârnau la urechi. Şi ţinea în mână o cârpă care mirosea puternic a lămâie.

– Făceam curat, zise ea repede. Tocmai am terminat dormitorul. Realizând că ţinea în mână cârpa de lustruit, o vârî în buzunarul de la spate. Aveam nevoie să-mi petrec nişte timp aici, înainte să mă duc la salon.

– Ok. El intră, reuşi să-şi ia ochii de la ea o clipă, cât să privească prin camera de zi. Fiecare centimetru de lemn sclipea. Ai fost ocupată.

– Mintea mea funcţionează mai bine când fac curat şi mă gândeam la clădire. Că poate chiar aceasta face parte din căutare. Şi dacă aş avea timp, aş fi atentă la ea, la tot ce este în ea, poate că lucrurile... Ce este? Înroşindu-se sub privirea lui care nu clipea, îşi frecă obrazul. Sunt murdară pe faţă?

– Faţa ta este perfectă. Este cea mai perfectă faţă pe care am văzut-o vreodată.

– Mă bucur să aud asta după ce am alergat prin casă după vălătucii de praf.

– Simon e la şcoală?

– Da. Ochii ei se măriră când recunoscu sclipirea dintr-ai lui. Pentru Dumnezeu – e aproape ora zece dimineaţa. Nu trebuie să mergi la treabă?

– Ba da. Făcu un pas în faţă, în timp ce ea făcu unul în spate. Dar mi-am făcut puţin timp pentru că aveam nevoie să vorbesc cu tine. Se pare că discuţia va trebui să aştepte.

– Nu putem, pur şi simplu...

Ar fi putut?

– Pun pariu că putem. Hai să încercăm.

O ridică în brațe, iar stomacul ei făcu o răsucire lungă și plăcută în timp ce el pornea către dormitor.

– Fir-ar să fie! nu putea să-și oprească chicotitul nervos. Exact ca într-un roman de dragoste. Doar că ar trebui să port ceva mult mai sexy decât o pereche de jeanși vechi.

Ea mirosea a ceară de mobilă și prune coapte.

– Nu există ceva mai sexy decât niște jeanși vechi atunci când tu te afli în ei.

– Oh, asta e bună. Încântată, își frecă nasul de gâtul lui. Chiar foarte bună. Îl mușcă ușor de lobul urechii. Am rufe în mașina de spălat. S-au cam adunat în ultimele zile. Așa că... nu am nimic pe sub jeanșii ăștia.

El întoarse capul și privi în ochii ei care râdeau.

– Ah, da, atunci înseamnă că discuția trebuie categoric amânată.

Îi cuprinse gâtul cu brațele, în timp ce el o așeza pe pat și o trase spre el.

– Asta este, probabil, răsplata mea pentru că mi-am făcut toate treburile, murmură ea.

– M-am gândit să fac dragoste din nou cu tine, chiar de când am făcut dragoste prima dată cu tine.

Îi prinse buzele cu gura, le frecă ușor, apoi se scufundă adânc.

Era ca un miracol numai al ei, gândi Zoe în timp ce se lăsa să plutească. Să fie amețită de un bărbat care o făcea să se simtă prețioasă ca un diamant.

El o sărută de parcă ar fi putut să-și petreacă viața făcând doar asta. El tânjea după căldură, chiar dacă ea simțea cum nevoia lui de căldură pulsa dinspre el. Bucuria tăcută a acestui

gând al lui se înfăşură în jurul inimii ei ca nişte panglici moi şi mătăsoase.

O atingea de parcă corpul ei ar fi fost o comoară delicată pe care nu va obosi niciodată să o exploreze. Fiecare mângâiere a acestor mâini minunate o alina, o excita şi îi promitea plăceri nebănuite. Minunea asta dulce îi intra în sânge ca vinul.

Aici, în lumina soarelui de dimineaţă, răbdarea era cea care aluneca peste ea în mângâieri lungi, aproape leneşe. Se lăsă să se ridice sub ele şi să plutească din nou în jos, în timp ce lumea de afară îşi vedea de treburile ei fără ea.

Furând timp ca să fie împreună, mai adăuga ceva intimităţii lor.

El se juca cu pielea expusă de rupturile din jeanşi, îşi trecu degetele peste partea dezvelită de bluză. Auzi sunetul jos al excitării în timp ce trecea cu degetul peste bara de argint. Când buzele lui începură să se mişte peste gâtul ei, întoarse capul şi oftă.

Toate grijile, toată oboseala care o apăsa, se topiră.

El o simţi cum îi cedează lui, plăcerii, auzi cum i se îngroaşă respiraţia în timp ce el prelungea momentul. Putea ea să ştie ce însemna pentru el să fie aşa cu ea, cu soarele care intra pe ferestre şi cu casa pustie şi tăcută în jurul lor?

Putea ea să ştie cât de mult avea nevoie de ea, când el abia începea să înţeleagă?

Până în acel moment nu ştiuse cât de mult avea de dăruit, cu câtă disperare voia să iubească. Ce era el, ce avea, ce simţea, ce îşi imagina. Îi acoperi din nou gura cu a lui şi îi oferi totul.

Inima ei bătea să-i spargă pieptul, mâinile i se încleştară pe cămaşa lui, în timp ce emoţiile o cuprindeau. Ceva mai presus decât plăcerea, mai mult decât promisiunea de plăcere

îi inunda aceste senzații seductive. Tremurând, se scufundă în ele.

De asta avea el nevoie - abandonul total al amândurora. Într-un loc *unde nu era nimeni și nimic* decât ei doi.

– Vreau să te privesc. Îi acoperi fața cu sărutări înainte de a-i scoate bluza. Doar să te privesc. Apoi, privind în ochii aceia grei și ușor amețiți, îi trase jeanșii în jos. Vedea pielea catifelată și curbele subtile, membrele lungi, aproape ca de balerină. Ochii ăștia somnoroși și gura de sirenă. Era, gândi el, o combinație fantastică de fragil și de exotic.

Aplecându-se, își puse buzele pe coapsa ei, plimbându-le încet peste pielea sensibilă în timp ce ea tresări. Se jucă cu limba aproape de locul fierbinte.

– Vreau să stai întinsă. Și să mă lași să-ți fac tot felul de lucruri.

Ea nu l-ar fi putut opri. Era deja adâncită în dorință, biciuită de senzații. Când o lovi primul val de căldură, își prinse degetele în jurul barelor de fier ale patului și îl lăsă să o ia cum voia el.

Era glorie și minunăție. Mâinile acelea, atât de perfecte în răbdarea lor, eliberau fiecare secret. Gura aceea sensibilă o devora puțin câte puțin. Se arcui când orgasmul trecu prin ea, dar el tot nu se opri.

Emoția se prăvălea peste emoție, senzația peste senzație, până când se părea că simțurile ei erau pline de lumină, iar pielea îi strălucea. Și de fiecare dată, când senzația se forma din nou, ea o primea cu bucurie.

Era pierdut în ea, conștient doar de ce îi dădea ea și de ceea ce simțea nevoia să ia. De fiecare dată când corpul ei se scutura era mai mult.

Se ridică deasupra ei. Ea îl cuprinse. Intră în ea. Ea îi cedă.

Încet, tot încet, ca să stoarcă și ultima picătură de plăcere, deși aceasta îi sleia. Mișcarea trupurilor lor, mișcarea sângelui, mișcarea pulsului îi izola de lumea aflată dincolo de camera plină de soare.

Undeva timpul mergea mai departe, mașinile treceau pe stradă, într-o curte un câine lătră la veverițe, dar ea nu era conștientă decât de el. Nu auzi nimic stând la marginea lumii decât numele ei spus aproape ca o rugăciune.

Apoi propriul ei țipăt de bucurie când sări împreună cu el.

NIMENI, niciodată și nicăieri, decise Zoe, nu se simțise mai bine decât se simțea ea acum și aici. Nimeni nu fusese atât de total sedus sau de mulțumit.

Plutind în senzația de bine, își trecu degetele prin părul lui Brad.

Capul lui se odihnea între sânii ei, iar o mână se sprijinea pe a ei. Era cea mai dulce combinație de senzații pe care le trăise vreodată.

– Mă bucur că ai trecut pe aici, zise ea somnoroasă și zâmbi când îi simți buzele mișcându-se peste sânul ei.

– Mă bucur că ai fost acasă.

– Toate astea sunt atât de... *superbe*. Să stau întinsă aici, dezbrăcată și satisfăcută la... Întoarse capul să privească ceasul. Mmm, unsprezece fără zece dimineața. Mai bine decât un câștig la loterie.

El ridică capul și îi zâmbi.

– Și chiar mai mult.

– Ești atât de frumos. Mă tot gândesc că arăți ca unul dintre tipii ăia spilcuiți din revistele mele pentru modele de tunsori.

El se strâmbă.

– Te rog.

– Vorbesc serios. Dar ar trebui să-ți scurtezi un pic părul. Își întinse degetele prin părul lui. Aș putea să mă ocup eu de asta.

– Ah... Poate, la un moment dat. Sau altă dată.

Îl trase ușor de păr.

– Sunt foarte pricepută la ceea ce fac ca să-mi câștig existența.

– Sunt sigur că ești. Absolut. Ca să-i distragă atenția, o sărută pe claviculă, apoi se răsuci pe o parte. Chiar venisem să vorbesc cu tine, să știi.

– Poți să vorbești în timp ce te tund. Coafezele sunt ca barmanii. Suntem antrenate să lucrăm și să vorbim în același timp.

– Pariez. Dar probabil că nu este momentul cel mai potrivit. Ar trebui să ne îmbrăcăm.

– Lașule. Se ridică și își înconjură genunchii cu brațele.

– Accept asta pentru moment. Se ridică să-și caute pantalonii. Zoe, noaptea trecută – ca să fiu mai precis, dimineață devreme – am trăit o experiență.

Starea de veselie se risipi, iar ea se ridică în genunchi.

– Ești rănit? Te-a rănit?

– Nu. Îi luă tricoul și i-l întinse. Va trebui să rămâi calmă în timp ce îți spun.

Se îmbrăcă în timp ce îi povestea.

Teama ei de la început se mai domolise. Nu era rănit, vedea și ea. Și era calm, Dumnezeu știe. Poate puțin cam prea calm.

– Tu crezi că se folosea de Jordan și de Flynn împotriva ta – sau voia să crezi că amândoi erau împotriva ta.

– Cam așa ceva.

– El nu-i înțelege pe oameni, sau dragostea, sau prietenia. Nu te înțelege, asta e sigur, dacă și-a închipuit că asta te va face să te simți izolat sau speriat. Doar te-a implicat mai mult.

Umbra unui zâmbet îi apăru în jurul gurii.

– Se pare că tu mă înțelegi.

Ea îi studie fața.

– Nu știu asta, dar înțeleg relația care există între tine și Jordan și Flynn. De ce a ales noaptea aia? Pentru că erai tânăr, pentru că erai aproape de Vârf? În momentul ăsta, totul înseamnă ceva.

El dădu din cap, încântat că gândurile lor mergeau în aceeași direcție.

– Cred că amândouă. Pentru că eram tineri și mai ușor de modelat. Înainte de a te cunoaște pe tine sau pe Mal, înainte ca Jordan să o privească pe Dana altfel decât ca pe sora lui Flynn. Aceea a fost noaptea când Jordan a văzut-o pe Rowena plimbându-se pe parapetul de la Vârf.

Se opri și își îndreptă manșetele cămășii.

– Aveam șaisprezece ani în noaptea aia, Zoe. Aceeași vârstă pe care o aveai tu când ai plecat de acasă.

– Oh. Își încolăci brațele în jurul ei ca și cum i se făcuse frig.

– Crezi că înseamnă ceva?

– Nu cred că putem considera asta doar o coincidență. A fost o noapte importantă atât pentru mine, cât și pentru Flynn și pentru Jordan. Nu ni s-a părut așa atunci, pe bune. Doar una dintre serile de vară fără griji. Dar eram la granița la care treci de copilărie și te îndrepți spre maturitate. Tu erai de aceeași vârstă când ai făcut pasul acela.

– Pentru mine a fost diferit.

– Da. Dar poate că tot Kane a întors pe dos ce s-a întâmplat în noaptea aia, cel puțin în mintea mea ar fi putut să răsucească felul în care mă gândesc acum la ea. Și ceea ce am făcut pe urmă. Ceea ce simt pentru Flynn și Jordan are legătură cu motivul pentru care m-am întors, dar și cum te-am întâlnit pe tine.

– Deci, dacă te despărțea de ei, sau chiar îi făcea să te răncască – nu pe ei, ci pe ceea ce credeai tu că sunt ei, ar fi putut să slăbească ceea ce avem noi toți împreună. Sau chiar să distrugă.

– Cred că asta era o parte din plan.

Temătoare, își strânse buzele.

– Nu a reușit, așa că o să fie furios.

– Da, o să fie furios. Cred că niciunul dintre noi n-ar trebui să fie singur prea mult timp în următoarele câteva zile. Vreau ca tu și Simon să stați la mine.

– Nu pot...

– Zoe, gândește-te puțin. Deja pregătit pentru obiecții și scuze, făcu un pas mai aproape și îi puse mâinile pe umeri. Tot ce va trebui făcut ca să terminăm asta ne va implica pe amândoi. Ar trebui să stăm împreună cât mai mult timp posibil. Și dincolo de asta, te vreau cu mine. Pe amândoi.

– Asta este partea ce mai grea. Cum aș putea să-i explic că trebuie să stăm cu tine?

– Știe destule despre ce se întâmplă ca să accepte. Și tu chiar crezi că o să aibă ceva împotrivă să aibă acces la camera mea de jocuri?

– Nu. Nu cred. Se retrase de sub mâinile lui și se ridică în picioare. Bradley, nu vreau ca el... Știu ce înseamnă asta pentru un copil. După ce tata ne-a părăsit, se părea că

întotdeauna exista un bărbat care stătea la noi pentru o vreme.

Fața lui era ca de piatră.

– Aici nu este vorba de așa ceva. E mult mai important la orice nivel posibil. Zoe, tu și cu Simon nu ați sosit temporar în viața mea.

Ea simți cum i se îngreunează respirația.

– Trebuie să o iei mai încet.

Pe măsură ce nerăbdarea îl cuprindea, vocea îi devenea mai dură.

– Poate că ar trebui să te miști mai repede. Vrei să-ți spun ce însemni tu pentru mine, ce simt eu pentru tine?

– Cum am putea vreunul dintre noi să gândim clar despre asta?

Disperată să aibă mai mult spațiu ca să poată respira, se duse la fereastră și începu să sucească de draperii.

– Nu știi ce voi însemna sau ce vei simți după ce se termină toate astea. Acum suntem prinși în ceva și asta – amplifică totul.

– Am fost prins de tine din prima clipă.

– Nu spune asta. Respirația îi deveni agitată, ca și cum i s-ar strecura în jurul inimii. Nici nu știi cum mă poate afecta așa ceva.

– Poate că nu știu. Spune-mi.

– Nu pot s-o fac acum. Deși se blestemă, simțindu-se lașă, se întoarse cu spatele spre el și clătină din cap. Și nici tu nu poți. Trebuie să mergem.

El îi prinse bărbia în palmă și o sărută.

– O să vorbim despre asta și despre multe altele. Dar hai mai întâi să rezolvăm problema cu locuitul. Dacă nu vrei să stai la mine, stau eu aici. Dar aș vrea să te gândești să faci așa cum spun eu. Trec pe aici după serviciu și o rezolvăm.

14

Pe la ora doisprezece și jumătate, Zoe instala luminile din librăria Danei. Ele au decis să se concentreze pe o singură arie a clădirii în după-amiaza aceea, până când detaliile finale erau completate. La tragerea la sorți, Dana câștigase.

– Mie mi se pare logic. Dana umplu un stelaj rotativ cu felicitări.

– E mai mult loc acasă la Brad și are angajați care se ocupă de curățenie. Și este cunoscut că poate să gătească. Tu poți să te concentrezi asupra cheii și să lași toate celelalte până la sfârșitul lunii.

Era logic, recunoscu Zoe. Era chiar practic. Dar...

– Nu-i chiar atât de simplu. Cum voi putea pune în practică ideea că poate casa mea face parte din asta, dacă eu nu sunt *în* casă?

– Ai ajuns undeva cu chestia asta până acum? întrebă Malory.

– Nu, se pare că nu, dar au trecut doar două zile de când am început să mă gândesc la ideea asta.

Când spusele ei fură întâmpinate cu tăcere, Zoe își lăsă brațele în jos și oftă.

– Ok, știu că ar fi trebuit să simt ceva până acum, dacă ar fi fost important. Dar nu pot fi sigură.

– Mie mi se pare că încerci să eviți lucrurile, zise Dana din colțul gurii.

Ca să se apere, Zoe îi aruncă o privire lungă și dură.

– Nu evit nimic. Sunt... precaută. Și nu sunt în situația ta, care stai cu Jordan în apartamentul tău în timp ce așteptați să vă mutați la Vârf, sau ca Malory care s-a mutat la Flynn. Voi sunteți logodiți. Iar eu trebuie să mă gândesc și la Simon.

– Brad e nebun după Simon, zise Malory.

– Știu asta. Ridică șurubelnița electrică și termină de fixat bara pe tavan. Dar asta nu înseamnă că ar trebui să ne facem bagajele și să ne mutăm. Nu vreau ca Simon să fie derutat în legătură cu mine și Brad – vorbesc despre sex – sau să se obișnuiască cu casa aia mare și cu toate *lucrurile*, și cu atenția, și cu, ei bine, accesibilitatea zilnică la Brad.

Malory, care așeza cărți pe rafturi, se opri.

– E vorba doar despre Simon să nu fie derutat?

– Nu. Oftă în timp ce-i dădu Danei șurubelnița. Încerc să mă simt în largul meu cu propriile mele sentimente, să le țin în limite rezonabile. Am o mulțime de motive să fac asta.

– Mă uit la tine și nu văd o femeie care se înfrânează.

Zoe luă lampa pe care Malory o ținea ridicată spre ea, apoi o prinse de bara din tavan.

– Crezi că ar trebui să fac asta?

– Cred că ar trebui să faci ceea ce te face fericită. Și uneori, făcând ceea ce te face fericită, este mai greu și mai înspăimântător decât dacă faci ceea ce e sigur.

DEȘI era departe de a fi sigură de lucrurile care o făceau fericită, sau aveau s-o înspăimânte nebunește, Zoe își schimbă rutina zilnică și îl luă pe Simon de la școală.

– Credeam că mă duc la doamna Hanson.

– Știu. Cu o mișcare care devenise obișnuință, Zoe își trase umărul din calea lui Moe, care își vârî botul printre scaune ca să ajungă la Simon. Am sunat-o eu. Voiam să stau de vorbă cu tine.

– Am probleme?

– Nu știu. Cu sprâncenele ridicate, întrebă: Ai?

– Nu, mă jur. N-am făcut nimic. Parcă mașina și îi făcu cu mâna doamnei Hanson care grebla frunzele din curte.

– Bine, atunci. Hai să intrăm să luăm o gustare și să stăm de vorbă.

– Moe! Simon adora să se joace cu el și coborî din mașină. Prăjitură! strigă el și râse în hohote, în timp ce Moe alerga nebunește spre ușă.

– Mami!

– Da?

– Crezi că după ce Moe o să se ducă acasă, Flynn o să-l lase să vină la noi în vizită?

– Sunt convinsă că da. Se opri la ușă, în timp ce Moe vibra. Simon, știu că vrei să ai un câine al tău. De ce nu mi-ai cerut niciodată?

– Poate că încă nu ne putem permite unul.

– Oh. Inima i se strânse ușor, în timp ce deschidea ușa și îl lăsa pe Moe să se arunce spre bucătărie și spre prăjituri.

– Costă bani să cumperi unul. Chiar dacă îl iei de la adăpostul de câței, cred că tot trebuie să plătești ceva. Și trebuie să cumperi mâncare pentru el și jucării, și chestii. Și au nevoie de injecții de la veterinar. Dar o să strâng bani ca să putem să luăm unul. Poate putem la anul.

Neavând încredere în propria-i voce, Zoe dădu din cap. Puse paltonul ei și pe al lui Simon în cuier, folosindu-se de

pretextul ăsta ca să-şi revină. Când se întoarse în bucătărie, Simon îşi aruncase deja ghiozdanul pe podea şi scosese un biscuit din cutie pentru Moe, care era deja disperat.

Turnă un pahar de lapte pentru Simon şi scoase un măr ca să-l taie şi să-şi ţină mâinile ocupate în timp ce vorbea.

– Ştii că eu încerc să fac ceva important, încerc să găsesc o cheie.

– Pentru oamenii magici.

– Da, pentru oamenii magici. Încerc din toate puterile şi, uneori, mă gândesc, ei bine, că am s-o găsesc. Iar alteori nu gândesc asta deloc. Sunt destul de sigură că o să am nevoie de ajutor.

– Ai nevoie să te ajut eu?

– Într-un fel. Puse feliile de măr pe o farfurie şi adăugă şi nişte struguri. Bradley vrea să mă ajute şi el, iar oamenii magici mi-au spus că este important ca el să mă ajute.

– E foarte deştept.

– Îl placi mult, nu-i aşa?

– Îhî. Luă o felie de măr şi puse farfuria pe masă. Şi tu îl placi, nu?

– Da, aşa e. Bradley s-a gândit că mă poate ajuta mai bine dacă am sta la el pentru o perioadă scurtă de timp.

Nu se putea citi nimic pe faţa lui, nici măcar de către maică-sa, în timp ce o privea mestecând mărul.

– Să locuim acolo, cu el?

– Să stăm un scurt timp la el acasă. Ca o vizită.

– Şi cu Moe?

Auzindu-şi numele, Moe apucă cu dinţii mult iubita lui minge de tenis şi îşi vârî capul sub braţul lui Simon.

– Da, sunt sigură că poate veni şi Moe.

– Drăguţ. După ce aruncă mingea pe care Moe o lăsase

la picioarele lui ca să trimită câinele după ea, Simon luă un strugure. Îi place acolo. E distractiv.

– Vom fi musafiri, Simon, așa că tu și cu Moe...

De data asta aruncă ea mingea.

– Va trebui să vă purtați foarte frumos.

Simon dădu din cap în timp ce Moe, alunecând pe podea, se opri în ușa din spate și recuperă mingea.

– Ok. Tu și cu Brad o să dormiți în același pat și o să faceți sex?

– Ce? Vocea îi era ca un chițăit.

– Chuck zice că părinții lui o fac la ei în pat, și e chiar în camera de lângă a lui. Zice că maică-sa scoate niște sunete ca și cum ar durea-o.

– Oh, Doamne.

Mâncând strugure și cu ochii ațintiți asupra maică-sii, Simon aruncă mingea în cealaltă parte a camerei.

– Doare?

– Nu, zise ea cu o voce slabă, apoi își drese glasul.

– Nu, nu doare. Cred că ar fi bine să ne apucăm de împachetat, dacă vrem să...

– Atunci de ce țipă și chestii d-astea, și scoate sunetele alea ca și cum ar durea?

Zoe simțea cum mai întâi i se scurge sângele din obraji, apoi vine înapoi ca un foc sub piele.

– Ei bine. Îmm. Uneori oamenii... Oh, te rog, Doamne, ajută-mă. Știi cum e atunci când joci un joc sau te uiți la televizor și ești excitat, așa că... strigi sau scoți niște sunete.

– Da, pentru că e distractiv.

– Pentru că e distractiv. Sexul poate fi distractiv, dar trebuie să fii destul de mare și trebuie să țineți unul la celălalt și să vreți să faceți asta împreună.

– Băieții trebuie să poarte prezervativ, ca să nu se îmbolnăvească unul pe altul sau să aibă bebeluși înainte să vrea să-i aibă. Dând din cap cu înțelepciune, Simon își termină de mâncat strugurii. Tatăl lui Chuck le ține în sertarul de la noptieră.

– Simon McCourt, nu e treaba ta să-ți vâri nasul în sertarul domnului Barrister.

– Chuk s-a uitat. A luat unul și mi l-a adus să-l văd. Arată haios. Dar Brad trebuie să poarte unul, dacă vrea să facă sex cu tine, ca să nu vă îmbolnăviți.

– Simon. Trebui să-și închidă ochii un moment. Simon, repetă ea. Nu stăm cu Brad ca să pot face sex cu el. Iar când doi oameni, doi adulți au genul ăsta de relație care include, ăăă, faptul că sunt împreună în felul ăsta, este ceva foarte personal.

– Atunci mama lui Chuck *n-ar* trebui să facă atâta zgomot.

Zoe deschise gura, o închise din nou, apoi își puse capul pe masă și râse până îi dădură lacrimile.

CÂND sosi Brad, ea avea pregătită câte o valiză pentru fiecare, o geantă de voiaj plină cu lucruri considerate de către Simon esențiale supraviețuirii și încă una cu ceea ce considera ea esențial pentru ea. Pe lângă asta, umpluse răcitorul cu toate alimentele perisabile din frigider, împreună cu cerealele și gustările preferate ale lui Simon. Lângă ea se afla cea mai mare parte dintr-un sac de zece kilograme de mâncare pentru câini împreună cu o cutie plină cu lucrurile lui Moe.

– Mergem într-un safari? întrebă Brad privind bagajele.

– Tu ai vrut-o, îi aminti Zoe.

El lovi răcitorul cu vârful pantofului.

– Știi, am chiar și mâncare acasă.

– Astea se strică dacă nu sunt folosite. Și, că veni vorba de stricat, nu vreau să te simți obligat să-i faci poftele lui Simon sau pe ale mele. Are nevoie de reguli și de treburi de făcut exact ca aici. Dacă nu respectă regulile, spune-mi mie, și mă descurc eu cu asta.

– Altceva?

– Da. Sunt fericită că voi găti pentru noi toți și vom împărți cheltuielile pentru mâncare pe din două.

– Vrei să gătești, n-am nimic împotrivă, dar n-ai să-ți faci griji pentru plata unei jumătăți de pâine.

– Nu argumenta. Îmi plătesc cheltuielile, altfel nu mergem.

Își luă paltonul și îl trase pe ea. Nu voi aduna după tine, dar voi aduna după mine și după Simon. Când ai nevoie de liniște și să fii singur, nu fi timid și spune.

– Poate că ar trebui să-mi notez lucrurile astea. Își pipăi buzunarele ca și cum ar fi căutat ceva de scris. Mă tem că va urma un test.

– Poate că ți se pare haios acum, dar n-ai mai locuit până acum sub același acoperiș cu un puștan de nouă ani și cu un câine. S-ar putea să ai nevoie de terapie până la sfârșitul lunii. Așa că, dacă ajungi la un punct când nu mai poți, spune.

– Asta-i tot?

– Încă un lucru. Eu și Simon am avut o discuție mai devreme și cred că trebuie să vorbim...

Se opri când Simon coborî în fugă scările împreună cu Moe.

– Mami, era să uit dragonul mucos.

– Simon, plecăm doar pentru câteva zile. Nu trebuie să iei tot ce ai.

– Dă-mi să văd. Brad întinse mâna şi luă dragonul din plastic tare. Găsi mecanismul, îl apăsă şi privi cum o bandă verde, vâscoasă, se prelinge din gura rânjindă a dragonului. Marfă!

– Mă dau bătută. Simon, hai să începem să punem astea în maşină.

Fusese nevoie de mult timp şi de multă putere de convingere ca să-l determine pe Simon să se ducă la culcare. Zoe nu putea să-l învinovăţească pentru faptul că îşi ieşise din piele de încântare şi bucurie. Camera pe care avea să o folosească în casa lui Brad era de două ori mai mare decât a lui de acasă şi avea propriul sistem stereo şi televizor.

Deşi expusese regulile pentru zona aceea, intenţiona să-şi ţină urechea atentă ca să audă dacă televizorul era deschis după ora de culcare.

Îşi despachetă lucrurile ei, punând hainele în sertarele cu miros de cedru ale unei comode vechi, din mahon, aranjându-şi lucrurile de toaletă pe un pogon verde-pal de etajeră aflată în baia de alături.

– Nu te obişnui cu asta, se avertiză singură, în timp ce trecea cu degetul peste dantela albă, complicată a cuverturii de pe patul cu baldachin în care avea să doarmă.

E doar pentru câteva zile, gândi ea. Ca un capitol dintr-o poveste.

Privi în sus, spre lemnul de culoarea mierii care forma chesoanele de pe tavan, şi se întrebă cum ar fi să se trezească dimineaţa în patul ăsta, în camera asta.

Tocmai închcia fermoarul valizei, când Brad ciocăni în tocul uşii deschise.

– Ai găsit toate lucrurile de care ai nevoie?

– Toate şi chiar în plus. Lăsându-se pe vine, vârî valiza sub pat. E tentant să încerci câteva sărituri în pat, ca Simon.

– Fă-o.

Deşi zâmbea, ochii ei erau îngrijoraţi. Arăta cu mâna spre trandafirii galbeni de pe comodă.

– Erai chiar atât de sigur că voi face cum spui tu?

– Eram sigur de bunul tău simţ şi de angajamentul tău de a continua căutarea.

– Ai un stil aparte, Bradley. Îşi trecu din nou degetele peste cuvertură. Un stil plin de tact.

– Nu asta-i important, voiam ca tu şi Simon să fiţi cât mai în siguranţă posibil. Dacă ar fi trebuit să mă răstesc la tine ca să te aduc aici, aş fi făcut-o. Apreciez faptul că ne-ai scutit pe amândoi de asta.

– Dacă te răsteai la mine, mi-ai fi iritat mândria, ceea ce mi-ar fi anulat bunul-simţ. Oricum, e mai inteligent să stăm împreună.

– Bun. Ai de gând să mă laşi să mă strecor aici la miezul nopţii?

Deşi încercă o privire indiferentă, simţi cum îi tresar buzele.

– E casa ta.

– Tu alegi.

Ea izbucni în râs şi clătină din cap. Un stil plin de tact.

– Trebuie să stăm de vorbă. Putem merge jos?

– Sigur. El întinse o mână şi, deşi observă ezitarea ei, o ţinu întinsă până când ea păşi spre el şi o apucă. Ce zici de un pahar de vin lângă foc?

– Ar fi încântător. Toate lucrurile sunt încântătoare aici. Sunt înspăimântată că Simon va sparge ceva.

– Opreşte-te. În ziua când m-am mutat, Flynn a venit cu Moe. Primul lucru pe care l-a făcut câinele ăla a fost să alerge prin casă şi să spargă o lampă. N-a fost o tragedie naţională.

– Cred că sunt doar stresată, între una şi alta.

– Du-te şi stai jos. Mă duc să iau vinul.

Focul deja ardea. Probabil că îl aprinsese în timp ce ea despacheta. Ca tot restul casei, încăperea arăta aranjată şi caldă şi *interesantă*. Toate mărunţişurile, lucruri pe care îşi închipuia că le adunase în călătoriile lui, obiectele de artă, chiar şi locurile unde erau aşezate, vorbeau despre un bărbat care ştia ce voia şi era obişnuit să aibă tot ce este mai bun.

Se duse să privească un tablou reprezentând o scenă de pe o stradă din Paris, cafenele pe trotuar cu umbrele vesele, râul de flori, demnitatea Arcului de Triumf în fundal.

O mare diferenţă faţă de vederile ei înrămate.

Iar el fusese într-una din cafenelele acelea, băuse cafea neagră şi tare, în timp ce ea doar visase la lucrurile şi locurile astea.

Brad se întoarse cu o sticlă de vin într-o mână şi cu două pahare, ţinute de cupă, în cealaltă.

– Am cumpărat tabloul ăsta acum doi ani, zise el venind lângă ea. Mi-a plăcut mişcarea, felul în care traficul se înghesuia pe stradă, aproape că poţi auzi claxoanele.

El îi turnă vin în pahar şi aşteptă ca ea să-l ridice.

– Noi, cei din familia Vane, se pare că nu ne putem opri din colecţionat artă.

– Poate că ar trebui să vă gândiţi să deschideţi un muzeu.

– De fapt, tata lucrează la ceva. Un hotel, o staţiune. Ar

putea să o umple cu o parte din obiectele lui de artă, ca să aibă o scuză să cumpere mai mult.

– Construiește un hotel doar ca să aibă unde să-și pună colecția de artă?

– Asta, și afacerea în sine. Arta, lemnul și capitalismul sunt cuvinte definitorii pentru familia Vane. Încearcă să găsească o bucată de teren la un preț bun, aici în Highlands, unde a început totul. Ridică din umeri într-un gest de încredere. Dar dacă nu găsește aici, găsește în altă parte. Atunci când B.C. știe ce vrea, nu acceptă să fie refuzat.

– Deci l-ai câștigat în mod cinstit.

– Consider asta un compliment. E un om bun. Puțin formidabil, dar un om bun. Un soț, un tată bun, și un om de afaceri dat dracului. O să te placă.

– Nu-mi pot închipui, zise ea pierdut.

– O să te admire pentru ce ai făcut cu viața ta, ce ai reușit. Și ceea ce încă construiești. O să spună că ai curaj, și nu respectă nimic mai mult decât asta.

Ea se aștepta ca un om ca B.C. Vane să o întoarcă pe toate fețele, ca pe un hamburger, dacă descoperea vreodată că are o relație cu fiul lui.

– Îi iubești? Pe părinți tăi?

– Foarte mult.

– Eu nu știu dacă o iubesc pe mama. Vorbele îi ieșiră din gură înainte să știe că vrea să le spună, înainte să știe că le gândise. Ce lucru îngrozitor am spus. Vreau, dar nu știu dacă o iubesc.

Șocată de propriile ei cuvinte, se așeză pe brațul unui fotoliu.

– Iar tata, nu l-am mai văzut de prea mulți ani. Nici măcar nu-l cunosc, așa că nu știu cum aș putea să-l iubesc. Ne-a

părăsit. Şi-a părăsit nevasta şi cei patru copii şi nu s-a mai întors niciodată.

– Asta a fost tare greu pentru tine. Greu şi pentru mama ta.

– Pentru noi toţi, fu Zoe de acord. Dar mai ales pentru mama. Nu doar i-a frânt inima, i-a uscat-o până a rămas seacă şi fragilă, şi nu a mai rămas niciun pic de sevă pentru noi. Când a plecat, ea s-a dus după el. Credeam că n-o să se mai întoarcă.

– Te-a lăsat singură? Atrocitatea pură a gestului vibra în vocea lui. A lăsat patru copii singuri?

– Era înnebunită să-l aducă înapoi. A fost plecată doar câteva zile, dar... oh, Dumnezeule, eram aşa de speriată. Ce aveam să mă fac dacă nu se întorcea?

– Nu era nimeni pe care să-l suni, la care să ceri ajutor?

– Sora mamei, dar se certau amândouă tot timpul, aşa că n-am vrut să o sun pe ea. Nu ştiam dacă să sun pe cineva din familia tatei, după cele întâmplate. Adevărul este că nu ştiam ce dracu' să fac, aşa că n-am făcut nimic, decât să am grijă de copii şi să aştept să se întoarcă.

El nu putea să înţeleagă.

– Câţi ani aveai?

– Doisprezece, Junior era doar cu un an mai mic decât mine şi nu mă asculta. Joleen era cu vreo doi ani mai mică decât el, aşa că avea vreo opt, cred, şi a plâns o zi întreagă. N-am mai văzut niciodată pe nimeni plângând aşa, nici până atunci, nici de-atunci încoace, zise Zoe oftând. Mazie, cea mai mică, avea cinci ani, aşa că nu înţelegea cu adevărat ce se întâmplă, dar simţea că ceva nu-i în ordine. Nu puteam să-mi iau ochii de pe ea nici măcar un minut. Nu ştiam ce-o să facem dacă rămâneam fără mâncare sau fără bani ca să cumpărăm.

Se mută pe scaun, legănând paharul cu vin între genunchi.

– Dar s-a întors. Îmi amintesc cum mă gândeam că arată foarte obosită şi dură. Dar avea să arate mult mai obosită, mult mai dură, înainte ca să se termine. A făcut tot ce-a putut pentru noi. A făcut tot ce-a putut, dar nu ştiu dacă ne-a mai iubit vreodată. Nu ştiu dacă a mai putut.

Ea îşi ridică privirea spre el.

– Ăştia sunt oamenii din mijlocul cărora vin. Voiam să ştii.

– *Îmi spui toate astea pentru că îţi închipui că vor schimba* sentimentele pe care le am pentru tine? Dacă *aflu că părinţii* tăi erau iresponsabili şi egoişti, nu o să te mai iubesc?

Mâna îi tresări şi vărsă vin peste marginea paharului.

– Nu spune aşa ceva. Nu vorbi despre dragoste, când *nici măcar nu mă* cunoşti.

– Te cunosc, Zoe. Vrei să-ţi spun ce cunosc? Ce văd, ce simt?

Ea clătină din cap.

– Doamne, nu ştiu ce trebuie să fac. Nu ştiu cum să te fac să înţelegi cum mă frământă lucrul ăsta. Cât de teamă îmi este că, dacă mă las în voia soartei, voi ajunge şi eu secată pe dinăuntru.

– Aşa cum te-ai lăsat în voia soartei cu James Marshall?

Ea oftă.

– L-am iubit. Bradley, l-am iubit atât de mult. Era ca şi cum eram înăuntrul unui bol de cristal, unde totul era strălucitor şi luminos. Între noi *nu a fost* ceva întâmplător, ceva nepăsător.

El se aşeză lângă ea.

– Spune-mi. Simt nevoia să ştiu, zise el când ea ezită. Şi

dacă ăsta nu este un motiv bun, poate că vorbind despre asta înseamnă încă un pas către cheie.

– Nu îmi este ruşine. Spuse ea încet. Nu e vorba de ruşine, dar o parte – lucruri care s-au întâmplat, pe care le-am simţit – au fost întotdeauna doar pentru mine. Dar meriţi să le ştii.

El îi atinse mâna, apoi îi dădu drumul.

– Cum l-ai cunoscut?

– Cred că se poate spune că prin mamele noastre. Doamna Marshall o chema pe mama să-i aranjeze părul. Uneori, o chema pe mama la ea acasă înaintea unei petreceri, sau înainte de a se duce la vreun eveniment, ca să o aranjeze. Câteodată mergeam şi eu să-i fac manichiura doamnei Marshall, sau să-i spăl părul. Era drăguţă cu mine. Era întotdeauna foarte bună şi nu era arogantă. Oricum, nu prea arogantă, se corectă ea. Vorbea cu mine şi-mi răspundea, dacă o întrebam ceva depre tablourile de pe pereţi sau despre florile de pe comodă. Ea mă întreba despre şcoală sau despre băieţi. Şi întotdeauna îmi dădea cinci dolari în plus, când mama nu era atentă.

James era plecat la şcoală. Îl vedeam uneori, dar el nu mă băga în seamă niciodată. Şi mă uitam la poza lui de pe biroul doamnei Marshall. Era aşa de frumos, ca un cavaler sau un prinţ, aşa că probabil că m-am îndrăgostit puţin în felul ăsta. Fetelor li se întâmplă.

– Şi băieţilor.

– Poate. Dădeau o mulţime de petreceri în casa aia mare. Doamnei Marshall îi plăcea să dea petreceri. M-a angajat să ajut la servit pentru unele dintre ele şi chiar mi-a cumpărat o fustă neagră şi o bluză albă ca să arăt bine. Au avut o petrecere în primăvară, iar James era în vacanţă. M-a observat.

Privi în jos spre paharul cu vin, ca şi cum ar fi uitat că se află acolo. Adunându-şi gândurile, luă încet o înghiţitură.

– A venit după mine la bucătărie şi mi-a vorbit, flirta cu mine. Eram atât de timidă, iar el mă făcea să fiu şi neîndemânatică. Dar a fost drăguţ. După ce s-a terminat petrecerea şi totul a fost curăţat, m-a dus acasă cu maşina.

Îşi ridică umerii, apoi îi lăsă să cadă.

– Nu aveam voie să accept să fiu adusă acasă cu maşina de către băieţi, aşa că nu ar fi trebuit să-l las. *Ştiam că mamei* lui nu i-ar fi plăcut dacă afla. Iar a mea? M-ar fi *jupuit* de vie. Dar nu am putut să-l refuz. Aşa cum nu am putut să nu *îl* văd din nou. Mă furişam afară ca să mă întâlnesc cu el, pentru că părinţii lui şi cu maică-mea nu ar fi permis aşa ceva. Asta făcea ca totul să fie mai excitant, mai minunat. Ca Romeo şi Julieta. Eram destul de tânără, şi la fel şi el, ca să gândesc în felul ăsta, să mă îndrăgostesc fără să mă gândesc la nimic altceva.

Se uită la Brad şi îi citi gândurile.

– Te gândeşti că a profitat de mine, că mă folosea, dar n-a fost aşa. Poate că nu mă iubea aşa cum îl iubeam eu. Dar credea că mă iubeşte. Avea doar nouăsprezece ani şi era prins de romantismul situaţiei, aşa cum eram şi eu.

– Zoe, la nouăsprezece ani, cu experienţa lui, cu stilul de viaţă pe care îl avea, ştia mai multe despre... viaţă decât tine.

– Poate, poate că este adevărat, mai ales că eu nu ştiam prea multe despre nimic. Dar nu m-a împins, Bradley. Nu vreau să crezi asta. Nu a insistat şi nici nu a cerut, şi nu are o vină mai mare decât a mea. Pur şi simplu, s-a întâmplat.

– Şi când i-ai spus că eşti gravidă?

Ea *inspiră lung* şi încet.

– Nici măcar nu am ştiut că sunt, decât după mai bine de două luni. Nu ştiam prea multe despre lucrurile astea. Era deja septembrie când am fost sigură, iar el era la facultate. Când a venit acasă într-un weekend, i-am spus. Era furios şi era speriat. Şi cred că, privind lucrurile de aici, pentru el deja se ştergea totul. El era la facultate, cu toate acele lucruri interesante care se întâmplau, iar o fată de acasă, de care nu prea mai era interesat, îi spunea că e gravidă.

– Da, ghinionul lui.

Ea trebui să zâmbească puţin.

– Eşti îngrozitor de dur cu el.

– Aş fi mult mai dur dacă aş avea ocazia. Enervat, se ridică şi îşi mai turnă o jumătate de pahar de vin. Poate că în parte este gelozie. Dar, în cea mai mare parte, este faptul că ştiu că te-a lăsat să treci prin asta singură.

– A zis că vom face ceea ce trebuie, că o să fie alături de mine. Cred că a vorbit serios, chiar dacă era speriat şi mânios. Cred că a vorbit serios când a spus-o.

– Vorbele sunt ieftine.

– Da, aşa e. Dădu încet din cap, în timp ce Brad se plimba prin cameră. Cineva ca tine, tu ai fi vorbit serios. Nu toţi suntem construiţi la fel. Şi, uneori, ceea ce trebuie nu este ceea ce crezi că este. Sunt unde sunt pentru că el nu şi-a ţinut cuvântul, aşa că a fost ceea ce trebuia. Pentru mine şi pentru Simon.

– Bine. Ce s-a întâmplat mai departe?

– Urma să le spună părinţilor, iar eu a trebuit să-i spun maică-mii, apoi să facem ce trebuia.

– Dar el nu a făcut-o.

– Oh, le-a spus părinţilor, aşa cum eu i-am spus mamei. Mama a înnebunit, dar s-a simţit şi satisfăcută. Am văzut

asta pe fața ei, când i-am spus. Partea care gândea că meritasem asta pentru că mă purtam ca și când aș fi fost mai bună decât ceilalți, iar acum aflam cum eram. Totuși, când doamna Marshall a venit la noi, mama mi-a ținut partea.

Bărbia ei se ridică într-un gest de mândrie.

– Doamna Marshall a zis că sunt o mincinoasă și o vagaboandă care încearcă să-l păcălească pe fiul ei. Că nu avea să mă lase să-i trag băiatul în noroi, iar dacă eram gravidă nu însemna că este copilul lui. Și chiar dacă era nu avea să-l lase să plătească pentru tot restul vieții pentru că a greșit cu mine. A spus mai multe, despre cum m-a luat în casa ei, că a avut încredere în mine, iar eu nu eram mai bună decât o hoață sau o curvă. A aruncat pe masă un cec de cinci mii de dolari și mi-a spus că asta era tot ce aveam să primesc. Puteam să folosesc banii pentru un avort, sau pentru orice altceva, dar n-o să mai primesc niciun bănuț, iar dacă încercam să obțin mai mult, dacă încercam să-l văd din nou pe James, avea de gând să facă în așa fel, încât familia mea să plătească.

– Îi purtai nepotul în pântec.

– Ea nu vedea lucrurile așa. Nu putea. Și ar fi făcut în așa fel, încât familia mea să plătească. Avea bani și putere, iar eu nu aveam nimic ca să mă lupt. L-a trimis pe James de acasă, nu știu unde. I-am scris o scrisoare în acel septembrie, la facultate, întrebându-l ce să fac. Nu mi-a răspuns niciodată, iar asta mi-a fost de-ajuns ca răspuns. Am luat banii și economiile pe care reușisem să le fac și am plecat. Nu aveam de gând să-mi cresc copilul în parcul ăla de rulote. Nu aveam de gând să-l cresc nicăieri aproape de familia Marshall. După ce l-am născut pe Simon, i-am trimis lui James o altă scrisoare, cu o poză a copilului. S-a întors nedeschisă. Așa

c-am dat la o parte lucrurile astea și mi-am văzut de-ale mele. Și nu aveam de gând să caut pe cineva care să-mi facă viața mai bună, sau altfel, sau să-mi arate cum să mi-o fac. Nu aveam să caut pe cineva care să-mi spună că mă iubește și că va face ceea ce trebuie.

El veni înapoi și se așeză, luă din mâna ei paharul cu vin pe care nu-l băuse și îl puse pe masă.

– Ai dovedit că poți să faci o viață bună pentru tine și Simon. De una singură. Trebuie să continui să o dovedești?

– Dacă las să se întâmple asta între noi, iar tu pleci... Nu sunt destul de curajoasă ca să risc. Poate că aș fi, dacă aș fi fost singură. Dar nu sunt.

– Nu crezi că te iubesc.

– Cred că tu crezi că mă iubești și cred că nimeni nu te-ar putea opri să faci ceea ce trebuie. Chiar dacă nu sunt bună pentru tine. Așa că, am să te rog să aștepți să treacă luna asta, până când totul e mai puțin romantic și excitant, apoi să vedem cum ne simțim împreună.

Ea ținea în mână o oglindă, gândi el, reflecta înapoi ceea ce era între ei către ceea ce fusese între ea și James. Se străduia să găsească înțelegere prin tot resentimentul pe care îl simțea.

– Vreau să te întreb un lucru. Doar unul singur. Tu mă iubești?

– Nu pot să nu te iubesc, dar *pot* să fac ceva pentru asta.

15

Pornise într-o direcție greșită. Zoe era sigură acum. Se întorsese la Răsfăț, căutase prin toate cele trei etaje, curățase fiecare centimetru din pod, privise în oglindă. Dar nu găsise nimic care să o călăuzească. Nicio izbucnire luminoasă bruscă sau de inspirație.

Nicio cheie.

Se întorcea acasă și petrecuse o oră întreagă stând singură în camera de zi. Deși simțea că era prostesc ce făcea, trase draperiile, aprinse lumânările și încercă să intre într-un fel de stare de cunoaștere sau de percepție.

În loc de asta, aproape că adormi.

Era obosită, frustrată și iritată și probabil că starea ei nu-i permitea să fie deschisă la intuiții.

Se decise să se întoarcă la începuturi și să încerce din nou.

Făcu aranjamentele necesare pentru Simon înainte de a-l aborda pe Bradley.

El fusese politicos de când se mutaseră în camerele de oaspeți. Puțin cam rece, gândi Zoe în timp ce se îndrepta spre biroul pe care el îl avea acasă. Dar nu-l putea învinovăți.

Bătu la ușă, apoi o deschise când el îi spuse să intre.

– Îmi pare rău că te deranjez, dar... oh. Planurile enorme

prinse pe o tablă de expunere, o atraseră în încăpere. Astea sunt planurile pentru extindere.

– Mmm. Mai trebuie făcute câteva schimbări, dar sunt aproape terminate. Începem construcția în martie, imediat ce vremea devine cooperantă.

– Adaugi toată chestia asta la secțiunea de grădinărit?

– O dublez. Proprietarii de case vor copaci, arbuști, flori și legume și uneltele cu care să le planteze și să le întrețină. Bătu ușor cu degetele pe coapsă, studiind-o pe ea, în timp ce ea se uita la planuri. Apoi mai sunt și decorațiunile pentru grădină. Și secția asta de aici, va avea câteva linii noi de mobilă pentru exterior.

– Foarte ambițios.

– O să-l facă să meargă. Atunci când ceva contează, muncești la el până îl faci să meargă.

– Știu că ești mânios pe mine.

– Puțin. Mai mult frustrat. Mergi în oraș?

– Nu, astăzi nu. Tocmai am vorbit cu Flynn. O să-l țină el un timp pe Simon azi. Oricum îi este dor de Moe, iar Simon nu se supără să-și petreacă cea mai mare parte din sâmbătă tăvălindu-se cu Flynn și cu cățelul. Iar eu... vreau să mă duc din nou în West Virginia, în pădure. Să văd dacă nu mi-a scăpat ceva prima oară. Îți spun asta pentru că nu vreau să-ți faci griji sau să fii supărat.

– Te duc cu cu mașina.

– Da. Stomacul i se destinse. Cred că e o idee bună. Trebuie să fac o oprire pe drumul de întoarcere, dar vreau să discut și cu tine despre asta. Dacă putem pleca cât mai curând, ți-aș fi recunoscătoare.

– Dă-mi cinci minute.

– Mulțumesc. Mă duc să-i aduc pe Simon și pe Moe.

După ce ea plecă, Brad luă un cuțit de vânătoare dintr-un sertar încuiat și îl scoase din teacă să-i verifice lama.

EA își ordonă să rămână relaxată, în timp ce ieșeau din Valley.

– Îmm. Unul dintre lucrurile despre care voiam să vorbesc cu tine este despre Ziua Recunoștinței. Malory mi-a spus că rămâi aici de sărbători.

– Nu e momentul să plec.

– Nu. Ziua Recunoștinței era înainte de ziua ei limită. În mai puțin de o săptămână, tot nisipul din clepsidră avea să se fi scurs. Mă întrebam dacă ți-ar plăcea dacă noi, toți șapte, am sărbători Ziua Recunoștinței împreună la tine acasă. Sufrageria lui Malory nu este încă gata, iar a ta este oricum mai mare. M-aș putea ocupa eu de gătit și...

– Da. Întinse mâna și și-o puse peste a ei. Mi-ar plăcea foarte mult. Dacă te ocupi tu de gătit. Eu mă ocup de cumpărături. Să-mi faci o listă.

– Asta ar fi de ajutor. Nu mai este mult timp.

El o privi înțelegând perfect.

– E destul timp.

– Pe asta contez și eu. Mai e ceva cu care sper să mă ajuți. Vreau să trecem pe la adăpost să iau un cățel pentru Simon. După Ziua Recunoștinței, după... ce se termină totul, pot să mă duc să-l iau. Au zis că-mi pot ține unul pentru o săptămână.

– De ce să nu-l luăm acum?

– Oh, asta ți-ar mai lipsi, un băiat, un câine imens și un cățel care să-ți alerge prin casă. Cățelul o să facă pipi pe covoare și o să roadă orice lucru care nu e bătut în cuie. Așteptăm până ajungem acasă.

– Logic, zise Brad şi renunţă la subiect.

Îl ghidă în afara drumului principal, de-a lungul unora şerpuite, şi îi ceru să oprească lângă păşune, aşa cum făcuse ea înainte.

– E o zonă frumoasă.

– Este. Ea coborî din maşină în aerul rece care îi coloră imediat obrajii în roz. Iubesc dealurile. N-am vrut niciodată să locuiesc într-un loc fără dealuri sau copaci.

Se aplecă pe sub gard. M-am jucat în pădurea asta, când eram mică, aveam obiceiul să stau printre copaci şi să visez când eram mai mare.

– La ce visai?

– Oh, la toate locurile pe care aveam să le vizitez, la lucrurile pe care aveam să le văd, la oamenii pe care aveam să-i întâlnesc.

– Băieţi?

– Nu prea mult. Sau mai bine zis, nu atât de curând ca alte fete, cred. Mă gândeam că singurul lucru pe care nu aveam de gând să-l fac era să nu mă leg de un bărbat şi de o grămadă de copii şi să nu pot să fac sau să am nimic special. Poate că mama avea dreptate să fie arogantă.

– Nu, n-a avut.

– Eram atât de sătulă să am grijă de surorile mele şi de fratele meu, de ajutat la toate. Să îmi fac griji de facturile neplătite şi de cum să lungesc mâncarea cât mai mult. Ultimul lucru la care mă gândeam când aveam doisprezece ani erau băieţii sau căsătoria sau copiii. Nici măcar nu mă jucam cu păpuşile.

El o luă de mână pe măsură ce se apropiau de pădure.

– Cu ce te jucai?

– Cu unelte şi vopsele. Îmi plăcea să repar lucrurile.

Păpușile le-am dat lui Joleen și lui Mazie. Nu avea rost să pretind că am grijă de cineva când deja o făceam. Oh, Doamne, voiam să scap de-acolo. Așa de mult voiam asta, Bradley, apoi a apărut James... nu credeam că o să rămân gravidă. Dar... nu sunt sigură că nu m-am gândit pe undeva prin capul meu, că trebuie să am până la urmă un bărbat și niște copii, iar ăsta era singurul mod în care puteam să plec și să am mai mult.

– Și dacă ar fi fost? El se opri când ajunseră la marginea pădurii. Și dacă ar fi fost, Zoe? Aveai șaisprezece ani.

– Nu mai am, și vreau să știi că nu mă uit la tine și nu te văd ca pe un mod de a avea mai mult. Ea îi strânse amândouă mâinile cu putere. Am nevoie să știi asta, înainte de a intra în pădurea asta.

– Nu gândesc asta. La dracu', abia dacă reușesc să te fac să iei ceva atunci când îți dau cu acel ceva în cap. Ca să se liniștească amândoi, îi ridică mâna și i-o sărută. Dar aș lua de la tine. Vreau mai mult din tine.

– Dacă aș putea să dau cuiva, acela ai fi tu. Își puse brațele în jurul lui și îl strânse. Ești cel mai bun bărbat pe care l-am întâlnit în viața mea, iar asta mă sperie cel mai mult.

– E timpul să mă lași să-mi fac eu griji în privința mea.

– Mai sunt doar câteva zile, șopti ea, apoi se retrase, îi luă mâna din nou și intrară în pădure.

– Am văzut căprioru alb când treceam pe aici, îi spuse ea. Dar nimic altceva. Mă simțeam bine mergând din nou pe aici. Împăcată. Simon a fost conceput aici. E un loc bun și un loc important pentru mine.

– Pentru amândoi, atunci.

Ea porni pe drumul pe care mersese atunci, dar nu era niciun căprior alb și nicio senzație importantă. Când

ajunseră la marginea unde începea pietrișul, ea se opri din nou.

– Trebuie să mă duc să o văd pe mama. Nu trebuie să vii și tu.

– Nu vrei să o cunosc?

Privind rulotele ea răsuflă adânc.

– Poate că ar fi bine. Sâmbăta e o zi plină pentru ea. Probabil că o să aibă cliente, așa că nu va trebui să stăm prea mult.

El văzu niște copii care se jucau pe câteva leagăne ruginite și o corcitură de Doberman, legat cu un lanț gros și care lătră la ei de parcă deja gustase sânge. Dintr-o rulotă din partea stângă venea sunetul unor voci care se certau cu răutate. Iar în dreapta, o fetiță stătea pe o scară șubredă și îi cânta păpușii ca să adoarmă. Privi în sus și îi oferi lui Bradley un zâmbet lung și frumos.

– E ora de culcare a lui Cissy, îi spuse ea în șoaptă.

El se lăsă pe vine, înclinându-și capul ca să poată vedea păpușa.

– E foarte frumoasă.

– E fetița mea dulce.

În timp ce vorbea, ușa din spatele ei se deschise. O femeie tânără ieși, cu o cârpă de vase într-o mână și cu o privire prudentă în ochi.

– Pot să ajut? Își puse o mână pe umărul fetiței.

– Doar o admiram pe Cissy, zise Brad.

– Sunt fiica lui Crystal McCourt, Zoe. Înțelegând prudența mamei, Zoe veni și puse o mână pe brațul lui Brad. Tocmai treceam pe la ea să o vedem.

– Oh. Femeia se relaxă vizibil. Mă bucur să te cunosc. M-ai speriat, asta-i tot. Chloe știe că nu are voie să vorbească

cu necunoscuți, dar nu se poate abține. Are încredere în toată lumea. Salut-o pe doamna McCourt din partea mea și mulțumește-i din nou că a tuns-o așa de drăguț pe Chloe.

– Așa am să fac. În timp ce Zoe se îndepărta, o auzi pe femeie zicând: „Vino înăuntru cu mama, fetiță dulce".

– Unii oameni își fac o viață bună aici, zise ea încet. Își plantează flori în containere și ies vara la picnic.

– Iar alții locuiesc în palate și nu-și pot face o viață bună. Nu contează unde, ci cum. Și cine.

Poate, gândi Zoe, ăsta era încă un lucru pe care trebuia să și-l amintească.

– Aia e a noastră. A ei. A noastră. Lăsă în jos mâna cu care arătase rulota dublă, de un verde urât. Mi-e rușine că mi-e rușine de asta. Și mă urăsc pentru faptul că urăsc ca tu să vezi asta. Ea a susținut întotdeauna că sunt prea mândră. Cred că avea dreptate.

– Presupun că asta înseamnă că nu ești perfectă. Poate că până la urmă nu te iubesc.

Ea încercă să râdă, dar i se opri în gât.

– Ai de gând să mă prezinți mamei tale, Zoe, sau trebuie să mă duc să bat la ușă eu însumi?

– N-o să te placă.

– Nu pui la socoteală farmecul meu incredibil.

Observând tonul amuzat și încrezător, Zoe doar își ridică privirea spre el.

– Ăsta va fi unul dintre lucrurile care nu-i vor place la tine. Resemnată, porni mai departe. Auzi vocile dinăuntru, de cum se apropie de ușă. Voci tinere, cel puțin două.

Sâmbăta dimineața duce la sâmbătă seara, gândi ea. Seară pentru întâlniri. Două fete voiau să se aranjeze pentru o noapte la vânat. Ciocăni în rama de metal a rețelei, o deschise cu un scârțâit, apoi împinse cu umărul în ușa interioară.

Trei fete, observă ea. Una avea deja părul lipit în fâşii. Cineva se făcea blondă. Cea de-a doua avea părul scurt pus deja pe bigudiuri, iar cea de-a treia îşi aştepta rândul uitându-se printr-o revistă de modă care prezenta diverse stiluri de coafură.

Părcau un stol de păsări vesele, apoi tăcere, apoi chicoteli înfundate, când îl văzură pe Brad în spatele lui Zoe.

Rulota mirosea a decolorant, vopsea de păr, fum şi a mâncare din noaptea trecută.

Crystal termină de programat un timer de pe masă şi se răsuci. Sprâncenele i se ridicară sus de tot.

– Te-a adus vântul de două ori într-o lună, şi nici măcar nu-i ziua mea de naştere. Privirea i se mută asupra lui Brad şi rămase acolo stupefiată.

– Treceam pe aici. Voiam să-l cunoşti pe prietenul meu, Bradley.

– Bradley. Ăsta-i nume de dolar de argint.

– Mă bucur să vă cunosc, doamnă McCourt.

– Prea multă lume aici. Îşi luă ţigările şi bricheta Bic de un roz aprins. Haideţi afară.

– Doamnelor, zise Brad către fete, iar chicotelile izbucniră din nou în timp ce el ieşea.

– Văd că eşti ocupată, începu Zoe.

– Sâmbăta e bună pentru treabă. Când uşa se închise în spatele ei, Crystal aprinse o ţigară şi suflă fumul. Fata Jacobson vrea să fie blondă. Vrea să fie Britney Spears. Avea un păr frumos, castaniu, dar nu este treaba mea, dacă vrea să şi-l nenorocească.

– Aceea era Haley Jacobson? Era doar o chestie mică atunci când am văzut-o ultima oară.

– Are şaisprezece ani. Aceeaşi vârstă cu tine când ai fugit

de-acasă. Dacă continuă să se fâțâie pe aici așa cum o face, o să dea de același necaz de care ai dat și tu.

– Nu mă mai gândesc la asta ca fiind un necaz de foarte mult timp. Zoe știa că fetele erau și ele acolo, iar maică-sa nu se deranjase să vorbească încet, așa că auzeau fiecare cuvânt. Simon este cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată.

– Ziceai că nu vrei să te înmulțești iar. Linia săpată între sprâncenele lui Crystal se adânci, când își aruncă privirea spre Brad. Ai venit să-mi spui altceva?

– Nu, Bradley, el c...

– Zoe și Simon sunt importanți pentru mine, zise Brad plin de tact. Voiam să vă cunosc. Zoe mi-a spus că ați crescut patru copii mai mult singură. Probabil că de la dumneavoastră a moștenit și ea curajul.

Nume elegant, arată elegant, vorbește elegant, gândi Crystal în timp ce sufla fumul.

– Nu-ți trebuie curaj ca să crești copii. Doar un spate puternic.

– Îmi închipui că este nevoie de amândouă. Aveți o fată frumoasă și extraordinară, doamnă McCourt. Trebuie că sunteți foarte mândră de ea.

– Bradley. Numc de dolar de argint și maniere elegante. Vrei să fii cu ea, te privește. Ca și cum nu i-ar fi păsat deloc, își ridică un umăr subțire. E bună, muncitoare și se prăsește bine. Nu se plânge prea mult.

– O să țin minte, zise Brad cumpănit și o făcu pe Crystal să râdă fără voia ei.

– Poate că de data asta a ales mai bine. Nu prea pari să fii un găozar.

– Mulțumesc.

– N-ai încercat niciodată să scapi de muncă, îi zise ea lui Zoe cu o urmă de afecțiune. Trebuie să recunosc. Din impuls, întinse mâna și o atinse pe Zoe pe păr. Tunsoare bună, are stil. Oricum, n-ai fost niciodată proastă. Ai o șansă la viața bună, pen'că el asta îmi pare a fi, ai fi o fraieră să nu o iei. O femeie trebuie să ia ce poate.

– Mamă.

– Spun ce am în minte, am făcut-o întotdeauna și am s-o fac întotdeauna. Crystal aruncă țigara și o strivi cu pantoful. Trebuie să mă duc înăuntru. Pune-ți un inel pe deget de data asta, îi spuse ea lui Zoe, apoi arătă cu bărbia spre Bradley. Se putea mai rău.

Trase de rețea și intră în rulotă. Apoi închise ușa.

– Nu iese niciodată așa cum trebuie. Niciodată. Ochii lui Zoe se umplură de lacrimi și clipi furioasă ca să scape de ele. Trebuie să plecăm.

Porni spre pădure aproape alergând și își ținu capul în jos când Brad o apucă de braț.

– Nu te înțelege.

– Asta nu-i o noutate pentru mine.

– Nu înțelege lumina din tine. Și că nu e vorba despre ce poți să iei, ci este vorba despre ce vrei să faci. Nu te înțelege, așa că nu știe cum să te iubească.

– Nu știu ce să fac.

– Dacă continui să încerci, o să te doară. Dacă nu mai încerci, o să te doară. O frecă pe brațe, încercând să o consoleze. Eu te înțeleg, Zoe, așa că știu ce vei alege.

Ea privi înapoi spre rulotă

– Voi veni din nou de Crăciun și poate... poate. Pentru că își închipui că amândoi aveau nevoie de asta, reuși să zâmbească. Ți-am spus că n-o să te placă.

– Ba m-a plăcut. E prinsă deja în plasa mea. Se aplecă şi o sărută uşor pe buze. Exact ca fiica ei.

– Eu sunt o rea cu plase de păianjen. Îl luă din nou de mâna şi intrară în pădure.

– De ce li se spune plase? Nu sunt făcute din plasă.

– Asta-i o întrebare pentru Dana. O să caute pe undeva – nu ştiu unde găseşte toate lucrurile astea – şi o să-ţi ţină o adevărată prelegere. N-am cunoscut niciodată pe cineva atât de priceput la cuvinte. Pentru mine importante au fost doar cifrele. Acum sunt prietenă cu Dana, care ştie totul despre cărţi, şi cu Malory care ştie totul despre artă. Am învăţat o mulţime de lucruri de la ele în ultimele două luni. Uneori, am impresia că este un fel de vis. Se opri şi privi în jurul ei în timp ce vorbea. Şi mă voi trezi într-o dimineaţă şi toate vor fi ca mai înainte. Voi lucra din nou pentru căţeaua aia de Carly şi nu o voi cunoaşte niciodată pe Dana sau pe Malory. Voi lua ziarul şi voi citi articolul lui Flynn, dar nu îl voi cunoaşte. Sau o să văd una dintre cărţile lui Jordan şi o să mă întreb ce fel de om este, pentru că nu voi şti.

Privi în sus, spre Brad, şi îi puse un deget pe obraz.

– Nu te voi şti pe tine. Voi merge la Home Makers să iau ceva şi nu mă voi gândi la tine pentru că nimic din toate astea nu se va fi întâmplat.

– E real. O prinse puternic cu degetele de talie ca ea să-i simtă strânsura, ca el să-i simtă pulsul. Asta e real.

– Dar dacă n-ar fi, dacă aş fi în pat cufundată într-un somn lung, într-un vis complicat, cred că m-aş trezi cu inima frântă. Privi înapoi, în direcţia rulotei mamei ei. Sau mai rău. Indiferent de ce urmează să se întâmple, indiferent când toate astea se vor termina, n-aş suporta gândul că nu te-am cunoscut. Sărută-mă. Se lipi de el şi se ridică pe vârfuri. Vrei?

El o strânse în braţe şi îşi puse uşor buzele peste ale ei. Lăsă momentul să se cuprindă. Când ea oftă, când îi încolăci gâtul cu braţele, era mai frumos decât orice vis.

Simţi cum ceva se mişcă înăuntrul ei cu o durere atât de dulce, încât îi dădură lacrimile. Aerul era rece, gura lui era caldă. Dragostea, mai multă decât sperase, era aici.

Simţi cum îi mângâie părul cu mâna, până jos, pe ceafă. Corpul lui tânăr şi subţire îl apăsa pe al ei, cu dorinţa tremurând prin el şi prin ea.

Ea se trase puţin în spate, privi în ochii albaştri, luminoşi, şi lăsă o lacrimă să-i curgă pe obraz.

– James. Zise ea încet şi îi cuprinse faţa în palme.

– Te iubesc, Zoe. Vocea lui James – cu respiraţia uşor întretăiată, dornică, îi ajunse la urechi. Suntem meniţi să fim împreună. Nu vei simţi niciodată aşa ceva pentru altul, doar pentru mine.

– Nu, nu voi simţi. Inundată de dragostea care curge din inima unei fete de şaisprezece ani, îi luă palma şi o puse pe gura ei, pe obraz şi o ţinu acolo. Nimic nu va mai fi la fel pentru niciunul dintre noi.

– Vom fugi împreună. Vom fi împreună pentru totdeauna.

Ea zâmbi foarte blând.

– Nu, nu vom fi împreună. Îl sărută din nou, fără regret, apoi se dădu înapoi. La revedere, James.

Brad o ridică atunci când genunchii ei cedară şi continuă să o scuture, să o strige pe nume, aşa cum făcuse din momentul când simţise că îl părăseşte.

Ochii ei se înceţoşaseră, obrajii îi deveniseră palizi.

Îi spusese James.

– Uită-te la mine, uită-te la mine, fir-ar să fie.

– Mă uit. Slăbită, capul îi alunecă pe spate şi, deşi vederea

i se întunecă din cauza efortului, se luptă să se concentreze. Mă uit la tine, Bradley.

– Plecăm de-aici. Se apucă să o ridice în brațe, dar ea îl apăsă cu mâna pe piept.

– Nu. E-n ordine. Am nevoie doar de o secundă. Lasă-mă să stau jos.

Ea se lăsă în jos, așezându-se pe pământ, cu fruntea sprijinită de genunchi. Sunt puțin amețită. Trebuie să mă adun.

El scoase cuțitul din teaca de sub sacou și scană pădurea cu o privire lungă, înainte de a se lăsa pe vine lângă ea.

– Ai dispărut. Ca și cum cineva ar fi apăsat pe un buton înăuntrul tău. Mi-ai spus James.

– Știu.

– Te-ai detașat. Nu erai cu mine, erai cu el. Îl priveai. Cu dragoste, gândi el. Ai spus că nimic nu va mai fi vreodată la fel.

– Știu ce-am spus. M-a dus în trecut. Kane m-a dus în trecut, dar știam. Mai sigură acum, își ridică capul. Am știut aproape din momentul când a început. Am simțit... Nu mi-e rușine de ceea ce am simțit, nu-mi pare rău de asta. Ar însemna să-mi fie rușine și să-mi pară rău de Simon. Dar îmi pare rău că s-a folosit Kane de tine în felul ăsta.

– Ai plâns pentru el. Întinzând mâna, Brad prinse o lacrimă pe vârful degetului.

– Da, am plâns pentru James. Și pentru ceea ce ar fi putut fi, dacă el ar fi fost mai puternic, poate dacă amândoi am fi fost mai puternici. Mi-am luat la revedere.

Își puse mâna peste a lui Brad și își strânse degetele în palma lui.

– Kane a vrut ca eu să simt toate lucrurile pe care le

simțeam pentru James și a vrut să le folosească ca să pună o barieră între noi. A reușit?

– M-a înfuriat. M-a durut. Privi în jos spre mâinile lor împreunate și își întoarse palma ca să-și treacă degetele printre ale ei. Dar nu, nu a reușit să pună nimic între noi.

– Bradley. Ea începu să se aplece ușor, voia să-și atingă buzele de buzele lui și văzu cuțitul. Ochii ei se făcură enormi. Oh, Doamne.

– Poate fi rănit, zise Bradley simplu. Dacă mi se iveşte ocazia, o să-l rănesc. Ridicându-se, puse cuțitul în teacă, apoi îi întinse mâna.

Ea își umezi buzele.

– Ai face bine să fii atent cu chestia aia.

– Da, mămico.

– Încă mai ești furios, nu-i așa? Știu cine ești, Bradley. Știu cine sunt eu. El a încercat să mă facă să uit, dar nu a reușit. Asta trebuie să însemne ceva. M-am simțit exact ca atunci când aveam șaisprezece ani și eram cu James. Corpul meu, inima, capul. Și-a trecut mâna peste părul meu. Pe atunci îl purtam lung și avea obiceiul să facă asta. Își trecea mâna peste părul meu când mă săruta. Toate amintirile astea sunt acolo, în cutiuțele memoriei. Kane poate intra în ele.

Îi trebui un act de voință suprem, dar Bradley se forță să gândească dincolo de partea personală, către căutare.

– Ce ți-a zis? James – ce ți-a zis?

– Că mă iubește, că nu voi simți ce am simțit pentru el pentru nimeni altcineva. Asta-i adevărat, n-o voi face. Nici n-ar trebui. Dar, Bradley, *știam*. Se răsuci spre el, iar fața ei strălucea. Chiar și când stăteam acolo, cu părul lung și cu fața lui în mâinile mele, știam că nu este real. Doar o păcăleală. Iar *eu* m-am folosit de ea.

Ea își lipi palmele împreună, își lovi ușor gura cu margine lor, în timp ce se mișca în cerc.

– Locul ăsta. A trebuit să mă întorc aici. Mai mult, a trebuit să mă întorc cu tine, dar cheia nu este aici. Își lăsă mâinile în jos. Nu este aici.

– Îmi pare rău.

– Nu. Ea clătină din cap, se răsuci din nou, cu un zâmbet strălucitor pe față. Știu că nu este aici. Simt asta. Nu trebuie să mă mai întreb, nu trebuie să mai vin aici, sperând sau căutând, pentru că am făcut ce trebuia să fac aici. Sau mai bine zis, noi am făcut.

Sări în brațele lui, tare și repede cât, să-l împingă înapoi un pas întreg. Râzând, își puse picioarele în jurul lui și îl sărută zgomotos.

– Nu știu ce înseamnă toate astea, dar voi înțelege. E prima dată în atâtea zile, când cred că voi înțelege. Voi descuia cutia aia, Bradley. Își lipi obrazul de al lui. O voi descuia, iar ele se vor duce acasă.

CÂND ajunseră acasă la Flynn, Zoe îi aruncă o privire de oțel lui Brad.

– Asta e problema ta, vreau să fie clar.

– Am înțeles. Mi-ai spus asta de vreo șase ori până acum.

– Nu voi avea niciun pic de înțelegere pentru tine sau pentru lucrurile tale.

– Da, da. Bla, bla.

Ea își înăbuși râsul și încercă să fie serioasă, în timp ce îl urma către casă.

– Amintește-ți doar cine a vrut să fie practică.

– Bine. Îi aruncă un zâmbet cu gura până la urechi,

deschizând ușa. Ai fost terminată de când te-ai uitat în ochii ăia mari și căprui.

– Puteam să mai aștept o săptămână.

– Mincinoaso.

Râsul îi scăpă când așeză cățelul pe podea și îl lăsă să alerge prin hol.

– Asta ar trebui să fie interesant.

Moe ieși din bucătărie, frână prin alunecare și se opri. Ochii lui se rotiră, corpul i se încordă. Iar cățelușul, o minge de blană maro cu gri, lătră bucuros și sări să-l prindă pe Moe de nas.

Brad o prinse pe Zoe de braț, înainte ca ea să alerge spre ei.

– Dar dacă...

– Ai puțină încredere, sugeră Brad.

Moe tremură, mirosi cățelul care sărea și se rostogolea. Apoi se prăbuși pe jos cu burta în sus într-o atitudine de beatitudine, iar cățelul se urcă pe el și începu să-i roadă urechile.

– Moale de tot, murmură Zoe și simți propriul zâmbet cum i se întinde peste față, mare și prostesc, când Simon ieși din bucătărie.

– Hei, mami! Avem soldăței pentru prânz. Eu și cu Flynn i-am făcut și... Se opri, ochii i se rotiră în timp ce cățelul îl părăsea pe Moe și se repezea la el.

– Aaaa! Un cățeluș. De unde a apărut? Simon era deja pe jos, râzând, iar cățelul îl lingea pe față și se rostogolea înapoi, Moe încercând să se vâre și el. Arată ca un pui de urs.

Acoperit de câini, Simon se răsuci cât să-l privească pe Brad.

– E al tău? Când l-ai luat? Cum îl cheamă?

– Nu-i al meu. Tocmai a fost eliberat. Și nu are un nume.

– Atunci cine... Rămase încremenit, iar ochii lui mari și aurii se fixară pe ai maică-sii.

– E al tău, baby.

În acel moment, ea știu că acel cățel putea să roadă întreaga casă la fel ca termitele, iar ea nu va regreta niciun moment. Nu va uita niciodată bucuria aceea uluită care apăruse în ochii băiețelului ei.

– Să-l țin? Vocea lui Simon tremura în timp ce el reuși să se ridice în genunchi. Pot să-l păstrez?

– Cred că pe asta contează și el. Ea veni spre ei și îngenunche ca să ciufulească blana moale ca un nor a cățelușului. Va trebui să fii foarte responsabil și să ai grijă să fie hrănit cum trebuie și învățat și iubit. Cățelușii presupun multă muncă. El o să depindă de tine.

– Mami. Prea copleșit ca să se simtă stânjenit de faptul că Brad se uita la el, Simon o îmbrățișă pe maică-sa și își îngropă fața în umărul ei. O să am foarte multă grijă de el, mulțumesc, mamă. Te iubesc mai mult decât orice pe lume.

– Eu te iubesc pe *tine* mai mult decât orice. Ea întoarse îmbrățișarea puternică, apoi începu să râdă, când amândoi câinii încercară să se vâre între ei. Cred că lui Moe o să-i placă să aibă un prieten.

– E ca o familie mare. Simon ridică cât mai sus cățelul.

Nou-venitul își exprimă încântarea făcând pipi pe genunchiul lui Simon.

16

Zoe masă crema exfoliantă peste gamba Danei şi zâmbi când prietena ei suspină de plăcere.

– Apreciez foarte mult faptul că v-aţi sacrificat amândouă după-amiaza de duminică, ca să fiţi cobaii mei.

De data asta Dana mârâi. Malory stătea pe un taburet în camera de tratamente şi îşi trecea degetele peste piclea proaspăt exfoliată şi lustruită.

– Nu-mi revin de cât de bine arată.

– Nu-mi făceam griji de rezultate, produsele astea sunt foarte bune. Dar voiam să fiu sigură că întreaga experienţă este plăcută.

– E plăcută pentru mine, zise vocea tărăgănată şi înfundată a Danei.

Zoe se uită în jurul ei, privind rafturile cu produse, lumânările care ardeau, teancul ordonat de prosoape de culoare verde-mentă de pe masă, lustre de cristal limpede pe care le agăţase de tavan deasupra mesei capitonate.

Era, gândi ea, exact cum trebuie să fie.

– Desigur că atunci când vom face asta pentru clienţe, nu vor fi aici trei persoane care vorbesc. Vrei să facem linişte, Dana?

– Nici nu existaţi în lumea mea. Chestia asta se simte la fel de bine cum miroase.

– E bine că facem asta. Malory sorbi din apa cu lămâie pe care Zoe o răcise într-o carafă joasă din sticlă. Dacă avem de gând să deschidem salonul vineri, va trebui să ne gândim la cât mai multe capricii posibile, în toate trei compartimente.

Înghiţind cu greutate, îşi apăsă burta cu mâna.

– Doamne, deschidem vineri. Chiar dacă e doar un fel de repetiţie pentru marea deschidere de la întâi decembrie, se întâmplă!

– Zi mare, pentru toţi.

– O să găseşti cheia. Malory îi atinse umărul. Ştiu asta.

– Unirea lor – mâna lui Malory pe a ei, a ei pe cea a Danei îi oferi un sprijin.

– Ăsta-i un alt motiv pentru care voiam să facem asta azi. Aveam nevoie de timp să fiu împreună cu voi, doar noi trei.

Privi din nou în sus către lustra de cristal. Cu siguranţă că părea că devenise mai mistică în ultimele luni.

– Ca să mă încarc cu energie. Energie feminină.

– Daaa! încurajă Dana, făcând-o pe Zoe să râdă.

– După cele întâmplate ieri, mă simt mult mai încrezătoare, dar tot îmi susură vocea asta mică şi mă întreabă de ce dracu' cred că pot s-o fac.

– Este vocea lui Zoe, o întrebă Dana, sau a lui Kane?

– E a lui Zoe, ceea ce o face şi mai enervantă. Ieri a fost valul ăsta de emoţii, de energie, când am realizat ce se întâmpla, că ştiam ce este şi îl puteam controla. Dar trebuie să îl mut de-acolo.

– Te-ai dus înapoi la un început şi la un sfârşit. Curioasă, Malory examină sticluţele şi tuburile aliniate ordonat pe rafturile lui Zoe. Iar noi trei aici de faţă, ne vom întoarce azi la lucrurile de bază. Şi eu, şi Dana am avut perioade în timpul

căutărilor noastre când ne simțeam total descurajate și pierdute.

– Așa-i, confirmă Dana. Sau când porneam pe tangente sau drumuri înfundate. Sau așa ni se păreau.

– Așa ni se păreau. Întorcându-se, Malory dădu din cap. Dar fără tangentele alea, am mai fi ajuns pe drumul cel bun? Eu nu cred. M-am gândit mult la asta, adăugă ea sprijinindu-se de masa de lucru. O căutare nu este liniară, nu este directă. Merge în cercuri și se întretaie. Dar, pas cu pas, fiecare piesă își are locul ei. Hai să le luăm pe ale tale.

– Dana trebuie să se clătească.

– Atunci țineți-vă vorba. Înfășurată în cearșaful de baie pe care i-l dăduse Zoe, Dana se îndreptă spre duș.

– Tu ai niște idei. Zoe se duse la chiuvetă să-și spele mâinile. Se vede.

– Chiar am. Poate că e mai ușor pentru mine să deosebesc, ei bine, pădurea de copaci, pentru că nu sunt implicată așa cum ești tu. Iar experiența pe care am avut-o în pod a fost asemănătoare celei pe care ai avut-o tu ieri. În cazul acela știam ce se întâmplă și o controlam. Iar o parte din mine, una micuță, voia să se mulțumească cu iluzia aia și să renunțe la restul.

Zoe privi peste umăr, văzu înțelegerea de pe fața lui Malory. Tensiunea din umerii ei se dizolvă.

– Chiar aveam nevoia să aud asta. Atât de mult. Nu-l voiam pe James, Mal, nu cu adevărat, dar o parte din mine își amintea cât de mult îl *vrusesem*.

– Știu. Știu exact.

Ea putea, gândi Zoe. Ea și cu Dana erau singurele care puteau cu adevărat.

– O parte din mine simțea la fel, avea aceleași dorințe.

Şi ar fi fost foarte uşor să alunec în trecut şi cred că totul ar fi ieşit diferit.

– Dar nu ai alunecat în trecut.

– Nu. Se apucă să schimbe husa de pe masa de tratament, să ajusteze pernele, îndreptând cearşaful. Totul în afară de acea parte minusculă ştia că nu voiam să fie altfel. Nu-l voiam pe băiatul care nu putuse să mă susţină pe mine sau pe propriul lui copil. Dar a trebuit să mi-l amintesc, să mi-l amintesc cu adevărat, dar şi ceea ce simţeam pentru el, ca să pot să-i spun la revedere.

– Îl vrei pe bărbatul care e gata să te susţină pe tine şi pe copilul tău?

– Îl vreau. Ceva tresări în inima ei, în timp ce alegea o loţiune pentru Dana. Dar se pare că nu am încredere în niciunul dintre noi ca să meargă relaţia. Întinde-te pe spate, zise ea când Dana se întoarse. Şi e mai mult de atât, de neîncrederea în noi.

Eficientă, aranjă prosopul care o acoperea pe Dana de la sân până la coapse, apoi încălzi loţiunea în palme.

– Dacă fac acel ultim pas cu el, cât de mare ar fi pericolul pentru el? E o dilemă. Când iubeşti pe cineva, vrei să-l protejezi. Dacă vreau să-l protejez, nu pot să-mi permit să-l iubesc. Nu total.

– Dacă îl iubeşti, ar trebui să-l respecţi destul ca să ştii că se va proteja singur.

Zoe o privi pe Dana.

– Îl respect.

– Nu cred. Te tot întrebi dacă şi când te va dezamăgi pe tine, sau pe Simon. Când te va părăsi. Vorbeşti cu cineva care a fost în situaţia asta. Te gândeşti că n-ar trebui să-i acorzi sută la sută încredere pentru că vei avea nevoie de o

rezervă când își va lua tălpășița. Nu zic că nu ai dreptul să faci asta. Ai avea mult de pierdut.

– Și care ar fi pierderea ce mai mare pentru Zoe? Personală, întrebă Malory. Singurul lucru pe care nu l-ai risca?

– Simon.

– Exact.

– Știu că Bradley nu i-ar face rău. Zoe masă loțiunea, mergând în jos pe corpul Danei. Dar cu cât Simon așteaptă mai mult de la el, genul de lucruri pe care le așteaptă un băiat de la tatăl lui, cu atât mai greu va fi dacă nu vom fi împreună. A trebuit să se obișnuiască să nu aibă tată. Niciodată. Nu cum ar fi după un divorț sau chiar deces, dar să nu aibă deloc. Indiferent cât de bune au fost lucrurile pentru el, indiferent cât de mult știe că-l iubesc și că sunt alături de el, întotdeauna va ști că a fost cineva care n-a făcut-o, care a refuzat să fie acolo. Nu vreau să se mai simtă vreodată nedorit.

– Și ca să previi lucrul ăsta, te-ai sacrifica pe tine. Te lupți, adăugă Malory. Indiferent cât de mult te-ar costa, luptă-te. Din cauza alegerilor pe care le-ai făcut, Simon este cel mai important. El este cheia ta.

– Simon? repetă Zoe, în timp ce Dana se ridică. Oh, scuză-mă, întoarce-te pe burtă. Mi se învârtește mintea.

– Mal a declanșat ceva. Dana se răsuci pe burtă, dar își propti capul în pumni. Noi suntem cheile, noi trei. Asta a fost subliniat de nenumărate ori. Dar dintre toate trei, Zoe este cea care – am putea spune – s-a recreat pe ea însăși într-un copil. Simon face parte din Zoe. Zoe este cheia, ergo, Simon este cheia.

– Kane nu-l poate atinge. Teama amenință să-i sară la gât și s-o sufoce. Rowena a zis că-l va proteja.

– Poți conta pe asta. Dana privi peste umăr. Dacă putea face ceva în legătură cu Simon, ar fi încercat până acum.

– Cred că e mai mult decât protecția Rowenei, adăugă Malory. Cred că tot ce se poate face din cealaltă parte, se face. Copiii unora au fost deja răpiți. N-or să lase asta să se întâmple din nou. Având toate astea, în plus pe noi, nimic nu-l poate atinge pe Simon.

– Dacă aș crede altfel, aș renunța la asta imediat. Zoe se opri când o văzu pe Malory dând din cap. Ceea ce Kane știe, așa că ar fi făcut orice ca să-mi amenințe fiul. N-a făcut-o, pentru că nu poate. Ok. Expiră profund. Ok, haideți să pornim de-aici. Dacă Simon e cheia, sau parte din ea, așa cum este parte din mine, nu mă aduce asta înapoi la optimul pe care l-am făcut în privința lui? Faptul că l-am avut a fost o alegere, că l-am păstrat a fost o altă alegere – cele mai bune pe care le-am făcut vreodată. Dar am fost înapoi acolo și, deși cred că a fost important, nu am cheia.

– Ai făcut alte alegeri, observă Dana. Te-ai dus în alte direcții.

– Am trecut și peste unele din astea. A fost un fel de călătorie, cred, continuă ea în timp ce termina de întins loțiunea pe corpul Danei. Mi-am amintit, am văzut totul din nou, m-am gândit la toate. Mi-a făcut bine, una peste alta, pentru că mi-a validat alegerile pe care le-am făcut și mi-a arătat că greșelile pe care le-am făcut nu au fost atât de mari. Vrei să te răsucești, te rog? Îți aduc halatul.

– Ai venit aici în Valley, începu Dana. Ți-ai găsit de lucru, ți-ai cumpărat o casă. Ce altceva?

Malory ridică o mână, iar Zoe o ajută pe Dana să-și pună halatul.

– N-o să spun că toate astea nu sunt importante și poate

că, trecând peste unele detalii, este unul dintre răspunsuri. Dar am putea privi toate astea din alt unghi. Ce-ar fi dacă unele răspunsuri ar ține de ceea ce a ales Simon?

– E un copil, observă Dana frecându-și antebrațul ca să admire munca lui Zoe. Cea mai mare alegere a lui este ce joc video să joace.

– Nu. Gânditoare, Zoe clătină din cap. Nu, copiii au multe de ales. Bun sau rău. Unele dintre ele rămân cu ei și îi împing într-o anumită direcție. Ce prieteni își fac. Poate citesc o carte despre un pilot de avioane de luptă și decid că vor să zboare. În acest moment, într-o sută de feluri diferite, Simon decide ce fel de bărbat va fi.

– Atunci poate că ar trebui să te uiți mai bine la unele dintre aceste decizii, sugeră Malory.

O decizie cu care Simon era deosebit de încântat pentru moment era aceea că alesese numele de Homer pentru cățel: Numele combina câteva dintre lucrurile lui favorite – baseball, un personaj de desen animat și un câine. Afară, în aerul rece de toamnă, privindu-l pe Moe cum aleargă după mingea de tenis și pe Homer cum aleargă după Moe, Simon se gândea că viața nu poate fi mai marfă de atât.

În plus, băieții aveau să vină curând să vadă meciul, în timp ce mama și prietenele ei se ocupau de lucruri de-ale fetelor. Putea să mănânce chipsuri până vărsa.

Luă mingea pe care Moe o lăsase la picioarele lui, apoi dansă și se prefăcu că aruncă mingea ca să-i enerveze la culme pe câini, înainte de a o arunca către copaci.

Când se va duce mâine la școală, o să le povestească prietenilor totul despre Homer. Poate, dacă n-ar fi o boacănă,

ar putea să-l roage pe Brad să facă o poză ca să le-o poată arăta la toți.

Privi în spate către râu, în timp ce câinii se tăvăleau împreună. Îi plăcea aici cu adevărat. Îi plăcea și casa lui și curtea, totul. Și faptul că era alături de familia Hanson. Dar aici, chiar îi plăcea, cu pădurea gata de explorat și cu râul chiar acolo.

Dacă aveau să stea mai mult, ar fi fost beton să-și invite prietenii. Omule, ar fi leșinat să vadă camera de jocuri. Și ar fi putut construi o cazemată în pădure și poate vara se puteau duce să se plimbe cu barca pe râu. Dacă maică-sa nu ar respinge ideea.

Poate că totuși va putea, chiar și după ce se vor întoarce acasă. L-ar putea ruga pe Brad, iar Brad l-ar putea ajuta s-o convingă pe mama. Și asta era marfă, să mai fie cu altcineva care să-l ajute să o încolțească pe două fronturi.

Era ca și cum ar fi avut un tată. Nu că-i păsa de asta, dar probabil că așa era. Într-un fel.

Oricum, avea să fie super să petreacă aici Ziua Recunoștinței, cu toți venind în casă, iar băieții se vor certa vorbind despre meci și vor mânca plăcintă de dovleac până le vor plesni burțile.

Mămica lui făcea o plăcintă de dovleac foarte bună și întotdeauna îi dădea bucăți mici de coacă, ca să facă omuleți de coacă din ele.

Se întrebă dacă Brad ar crede că asta nu e ceva bărbătesc.

Privi spre casă, apoi fugi într-acolo când îl văzu pe Brad ieșind.

– Hei! Vrei să aruncăm cu mingea? Moe îl învață pe Homer cum să o aducă.

– Sigur că da. Îi puse pe cap căciulița pe care o adusese. S-a făcut frig.

– Poate o să ningă. Poate o să ningă doi metri şi se închide şcoala.

– Nu putem decât să visăm. Luă mingea şi o aruncă într-un stil pe care Simon îl admira cu disperare.

– Dacă ninge doi metri, poţi să stai acasă şi să nu te mai duci la serviciu?

– Dacă ninge doi metri, sigur că o stau acasă.

– Şi putem să bem ciocolată caldă şi să ne jucăm zece milioane de video-jocuri.

– S-a făcut.

– Tu porţi prezervativ când faci sex cu mama?

Brad simţi cum i se scurge tot sângele din picioare.

– Ce să fac?

– Pentru că, dacă nu o faci, poţi să faci un bebe. O să te căsătoreşti cu ea dacă faci un bebe?

– Sfântă Fecioară!

Ceva îl gâdila pe Simon în gât, un fel de nervozitate greţoasă. Dar nu-şi putea opri avalanşa vorbelor – *trebuiau* spuse.

– Tipul care m-a făcut pe mine cu ea nu s-a căsătorit cu ea, şi cred că a durut-o foarte tare. Acum trebuie să am grijă de ea, aşa că, dacă nu ai de gând să te însori cu ea dacă faci un bebe, nu poţi face sex. Pentru că stomacul i se răsucea, Simon privi în jos şi trase un şut zdravăn în minge. Voiam să-ţi spun asta.

– Ok. Ăăă. Ok, cred că trebuie să mă aşez. Înainte ca piftia în care i se transformaseră genunchii să se topească. Ce-ar fi să mergem în casă să facem asta... chestia cu aşezatul.

– Eu sunt bărbatul în casă, zise Simon cu o voce mică.

– Eşti un bărbat dat naibii, Simon. Cu un gest care spera că era încurajator pentru amândoi, Brad îşi puse o mână pe

umărul băiatului. Hai să mergem înăuntru, să stăm jos şi să discutăm despre asta.

În timp ce îşi scoteau paltoanele, Brad se rugă să aibă înţelepciune şi orice altceva l-ar fi putut ajuta. Se gândi că bucătăria ar putea fi locul cel mai bun, unde se puteau ţine ocupaţi cu mâncare şi băutură, sau cu orice ar fi putut face discuţia mai puţin îngrozitoare pentru amândoi.

Deşi îşi dorea din tot sufletul o bere, turnă Cola pentru amândoi.

– În legătură cu sexul, începu el.

– Ştiu totul despre sex, mami a spus că nu doare, dar câteodată oamenii ţipă pentru că e distractiv.

– Bun, reuşi Brad să spună după un moment, şi îşi închipui că poate auzi cum îi mor celulele creierului. Eu şi cu mama ta... Ăăă. Adulţii, care sunt singuri şi sănătoşi, adesea au relaţii care... la dracu' cu asta. Uită-te la mine.

Aşteptă până când Simon îşi ridică capul. Toate dubiile, toată sfidarea, toată determinarea erau reprezentate clar pe faţa lui, exact ca maică-sa, gândi Brad.

– O iubesc pe mama ta. Fac dragoste cu ea pentru că este frumoasă şi vreau să fiu cu ea în felul ăsta. Vreau să fiu cu ea în toate felurile pentru că o iubesc.

– Ea te iubeşte pe tine?

– Nu ştiu. Sper.

– Te joci cu mine ca ea să te iubească.

– Ei bine, ştii, e un sacrificiu destul de mare pentru mine, având în vedere că eşti aşa de urât şi miroşi urât. În plus, mai eşti şi scund, şi asta e enervant. Dar fac şi eu ce trebuie.

Simon zâmbi.

– Tu eşti mai urât.

– Doar pentru că sunt mai bătrân. Îşi puse o mână peste

a băiatului. Şi nu ştiu cum, în ciuda tuturor defectelor pe care le ai, te iubesc şi pe tine.

Emoţia alergă în gâtul lui Simon şi păru să-i inunde faţa.

– Asta-i tare ciudat.

– Mie-mi spui? Vă vreau pe amândoi mai mult decât am vrut orice altceva vreodată.

– Ca o familie?

– Exact aşa.

Simon privi în jos spre masă. Erau atâtea lucruri pe care voia să le spună, să întrebe, dar voia să o facă aşa cum trebuie.

– Te-ai căsători cu ea, chiar dacă nu ai face un bebe?

Deci nu avea să fie îngrozitor până la urmă, gândi Brad.

– Aş vrea să fac un bebe, acum că ai zis. Dar... Stai un pic, vreau să-ţi arăt ceva. Mă întorc imediat.

Singur, Simon îşi frecă ochii cu putere. Îi fusese teamă să nu plângă, să se smiorcăie ca o fată, sau mai ştiu eu ce. Când aveai o discuţie de la bărbat la bărbat, cum le spune tatăl lui Chuck, nu te apucai să plângi.

Luă o înghiţitură de Cola, dar nu îi potoli furtuna din stomac. Toate continuau să sară pe dinăuntrul lui. Se chinui să se calmeze, când îl auzi pe Brad întorcându-se, şi îşi şterse faţa, pentru orice eventualitate.

Brad se aşeză din nou.

– Asta trebuie să rămână între noi doi, Simon. Trebuie să-mi promiţi.

– Ca un secret?

– Da. E important.

– Ok, n-o să spun la nimeni. Solemn, Simon scuipă în palmă, apoi o întinse.

Pentru un moment, Brad nu putu decât să privească. Unele lucruri, gândi el – ciudat de reconfortant – nu se schimbă niciodată. Făcu la fel ca Simon şi îşi uniră palmele.

Fără să spună nimic, Brad puse pe masă o cutiuță și o deschise, apoi îi arătă lui Simon ce conținea.

– Ăsta a fost al bunicii mele. Mi l-a dat mie când ea și bunicul au sărbătorit a cincizecea aniversare.

– Ooo! Cred că sunt complet bătrâni.

Brad zâmbi ușor, dar își ținu vocea egală.

– Destul de mult. A fost un inel de logodnă, iar el i-a dat unul nou la a cincizecea aniversare. Ea a vrut ca eu să-l am pe primul și să i-l dau femeii cu care aveam să mă însor. Zice că e norocos.

Cu buzele strânse, Simon atinse cutia și privi cum lucește inelul.

– E foarte strălucitor.

Brad întoarse cutia ca să poată privi inelul demodat, cu diamant în forma unei floricele.

– Cred că e ceva care o să-i placă lui Zoe. E delicat și e diferit și s-a dovedit norocos. Plănuiesc să i-l dau duminică.

– De ce aștepți? Ai putea să i-l dai când vine acasă.

– Nu e încă pregătită. Mai are nevoie de timp. Privi spre băiat. Trebuie să găsească cheia, Simon, până vineri. Nu vreau să o împing sau să fac ceva care să-i distragă atenția înainte de acea zi.

– Și dacă nu o găsește?

– Nu știu. Trebuie să credem că o va găsi. Oricum va fi, am de gând să-i dau inelul duminică și să o cer în căsătorie. Îți spun ție acum, nu numai pentru că ești bărbatul în casă și ai dreptul să-mi cunoști intențiile, dar tu și cu Zoe veniți împreună. Ai dreptul să-ți spui părerea.

– O să ai grijă de ea?

– Cât de bine pot eu.

– Trebuie să-i aduci cadouri din când în când. Poți să le faci tu, așa cum le fac eu, dar nu ai voie să uiți. Mai ales de ziua ei.

– N-o să uit. Promit.

Simon își târî paharul în cercuri, pe masă.

– Dacă zice da și vă căsătoriți, numele ei o să fie ca al tău?

– Sper să vrea asta. Familia Vane e foarte mândră de numele ăsta. Ar însemna foarte mult pentru mine dacă l-ar lua.

El târî din nou paharul, privindu-l cu intensitate.

– Al meu o să fie ca al tău?

Totul înăuntrul lui Brad se lumină ca o singură lumânare mare de dragoste.

– Sper ca și tu să vrei lucrul ăsta, pentru că va spune tuturor că ești al meu. Simon, dacă ea zice da și ne căsătorim, o să-mi spui tată?

Inima lui Simon bătea atât de tare, încât o auzea cum îi sună în urechi. Privi în sus și zâmbi.

– Ok.

Când Brad întinse brațele, făcu lucrul cel mai natural, se duse la el în brațe.

ERAU atât de multe lucruri la care să se gândească și toate păreau să se amestece în capul ei, în timp ce mergea cu mașina pe lângă râu. Ziua era pe terminate și astfel îi mai rămâneau doar cinci zile. Încă cinci zile ca să găsească cheia care deschidea ultimul lacăt. Cinci zile în care să-și cerceteze mintea, inima, viața.

Nimic nu mai era așa cum fusese. Iar când săptămâna

avea să se încheie, totul se va schimba din nou. Toate aceste direcții noi, gândi ea, atât de multe căi, când înainte drumul ei fusese atât de drept.

Să câștige bani pentru o casă. Să-și ia o casă pentru ca fiul ei să poată avea o viață fericită, sănătoasă și normală. Oricât de greu fusese din când în când, fusese relativ simplu. Te trezeai dimineața, făceai primul pas și mergeai înainte până când toate erau făcute.

Apoi o făceai din nou, cu o oarecare variație, în ziua următoare.

Funcționase, și funcționase bine.

Dar era adevărat, nu-i așa? recunoscu ea, în timp ce încetinea ca să facă o întoarcere. Era adevărat că pe lângă toate astea tot își dorise mai mult. Lucruri mărunte, lucruri drăguțe pe care le vedea în magazine. Găsise modalitatea de a le avea, învățând cum să le facă. Draperii frumoase, un aranjament pentru masă, o grădină care ținea din primăvară până la primul îngheț.

Și lucrurile mari. Fondul pentru facultate pe care îl deschisese pentru Simon și care creștea câte puțin în fiecare lună. Afacerea pe care o începuse.

Așa că, indiferent cât de drept fusese drumul ei, întotdeauna fusese atentă să vadă din timp vreo ocolire.

Ei bine, făcuse una acum.

Se opri în fața casei lui Brad și văzu mașina lui Flynn și pe cea a lui Jordan. O făcu să zâmbească. Ocolul nu adusese în viața ei doar două femei pe care ajunsese să le iubească, adusese și trei bărbați interesanți. Iar în mai puțin de trei luni, deveniseră pentru ea o familie, mai mult decât propria ei familie.

Parcă se aștepta să o podidească sentimentul de vinovăție

la gândul ăsta. Când își dădu seama că nu apare, se rezemă de spătar și se gândi. Nu, nu se simțea deloc vinovată. Ea își *făcuse* familia asta, realiză ea. Și, printr-o întâmplare ciudată a sorții, ei o înțelegeau mai bine decât rudele ei. Care, probabil, n-o vor înțelege niciodată.

Putea să-și iubească mama, surorile, fratele, împărțea cu ei sute de amintiri și momente – bune și rele. Dar nu simțea, nu putea simți aceeași legătură, aceeași intimitate cu ei pe care le simțea pentru familia pe care și-o făcuse ea.

Erau preaplinul ei, gândi ea.

Nimic nu le putea lua vreodată ceea ce construiseră împreună în ultimele trei luni. Indiferent de ce avea să se întâmple, va avea întotdeauna sprijinul lor.

Aproape amețită de acest gând, coborî din mașină și porni spre casă. Se simțea bine mergând pe aleea asta, să se îndrepte spre ușă ușor și natural, fără să știe la ce să se aștepte exact când o va deschide.

Câinii alergau, trei bărbați și un băiat aflat în comă indusă de fotbal, un dezastru în bucătărie provocat de bărbați. Nu conta ce avea să găsească, pentru că indiferent ce era, ea era parte din acel ceva.

Uimită, se opri. Făcea parte din acel ceva, parte din ceea ce se întâmpla în casa asta și a bărbatului care avea casa. Încet, se îndreptă spre malul râului și se răsuci și privi.

Își aminti când văzuse casa pentru prima dată, cum își oprise mașina doar ca să privească și să o admire. Nu-l cunoștea pe Brad, nu-i cunoștea cu adevărat pe niciunul dintre ei încă. Dar casa o captivase.

Se întrebase cum ar fi fost să locuiască acolo, înăuntrul unei case atât de frumoase. Să aibă o parte din acel loc perfect, pădure și apă, care să fie al ei. Iar când intrase, fusese copleșită

de încântare și mirare. Căldura și spațiul o atrăseseră imediat. Își aminti cum stătea la fereastra din camera mare și se gândea cât de extraordinar ar fi fost să locuiască acolo și să poată privi pe fereastră de câte ori ar fi vrut.

Acum o făcea. Putea.

Căutarea ei o adusese aici, pe ea și pe fiul ei, să locuiască înăuntrul acestei case cu bărbatul care era proprietarul ei. Cu bărbatul care o iubea.

O iubea.

Cu respirația tăiată, Zoe își apăsă gura cu degetele. Era asta o intersecție, se întrebă ea, sau o destinație?

Vrând să afle, alergă spre casă. Deschise ușa, apoi rămase nemișcată, încercând să interpreteze ceea ce simțea.

Degajare, gândi ea, și confort. Și bucurie, anticipare. Un amestec minunat de alinare și amețeală. Aici, gândi ea. Da, era ceva aici. Ceva ce ar putea fi al ei.

Moe veni în fugă, iar ea râse când sărea să-și pună labele pe umerii ei ca s-o întâmpine.

– N-o să înveți niciodată. Îi oferi o mângâiere fericită, înainte de a-l împinge jos de pe ea, și luă de jos cățelușul care îi sărea pe picioare.

– Hai să mergem să-i găsim pe bărbați. Îl puse pe Homer pe umăr ca pe un copil, bătându-l pe spate în timp ce se îndrepta spre camera de jocuri care răsuna de zgomot.

Ei erau, așa cum îi suspectase, întinși peste tot, într-un tablou de duminică după-amiază intens masculină. Probabil că meciul de fotbal se terminase, dar un nou meci se desfășura între Flynn și fiul ei, în ceea ce părea a fi o rundă teribilă de Mortal Kombat.

Jordan era întins într-un fotoliu, cu o sticlă de bere atârnându-i între degete, cu picioarele lungi întinse pe covorul

plin de resturi de chipsuri, bucăți din ziarul de duminică și păr de câine.

Brad ocupase sofaua și, cu un castron plin cu nachos pus pe burtă, arăta de parcă atipise, în ciuda zgomotului de luptă care venea de pe ecran și de pe podea.

Plină de dragoste pentru ei toți, Zoe se îndreptă spre Jordan. El îi aruncă un zâmbet leneș, apoi ridică o sprânceană când ea îi prinse părul negru cu mâinile și se aplecă să-l sărute lung.

– Bună, frumosule.

– Bună, frumoaso.

Râzând de expresia lui perplexă, se răsuci. Se lăsă pe vine lângă Flynn și, în timp ce Simon se holba, îl prinse pe Flynn cu brațul de gât, îl lăsă pe spate ca într-o mișcare de dans, și își puse buzele peste ale lui cu entuziasm.

– Heeei, mami.

– Așteaptă-ți rândul. Bună, drăguțule, îi zise ea lui Flynn.

– Bună și ție. A luat și Mal ce-ai luat tu?

Ea îl apucă pe Simon și se căzni să-l ia în brațe, în timp ce el se prefăcea că se luptă. Îi umplu obrajii de sărutări, apoi îi puse unul pe gură cu un *mmmm* exagerat.

– Bună, fiul meu.

– Ai băut ceva, mami?

– Nu. Îl gâdilă puțin, apoi se ridică în picioare.

Brad rămăsese acolo unde era, dar acum avea ochii deschiși și o privea. Cu un zâmbet lent, ea își suflecă mânecile pe rând, în timp ce se îndrepta spre el.

– Mă întrebam dacă o să vii și la mine.

– Te-am păstrat pentru la urmă.

Luă castronul de pe burta lui și îl puse pe masă. Se așeză lângă șoldul lui și îl apucă de cămașă. Trase.

– Vino aici şi adu şi gura aia sexy cu tine.

În spatele ei, Simon se tăvălea pe podea, scoţând sunete ca şi cum ar fi vomitat, până când Moe se aşeză pe el.

Îşi încheie sărutul muşcându-l uşor de buza de jos şi şopti:

– Terminăm asta mai târziu. Apoi îl împinse uşor ca să-l trântească din nou pe canapea.

– Bine. Se ridică în picioare, frecându-şi palmele una de alta, ca şi cum ar fi terminat de făcut o treabă,

– Aveţi grijă să faceţi curat aici când terminaţi. Am ceva de lucru sus.

Ieşi din cameră simţindu-se ca regina lumii.

17

Brad nu ştia ce se întâmpla cu ea, dar era destul de sigur că îi plăcea. Lucrul care îi dăduse privirea aceea sexy şi îi schimbase vocea într-un tors vesel nu putea fi rău.

Se întrebă ce ritualuri străine şi exotice făcuse împreună cu celelalte două, în timp ce el se uita la fotbal.

Se întrebă dacă aveau să le facă o dată pe săptămână.

Cu prima ocazie, avea să se asigure că se va ţine de promisiunea pe care i-o făcuse de a termina ce începuse cu sărutul acela lung şi fierbinte.

Dar după cum arătau lucrurile, nu avea să se întâmple curând. După ce Flynn şi Jordan plecară, Simon susţinu că e mort de foame. Faptul că mâncase constant întreaga zi, nu părea să conteze. Era mort de foame, câinii erau morţi de foame. Aveau să se prăbuşească toţi şi să *moară* dacă nu mâncau ceva cât mai curând. Ca să-i ţină pe picioare, Brad puse în mâinile lui Simon ce mai rămăsese dintr-o pungă de chipsuri şi ii dădu pe toţi trei afară.

Dar nu mai auzise de la Zoe niciun zgomot de mai bine de o oră. Femeia asta intrase, îl excitase, apoi plecase din nou lăsându-i pe buze gustul ei.

Simon nu era singurul care murea de foame.

Nedorind să aştepte ca ea să apară din nou, Brad merse sus şi bătu la uşa dormitorului ei.

– Intră.

El deschise uşa şi o văzu stând pe pat înconjurată de teancuri de hârtii şi caiete de notiţe, cărţi din bibliotecă şi laptopul împrumutat. Arăta tot sexy – se îndoia că ar putea arăta şi altfel – şi foarte concentrată.

– Ce se întâmplă? întrebă el.

– Nu era destul loc pe birou. Ăsta e un pat mare. Avea un creion pus după ureche şi rodea capătul altuia. Mai trec o dată prin toate, de la început până la sfârşit. Am fost cuprinsă dintr-odată de toată această energie şi de toate ideile astea. Se scutură ca şi cum nu le putea ţine pe toate comod. Încerc să le organizez, dar lucrurile se duc de la unul la altul.

Privind-o, se duse şi se aşeză pe marginea patului.

– Arăţi excitată.

– Sunt. Mi-a venit ideea când veneam spre casă, şi m-am gândit că, dacă aş trece din nou peste fiecare indiciu, fiecare căutare, fiecare... Unde-i Simon?

– Afară cu câinii.

– Se face târziu. N-am fost atentă. Ar fi bine să mă apuc să pregătesc ceva pentru masă şi să-l aduc în casă să se potolească.

– Stai un minut. Spune-mi încotro te îndreptai cu toate astea.

– Ăsta-i unul dintre lucrurile pe care trebuie să le aflu. Încotro mă îndrept? Îţi spun în timp ce pregătesc mâncarea.

– Nu trebuie să te ocupi de mâncare, zise el în timp ce ea se descâlcea dintre hârtii şi se dădea jos din pat. Întinse mâna şi îi trase creionul de la ureche aruncându-l peste hârtii. A rămas destulă mâncare prin care să rânim.

– Gândesc mai bine când sunt ocupată, iar rânitul nu face parte din târguială. Şi îmi place să-mi fac de lucru în

bucătăria asta a ta, adăugă ea în timp ce dădea să plece. Ăsta-i unul dintre lucrurile despre care voiam să vorbesc cu tine.

– Vrei să vorbeşti cu mine despre bucătărie?

– Este doar o parte. O parte dintr-un întreg. Râse când îi văzu expresia de suferinţă pur masculină. Nu te panica, nu am de gând să fac ca Malory. Bucătăria ta este absolut minunată aşa cum este acum. Adevărul e că asta este cea mai minunată casă pe care am văzut-o vreodată. Îşi trecu degetele peste balustradă în timp ce cobora scările. Totul este aşa cum trebuie să fie. Îmi iubesc casa. Înseamnă mult pentru mine. Sunt unele dimineţi când mă trezesc şi îmi vine să mă îmbrăţişez pentru că este a mea.

Intră în bucătărie. Şi expiră adânc şi zgomotos.

– Noi... ăăă... am rânit destul de mult mai devreme.

– Văd. Erau vase, pahare, sticle de Cola şi bere, pungi de chipsuri şi alte mărunţişuri care constituiau o după-amiază masculină, împrăştiate pe masă şi pe bar. Bine. Zicând asta, îşi suflecă mânecile.

– Stai puţin. Stai. Destul de stânjenit că o lăsase să vadă cât de dezordonată ajunsese casa, o apucă de braţ. Dacă tot vorbim despre târguri, nu trebuie să strângi după mine.

– Nu strâng după tine. Dându-i mâna la o parte, luă o pungă de chipsuri şi îi îndoi marginea desfăcută. Strâng după voi toţi, ceea ce echilibrează faptul că l-ai avut toată ziua pe Simon pe cap, în timp ce eu făceam altceva. Ai nişte cârlige de rufe?

– Cârlige de rufe? El se străduí să facă legătura. Vrei să întinzi rufe?

– Nu. Chipsurile aste rămân proaspete dacă ţii punga bine închisă. Poţi să cumperi arcurile alea care sunt făcute special pentru asta, dar cârligele de rufe sunt la fel de bune.

Amuzat, își vârî mâinile în buzunare.

– Nu cred că am așa ceva în stoc acum. Dar le-am putea comanda pentru tine.

– Le am pe-ale mele. O să aduc câteva aici. Cu mișcări repezi și eficiente închise pungile și le puse în dulap, iar pe altele le strânse și le aruncă la gunoi. Și se apucă direct de vase. Un bărbat care are o casă așa de frumoasă n-ar trebui să o lase să ajungă atât de dezordonată. Îmi închipui că încăperea pentru jocuri arată de parcă o armată și-a făcut tabăra în ea.

El începu să se joace cu mărunțișul din buzunar.

– Poate că am o echipă de curățenie. Se opri când ea îi aruncă peste umăr o privire de oțel. Va trebui să dau cu aspiratorul?

– Nu, o va face Simon, ca mulțumire pentru ziua de azi. Între timp, vorbeam de case. Flynn are o casă frumoasă. Îmi închipui că a cumpărat-o pentru că îi spunea ceva și îl face să se simtă bine. Îl face să se simtă acasă. Nu a făcut prea multe cu ea până să apară Malory, dar era ceva care îi spunea că asta e casa, ăsta e locul meu.

– Ok, înțeleg asta.

Cu mașina de spălat vase încărcată, udă o cârpă ca să șteargă masa de lucru.

– Apoi este Vârful. Acela e un loc fantastic. Unul magic. Dar este și un cămin în același timp. E un loc care îi spunea ceva lui Jordan chiar de când era copil. Ceva la care aspira. El și cu Dana îl vor face locul lor.

Răsturnă niște rămășițe de bere caldă în chiuvetă, apoi aruncă sticlele în coșul pentru reciclarea sticlei. Privind-o, Brad era sigur că nu văzuse niciodată o încăpere pusă la punct într-un timp atât de scurt.

– N-aş putea niciodată să locuiesc într-un asemenea loc, continuă ea. E prea mare, prea grandios, prea de toate. Dar înţeleg cum poate fi ceea ce vor ei.

Scoase o oală, măsură apă din ochi, şi o puse pe arzător. În timp ce vorbea, scoase legume şi punga cu carne de vită pe care o pusese la marinat în acea dimineaţă.

– Apoi este Răsfăţ. De cum am văzut casa, am ştiut că ăsta era locul. Locul unde puteam face ceva. Unde Mal şi Dana şi cu mine puteam face ceva. A fost o idee nebună, dacă stai să te gândeşti.

Tocă mărunt ardei gras şi morcovi, cu o îndemânare care i se părea lui Brad cea a unui bucătar veteran.

– Cum aşa?

– Faptul că le-am aşezat pe toate sub acelaşi acoperiş, cu minimum de capital. Chiar şi faptul că am cumpărat casa, în loc să insist să o închiriem. Dar voiam să o cumpăr, să o am, de cum am văzut-o.

– Nu spui nimic despre faptul că a fost o nebunie să intraţi toate trei în afacere, atât de curând după ce v-aţi cunoscut. Sau că a fost o nebunie să vă apucaţi de atâta muncă.

– Pentru mine astea nu sunt părţi nebuneşti. Tăie ceapa în felii subţiri, tocă usturoiul. N-am avut niciodată nicio îndoială cu privire la Malory şi la Dana. Iar munca este doar ceea ce faci. Era locul, Bradley. Avea pentru mine aceeaşi magie ca şi casa mea. De aceea am crezut, am crezut cu adevărat pentru un timp, că acolo voi găsi cheia.

– Dar acum nu mai gândeşti aşa.

– Nu, nu mai gândesc aşa.

Trecea de la o treabă la alta fără să-şi modifice ritmul, măsura orez, tăia roşiile în cubuleţe, felia carnea. El se gândea că era ca şi cum ar fi urmărit un fel de poezie.

– Cheia lui Malory a fost acolo. În tablou, desigur, dar a trebuit *să facă* tabloul în casa aia. Iar Danei a fost la Vârf, sau în carte, în *Pânda fantomelor*, a cărei acțiune are loc la Vârf. Când privești înapoi la indicii, vezi cum au fost conduse spre asta, prin legătura lor cu Flynn și cu Jordan. Turnă ulei de măsline într-o tigaie. Tabloul pentru Malory. Cartea pentru Dana. Dar au avut nevoie și de un loc.

– Și pentru tine?

– Pentru mine, nu e atât un lucru. E un fel de călătorie cu poteci diferite. Pe unele le-am făcut, pe altele nu, și toate de ce-urile, poate. Și e o sforțare, un fel de luptă. Adăugă usturoi și ceapă în uleiul încins. Poate că e înțelegerea faptului că cele pe care le-am pierdut erau la fel de importante, într-un fel, ca și cele pe care nu le-am pierdut. Mă gândesc că poate nu poți vedea clar încotro te îndrepți, dacă nu vezi unde ai fost. Și de ce.

El o atinse ușor, doar ca să-i simtă pielea pe palmă un moment. Își trecu degetele peste părul ei, apoi în jos, peste ceafa lungă și frumoasă. Și primi drept răspuns zâmbetul absent al unei femei ocupate.

– Unde te duci, Zoe?

– Nu pot să spun că știu asta, nu sigur. Dar știu unde sunt în momentul ăsta, în casa asta. În asta care a stârnit ceva în mine de când am văzut-o prima dată. Sunt aici, pregătind mâncarea în bucătărie, iar Simon este afară, jucându-se cu câinii. Am o legătură aici. Cu locul ăsta. Cu tine.

– Destul de puternică încât să rămâi?

Felia de carne pe care se pregătea să o pună în tigaie îi alunecă din mână și căzu în uleiul încins.

– Ăsta-i un mod sigur de a-mi împrăștia gândurile. Luă

o altă felie şi se concentră cu putere asupra locului unde voia să o aşeze. Bradley, nu pot. Pur şi simplu, nu pot să ies atât de mult de pe drumul ăsta. Mi-am făcut nişte promisiuni atunci când s-a născut Simon. Promisiuni pentru el.

– Eu vreau să ţi le fac ţie.

– Mai am doar până vineri să fac lucrul ăsta, zise ea repede. Doar câteva zile. Dacă nu fac asta aşa cum trebuie, am senzaţia că nu voi reuşi să mai fac nimic bine. Îl privi rugătoare. Îi văd faţa în somn, Bradley. Le văd pe toate trei, aşteptându-mă pe mine să fac acest ultim lucru.

– Nu eşti singura care duce o bătălie, Zoe. Sunt implicat în asta la fel de mult ca tine. Şi blestemat să fiu dacă ştiu dacă dragostea mea pentru tine este o sabie sau un blestem.

Te întrebi vreodată, în momentele de linişte, dacă nu cumva mă iubeşti pentru că faţa mea e cea din tablou?

El vru să vorbească, apoi se opri şi îi spuse adevărul.

– Da.

– Şi eu la fel. Singurul lucru pe care îl ştiu este că nu vreau să te pierd. Nu voi risca ceea ce avem acum împreună, făcând sau cerând promisiuni pe care niciunul dintre noi poate că nu va dori să le ţină mai târziu.

– Tu tot aştepţi să te dezamăgesc, Zoe. Vei avea foarte mult de aşteptat.

Surprinsă, se răsuci spre el.

– Nu-i adevărat. Nu fac asta. E...

Se opri când Simon intră în fugă pe uşa din spate.

– Mor de *foame*.

– Masa e gata în zece minute. Întinse mâna şi îl mângâie pe păr. Du-te şi te spală. Am divagat, îi zise ea lui Brad, în timp ce Simon ieşi înconjurat de câini. Voiam să-ţi cer permisiunea să cercetez casa.

Iritarea se arătă pe fața lui.

– Îmi pui răbdarea la încercare, Zoe.

– Îmi închipui că așa fac, zise ea calmă, și se întoarse să termine soteul de carne cu legume. Și nu te-aș învinovăți dacă ai vrea să-mi tragi un șut zdravăn în fund. Dar am acum în aer mai multe mingi importante și nu vreau să scap niciuna.

El își aminti felul în care fața ei strălucise când ajunsese acasă în acea după-amiază. Care ar fi fost rostul, se întrebă el, să întunece acea lumină pentru că era el frustrat, chiar mânios, fiindcă ea nu-i sărea în brațe și nu-i dădea tot ce voia el, totul pus pe o tavă mare?

– Îmi rezerv dreptul la șutul în fund. De ce mă întrebi dacă poți să cercetezi casa, când locuiești... stai aici?

– Vreau să o cercetez așa cum am cercetat prin a mea și prin Răsfăț. De sus până jos, ceea ce ar însemna să-mi vâr nasul prin locuri personale. Scoase un platou și puse pe el orezul gătit. Cred că în casa asta este cheia, Bradley. Nu, nu este așa. Știu că este. Simt asta. Eficientă, puse conținutul tigăii peste orez. Ceva s-a deschis pentru mine astăzi când veneam aici, și știu asta. Nu știu unde sau cum, doar știu că este.

El o privi, apoi se uită spre platou. În mai puțin de treizeci de minute, calculă el, îi vorbise despre un alt nivel al căutării ei, îl enervase, îl amuzase, evitase o propunere și gătise o mâncare foarte aspectuoasă.

Era de mirare că îl fascina?

– Când vrei să începi?

DECISERĂ să înceapă la două ore după ce Simon se ducea la culcare, și să înceapă de jos. Ea cercetă fiecare

centimetru din camera mare, mutând mobila, ridicând covoarele, căutând prin sertare, prin dulapuri. Înarmată cu o lanternă, cercetă şemineul, încercând ficcare piatră, trecându-şi degetele peste prici.

Supuse sufrageria aceluiaşi tratament, apoi se opri şi îl privi pe Brad scuzându-se.

– Te superi dacă fac asta de una singură? Poate că trebuie să o fac singură.

– Poate că te gândeşti că trebuie să faci singură o mulţime de lucruri, dar e-n ordine. Sunt sus.

Scăpa una dintre mingile astea importante, recunoscu Zoe după ce el plecă. Şi poate că conta prea mult pe răbdarea lui. Totuşi, nu ştia ce altceva să facă sau cum să o facă.

Deocamdată nevoile ei, dar şi ale lui, vor trebui să aştepte până când îşi completa căutarea, iar ceea ce iubea ea se afla în siguranţă.

Se duse spre bufet şi îşi trecu o palmă peste lemnul lui. Cireş, gândi ea. Un lemn cald şi bogat, iar curbele designului îl făceau să pară aerian, în timp ce spatele cu oglindă adăuga o strălucire deosebită.

El pusese câteva lucruri pe bufet, un bol din sticlă groasă, de un verzui ceţos, o tavă cu multe culori, care era probabil franţuzească sau italienească, două lumânări groase şi un vas din alamă cu faţa unei femei sculptată pe capac. Lucruri frumoase, pline de artă, gândi ea. Genul de lucruri pe care Malory le-ar vinde în galeria ei.

Ridică capacul vasului şi găsi înăuntru câteva monede. Monede străine, realiză ea încântată. Monede irlandeze, franci francezi, lire italiene, yeni japonezi. Ce minunăţie, gândi ea, să ai aceste bucăţi de locuri fascinante aruncate neglijent într-un vas.

Probabil că el nici nu își mai amintea că le avea acolo, iar asta era și mai uimitor.

Puse capacul la loc, lăsă deoparte vinovăția de a privi prin locuri personale și trase primul sertar.

Era sertarul cu argintărie, tacâmurile erau aliniate peste o catifea de culoare grena-închis. Luă o lingură și o privi în lumină. I se părea veche, ca un lucru ce fusese folosit de multe generații și ținut lustruit și gata de folosit.

Perfect pentru Tanksgiving, decise ea, și îndosarie informația în timp ce trecea cu atenție prin fiecare compartiment.

Găsi serviciul de porțelan la baza bufetului, un model elegant alb pe alb. În timp ce căuta, începu să aranjeze mental masa de sărbătoare cu farfurii și boluri, platouri și vaze pe care le găsise în părțile laterale și în comodele pentru servit.

Oftă asupra fețelor de masă din in și damasc și a unui set de inele albe din os pentru șervete. Dar nu găsi nicio cheie.

Scutura cărțile din bibliotecă în momentul în care ceasul de pe șemineu bătu ora unu. Destul, își spuse ea. Destul pentru o seară. Nu avea de gând să se lase descurajată.

– Adevărul era, realiză ea în timp ce stingea lămpile, că nu se *simțea* descurajată. Mai mult, simțea că se află în pragul unui lucru important. Ca și cum ar fi trecut de o anumită cotitură, sau că ajunsese în vârful unui deal. Poate că nu era ultima parte, gândi ea în timp ce urca scările. Dar acum era concentrată asupra țintei.

Trecu pe la Simon, ducându-se automat să-l învelească. Moe ridică capul de la piciorul patului unde se întinsese, o mirosi și o lovi fără convingere cu coada înainte de a începe din nou să sforăie. Cățelușul dormea cu capul pe pernă, alături de Simon. Se gândi că ar trebui să descurajeze genul ăsta de lucruri, dar cu toată sinceritatea nu vedea de ce.

Arătau aşa de confortabil împreună. Neprimejdioşi şi neprimejduiţi. Dacă Simon era parte din căutare, aşa cum credea Malory, atunci poate că era aici cheia, în camera asta în care dormea el.

Rămase un moment stând pe marginea patului, mângâindu-l pe spate.

Lumina de la ultimul sfert de lună se filtra prin fereastră şi arunca o lumină palidă peste faţa fiului ei. Era încă lumină, îşi spuse ea, deci mai era o speranţă. Se agăţă de gândul ăsta.

Se ridică şi ieşi fără zgomot din cameră. Privi spre uşa lui Brad. Pentru restul nopţii se va ţine agăţată şi de el.

Se duse în camera ei mai întâi, îşi alese o loţiune şi nişte arome ca să se pregătească pentru el. Poate că nu va putea să-i dea tot ce voia el, sau părea că vrea, dar putea să-i dea asta.

Îşi puteau da asta unul altuia.

Îi făcu plăcere să se maseze cu loţiunea aromată peste piele, să-şi imagineze mâinile şi gura lui trecând peste ea. Îi făcea plăcere să se simtă din nou femeie. Nu doar o persoană, ci o femeie care putea dărui şi lua de la un bărbat ce-şi dorea.

Exista în asta o cunoaştere pe care nu o simţise când era fată, o dorinţă şi o încredere pe care nu le simţise cu nimeni altcineva.

Îmbrăcată doar cu un halat, luă cu ea o lumânare care împrăştia în aer mirosul florilor de iasomie noaptea.

Nu bătu la uşă, ci intră fără zgomot în întunericul camerei lui, trecu prin şuvoiul îngust de lumină argintie a lunii care se revărsa printre draperiile deschise.

Nu mai fusese niciodată în camera asta şi se întrebă dacă el ştia, aşa cum ea ştia, că era un alt pas pentru ea. Văzu lucirea lemnului din tăbliile rotunjite ale patului, simţi sub tălpile goale mângâierea covorului.

Își desfăcu halatul și se lăsă să tremure la senzația pe care i-o lăsa pe piele în timp ce aluneca la picioarele ei. Cu grijă, așeză lumânarea pe noptieră, ridică plapuma și se vârî lângă el.

Nu-l mai privise niciodată dormind, realiză ea și, dorind să o facă, așteptă ca ochii să i se obișnuiască cu clar-obscurul. Îi plăcea felul în care părul îi cădea peste frunte și faptul că nu părea mai puțin puternic sau frumos decât atunci când era treaz.

De data asta, Făt-Frumos își va primi tratamentul de trezire.

Interesant, gândi ea, plimbându-și ușor un deget peste umărul lui. Nu mai trezise până acum un bărbat seducându-l. Era o perspectivă amețitoare și îi dădea, cel puțin pentru moment, controlul complet.

Ar trebui să o facă repede și fierbinte și șocant? Încet, visător și romantic? Ar trebui să fie dulce sau amărui? Era decizia ei, creația ei. Și, până la urmă, era ceea ce oferea ea.

Trăgând plapuma în jos, se mută în așa fel încât să fie deasupra lui și ținu acea încărcătură erotică secretă încă un moment, înainte de a începe să-și folosească gura. De a începe să-și folosească mâinile.

Încet, gândi ea, încet ca să-l trezească și să prelungească acest interludiu fascinant. Pielea lui era caldă și mătăsoasă, trupul era tare și ferm. Și se putea înfrupta după poftă.

El o visa, o visa cum ieșea din umbrele pădurii, cu trupul subțire și gol. O visa râzând in timp ce se întorcea spre el, apoi, într-o parte în timp ce degetele ei îi treceau peste obraz. Îl ademenea s-o urmeze în pădure, unde pământul inundat de lumina lunii era acoperit de flori.

Ea se întinse peste marea de flori. Brațele ei, lucind ca praful de aur în lumina puțină, se ridicară.

Buzele ei le întâlniră pe ale lui, apoi se retraseră din nou lăsându-l cu un gust înnebunitor.

Se trezi treptat, dorind mai mult. Şi o găsi.

Gura ei era din nou peste a lui şi, în timp ce îi ofta numele, respiraţia ei deveni a lui. Şi când îi prinse geamătul, aproape că se înecă în aroma ei.

– Te-ai trezit, şopti ea prinzându-i uşor bărbia cu dinţii. Am profitat îngrozitor de tine.

– Ai zece ani ca să te opreşti sau chem poliţia.

Cu chef de joacă acum, îşi trecu unghiile peste abdomenul lui şi îşi opri un chicotit când el înjură printre dinţi.

– Şşşt. Nu trebuie să facem zgomot. Nu vreau să ne audă Simon.

– Bine. Nu vreau să ştie că suntem aici şi ne distrăm. Mintea lui însă se aduna, dar putea să-i vadă faţa destul de clar, precum şi surprinderea care trecu peste ea. S-a întâmplat că mi-a spus.

– Oh, Doamne. Trebui să-şi pună mâna peste gură ca să-şi oprească râsul. Oh, Dumnezeule.

– Şşşt, îi aminti Brad, şi se răsuci până ce o prinse între el şi saltea. Unde cram?

– Eu mă furişam la tine în dormitor în toiul nopţii şi te trezeam.

– Oh, da, îmi place grozav partea asta. Zâmbetul lui se ivi rapid. Acum sunt treaz, zise el şi se aplecă şi-i prinse sânul cu gura.

O minge de foc explodă în stomacul ei.

– Ai dreptate. Se arcui, plină de bucurie, înainte de a se rostogoli din nou. Dar nu terminasem ce aveam de făcut.

Se încleştară, îngropându-se în cearşafuri, încurcându-le.

Se luptară cu râsul, oprindu-şi gâfâiturile, se chinuiră unul pe altul. Se bucurară unul de celălalt până când trupurile le erau ude şi tremurau, până când joaca deveni intensitate.

Se ridicară împreună, îngenunchind în patul răvăşit, şi se prinseră puternic. Cu respiraţia întretăiată, ea se arcui spre spate, un pod erotic, şi îşi prinse picioarele în jurul lui.

În lumina subţire a ultimului sfert de lună, se împreunară. Se completară. Fluidă, ea veni înapoi la el, inimă pe inimă, gură pe gură, rămânând înfăşuraţi unul în celălalt în timp ce se goleau.

– Nu-mi da drumul. Se îngropă în umărul lui. Nu-mi da drumul încă.

– N-am să-ţi dau drumul niciodată. Aproape delirant, îşi trecu buzele peste părul ei, peste obraz. Te iubesc, Zoe. Ştii asta. Şi tu mă iubeşti pe mine. Pot să văd. De ce n-o spui?

– Bradley. De ce să n-o spună şi să dea la dracu' toate consecinţele? De ce să nu ia ceea dorea cu atâta disperare? Îşi întoarse capul frecându-şi obrazul de umărul lui.

Şi văzu, în lumina slabă a lunii, tabloul care atârna deasupra şemineului.

După Blestem. Aşa se numea, îşi aminti Zoe. Fiicele de Sticlă zăcând în coşciugele lor transparente.

Nu moarte. Mai rău decât moarte, gândi ea şi se cutremură.

De ce să nu o spună? Ele erau unul dintre motive, ştia. Dar nici măcar ele nu erau problema principală. Kane nu putea vedea înăuntrul ei – nu ceea ce era adânc în ea. Nu putea vedea şi nici înţelege.

Aşa că avea să ţină înăuntrul ei, ca Bradley să fie cât mai în siguranţă.

– Ai pus tabloul aici.

– Fir-ar să fie, Zoe. O trase înapoi şi mai trase o înjurătură când văzu faţa ei rugătoare. Da, l-am agăţat aici. Îi dădu drumul.

Ea îi atinse umărul cu mâna.

– Ştiu că îţi cer foarte mult.

– Pur şi simplu, mă tachinezi.

– Poate că o fac. Nu ştiu, răspunse trecându-şi degetele prin păr. Toate astea s-au întâmplat prea repede pentru mine. Atât de repede şi atât de mult, încât uneori am senzaţia că nu pot ţine pasul cu propriile mele sentimente. Dar ştiu că nu vreau să te rănesc. Nu vreau să mă cert cu tine. Trebuie să fac toate lucrurile astea în ritmul meu. Şi o parte din asta este legată de ele. Arătă cu mâna spre ele, înainte de a se ridica să-şi pună halatul. N-am ce face.

– Crezi că, dacă există nişte similarităţi între viaţa mea şi a lui James, te voi părăsi?

– Aşa am crezut. Privi în jos în timp ce îşi lega cordonul, apoi îşi îndreptă atenţia spre el. Asta am crezut. Şi am crezut că mă simt atrasă de tine din cauza aceloraşi similarităţi. Dar acum ştiu că nu-i aşa în ambele cazuri. Mai rămân multe lucruri pe care trebuie să le înţeleg, Bradley. Îţi cer doar să aştepţi până reuşesc s-o fac.

El rămase tăcut un moment, apoi întinse mâna şi apăsă un buton. Lumina inundă tabloul.

– Când am văzut asta prima dată, am simţit că mă apucă ceva de gât. M-am îndrăgostit – am dorit – ce dracu' o fi fost, de faţa aceea. Faţa ta, Zoe. Când te-am văzut prima dată, am avut exact aceeaşi reacţie. Dar nu te cunoşteam. Nu ştiam ce este în tine, nu ştiam cum lucrează mintea ta sau inima ta, sau care erau lucrurile care te fac să râzi, sau care

te enervează. Nu știam că-ți plac trandafirii galbeni și că poți să folosești un ciocan la fel de bine ca mine. Nu știam o mulțime dintre detaliile mărunte despre tine pe care le știu acum. Ceea ce am simțit pentru fața aceea nu este decât o umbră a ceea ce simt pentru femeia căreia îi aparține.

Ei îi era teamă că nu va putea să vorbească.

– Femeia căreia îi aparține nu a cunoscut niciodată pe cineva ca tine. Nici nu se aștepta s-o facă vreodată.

– Rezolvă-ți problemele, Zoe. Pentru că dacă n-o faci, am s-o fac eu pentru tine.

Ea râse ușor.

– Nu, niciodată pe cineva ca tine. Asta-i o săptămână importantă pentru mine, și până când se va... Se opri în timp ce privea din nou spre portret.

Inima începu să-i bată cu putere.

– Oh, Doamne, ar fi putut să fie atât de simplu? A fost aici în tot timpul ăsta?

Tremurând, se îndreptă spre șemineu privind la tablou, iar privirea îi era fixată pe cele trei chei pe care Rowena le pictase împrăștiate pe jos în jurul coșciugelor.

Se apropie de cămin, își ținu respirația și întinse mâna.

Degetele ei se loviră de pânză.

Încercă din nou, închizând mai întâi ochii, imaginându-și cum degetele îi *intrau* în pânză, apucau cheia, așa cum făcuse Malory.

Dar pânza rămase întreagă, cheile doar culoare și formă.

– Credeam... Dezumflată, făcu un pas înapoi. Pentru un minut, am crezut că poate... Acum pare o idee stupidă.

– Nu, nu este. Am încercat și eu. Se duse lângă ea și îi cuprinse talia cu brațele. De câteva ori.

– Zău? Dar nu tu trebuie să o găsești.

– Cine știe? Poate că asta e altfel.

Ea rămase cu privirea asupra tabloului.

– Nu este niciuna dintre ele. Rowena a pictat cheile astea cu mulți ani în urmă. Și ele sunt, ei bine, sunt disperare, nu-i așa, și pierdere. Nu speranță și împlinire. Pentru că sunt acolo, unde niciun muritor nu le poate găsi. Nu disperarea mă va conduce la cheia mea, ci trecerea prin ea. Înțeleg asta.

DAR când dormi în noaptea aceea, visă că intrase în tablou și se apropiase de scoicile goale și palide ale fiicelor din coșciugele lor de sticlă. Visă că ridicase cele trei chei și le dusese la Cutia Sufletelor, unde luminile albastre pulsau încet.

Deși vârâse fiecare cheie în lăcătul ei, niciuna nu se răsucea.

Simți disperare atunci când luminile albastre se stinseră, iar sticla închisorii lor deveni neagră.

18

În dimineața următoare, Malory intră grăbită în salonul Răsfăț, fluturând unul dintre cele câteva numere din *Dispatch*.

– Articolul! Articolul nostru e în ediția de dimineață.

Privi la dreapta, la stânga, în sus pe scări, apoi respiră pufăind când nimeni nu veni. Articolul lui Flynn despre Răsfăț și despre „proprietarele lui inovatoare" – oh, *adora* partea asta – era știrea de prima pagină din Valley, iar ea nu-și putea trezi partenerele?

Cu paltonul fluturând în urma ei, se grăbea spre secțiunea Danei. Ca de obicei, priveliștea culorii, a cărților, a meselor drăguțe, a *lucrurilor*, o făceau să vrea să danseze. Așa că se duse în camera următoare în pas de boogie, zâmbind larg când o văzu pe Dana în spatele tejghelei cu telefonul la ureche.

Adăugând o zvâcnire din șold și o rotire la dansul ei, flutură ziarul, dar Dana dădu din cap și continuă să vorbească.

– Așa este, da, am asta în stoc. Îmi va face plăcere. Aș putea – ei bine, nu pot... mmm - hmm. Mimă înțelegere, încântare, apoi își scuturâ piciorul când Malory trânti articolul pe tejgheaua din fața ei.

– Dați-mi voie să vă fac legătura cu salonul.

Inspiră adânc și privi la modelul nou de telefon.

– Te rog, lasă-mă să fac asta cum trebuie, te rog, nu mă lăsa să pierd legătura. Apăsă butoanele, îşi ţinu degetele încrucişate, apoi închise receptorul.

O secundă mai târziu, auzi ţârâitul slab al telefonului de la etaj.

– Mulţumesc, Iisuse. Mal, n-o să-ţi vină să crezi.

– Lasă asta. Uită-te aici! Uite, uite! Bătu cu degetul în ziar.

– Oh, asta. Când lui Malory îi căzu falca, Dana scoase un teanc de *Dispatch* de sub tejghea.

– Am cumpărat cinci ziare. L-am citit de două ori. Îl mai citeam o dată, dar am răspuns la telefonul ăsta. Mal, Doamne, sună iar al tău.

– Al meu ce?

– Telefonul tău. Dana ieşi de după tejghea, o apucă pe Malory de braţ şi o trase către cealaltă parte a casei. Am venit acum zece minute, iar telefoanele sunau deja. Zoe zicea... lasă asta. Răspunde.

– Sună telefonul meu, murmură Malory şi îl privi de parcă ar fi fost un obiect extraterestru.

– Fii atentă. Dana îşi drese vocea şi ridică receptorul. Bună dimineaţa, Răsfăţ, Galeria. Da, un moment, vă rog, v-o dau pe domnişoara Price. Dana apăsă tasta Hold. Domnişoară Price, răspundeţi la telefon.

– Am primit un telefon. Ok. Malory îşi şterse palmele pe palton. Pot s-o fac. Am făcut-o ani de zile pentru altcineva, pot s-o fac şi pentru mine. Deschise linia. Bună dimineaţa, Malory Price.

Trei minute mai târziu, ea şi cu Dana dansau polka în jurul camerei şi afară în hol.

– Ce succes! strigă Dana. Suntem un succes şi nici măcar nu am deschis încă. Hai sus s-o luăm pe Zoe.

– Putem să lăsăm telefoanele?

– Lasă-i să sune mai târziu. Râzând nebunește, Dana o trase pe Malory în sus pe scări.

Zoe stătea întinsă pe unul dintre scaunele din salon, cu o expresie de șoc pe față. Încă zburând, Dana se repezi spre ea și-i învârti scaunul.

– Am bătut recordul.

– Am programări, zise Zoe cu o voce plată. Am aproape toată sâmbăta ocupată deja, și sunt două mani, o pedi, un tuns și un vopsit, și două masaje pentru vineri. Am un tratament pentru mamă-fiică programat pentru săptămâna viitoare. Pentru *săptămâna* viitoare.

– Trebuie să sărbătorim, decise Malory. De ce nu avem și noi șampanie aici? Am putea face niște mimosa dacă am avea șampanie și suc de portocale.

– Telefonul suna când am ajuns eu, continuă Zoe pe aceeași voce ametită. Nu era nici măcar ora nouă și telefonul suna. Toată lumea zicea că au citit articolul din ziar. Vreau să mă mărit cu Flynn și să-i fac copii. Îmi pare rău, Malory. Simt că trebuie s-o fac.

– Stai la rând. Malory luă ziarul pe care Zoe îl avea pe stand. Uită-te la noi. Nu-i așa că arătăm grozav? Ridică pagina pe care se afla fotografia cu ele trei, ținându-se cu brațele de talie, în timp ce pozau în holul care unea cele trei magazine. Price, McCourt și Steele, citi ea, frumusețile și inteligența aflate în spatele Răsfățului.

– Trebuie să recunosc că a făcut o treabă bună cu articolul. Dana se aplecă peste umărul lui Malory ca să citească din nou. Arătăm grozav, dar, hei, asta-i de la sine înțeles. Dar chiar că a reușit să redea esența locului ăsta și anume elementul distractiv. Și apoi, sunt o mulțime de femei care

revitalizează înfățișarea, susțin economia din Valley și altele. Asta suscită interesul oamenilor.

– Și chiar arătăm bine, adăugă Zoe. Ceea ce nu-i rău. Am citit articolul înainte de micul dejun, apoi a trebuit să mă opresc pe drum ca să-l mai citesc o dată.

– O să-l pun în ramă, zise Malory. O să punem unul în bucătărie. Scoase un carnețel de notițe din poșetă și scrise. Oh, că tot am scos carnețelul, trebuie să verificăm gustările pentru deschiderea de vineri. Eu mă ocup de patiserie. Dana, tu ai băuturile, Zoe fructele și brânza.

– Telefonul meu sună din nou, zise Zoe, și le șocă pe amândouă când izbucni în lacrimi.

– Ăhă. Ai tu grijă de ea. Malory îi făcu semn Danei. Eu răspund la telefon. Se duse la recepție în timp ce Dana scotea șervețele din cutia așezată pe stand și le punea în mâinile lui Zoe.

– Îmi pare rău. Îmi pare rău. De ce continui să *fac* asta?

– Nu-ți face griji. Dă-i drumu', lasă-le să curgă.

Nu se putea opri și reuși doar un suspin gâtuit și un gest din mână atunci când Malory se întoarse.

– Haideți în bucătărie să bem un ceai. Rapid, Malory o trase pe Zoe în picioare și, punând un braț în jurul taliei ei, o conduse afară din salon.

– Ok, bine. Doamne, ce spectacol. Zoe își suflă nasul cu putere. Nu știu ce se întâmplă cu mine.

– Poate e din cauză că ai de deschis un salon, o căutare care se apropie de data-limită, un bărbat. Iar combinația acestor lucruri poate a adus un pic de stres în viața ta. Gata, iubito, hai să facem o pauză.

– Mă simt ca o idioată. Încă smiorcăindu-se, Zoe o lăsă pe Malory să o așeze pe scaunul din bucătărie. Ce motiv am

să plâng? Totul este minunat, totul este superb. Lacrimile se adunară din nou, iar ea își puse capul pe masă și plânse. Sunt speriată de nu mai pot.

– E-n ordine. Stând lângă ea, Malory îi frecă umerii în timp ce Dana punea ceainicul pe foc. E normal să fii speriată, iubito.

– Nu am *timp* să fiu speriată. Am propriul meu salon. M-am gândit aproape zece ani cum aș putea ajunge aici, iar acum s-a întâmplat, telefonul meu sună. Mă face atât de fericită și atunci de ce mă pierd cu firea?

– Și eu sunt speriată.

Zoe își ridică capul și clipi spre Malory.

– Ești speriată?

– Îngrozită. Când am citit prima dată articolul lui Flynn, am auzit un zumzet în urechi și am simțit un gust metalic în fundul gâtului. Cu cât eram mai fericită, cu atât mai mult trebuia să înghit ca să scap de gustul ăla.

– Mă tot trezesc în mijlocul nopții. Dana se întoarse de la mașina de gătit. Mă gândesc: deschid un magazin de cărți și începe să-mi fluture ceva în stomac, de parcă dă o petrecere.

– Oh, mulțumesc lui Dumnezeu. Teribil de ușurată, Zoe își apăsă tâmplele cu degetele. Mulțumesc lui Dumnezeu. E în ordine atunci când sunt ocupată, când fac ceva sau mă gândesc la lucrurile pe care trebuie să le fac. Dar uneori, când mă opresc, parcă mă lovește ceva, aș vrea să mă încui într-o debara întunecoasă și să scâncesc. Și, în același timp, vreau să fac tumbe. Mă înnebunesc singură.

– Suntem toate în aceeași barcă, zise Dana, și se numește *Neuroza*.

Zoe reuși să zâmbească lăcrimos, în timp ce Dana așeza pe masă niște căni de ceai frumos colorate.

– Mă bucur foarte mult că și voi două sunteți nebune. Mă simțeam ca o idioată. Și mai e ceva. Cred că știu unde se află cheia. Nu exact unde, adăugă ea repede când mâinile lui Malory îi tresăriră pe umeri. Dar cred că e în casa lui Bradley. E ceva cu casa asta, iar când m-am gândit ieri la posibilitatea asta, am avut impresia că lucrurile devin mai clare. Am senzația că ce gândesc este corect. Și pentru că simt asta, pentru că simt că sunt cu un pas mai aproape de a o găsi, sunt întoarsă pe dos.

– Pentru că ești aproape de găsirea ei? întrebă Malory. Sau pentru că e în casa lui Brad?

– Ambele. Zoe își luă cana și o ținu cu amândouă mâinile. Totul se îndreaptă spre final. Căutarea și locul ăsta. Am fost atât de concentrată pe acestea amândouă încă din septembrie, încât acum când sunt aproape de final, știu că trebuie să privesc dincolo de ele, la ce se va întâmpla mai departe. Și nu pot vedea. Având aceste, ei bine, aceste scopuri mari, am fost motivată. Acum va trebui să mă descurc cu rezultatele.

– Nu trebuie să te descurci cu ele de una singură, îi aminti Malory.

– Știu. Asta e o altă fațetă. Sunt obișnuită să mă descurc de una singură. În toată viața mea nu am fost atât de apropiată de cineva, cu excepția lui Simon, așa cum sunt apropiată de voi două. E ca un dar incredibil.

– Of, Zoe. Dana luă unul dintre șervețelele mototolite. Mă faci și pe mine să plâng.

– Ce vreau să spun este că încă încerc să mă obișnuiesc cu gândul că vă am pe voi două. Să realizez că pot pune mâna pe telefon dacă am nevoie, sau doar să trec să vă văd. Să vin aici și să vă văd. Că pot să vă spun că sunt speriată sau fericită, sau că am nevoie de ajutor – orice, iar voi să fiți alături de mine.

Își calmă gâtul iritat cu puțin ceai, apoi puse cana pe masă.

– Apoi sunt băieții. N-am mai fost niciodată prietenă cu bărbați. Nu cu adevărat. Cu Flynn și Jordan... să pot să vorbesc cu ei, să fim împreună, să flirtăm știind că nu este nimic altceva decât prietenie. Iar Simon să poată fi cu ei, să aibă genul ăsta de influență masculină, e un alt dar adevărat.

– N-ai spus nimic de Brad, observă Malory.

– Îmi fac drum spre asta. Sunt emoționată și excitată de găsirea cheii. De această certitudine că o *voi* găsi și că este legată de Bradley. În același timp, certitudinea că este legată de el mă sperie mai mult decât orice altceva.

– Zoe, te-ai gândit cumva că poate frica te împiedică să găsești cheia?

Ea dădu din cap spre Dana.

– Da, dar nu pot să trec de ea. El crede că mă iubește.

– De ce spui așa? întrebă Malory. De ce nu poți să spui că te iubește?

– Poate pentru că vreau asta prea mult. Și nu o vreau doar pentru mine, ci și pentru Simon. Știu că face parte din ea. Bradley se poartă minunat cu Simon, dar e încă, ei bine, o noutate pentru ei. Realitatea este că e un băiat de aproape zece ani și fiul altui bărbat.

Fără să spună nimic, Dana se duse la un dulap, îl deschise și scoase cutia lor cu bomboane de ciocolată pentru urgențe. O puse pe masă în fața lui Zoe.

– Mulțumesc. Alegând o bomboană la întâmplare, Zoe scoase un oftat ușor. Dacă Bradley mă iubește, îl va lua pe Simon. Va fi întotdeauna bun cu el. Știu asta, dar nu va lipsi ceva, legătura care nu se rupe?

– Nu știu. Malory își trecu mâna prin păr. Dar eu zic că asta va depinde de ei.

– Da, dar Simon este obișnuit să fim numai noi doi, să aibă întreaga mea atenție, să facă ce-i spun eu – sau să încerce să se eschiveze de la ce-i spun eu să facă. Dacă asta ar fi să meargă, va avea nevoie de timp ca să-l vadă pe Bradley ca pe altcineva decât ca pe un prieten cu o cameră de jocuri beton. Îi trebuie timp să se obișnuiască cu cineva care are o autoritate adevărată asupra lui, așa cum Bradley trebuie să se obișnuiască să aibă un copil deja pe jumătate crescut. Dacă doar sar în direcția pe care o doresc, înseamnă să-i iau pe amândoi cu mine poate înainte de a fi pregătiți.

– Asta e o atitudine practică. Cedând, Malory luă o bomboană. E logică. Dar uneori, genul ăsta de lucruri nu este nici una, nici alta.

Zoe inspiră adânc.

– Mai sunt și alte lucruri. Rowena și Pitte au spus că cu cât îmi pasă mai mult de Bradley, cu atât mai mult Kane va încerca să-i facă rău.

– Deci îl protejezi pe el ascunzându-ți sentimentele. Dana își ridică sprâncenele. Asta o să-l înfurie pe Brad. Știu că dacă ar fi fost Jordan, din moment ce-l iubesc pe labagiu, probabil că aș încerca să fac la fel.

– M-am gândit și m-am tot gândit. Așa sau altfel. Dacă fac asta, ce s-ar putea întâmpla. Dacă fac ailaltă. Zoe ridică din umeri obosită. Miza e prea mare. Totul e o mizâ, așa că nu pot să iau ceva doar pentru că arată strălucitor și frumos. Nu fără să mă gândesc la consecințe.

Poate că-ar trebui să mai adaugi ceva la amestecul ăsta. Malory își puse mâna pe cea a lui Zoe. Poate că eziți să iei ceva strălucitor și frumos, pentru că dacă ar trebui să-l ții, ar trebui să renunți la alte lucruri.

– La ce ar trebui să renunț?

– La casa pe care ți-ai făcut-o și la viața ta. La familia pe care ți-ai făcut-o cu Simon. Forma tuturor lucrurilor pe care le ai acum se va schimba pentru totdeauna dacă întinzi mâna și iei altceva. Asta-i o propunere care te poate speria, Zoe. Dacă nu întinzi mâna, s-ar putea să-l pierzi. Dacă o faci, pierzi altceva. Va trebui să decizi ce anume are mai mare valoare pentru tine.

– Nu e vorba doar despre mine, nici măcar despre mine, Simon și Bradley. Zoe se ridică și își duse cana la chiuvetă. Cheia mea este despre curaj. Dar este curajul de a întinde mâna să iei ceva, sau curajul de a renunța la acel ceva? Noi am citit despre zei, așa că știm că nu sunt întotdeauna buni. Nu sunt întotdeauna drepți. Și vor o plată.

Se întoarse. Dacă nu reușim, penalitatea – înainte de a fi revocată – ar fi fost pierderea unui an din viața noastră. Nici măcar n-am fi știut care an. Ar fi putut fi anul ăsta, chiar acum. Există o cruzime fină în asta. Mal, ție ți s-a dat ceva ce ți-ai dorit toată viața. Te-au lăsat să o ai, să o guști, să o simți. Dar ca să găsești cheia, a trebuit s-o dai înapoi. Te-a durut.

– Da, m-a durut.

– Iar tu, Dana, aproape că ai murit ca să o găsești pe a ta. Au schimbat regulile, iar tu ai fi putut muri.

– N-am murit.

– Dar ai fi putut muri, și crezi că zeii ar fi vărsat vreo lacrimă?

Rowena și Pitte... începu Malory.

– E altceva pentru ei. Ei trăiesc cu noi de mii de ani și, într-un fel, sunt niște pioni la fel ca noi. Dar cei din spatele Cortinei, cei care ne urmăresc, le pasă lor dacă trăim fericți până la adânci bătrânețe? Se așează din nou. Cum ne-am

întâlnit noi trei? Cum de avem timp să căutăm cheile? Ne-am pierdut slujbele. O slujbă de care aveam nevoie, slujbe pe care fiecare dintre voi le iubea. Ne-au luat aceste lucruri ca să putem fi de mai mare ajutor, apoi ne-au fluturat niște bani pe sub nas ca să semnăm în josul paginii. Motivul poate că a fost altruist și nobil, dar ne-au manipulat.

– Ai dreptate, fu Dana de acord. Nu te contrazic.

– Ne-am ales cu locul ăsta, continuă Zoe. Dar l-am *luat* noi. Noi ne-am asumat riscul, noi am muncit. Dacă locul ăsta e un miracol, e pentru că noi l-am făcut.

Dând din cap, Malory se rezemă de spătar.

– Continuă.

– Ok. Tu și Flynn. L-ai întâlnit când l-ai întâlnit pentru că era legat de asta. Te-ai îndrăgostit de el și el de tine. Dar dacă n-o făceai, chiar dacă n-o făceai, ai fi ales același lucru pe care l-ai ales în pod. Nu ai fi acceptat iluzia, indiferent cât de mult o doreai, și să sacrifici sufletele. Știu asta pentru că te cunosc. Dacă îl iubeai pe Flynn așa cum îl iubesc eu, ca pe un pricten, ca pe un frate, ai fi făcut același lucru.

– Așa sper, răspunse Malory. Aș vrea să cred asta.

– Eu știu asta. Sau poate că ați fi simțit unul pentru altul ceva ce ar fi fost mai vremelnic, ceva care ar fi dispărut când s-ar fi încheiat luna voastră de căutare și nu ar fi devenit profundă. Nu a contat pentru ei dacă erați fericiți, ci doar ca tu să reușești sau să pierzi.

– Poate că e adevărat, dar lucrurile prin care am trecut și alegerile pe care le-am făcut în acea lună au făcut parte din construcția a ceea ce am împreună cu Flynn.

– Dar voi ați construit-o, zise Zoe. Jordan s-a întors în Valley la momentul ăsta pentru că și el era legat de asta. Era o piesă care trebuia adăugată. Tu trebuia să-ți clarifici

sentimentele pentru el, Dana, asta era cel mai important. Dar ți le-ai fi putut clarifica altfel, cu același rezultat. L-ai fi putut ierta. Ai fi putut realiza că nu-l iubești, dar că apreciezi ceea ce ați avut împreună. Prietenia mai presus de pasiune. Ai fi putut renunța la ceea ce era între voi și tot ai fi găsit cheia. Nu te gândești la flori de portocali pentru că zeii ți-au zâmbit.

– Flori de portocali ar fi prea mult spus, da, ok, înțeleg ce vrei să spui. Absentă, Dana luă o bomboană și mușcă din ea gânditoare. Când privești înapoi, își dai seama că este ceea ce ni s-a spus de la început. Fiecare dintre noi este o cheie. Deci ceea ce obținem sau nu din asta este rezultatul acțiunilor noastre.

– Dar ei ne manipulează, adăugă Zoe. Ne-au adus împreună, au creat circumstanțele. Bradley putea să se întoarcă înapoi în Valley, e casa lui și are ambiții pentru locul ăsta. Dar cu toate astea, aș fi putut să nu-l întâlnesc niciodată. Malory l-ar fi putut întâlni pe Flynn oricând, dar nu erau șanse ca eu să-l întâlnesc pe Bradley Charles Vane IV. Și ce l-a atras la mine la început? Tabloul. I-au manipulat sentimentele.

O enerva doar când se gândea la asta. Cu privirea încinsă, mușcă din ciocolată.

– Știu că acum nu mai este tabloul. Dar schimbarea din el este neesențială pentru ei. Trebuia să fim împinși împreună ca să pot fi condusă la – sau îndepărtată de cheie. Depinde de partea cui te afli. Dacă o găsesc sau nu, utilitatea mea se termină, și la fel și a lui. Crezi că le pasă lor că utilitatea implică rănire, durere și pierdere?

Mânia ei începu să crească, dând o anumită incisivitate vocii ei.

– Dacă asta înseamnă că inima lui sau a mea este frântă,

n-o să le pese niciun pic. Asta nu poate însemna că o inimă frântă este necesară pentru ultimul pas? Disperare şi pierdere, astea sunt indiciile mele. Şi sânge, continuă ea. Nu va fi al lui. Nu voi risca asta nici măcar ca să salvez trei suflete.

– Zoe. Malory vorbi cu grijă. Dacă voi vă iubiţi deja, nu cumva v-aţi construit propriul vostru final?

– Am făcut-o? Sau e doar o iluzie a mea, a ceea ce trebuie să sacrific? Mai este o parte a indiciului. Cum pot să mă uit la zeiţă, să ştiu când să ridic sabia şi când este timpul să o ţin în teacă. Lupt pentru ceea ce vreau pentru mine, sau renunţ în favoarea binelui general?

– Astea sunt supoziţii rezonabile şi logice, întrebări rezonabile şi logice. Dana ridică o mână înainte ca Malory să poată obiecta. Nu trebuie să ne placă, dar trebuie să le dăm crezare. Nimeni nu ne-a promis că vom ajunge într-un bol cu petale roz când vom termina căutarea. Ni s-a promis doar un bol mare cu bani.

– Dă-i dracului de bani, răspunse Malory.

– Aş vrea să-ţi pot spune să-ţi muşti limba dar, din nefericire, şi eu simt la fel. Dar, observă Dana, în timp ce Zoe a ridicat aceste supoziţii rezonabile şi logice, a omis partea despre speranţă şi bucurie şi împlinire. Intersecţia drumurilor care duc de la una la cealaltă.

– Stau în mijlocul acelei bucurii şi speranţe şi împliniri chiar acum, împreună cu voi. Zoe întinse braţele ca să cuprindă întreaga încăpere, întregul pe care îl construiseră. Nu le-am omis, dar trebuie să fiu realistă, pentru că vreau să cred mai mult decât pot să suport, că atunci când vom încheia căutarea, cu nenorocita aia de cheie în mână, voi avea o şansă pentru... pentru mai mult.

– Ce urmează? întrebă Dana.

– Am nevoie să vă gândiți la asta amândouă. Voi sunteți singurele care au ținut în mână câte una dintre chei. Dana, tu cu Jordan și cu Flynn cunoașteți casa lui Bradley aproape la fel de bine ca și el. Primesc orice ajutor îmi puteți da.

Se ridică în picioare.

– Dar, în momentul ăsta, am face bine să începem să răspundem din nou la telefoane.

MAI rămăsese doar o dungă subțire din lună, doar o feliuță subțire și curbată care plutea pe cerul întunecat. Deși își dorea disperată ca o furtună să arunce nori grei care să o acopere, Zoe nu se putu abține să nu privească lumina care se disipa.

Privi peste tot. Erau momente când era sigură că ochii sau degetele ei trecuseră peste sclipirea aceea a aurului. Dar nu putea să o vadă sau să o atingă.

Dacă nu făcea asta în următoarele patruzeci și opt de ore, toate evenimentele prin care trecuseră Malory și Dana, tot ceea ce reușiră ele să obțină ar fi fost degeaba.

Fiicele din Sticlă vor rămâne pentru totdeauna nemișcate în coșciugele lor din cristal.

Înfășurată într-o jachetă, stătea afară, pe terasa din spate, încercând să se agațe de acea fărâmă de speranță.

– E aici. Știu asta. Ce anume am omis? Ce nu am făcut din ceea ce trebuia să fac?

– Muritorii, zise Kane din spatele ei, privesc spre ceea ce ei numesc ceruri și întreabă ce să facă, ce să gândească.

În timp ce Zoe rămase încremenită, el își trecu un deget peste ceafa ei. Ea simți atingerea ca pe o dungă de gheață.

– Mă amuză.

Cizmele lui moi nu făceau niciun zgomot în timp ce el trecu pe lângă ea și se sprijini neglijent de balustradă. Era frumos de îți tăia respirația, gândi ea. Făcut pentru întuneric. Pentru nopți fără lună, pentru furtuni.

– Ai pierdut, anunță el la obiect.

– Nu am pierdut. Răceala i se strecura în oase, așa că trebui să se lupte ca să nu tremure. A mai rămas timp.

– Se scurge, minut cu minut. Și când acea dungă a lunii se va întuneca, eu voi avea totul. Iar tu nu vei avea nimic.

– N-ar trebui să vii aici și să te lauzi înainte de a se termina. Ar fi vrut să stea în picioare, să se ridice sfidătoare, dar își simțea picioarele de cauciuc. Aduce ghinion.

– Norocul este o superstiție a muritorilor, una dintre multele voastre proptele. Cei ca voi au nevoie de ele. Își trecu degetele peste lanțul de argint al amuletei de la gât și începu să o legene încet dintr-o parte în alta.

– De ce ne urăști?

– Ura înseamnă sentiment. Tu simți ceva pentru insecta pe care o strivești sub cizmă? Pentru *mine* ești mai puțin de-atât.

– Eu nu am conversații cu insecta. Dar, uită-te la tine.

Iritarea își făcu loc pe fața lui și o calmă pe ea.

– Cum ziceam, mă amuzați. Mai ales tu, din cele trei pe care Rowena și Pitte le-au trimis în această căutare condamnată la eșec. Prima... avea stil și o minte ascuțită. A doua, era foc în ea și inteligență.

– Te-au învins.

– Au făcut-o? El râse, un râs moale și disprețuitor, în timp ce legăna pandantivul. Nu crezi că după tot acest timp îmi doresc niște distracție? Dacă încheiam totul repede, ar fi însemnat să-mi refuz amuzamentul de a vă urmări pe toate

cum urzeați și plănuiați și vă felicitați între voi. Dacă terminam, ar fi însemnat să-mi refuz plăcerea de a te vedea zbătându-te, așa cum faci acum. M-ai interesat pentru că, pur și simplu, nu ai spiritul și stilul prietenelor tale. Educație slabă, proastă creștere. Se mișcă și ridică pandantivul câțiva centimetri mai sus. Spune-mi, unde ai fi acum, dacă nu ai fi primit acea invitație la Vârful Războinicului? Cu siguranță că nu aici, în casa asta, cu acest bărbat. Un bărbat care, atunci când... scânteia interesului comun va păli, te va vedea așa cum ești. Te va da la o parte, așa cum a făcut celălalt. Dar tu știi deja asta.

Mișcarea încetă, continuă a pandantivului din argint o făcu să se simtă ușoară.

– Nu știi nimic despre mine. Sau despre el.

– Știu că ești o ratată. Și când vei rata și căutarea, vor ști și ceilalți. A fost o cruzime din partea Rowenei și a lui Pitte să te implice în asta, să se aștepte la atât de multe din partea ta. Să te arunce la un loc cu acești oameni, continuă el în timp ce ceața începu să alunece – nori subțiri, albaștri – de-a lungul marginilor terasei. Oameni care au mult mai mult de oferit decât tine. O cruzime să te lase să guști din cum ar putea fi viața, ca pe urmă să-ți petreci restul zilelor tânjind după ea.

– Prietenii mei...

– Prietenie? O altă iluzie a muritorilor, la fel de falsă ca norocul. Te vor părăsi atunci când nu vei reuși, și nu vei reuși. O mână ca a ta nu a fost niciodată destinată să răsucească cheia.

Vocea lui era acum mângâietoare în timp ce el se îndreptă și veni mai aproape, legănând amuleta, legănând un pendul sclipitor.

– Simt un pic de înțelegere pentru tine. Destulă ca să-ți ofer un fel de compensație. Care din lucrurile pe care Rowena și Pitte le-au împins atât de neglijent în existența ta ai vrea să-l păstrezi? Mica ta afacere, casa asta, bărbatul ăsta? Alege unul și ți-l voi da.

O hipnotiza. Simțea cum alunecă, simțea ceața târându-i-se pe piele. Foarte, foarte rece. Ar fi fost așa de ușor să alunece în aceste promisiuni cântate, să ia *ceva*. Își simțea mâinile țepene și înghețate și nefolositoare, dar își strânse pumnii până când simți cum îi intră unghiile în palme.

Cu un efort imens, își luă privirea de pe pandantiv și îl privi în ochi.

– Ești un mincinos. Respirația îi ieși șuierată, trasă dureros din plămâni, în timp ce se clătina ridicându-se în picioare. Ești un mincinos și un escroc.

El o trânti la pământ. Deși nu văzuse lovitura, simțise ca și cum fusese lovită de o bucată de gheață aspră peste față. Fără să se gândească, mânată de furie, sări spre el și îi zgârie fața cu unghiile.

Văzu șocul – un moment de totală uluială care îi străbătu privirea. Văzu sângele înflorind în tăieturile pe care i le făcuse în carne.

Apoi se trezi trântită de peretele casei, țintuită acolo de o pală puternică de vânt atât de rece, încât văzu cristale de gheață, negre ca onyxul, rotindu-se prin el.

Iar el stătea, imens în roba lui neagră fluturândă, cu sângele șiroind pe față.

– Aș putea să te omor cu un *gând*.

Nu, nu poate, nu poate. Altfel ar fi făcut-o deja. E un mincinos, își aminti ea cu frenezie. Și un tiran. Dar putea să o rănească, Doamne, putea să o rănească. Și simți durerea, arzătoare și strălucitoare, în pieptul ei.

– Du-te înapoi în iad! îi strigă ea. Nu eşti bine-venit aici.

– Când totul se va termina, vei pierde tot. Şi îţi voi adăuga sufletul alături de celelalte câştiguri ale mele.

Ca şi cum un buton ar fi fost apăsat, vântul încetă. Zoe căzu în mâini şi în genunchi, gâfâind după aer, tremurând din cauza şocului.

Privi confuză la lemnul terasei şi se căzni să-şi limpezească mintea. Când îşi ridică capul, văzu că noaptea se transformase într-o dimineaţă blândă şi ceţoasă. Prin aburul zorilor, la marginea pădurii, stătea un căprior a cărui blană părea să lucească precum aurul. Nestematele din zgarda de la gâtul lui aruncau scântei de foc prin ceaţă, iar ochii îi ardeau ca un foc verde.

Ceţurile se uniră, ca o cortină, şi când se despărţiră din nou, dispăruse.

– Nu am terminat încă. Vorbi cu voce tare ca să-şi audă propria voce. Kane o păcălise şi pierduse timp, ore întregi de timp preţios, dar nu terminase încă.

Şi când se ridică în picioare îşi privi mâinile şi văzu că era sânge pe ele.

Sângele lui.

– L-am rănit. L-am rănit pe nenorocitul dracului.

Lacrimile îi alunecară pe obraji în timp ce mergea împiedicat spre casă. I se păru că aude pe cineva strigând, un mormăit ameninţător, un trosnet. Forme şi sunete se topiră împreună într-un gol negru.

ÎN TIMP ce peste terasă ceaţa se întindea, se strecură până la patul în care dormea Brad. Îl îngheţă. Îl prinse în capcană. Se răsuci în somn, întinse mâna căutând căldură şi mângâiere. Întinse mâna după Zoe.

Dar era singur.

În întuneric. Pădurea era umedă de putrezeală şi vie cu un vânt teribil. Nu putea să vadă drumul, doar formele monstruoase ale copacilor, sucite şi încovoiate ca nişte coşmaruri. Spinii arbuştilor sălbatici îi sfâşiau carnea, îi muşcau mâinile ca nişte dinţi lacomi.

Simţea mirosul propriului sânge, a sudorii produse de panică. Şi ceva mai sălbatic.

Era vânat.

Erau mişcări viclene prin tufişuri, umbre. Nu doar vânat, gândi el luptându-se să scape de arbuşti. Batjocorit. Oricine ar fi fost, voia să-i provoace frica la fel de mult ca şi moartea.

Trebuia să iasă, să scape, înainte ca ceea ce îl urmărea să obosească de jocul ăsta. Iar, când o va face, va sări şi îl va sfâşia în bucăţi.

Salvează-te. Era o şoaptă în mintea lui, moale, mângâietoare, în timp ce el se împleticea spre luminiş. *Asta nu e bătălia ta. Du-te acasă.*

Desigur. Asta era. Ar trebui să se ducă acasă. Ameţit, dezorientat, se îndreptă spre sclipirea vagă a unei lumini. Începu să alerge spre ea chiar în momentul când auzi urletul prădătorului în spatele lui.

Lumina era o uşă, iar Brad răsuflă uşurat în timp ce alerga spre ea. O să reuşească. Trebuia să reuşească. Trase de uşă şi o deschise, simţind în ceafă respiraţia fierbinte a ceea ce îl urmărea.

Lumina se revărsa prin întuneric. Şi culoare, mişcare. Rămase în uşa birourilor sale de la New York, cu respiraţia întretăiată din cauza alergării. Sângele de pe mâinile lui rănite se prelinse pe podeaua din stejar.

Prin ferestrele largi, triple, văzu acoperişurile, toate acele suliţi strălucitoare care se ridicau spre cerul dimineţii.

O tânără blondă, într-un frumos costum negru, trecu pe lângă el și îi aruncă un zâmbet luminos.

– Bine ați revenit, domnule Vane.

– Da. Își simțea buzele țepene. De ce era așa de frig aici? Mulțumesc.

Michael, asistentul lui, veni grăbit spre el. Purta bretele roșii peste o cămașă bleu și avea la el agenda groasă pentru programări.

– Am programul dumneavoastră pe ziua de azi, domnule Vane. Cafeaua e pe birou. Er fi bine să începem.

– Ar trebui... Putea să miroasă cafeaua și aftershave-ul lui Michael. Auzi un telefon sunând. Confuz, ridică o mână, privi cum picură sângele din înțepăturile din palmă. Sângerez.

– Oh, ne ocupăm noi de asta. Trebuie doar să intrați. Până în spate.

– NU. Se clătină. Greața i se răzvrăti în stomac. Nu vin. Apucându-se de canatul ușii ca să se echilibreze, privi în spatele lui, în întuneric. Asta nu-i real. Este doar rah...

Se opri când o auzi pe Zoe țipând.

Răsucindu-se, se îndepărtă de ușă.

– O să mori acolo, strigă Michael după el, cu câteva secunde înainte ca ușa să se trântească. Ca o împușcătură.

Brad se aruncă în întuneric strigând-o pe Zoe. Nu putea să vadă. *Deși trăgea* cu disperare de arbuști, nu putea să vadă nimic, decât un văl negru neîntrerupt.

Nu putea s-o găsească, n-avea s-o găsească niciodată. Iar ceea ce se ascundea în întuneric, avea să-i omoare pe amândoi pentru că nu o ținuse lângă el.

Ea îți vrea doar banii. Un tată bogat pentru fiul ei bastard.

– Astea-s numai prostii. Epuizat, îngrețoșat, căzu în

genunchi. Se lăsa prins în capcană, se lăsa să creadă în minciuni.

Trebuia să înceteze.

Își dădu capul pe spate și strânse pumnii.

– Nu e real. Nu se întâmplă. Fir-ar să fie, *sunt* acasă. Și ea la fel.

Se trezi trăgând aer cu putere în piept, cu ultimele fire de ceață risipindu-se și cu Moe la piciorul patului rânjind ca un lup.

– Ok, băiete. Hristoase. Încă puțin șocat, întinse mâna către câine, dar simți cum îi trece durerea prin mână. Întorcând-o, văzu sânge întins pe palma lui, ieșind proaspăt din câteva înțepături. Se pare că o parte a fost adevărată.

Inspirând profund, își trecu palma însângerată prin păr. Și în secunda următoare sărea din pat. Zoe. Dacă sângele era real, și strigătul ei ar fi putut fi la fel.

Alergă spre camera ei, și trânti ușa de perete. În lumina slabă a dimineții, putu să vadă că patul era nedesfăcut. Împins de panică, se răsuci spre camera lui Simon și tremură de ușurare când îl văzu pe băiat dormind cu cățelul în brațe.

– Stai cu el. Îi ordonă Brad lui Moe. Tu stai cu el, repetă apoi se repezi pe scări în jos să o caute pe Zoe.

Strigând după ea, intră în camera mare tocmai la timp să o vadă intrând împleticindu-se dinspre debarcader.

CÂND deschise ochii, Zoe văzu fața lui Brad palidă, cu părul ciufulit în jurul ei.

– Trebuie să te tunzi, mormăi ea.

– Iisuse Hristoase, Zoe. Îi strânse mâna cu atâta putere încât se frecă os pe os. Ce dracu' făceai afară? Ce s-a

întâmplat? El ieşi singur din starea de teroare totală în care se afla. Stai nemişcată. Îţi aduc nişte apă.

Se grăbi spre bucătărie, umplu un pahar, apoi se propti cu mâinile de masă luptându-se să-şi potolească pulsul.

Poruncindu-şi să respire rar şi adânc, îşi spălă sângele de pe palme, apoi luă paharul cu apă şi se întoarse la ea.

Ea se ridicase acum, iar culoarea îi revenise în obraji. El nu mai văzuse până atunci pe cineva atât de palid cum era ea când intrase pe uşa aia.

– Ia-o încet, îi comandă el. Prea cu grijă.

Ea dădu din cap, deşi îi era greu să se conformeze când simţea că îi arde gâtul.

– Sunt ok.

– Nu eşti ok. Nu strigă, dar era o duritate în vocea lui. Ai leşinat. Ai o vânătaie pe faţă şi sânge pe mâini. Eşti, pe dracu'.

Era uimitor cum făcea asta, gândi ea. Cum nu ridica niciodată vocea, dar reuşea să te reducă la fărâmiţe.

– Nu e sângele meu. E al lui. O întărea faptul că îl vedea din nou. Să ştie ce făcuse ea. I-am zgâriat nenorocita aia de faţă. Am unghii bune, tari, şi i-am rupt faţa bastardului ăla cu ele. M-am simţit minunat.

Îi dădu lui Brad paharul gol şi, pentru că amândoi aveau nevoie de asta, îl sărută pe obraz.

– Îmi pare rău că te-am speriat. Eram... oh! Scoţând un sunet de durere, îi trase mâna. Eşti zgâriat şi tăiat.

– Am avut o mică aventură în pădure în timp ce tu... făceai ce făceai.

– Ne-a lucrat pe amândoi, zise Zoe încet. Dar suntem aici, suntem chiar aici, nu-i aşa? Îi ridică mâna rănită şi i-o sărută. Hai să spălăm tăieturile astea şi tu să-mi povesteşti

ce s-a întâmplat cu tine. Îți voi spune și eu ce s-a întâmplat cu mine, dar mai întâi vreau să știi ceva.

Ea îi prinse fața în palme și îl privi în ochi.

– Vreau să știi că va fi bine. Totul va fi bine. Hai să mergem în bucătărie. Vreau să mă spăl pe mâini, să le bandajez pe ale tale și să fac niște cafea.

Trase aer în piept și se ridică. Picioarele o țineau, observă ea mândră. Și mintea îi era decisă.

– Despre restul vorbim în timp ce lucrez.

– Lucrezi?

– Am un curcan de umplut.

19

Nu ştiu cum poţi fi atât de calmă. Malory spăla agrişe proaspete la chiuveta din bucătărie.

– Oh, am mai gătit curcan, îi aruncă Zoe un zâmbet peste umăr şi continuă să pregătească napii.

– Nu ştiu cum poate fi atât de ironică, comentă Dana încruntându-se la grămada de cartofi pe care trebuia să o curețe. Ai crede că un concurs de scuipat cu un zeu vrăjitor rău, un leşin şi gătitul pentru o armată de oameni i-ar putea strica dispoziția, dar nu, Zoe a noastră e în formă azi.

– E Ziua Recunoştinței.

– Ceea ce mă forțează să pun întrebarea. Dana se încruntă la cuțitul de curățat cartofi. De ce noi trei facem toată treaba aici, în timp ce bărbații lenevesc ca niște regi?

– Am vrut să fim singure un timp, îi spuse Zoe. Ăsta e cel mai simplu mod.

Dana mai puse un cartof deoparte.

– Asta spui tu.

– Iar Bradley mă urmărește ca un uliu şi mă face nervoasă.

– Un bărbat are dreptul ăsta atunci când îi leşini în brațe, observă Malory.

– Nu-l învinuiesc. E şi interesant, de asemenea, că era

acolo ca să mă prindă-n braţe. Nu credeţi? Romantic, presupun, dar şi interesant. El e sus, doarme, iar eu sunt afară timp de... nu ştiu pentru cât timp. Ore. Mi s-au părut minute, dar au fost ore. Privi spre uşă ca să se asigure că nu era nimeni acolo. Apoi nu doar doarme. Kane îl pune să alerge prin întuneric, şi îşi zgârie mâinile. A încercat să-l facă să se întoarcă la New York în mintea lui, unde totul este ordonat, totul este normal.

– Dar n-a făcut-o. Malory puse strecurătoarea cu agrişe în chiuvetă. În prag, un moment de decizie, el şi-a făcut alegerea.

– A făcut-o, şi la fel şi eu atunci când i-am zgâriat faţa lui Kane. Astea sunt decizii de care ne putem simţi amândoi mândri azi.

– Aş fi vrut să te văd. Dana atacă din nou cartofii. Singurul meu regret.

– A fost nemaipomenit, o asigură Zoe. Nu ştiu când am mai făcut ceva care să mă facă să mă simt atât de puternică. Dar, cum ziceam, Bradley a coborât tocmai la timp ca să mă ţină să nu cad pe burtă. Zoe trânti cuţitul cu zgomot. Kane a încercat să-l ţină departe, să-l prindă în capcana acelei iluzii.

– Nu voia ca un bărbat să intervină, zise Malory cu acreală, în timp ce el o teroriza pe micuţa doamnă.

– Nu, şi cred că nu voiam să fim împreună atunci când încerca să mă facă să mă simt ca o ratată.

– Nu mi se pare că te simţi ca o ratată.

– A apăsat pe toate butoanele necesare, trebuie să recunosc. Dar nu este primul care le apasă, iar eu am învăţat cum să mă apăr. Le-a apăsat pentru că e speriat. Pentru că sunt aproape. Pentru că ştie că pot să-l înving. Aşa că s-a jucat cu nesiguranţa mea şi cu sentimentele mele, apoi a încercat să mă mituiască. Şi când nu i-a mers, s-a înfuriat.

– Înfuriat. Malory veni lângă ea și își puse degetele încet pe o vânătaie de pe obrazul lui Zoe. Iubita, te-a pocnit.

– Așa e, dar te asigur că el arată mult mai rău. Își lăsă capul pe spate și scoase un strigăt de triumf. Dacă aș fi gândit cum trebuie, ar fi trebuit să-i trag și una. Un picior în bijuterii. Eu l-am rănit, iar Bradley l-a învins. L-am pus pe fugă. Și asta îmi face ziua absolut încântătoare.

Văzu sclipirea din ochii lui Malory și oftă.

– Știu. Știu că nu mai am prea mult timp. O parte din mine vrea să alerge prin casa asta ca o nebună încercând să găsească cheia. Dar nu ăsta-i răspunsul. Nu știu care este, doar ce nu este. Așa că voi pregăti masa de Ziua Recunoștinței, o masă minunată de Ziua Recunoștinței. Pentru că locul meu este alături de voi și sunt recunoscătoare pentru asta.

Dana puse deoparte cuțitul de curățat cartofii.

– Te-a atins într-o oarecare măsură.

– Poate că da, recunoscu Zoe. M-a lovit în ceea ce înseamnă viața mea. Biata Zoe McCourt, care a rămas grea cu primul băiat care i-a zâmbit. Cea care a renunțat la liceu și economisește bănuți ca să cumpere scutece pentru copilul pe care îl va crește singură. Ce o face să creadă că poate face ceva important? Puse napii într-un castron. Pentru că pot, d-aia. Haideți să bem niște vin.

– O idee minunată. Deși Dana schimbă o privire cu Malory pe la spatele lui Zoe, scoase o sticlă de Pinot Gris.

– Am de făcut niște lucruri azi, zise Zoe scoțând pahare din dulap. În afară de pregătitul mâncării ăsteia cu voi și mâncatul ei. Lucruri pe care le voi face, lucruri pe care le voi spune. Trebuie să mi le clarific mai întâi în minte.

Puse paharele jos, își înclină capul într-o parte, privi pe

fereastră şi îi văzu pe Brad şi pe Simon plimbându-se pe una dintre potecile care se unduiau printre tufele de grădină şi copaci.

– Ce naiba fac?

Dana puse o mână pe umărul lui Zoe şi se aplecă să toarne vinul.

– Pot să-ţi spun ce nu fac. Nu curăţă cartofi.

– Ce are în mână? Absentă, ridică paharul de vin şi se mută ca să vadă mai bine. Fiul ei dansa în jurul lui Brad, iar câinii alergau de colo-colo, sperând să se joace. Parcă ar fi... oh, pentru Dumnezeu.

Privi uimită cum Brad agăţa căsuţa pentru păsări de o ramură care atârna peste frumoşii lui arbuşti ornamentali. Apoi îl ridică pe fiul ei în aşa fel încât Simon să poată turna seminţe prin deschizătură.

– Pentru Dumnezeu, repetă ea. Ca prin vis, puse paharul jos şi se îndreptă spre uşă. O deschise şi ieşi.

– Despre ce dracu' e vorba? se întrebă Dana.

– Habar n-am. Cu nasul aproape turtit de sticlă, Malory zâmbi. Ce-i chestia aia? De ce agaţă o cizmă de copac?

Zoe nu se gândise să-şi ia o jachetă, dar nu o deranja muşcătura vântului. Îi aducea râsul lui Simon în timp ce alerga să se joace cu câinii. Iar inima ei era prea caldă ca s-o atingă frigul.

Brad stătea în potecă, cu mâinile în buzunare, zâmbind spre căsuţa păsărelelor. Auzind paşi, se întoarse şi o întâmpină.

– Cum ţi se pare?

Ea îl ajutase s-o facă, îl ghidase pe Simon de-a lungul paşilor pe care trebuia să-i urmeze pentru a transforma cizma roşie de cowboy într-o căsuţă pentru păsări, îi condusese

mâinile în timp ce tăia o gaură în piele, îl urmărise cum măsura bucățile de lemn ca să facă un mic acoperiș înclinat.

Fusese atât de mândru, își aminti ea, atât de încântat că nimeni din clasa lui nu avea un asemenea proiect.

El îi spuse că puteau să o agațe acasă, în curte, după ce punea nota și i-o dădeau înapoi.

Acasă, gândi ea.

– Simon ți-a dat-o? întrebă ea cu grijă.

– Da. A primit un zece pentru ea, știi.

– Da, știu.

– Ne-am gândit, ce dracu' cauți aici afară fără palton? Cu un oftat de nerăbdare, își scoase jacheta. Ea rămase tăcută în timp ce el îi vâra mâinile în mânecile de piele moale ca untul.

– V-am văzut din bucătărie. Te-am văzut agățând chestia asta în minunata ta grădină, din spatele frumoasei tale case.

– Ok. Evident derutat, el ridică un umăr. Și?

– Ți-a dat căsuța lui pentru păsări, iar tu ai agățat-o. Lacrimile îi gâdilau gâtul. Bradley, ăsta cred că este cel mai caraghios lucru pe care l-ai văzut în viața ta. E o cizmă veche, cu o gaură în ea. O s-o vezi de câte ori vei privi pe fereastră, la fel și toți ceilalți.

– Asta-i ideea. Făcu un pas înapoi și zâmbi către cizmă. E grozavă.

– Bradley, trebuie să te întreb ceva. Mă gândeam azi-dimineață, după cele întâmplate, cum aș putea găsi o cale să te întreb. Dar credeam că trebuie să vorbesc întâi cu Simon, să-i explic și să văd cum... Privi din nou spre căsuță și zâmbi. Dar văd că nu trebuie să vorbesc cu el sau să-i explic. Și-a făcut deja propria alegere.

– Ce să mă întrebi? Întinse mâna și împinse ușurel cizma doar pentru plăcerea de-a o vedea legănându-se.

– Voiam să te întreb dacă vrei să te căsătoreşti cu mine. Simţi cum curajul i se evaporă atunci când mâna lui se lăsă în jos, când o privi, dar îl prinse din nou cu amândouă mâinile. Credeam că ar trebui să aştept până ce toate celelalte erau terminate şi după ce vorbeam cu Simon şi... tot felul de lucruri. Şi până când nu voi mai fi atât de speriată despre ce s-ar întâmpla dacă te întrebam. Dar cred că greşeam să aştept şi să nu-ţi spun că te iubesc atât de mult. Atât de mult încât m-a făcut să-mi fie şi mai teamă să am încredere în mine sau în tine. Sau chiar în Simon. Şi, Dumnezeule, aş vrea să spui ceva şi să-mi opreşti vorbăria.

– Ei bine, asta e destul de brusc. Aşteaptă un minut.

Dintre toate lucrurile la care se aştepta – cel mai bun şi cel mai rău – nu se aştepta ca el să plece şi să-l strige pe Simon. Căldura i se ridică în obraji în timp ce gheaţa îi punea stăpânire pe stomac. Nu era sigură dacă era rezultatul umilirii, al durerii, sau al mâniei. Strânse jacheta lui mai bine în jurul ei, în timp ce el se apleca spre Simon.

Nu putea auzi ce vorbeau, dar îl făcu pe Simon să dea din cap repede, să scoată un strigăt de luptă, apoi să alerge înapoi în casă.

Vârându-şi degetele mari în buzunare, Brad se întoarse la Zoe. Expresia de pe faţa lui era atât politicoasă, cât şi plăcută.

– Să vedeam, unde eram? Mă cereai în căsătorie pentru că am agăţat în grădină căsuţa pe care mi-a dat-o Simon.

– Da. Nu. Fir-ar să fie, Bradley, nu trebuie să mă faci să par neghioabă. Singurii oameni, în afară de mine, cărora Simon le dă lucruri făcute de el, sunt cei din familia Hanson, şi asta pentru că se gândeşte la ei ca la nişte bunici. Ţi-a dat asta ţie pentru că te iubeşte, şi m-am gândit... Tu ai agăţat-o.

– Se întâmplă să-mi placă. Nu se putu abține să nu zâmbească larg, ca un nătâng, când lovi cu degetul cizma din piele roșie. Mi-e teamă că n-ai văzut bizareria artistică a designului. Dar oricum ar fi...

– Să nu-mi vorbești mie de bizarerie artistică. Dă-mi voie să-ți spun ceva, Bradley Charles Vane IV, dacă nu ești pregătit să susții toată vorbăria despre cum mă iubești, înseamnă că nu ai habar cu cine ai de-a face.

Zâmbetul rămase lipit pe fața lui în timp ce o privea.

– Nu știu?

– Căsătoria nu este o glumă pentru mine, este lucrul la care mă aștept din partea bărbatului pe care îl iubesc și care susține că mă iubește. Fiul meu merită un tată, nu doar pe cineva care vrea să se joace de-a relația. Niciunul dintre noi nu va fi de acord.

Brad dădu din cap.

– Cred că asta mă pune la punct.

– L-am luat! L-am luat! Simon ieși în fugă din casă. Era chiar acolo unde... Se opri la privirea lui Brad, dar, deși privea în pământ, umeri lui se cutremurau de râs.

– Aș vrea să știu ce este așa de a-l naibii de amuzant.

– O mică înțelegere bărbătească între mine și Simon, îi spuse Brad, în timp ce palma cu dexteritate cutia pe care Simon o ținuse strâns în mână. Vezi tu, din întâmplare, în urmă cu niște timp, eu și cu Simon am discutat un anumit subiect și...

– Ai zis că vrei să aștepți până... Plecându-și umerii sub privirea severă a lui Brad, Simon lovi în pământ cu vârful ghetei. Ok, ok, dar *grăbește-te*.

– Am ajuns la o înțelegere, continuă Brad. Și în timp ce întrebările ambelor părți erau rezolvate, am crezut de cuviință să-i arăt asta, ca el să fie sigur de intențiile mele.

Brad scoase cutia și îi deschise capacul.

– A fost al bunicii lui și... ăăă, nu pot să spun nimic? Se plânse Simon când Brad îl făcu să tacă.

– Să vedem mai întâi ce are de spus mama ta.

Privind inelul, parcă privea stelele. Delicat și strălucitor și frumos. Nu putea decât să clatine din cap neajutorată.

– Acum un minut aveai o mulțime de spus, observă Brad. Ceva despre mine să susțin ceva, și ceea ce aștepți tu. Dar poate că ar trebui să-ți răspund la prima întrebare. Da. Luă inelul din cutie. Categoric da. Voi fi soțul tău și te voi iubi în fiecare zi pentru tot restul vieții mele.

– Pune-i-l pe deget, ceru Simon. Trebuie să i-l pui pe deget, apoi trebuie să o săruți.

– Știam asta.

– Voi... voi doi... ați discutat deja despre asta? reuși să spună Zoe.

– Așa e. Când un băiat își ia un tată, sunt lucruri pe care trebuie să le știe. Brad schimbă o privire cu Simon, o privire care făcu ca inima lui Zoe să sclipească la fel ca inelul. Și când unui bărbat i se dă un fiu, sunt niște lucruri pe care trebuie să le spună.

– Chestii de bărbați, îi spuse Simon. Nu poți să înțelegi.

– Oh. Simți cum râsul i se ridică în gât printre lacrimi. Bine, atunci.

– Zoe? Dă-mi mâna.

Ea îl privi mai întâi, îl privi în ochi.

– El este cel mai prețios lucru din lume pentru mine. Își puse mâna dreaptă pe umărul lui Simon și i-o dădu lui Brad pe cea stângă. Acum suntem amândoi ai tăi.

– Suntem ai ficcăruia dintre noi.

Inelul era cald când îi alunecă pe deget, o tresărire plăcută care îi încercuia pielea.

– Se potriveşte. E atât de frumos. N-am văzut nimic mai frumos vreodată.

– Eu am văzut. O privi în ochi în timp ce o sărută.

– Pot să-ţi spun tată acum? Simon trăgea de mâneca lui Brad. Pot sau trebuie să mai aştept?

Brad îl luă în braţe pe Simon, iar Zoe simţi cum inima i se umple de fericire.

– Nu trebuie să aştepţi. Şi nici noi. Cu mâna liberă, Brad o trase pe Zoe la el în braţe şi făcu un singur trup din ei trei. Nu trebuie să aşteptăm nimic.

Auzind strigătele de încurajare care veneau dinspre casă, Zoe privi într-acolo. Toată lumea era pe terasă aplaudând.

– Le-am cam spus, mărturisi Simon. Când m-am dus să iau inelul

– Veniţi aici! strigă Dana printre mâinile făcute pâlnie la gură. Vrem şampanie şi vrem acum.

– Vreau să văd cum sare dopul. Desprinzându-se din braţele lui Brad, Simon alergă spre casă.

Lui Zoe i se părea că totul străluceşte ca şi cum ar fi fost acoperit cu aur. Cu mâna în mâna lui Brad, făcu primul pas pe poteca ce ducea la casă.

Simon sări pe terasă. Căţelul alunecă pe o treaptă şi se rostogoli, iar Moe alerga în cerc în jurul lui. Îl văzu pe Flynn lovindu-l prietenește în umăr pe Jordan. Şi privi cum Malory îşi punea un braţ în jurul taliei Danei.

Mâna lui Brad era caldă peste a ei, iar degetele lor se împletiră.

Şi ştiu.

– Oh! Oh, desigur. Ce simplu. Înţelegerea o umplu ca o lumină, ca acea minunată lumină aurie, o făcu să se răsucească în aşa fel încât corpul ei se sprijini de al lui

Brad, râzând de bucurie. Cât de perfect şi cât de simplu! Grăbeşte-te!

Alergă, trăgându-l şi pe el de-a lungul potecii. Cea pe care o alesese, gândi ea, şi pe care o alesese şi copilul ei. Cea care schimbase totul şi care se ducea spre casă.

– Cheia. Lacrimile sclipiră pe genele ei şi continua să râdă, în timp ce păşea pe terasă împreună cu bărbatul pe care îl iubea, cu copilul ei, cu familia ei. Ştiu unde este.

Ţinându-l pe Brad de mână, se îndreptă spre uşă.

Uşa de la bucătărie, gândi ea. Uşa folosită de familie, de prieteni, de cei care locuiau înăuntru. Uşa de fiecare zi care nu va fi niciodată închisă pentru ea.

Lăsându-se pe vine, ridică preşul. Sub el, cheia era o sclipire de aur pe lemn.

– Bine ai venit acasă, zise ea încet şi o ridică.

– Acum e casa mea, înţelegi? Cu cheia în palmă, se întoarse spre Brad. Trebuia să cred, să mă aştept la asta, să accept. Toate astea. Aici l-am înfruntat noaptea trecută, când eram atât de deprimată, atât de obosită. Dar l-am înfruntat, iar el nu m-a putut face să renunţ. Şi am găsit-o pentru că m-am luptat pentru ea. Şi pentru tine, şi pentru mine. Îşi strânse degetele în jurul cheii. L-am învins.

Vântul veni într-un singur urlet lung. Trecu peste terasă cu destulă putere ca să o împingă înapoi, s-o trântească pe jos. Prin urletul vântului, auzi strigătele, zgomotul sticlei sparte.

Se rostogoli, îşi văzu prietenii împrăştiaţi pe terasă, îl văzu pe Brad acoperindu-l pe Simon cu corpul lui ca să-l protejeze de cioburile şi sfărâmăturile care zburau în jurul lor. Şi văzu ceaţa albastră târându-se pe pământ către ei.

Cheia pulsa în pumnul ei ca o bătaie de inimă frenetică.

Kane i-ar fi omorât pentru ea, ştia asta. I-ar fi distrus pe toţi ca să oprească acea bătaie. Târându-se pe burtă, ajunse la Brad şi Simon.

– E rănit? Baby, eşti rănit?

– Mami!

– N-are nimic! strigă Brad. Du-te înăuntru. Du-te în casă.

Casa ei, îşi aminti ea cu îndârjire. Nenorocitul ăsta nu va mai intra din nou în casa ei, nu va mai atinge niciodată nimic din ce era al ei. Strecură cheia în mâna lui Brad şi îi strânse degetele peste ea.

– Protejează-i. Aduceţi-o pe Rowena. Dana şi Malory o pot aduce.

Dacă le dădea ea o şansă, gândi Zoe şi făcându-şi curaj, se rostogoli de pe terasă. Îşi ţinu pumnul strâns, ca şi cum ar fi avut ceva preţios în el. Ignorând strigătele care veneau din spatele ei, se ridică în picioare. Încovoiată de furia vântului, se îndreptă spre copaci.

El va veni după ea, şi asta le va da lor timp. Atâta timp cât el credea că ea are cheia, se va concentra asupra ei. Ceilalţi nu mai aveau nicio importanţă pentru el acum. Insecte, îşi aminti ea, în timp ce îşi punea braţele în jurul trunchiului unui copac ca să se echilibreze. Nu-şi va pierde timpul să omoare nişte insecte.

Până când cheia nu era în lacăt, războiul nu se termina, aşa că va lua bătălia cu ea.

Ceţurile se împleteau în jurul gleznelor ei, păreau s-o ciupească şi să o tragă în aşa fel încât ea se panică şi urlă dând din picioare.

Când căzu din nou în genunchi, miasma ceţii îi umplu gura, plămânii. Înecându-se, se ridică în picioare şi o luă la fugă.

Vântul nu mai era atât de puternic acum, dar frigul, oh, frigul era plin de colți și o rodea prin jacheta din piele a lui Brad, prin pulover, până în carne. Zăpada începu să cadă în fulgi graşi şi murdari.

O ducea înapoi la acea primă iluzie. Își apăsă abdomenul cu o mână, aproape aşteptându-se să îl găsească umflat de copil. Dar simți doar tremurul propriilor ei mușchi.

Kane se juca cu ea acum, decise ea. I-o cerea egoul lui. Se distra. Sigur pe el că putea să o doboare oricând, să-i ia cheia şi să câştige.

Dezorientată, se împletici prin zăpadă, rugându-se ca nu cumva să meargă în cerc şi să ajungă din nou lângă casă. Aveau nevoie de timp. Găsise cheia. Dacă puteau să o ducă la Cutia Sufletelor, Simon o putea deschide. Trebuia să fie adevărat. Era parte din ea. Din sângele ei, din oasele ei. Sufletul ei.

După ce lacătul era descuiat, aveau să fie în siguranță. Trebuia să țină mintea lui Kane departe de ceilalți până când făceau asta.

Fulgere negre porniră din cer şi aruncară foc la picioarele ei. Țipă, se aruncă din calea arsurii, icnind din cauza mirosului de fum.

Când se ridică din nou, el stătea în drumul ei, robele lui negre fluturau deasupra zăpezii murdare.

– O lașă, până la urmă. Urmele unghiilor ei încă se mai vedeau pe fața lui. Ți-ai părăsit propriul copil, prietenii, iubitul, fugind ca un iepure ca să te salvezi.

Ea lăsă lacrimile să curgă, vrând ca el să le vadă, să creadă că erau o rugăminte. Şi își duse pumnul la spate ca şi cum ar fi ascuns ceva.

– Nu-mi face rău.

– Doar acum câteva ore ți-am oferit ce-ți doreai. Cum m-ai răsplătit?

– M-ai speriat. Avea nevoie de o armă, dar se temea să-și ia ochii de la el ca s-o caute.

– Ar trebui să te temi. Ar trebui să cerșești. Poate dacă o vei face, te voi cruța.

– Fac tot ce vrei, dacă mă lași în pace.

– Dă-mi cheia de bunăvoie. Vino aici, pune-o în mâna mea.

De bunăvoia ei, gândi ea. Asta era șmecheria. N-o putea lua, nici măcar acum.

– Dacă ți-o dau, o să mă omori.

– Dacă nu mi-o dai... Lăsă amenințarea nespusă. Dar dacă mi-o dai, dacă mi-o pui în mână cu mâna ta, îți voi cruța sufletul. Știi cum e să trăiești fără suflet? Să zaci înghețată și golită milenii întregi, în timp ce... esența ta e în viață și închisă și neajutorată? Vei risca asta pentru ceva care nu are nimic de-a face cu tine?

Ea făcu un pas înainte ca și cum ar fi fost învinsă.

– Rowena și Pitte spuneau că nu ne poți vărsa sângele, dar ai făcut-o.

– Puterea mea crește dincolo de ei. Dincolo de orice. Pupilele lui păreau că se rotesc pline de culori în timp ce ea mai făcu un pas. Regele e slab și neghiob, aproape un muritor de rând din cauza tristeții și a durerii. Războiul este aproape câștigat. Astăzi se încheie, iar eu voi fi conducătorul. Toți cei care au luptat împotriva mea, toți cei care au încercat să mă oprească, vor plăti scump. Lumea mea va fi din nou unită.

– Durerea este cea care îți dă putere. Și tristețea. Ăsta e sufletul tău?

– Isteață, pentru o muritoare, recunoscu el. Întunericul

va sufoca întotdeauna lumina. Eu am ales tăria lui şi, în timp ce aceia care caută să păstreze lumina şi sunt distraşi de bătălii şi politici, de diplomaţie şi *reguli* de luptă, eu folosesc întunericul. Aşa că sunt aici şi fac aşa cum vreau până ajung la final. Puţinul pe care tu, sau ei, îl faci ca să mă opreşti, nu este mai mult decât o întârziere.

– Nu poţi s-o ai.

Mânia explodă în el. Ea se pregăti, în timp ce el ridică mâna, gata să încerce să se ferească de lovitură.

Brad sări prin perdeaua de zăpadă. Ea văzu sclipirea cuţitului, îl văzu lovind, dar nu reuşi să vadă unde. Se aruncă înainte, apoi zbură înapoi când Brad fu aruncat spre ea.

– Îndrăzneşti.

Văzu sânge pe Kane, roşu-aprins pe negru, apoi Brad o împinse în spatele lui

– Dar tu? răspunse el. Îndrăzneşti să te baţi cu un bărbat, sau nu poţi s-o faci decât cu femei? Brad răsuci cuţitul din mâna lui.

– Sau cu muritori, zise Pitte venind prin zăpadă. Te baţi cu unul de-ai tăi, Kane, putere cu putere, zeu cu zeu?

– Cu plăcere.

– Stai în spate, femeie, strigă Pitte când Rowena veni să stea alături de el.

– Da. Kane ridică un braţ. În spate.

O undă de şoc lovi aerul. Zoe fu ridicată şi se rostogoli prin ea. Aterizâ dureros pe spate, lângă malul râului. Lovită, se rostogoli dureros pe o parte. Îl văzu pe Brad la câţiva metri de ea, cu gura plină de sânge, în timp ce se târa spre cuţitul care îi zburase din mână.

Ferindu-şi braţul care o durea, ea se ridică în genunchi. O văzu pe Rowena zăcând nemişcată, poate moartă, în zăpada

murdară. Forța pe care o aruncase Kane, înțelese Zoe, fusese țintită spre ea.

Pitte era încă în picioare, sângerând, luptându-se. Aerul scânteia și scotea fum din cauza puterii, mocnea de lumină și dungi de întuneric, și un sunet terifiant de sfâșiere.

– Rămâi jos, comandă Brad, scuipând sânge și apucând cuțitul.

Deși se aruncă spre Kane, zidul de zăpadă și ceață îl respinse.

– Du-te la Vârf! strigă el la Zoe. Termină-ți treaba.

– Nu e timp. Întunericul sufocă lumina, gândi ea și se târî spre Rowena. Îl simțea cum devine greu, îl simțea cum învinge. Degetele îi tremurau când apucă mâna Rowenei. Era atât de rece, dar simți pulsul la încheietură.

Un zeu poate respira, gândi ea. Un zeu poate muri.

Strânse mâna cu disperare, privind înapoi spre locul unde Pitte căzuse într-un genunchi, se răsucise și evitase o lovitură fatală.

– Ajută-mă, ceru Zoe. Ajută-mă să-l opresc. Ridică capul Rowenei din zăpadă și o scutură în timp ce Brad se lupta cu zidul.

Dacă putea să o aducă la viață pe Rowena, iar Rowena putea să-și unească forța cu cea a lui Pitte, încă ar mai fi putut câștiga. Nevrând să folosească zăpada creată de Kane, Zoe se târî până la râu și își vârî mâinile în el ca să ia apă.

Văzu reflecția în apă, tânăra zeiță războinică cu fața ei.

– Ajută-mă, zise ea din nou adâncindu-și mâna în apă.

Și trase o sabie.

Lucea argintie în lumina ternă, iar vântul care sufla peste ea, cânta. Putere, curată ca apa, alunecă pe lungimea ei.

Strângând mânerul cu amândouă mâinile, Zoe se căzni

să se ridice în picioare. Şi cu sabia ridicată deasupra capului, se avântă. Un strigăt de războinic îi ieşi din gât – un sunet nu al ei în întregime – care îl făcu pe Kane să se răsucească spre ea.

Simţi o tresărire, ca un fel de electricitate, în momentul în care trecu prin zid. Sărira scântei din raza de lumină. În capul ei erau o mie de strigăte, iar pe piele simţea o arsură. Când Kane ridică braţele ca să lovească, ea împlântă lama în inima lui.

Pământul se cutremură sub picioarele ei, iar braţele îi tremurară din cauza gerului brusc care o lovi. Văzu cum i se schimbă faţa – furia, şocul, chiar şi teama care i se citea în ochii deveniţi roşii. Maxilarul i se lungi, obrajii i se supseră în timp ce iluzia de frumuseţe murea.

Părul lui se albi şi se transformă în rotocoale subţiri, pe când buzele i se trascră dezvelind dinţi ascuţiţi ca săbiile.

Deşi se clătina din cauza efortului, îşi ţinu mâinile strâns pe sabie atunci când el căzu. Gâfâind, se aplecă asupra lui şi privi cum moare un zeu.

El se risipi în ceaţă, sau ceaţa se risipi în el, până ce nu mai rămase nimic, decât umbra lui pe zăpadă. Apoi se topi şi umbra, iar ea rămase ţinând o sabie cu vârful intrat în pământ.

– Te-ai luptat bine, micuţă mamă. Cu o voce în care se amesteca durere, Pitte îngenunche în faţa ei, îi luă mâna şi îi sărută degetele. Îţi datorez mai mult decât viaţa.

– Rowena... e rănită.

– Mă ocup eu de ea. Cu un efort evident, el se ridică în picioare, apoi zâmbi doar când ea îi întinse sabia.

– Îţi aparţine acum, zise el şi plecă să-şi îngrijească femeia.

– Zoe. Cu faţa mânjită de sânge şi fum, Brad o atinse pe

păr, pe obraz, apoi cu un sunet strangulat o înconjură strâns cu brațele. Zoe.

– Sunt bine. Tu ești rănit. Ești rănit? Simon.

El o strânse și mai tare când ea încercă să-l împingă.

– E în siguranță. Ai cuvântul meu. Am avut grijă să fie în siguranță înainte de a veni după tine. Ai încredere în mine.

Ea lăsă sabia să cadă pe pământ și îl înconjură cu brațele.

– Cu tot ce am.

20

Nu a fost așa cum plănuise ea să petreacă marea sărbătoare americană, dar i se păru normal să o sărbătorească la Vârful Războinicului.

Detaliile transportării tuturor lucrurilor legate de mâncare, pregătire, o calmară. Deși se aștepta ca pe ordinea de zi cheia să fie prima, Rowena avea alte idei.

– Acesta este un ritual important pentru tine, pentru prietenii tăi. În sufrageria vastă, Rowena așeză farfurii pe masa cea mare. Ritualul trebuie respectat.

– Este sărbătoarea îmbuibării, îi spuse Zoe și, neputându-se abține, se duse la ea și o mângâie pe păr. Nu trebuie să faci asta, ești încă puțin palidă. Sunt destule mâini aici. De ce nu te întinzi puțin?

– Vreau să am și eu o participare la sărbătoare. Gânditoare, Rowena trecu cu degetul peste marginea unei farfurii. Am nevoie de timp ca să mă liniștesc și ceva de făcut până când mintea mea devine iarăși tăcută. Tu înțelegi asta.

– Da, înțeleg. Surprinsă și emoționată, Zoe frecă brațul lui Rowena când se sprijini de ea.

– Am crezut, pentru un moment, am crezut că am pierdut totul. Puterea lui era atât de plină de ură și furie. Nu eram

pregătită pentru așa ceva. Poate că nici n-aș fi putut să fiu. Tot ceea ce cunosc, tot ceea ce sunt... și n-am putut să-l opresc. Chiar și Pitte s-ar fi prăbușit.

– Dar nu s-a prăbușit. Nu ne-am prăbușit.

– Nu. Am învățat o lecție de umilință.

– Rowena, ea mi-a dat sabia. Cum a fost posibil?

– Așa cum eu am calculat greșit puterea lui Kane, așa și Kane a calculat greșit puterea regelui. Puterea lui, răbdarea, determinarea. Ți-a dat sabia Kyniei prin imaginea ei.

Se apucă din nou de așezatul mesei. Acum mi se permite să văd asta. Mi se permite să văd că lupta din lumea mea, pentru lumea mea, nu s-a încheiat niciodată. Kane și-a adunat puteri în timp ce noi le căutam aici pe cele alese. El a făcut un târg cu cea mai întunecată dintre forțe, și-a dat propriul suflet pentru putere, în timp ce adepții lui se foloseau de forță sau de intrigi sau de sabotaj ca să-l țină pe rege și pe cei credincioși lui ocupați cu menținerea echilibrului din spatele Cortinei.

Cu mișcări încă puțin țepene, Rowena merse în jurul mesei.

– Multe s-au pierdut de când am fost trimiși aici. Dar n-a existat niciodată înfrângere. De asta m-am temut, zise ea privind-o pe Zoe. Poate că teama m-a slăbit când, în sfârșit, am stat în fața lui Kane. Dar regele meu nu este slab. Kane a confundat abilitatea lui de a iubi, bunătatea lui și înțelegerea lui pentru slăbiciuni, și a uitat de înțelepciunea lui și de puterea lui teribilă.

– L-am văzut, zise Zoe încet. L-am văzut, un căprior din aur cu un colan cu pietre prețioase. În dimineața asta, stătea lângă casă, mă veghea.

– Ne-a vegheat pe toți, mai îndeaproape decât am știut.

A aşteptat, a suferit, a luptat, a plănuit, timp de treii mii de ani pentru cele care aveau să-i elibereze copiii. Voi eraţi singurele care ar fi putut face asta. Nu mi s-a arătat asta până acum. Toţi ani ăştia, eşecurile, pregătirile, toate duceau la voi. Delicat, îndreptă un şervet. Dacă voi, oricare dintre voi, aţi fi renunţat, nu ar mai fi fost nimeni altcineva. Dacă aş fi ştiut... dacă aş fi ştiut, nu sunt sigură că aş fi putut să duc povara asta. Aşa că, nu a trebuit să ştiu.

Pentru că îşi simţi dintr-odată picioarele slăbite, Zoe puse mâna pe spătarul unui scaun.

– A fost un risc foarte mare, Rowena, pe care ţi l-ai asumat cu trei femei din Pennsylvania.

Buzele Rowenei se întinseră într-un zâmbet, dar zâmbetul nu-i ajunse în priviri.

– Aş spune că zeii au ales foarte bine.

– Sabia... găsisem deja cheia. Îmi completasem căutarea. Înţeleg de ce Kane încerca să ne oprească să o folosim, pentru că ceea ce dorise el, sau ceea ce decisese el să facă îi permitea să încerce să ne oprească să ne folosim de ea. Dar după ce am găsit-o, restul era de făcut numai între zei, nu-i aşa?

– Făcuseşi lucrul pentru care ai fost alcasă, fu de părere Rowena.

– Atunci, de ce mi-a mai dat sabia? De ce nu i-a dat-o lui Pitte? Sau să îl fi eliminat el pe Kane.

– Nu s-ar fi luptat cu Kane pe câmpul ăsta, în locul ăsta. Pentru astfel de lucruri trebuie ales un apărător.

– Pitte, atunci, sau tu.

– Nu.

– De ce?

Lacrimile sclipiră în ochii ei pentru o clipă, apoi dispărură. Când vorbi, vocea ei era foarte sigură.

– Pentru că noi nu am fost iertați. Puse pe masă ultimul tacâm și se dădu înapoi ca să studieze masa. Acesta nu este un moment în care să fim triști. Avem multe lucruri pentru care trebuie să fim recunoscători. Spune-mi – eu mi-am petrecut cât mai puțin timp posibil prin bucătării – ce urmează de făcut?

Trebuia făcut ceva, gândi Zoe. Dar zâmbi pentru că știa că Rowena voia asta.

– Ai făcut vreodată piure de cartofi?

– Nu.

– Vino. Te învăț eu.

SE așezară în jurul mesei, cu focul arzând, cu lumânările scânteind. Indiferent de tristețea din sufletul Rowenei, aceasta era bine mascată de râs și de conversație. Șampania sclipi în pahare care nu rămâneau niciodată goale. Platourile și farfuriile erau trecute din mână în mână într-un nesfârșit carusel al abundenței.

– O să vrei mai mult din asta, îi spuse Zoe lui Pitte, oferindu-i piureul de cartofi. Rowena l-a făcut.

Sprâncenele lui se ridicară.

– Cum?

– În același fel în care femeile îl fac de ani de zile.

Din celălalt capăt al mesei Rowena își înclină capul într-o parte.

– Pitte se gândește acum dacă să riște sau nu. Viteazul meu războinic se întreabă dacă va fi forțat să mănânce clei și să pretindă că e ambrozie.

Ca și cum ar fi vrut să-și demonstreze vitejia, sau dragostea Pitte își puse pe farfurie un mic munte de cartofi.

– Îi porți inelul, îi zise el lui Zoe arătând cu capul spre diamantul de pe degetul ei.

– Da. Ca să-și facă o bucurie, Zoe își mișcă degetele și privi cum inelul aruncă scântei.

– Ești un om norocos, îi spuse el lui Bradley.

– Sunt. Trebuie să-l iau și pe piticul ăla urât împreună cu ea. Îi făcu cu ochiul lui Simon. Dar mă gândesc că merită sacrificiul.

– Atât de multe nunți, anunță Rowena. Atât de multe planuri. Au fost decise datele?

– Am fost puțin cam ocupați, începu Flynn.

Malory își flutură genele spre el.

– Acum nu suntem ocupați.

– Oh. El își pierdu puțin din culoare. Cred că nu. Ei bine... Nu știu. Îmmm...

Atenția tuturor se întoarse spre el, îl făcu să se bâlbâie. Cum se face că e problema mea? Suntem trei în barca asta.

– Se pare că tu ești la cârmă, fiule, zise Jordan continuând să mănânce din curcan.

– Omule. Vine Crăciunul. Putem să ne gândim la asta.

– Prea curând. Malory clătină din cap. Avem, sperăm, o aglomerație de sărbători la Răsfăț, de care va trebui să ne ocupăm. Și nu mi-am ales încă rochia. Apoi mai sunt florile, locul, aranjamentul...

– Asta n-ar trebui să ia mai mult de trei, patru ani din momentul în care începi. Minunat piure, îi zise Flynn Rowenei.

– Mulțumesc.

– Categoric că n-o să-mi ia trei, patru ani. Sunt o femeie bine organizată, cu un scop bine definit. Doar pentru că vreau o nuntă mare și perfectă, nu înseamnă că nu o pot aranja într-un timp rezonabil. Poți să uiți orice pretext, Hennessy.

– Ziua Sfântului Valentin.

– Poftim?

Era ceva minunat să-i priveşti ochii aceia mari şi albaştri cum devin goi.

– Paisprezece februarie. Inspirat deja, îi luă mâna şi i-o sărută. Căsătoreşte-te cu mine, Malory. Fii Valentinul meu.

– Cred că o să mi se facă greaţă, mormăi Jordan în barbă şi primi un cot ascuţit în coaste de la Dana.

– Ziua Sfântului Valentin. Totul înăuntrul lui Malory se topi. Oh, e perfect! E atât de frumos! Da! Se răsuci în scaun şi îşi aruncă braţele în jurul gâtului lui. Şi n-o să ai niciodată vreo scuză să uiţi aniversarea noastră.

– Întotdeauna este şi o parte proastă.

– Ok, băiete. Dana îşi folosi din nou cotul. Contraatacă.

– Ce nu-i bine din ce-a spus el? Cu excepţia părţilor siropoase.

– Da! izbucni Malory din nou, cu faţa strălucindu-i. Haideţi s-o facem împreună. Toţi. O căsătorie triplă de ziua Sfântului Valentin. E perfect. E... aşa cum trebuie.

– Pe mine mă aranjează. Brad privi spre Zoe. Tu ce zici?

– Zic că se face un cerc frumos.

– Trebuie să port costum? întrebă Simon.

– Da, zise maică-sa categorică.

– Ştiam eu, mormăi el, în timp ce planurile de nuntă zburau în jurul mesei.

CÂND masa se termină, se adunară în camera în care tabloul cu fiicele privea în jos spre ei. Focul ardea în cămin cu flăcări roşii şi aurii. O sută de lumânări luceau aprinse.

– Sunt emoţionată, şopti Zoe şi căută mâna lui Brad. Cam caraghios să fiu acum emoţionată.

El îi luă mâna şi i-o duse la buze.

– Nu-i decât o zi de muncă obişnuită pentru tine, luptătoareo.

Ea râse, dar stomacul ei se zbătu repede când Pitte luă Cutia Sufletelor.

– O artistă, o învăţată, o luptătoare. Aşează cutia pe piedestalul ei, în timp ce luminile albastre pulsau înăuntru. Înăuntru şi afară, oglindă şi ecou. Prin inimile lor, minţile lor, curajul lor, ultimul lacăt poate fi descuiat.

Se dădu într-o parte, ca un soldat, în timp ce Rowena se duse la locul ei, lângă cutie.

– Te rog, zise ea către Zoe, trimite-le acasă.

Stomacul i se calmă, iar inima începu să-i bată liniştită în timp ce traversa încăperea. Simţea conturul cheii în palmă şi căldura ei în timp ce privea ultimul lacăt. Şi luminile care se zbăteau înăuntrul cutiei din sticlă ca nişte aripi.

Inspiră adânc şi lung, îşi ţinu respiraţia, apoi vârî cheia în lacăt şi răsuci.

Căldura se răspândi prin degetele ei. Lumina izbucni albă şi pură şi strălucitoare. Minunându-se, văzu cum capacul cutiei se deschide, văzu cum sticla păru să explodeze fără zgomot şi aruncă cristale care se răsuceau prin aer.

Cele trei lumini albastre se înălţau libere, învârtindu-se, învârtindu-se într-un cerc urmat de o ceaţă precum coada unei comete. Aerul scânteia albastru şi alb.

Ameţită, îl auzi pe Simon strigând „Hei, marfă!", apoi întinse mâna fascinată să atingă una dintre luminile care se roteau.

Pentru o clipă, aceasta se odihni în palma ei. Frumuseţea acelei lumini, bucuria ei o inundară cu atâta forţă, cu atâta intimitate, încât se clătină.

Privi uimită şi le văzu pe Malory şi pe Dana stând ca şi ea, cu palmele întinse, ficcare cu o lumină albastră care pulsa în mâna făcută căuş.

Am atins suflete, realiză ea.

Apoi luminile păreau să sară, alergând într-o nebunie veselă de la o mână la alta, învârtindu-se în jurul bărbaţilor, ghiduşe în jurul lui Simon, peste capetele câinilor, apoi se îndreptară spre Rowena şi Pitte ca să zboare deasupra locului unde amândoi căzuseră reverenţioşi în genunchi.

– E aşa de frumos. Malory o strânse pe Zoe de mână şi o căută pe a Danei. N-am mai văzut niciodată ceva atât de frumos.

Încă o dată, cele trei lumini se ridicară într-un cerc perfect, apoi se separară şi se îndreptară spre tablou. Apoi intrară în el.

Pictura sclipi, culorile bogate deveniră şi mai profunde. Zoe putea să jure că, timp de un moment, auzi trei inimi începând să bată încă o dată.

Apoi totul rămase nemişcat.

– Sunt libere. Vocea Rowenei tremura de lacrimi. Sunt acasă.

Se duse spre cele trei femei.

– Aceasta este o datorie care nu va putea fi niciodată plătită. Ceea ce vă dăm este doar un simbol. Se apropie şi le sărută pe fiecare pe obraji. Vă rog să vă aşezaţi. Ştiu că aveţi multe de făcut pentru mâine, dar mai avem un lucru sau două de discutat.

– Nu ştiu dacă pot discuta practic acum. Zoe îi apăsă gura cu mâinile privind tabloul. Sau dacă voi mai putea vreodată.

– Şampanie. Rowena îşi dădu capul pe spate şi râse. Vom

bea şampanie ca să sărbătorim această zi extraordinară. Să sărbătorim bucuria noastră şi succesul vostru.

Se întoarse ca să ia cupele pe care Pitte deja le umpluse. Ziua Recunoştinţei. Faţa ei strălucea în timp ce împărţea paharele. Oh, o zi tocmai bună pentru asta. Viaţa îşi găseşte drumul ei, nu-i aşa? Iar voi l-aţi găsit pe al vostru.

– Să terminăm întâi cu afacerile, începu Pitte. Fondurile vor fi transferate în conturile voastre imediat, aşa cum am convenit.

– Nu. Dana se aşeză, sorbi din şampanie şi prinse cu coada ochiului zâmbetul lui Zoe, în timp ce Pitte clipea.

– Poftim?

– Vreţi mai mult? Cu un gest de acceptare, Rowena ridică o mână. Nu-mi spune că un târg e un târg, zise ea înainte ca Pitte să poată vorbi. Dacă vor mai mult decât suma stabilită, vor avea mai mult.

– Nu, zise Dana din nou. Nu vrem mai mult. Nu vrem nimic. Arătă cu degetul spre Brad. Domnule Afaceri?

– Părţile renunţă la plată, începu Brad. Se amuza teribil şi le iubea pe femeile astea. După discutarea termenilor contractuali, s-a ajuns la acordul unanim de a refuza orice fel de remuneraţie monetară.

Scoase din buzunar o hârtie pe care o scrisese în grabă, după instrucţiunile lor, şi pe care ele o semnaseră. Iar el, Flynn, Jordan şi Simon fuseseră martori.

– Acest document, deşi neoficial, este explicatoriu şi valabil.

Îl întinse şi aşteptă ca Pitte să vină şi să-l ia.

– Plata a fost acceptată, începu el.

– Asta a fost înainte. Malory îşi ridică privirea spre tablou. Înainte de a vă cunoaşte pe voi, sau pe el. Când era un fel de joc al provocării. Pentru aşa ceva nu putem lua bani.

– Am luat avansul, spuse Dana. Şi nu îl dăm înapoi pentru că, ei bine, nu mai e. Ridică nepăsătoare din umeri. Dar nu vrem să ne îmbogăţim de pe urma sufletelor lor.

– Banii nu înseamnă nimic pentru noi, începu Rowena.

– Nu. Zoe dădu din cap. Dar înseamnă ceva pentru noi, aşa că nu putem. Oriunde ne-am duce de aici, orice am face, o vom face singure şi împreună. Asta este decizia noastră şi noi... ne aşteptăm ca voi s-o onoraţi, încheie ea.

– Onoarea, zise Pitte rar, nu are preţ. Mă simt umil în faţa onoarei voastre.

– Atunci, să bem. Zâmbind, Dana îşi ridică paharul. Ar fi prima dată când beau pentru că am refuzat un milion.

Rowena se duse lângă Zoe.

– Dacă aş putea vorbi un moment cu tine, în particular.

O aşteptase şi, deşi Zoe se ridică, rămase unde era.

– Ai de gând să-mi oferi o favoare, aşa cum ai făcut cu Malory şi Dana când au găsit cheile. Nu-i aşa?

– Da. Rowena îşi ridică sprâncenele. Aici?

– Da, te rog.

– Foarte bine. Ştii că datoria mea e imensă. Ultima fiind, tu ştii cel mai bine dintre toţi cât de mare e, imposibil de plătit. Dar orice doreşti din ceea ce pot eu să-ţi dau, e al tău.

– Malory şi Dana nu au cerut nimic.

– Nu. Totuşi...

– Dar eu o voi face.

– Ah. Plăcut surprinsă, Rowena o luă de mână. Ce-mi vei cere?

– Mie mi se pare că de când am descuiat cutia, chiar dacă aş cere ceva cu care tu nu te poţi descurca...

– Mă pot descurca cu destule, zise Rowena râzând. Îţi promit.

– Dar dacă tu nu poți, în aceste circumstanțe, sunt alții care știu ce s-a întâmplat aici, ce am făcut eu, și pot obține acel lucru pentru mine.

– Mă intrigă ce-mi spui. Rowena își lăsă capul pe-o parte. Cred că poți avea orice-ți place. Cum ți-am spus, regele nostru își iubește fiicele și cu siguranță te va răsplăti pentru tot ce ai făcut. Ce anume dorești, Zoe?

– Ca ție și lui Pitte să vi se permită să mergeți acasă.

Degetele Rowenei deveniră moi peste ale ei, apoi îi alunecară.

– Nu te înțeleg.

– Asta-i ce vreau. Asta-i ce m-am decis să cer chiar înainte să știu că era ceea ce voiau și ele. Arătă cu mâna spre tablou. Ne-au atins, iar noi șase am fost ca una în acel moment. Este ceea ce vrem *noi*.

Pitte veni spre ele și își puse mâna peste cea a Rowenei.

– Noi suntem responsabili pentru închisoarea noastră.

Nu, Kane este, întrerupse Dana. Și îmi place să cred că se zvârcolește în iad. Indiferent de rolul pe care l-ați jucat, ați plătit pentru el. Fiicele înțeleg asta.

– Mi-ai spus că nu ați fost iertați, continuă Zoe. Dar cele care au fost cel mai mult afectate nu vă învinovățesc pe voi. Iar voi v-ați ținut promisiunea, cuvântul, onoarea, timp de trei mii de ani. Ați încălcat niște reguli doar ca să salvați niște vieți după ce Kane a trecut linia. Cer ca să nu fiți pedepsiți pentru asta.

– Nu e ceva... Privind neajutorată spre Pitte, Rowena clătină din cap.

– Eu nu m-aș certa cu ea. Ciufulindu-i părul lui Simon, Brad îi trimise lui Zoe o privire plină de căldură. E o femeie foarte hotărâtă.

– Şi una generoasă. Mişcată profund, Rowena îşi apăsă mâna pe inimă. Dar noi nu avem putere asupra acestui lucru pe care îl ceri.

– Regele are. O să-mi spună nu? O să le spună lor, nu? Cu mintea fermă decisă, Zoe arătă spre tablou. Dacă o face, poate fi zeu, dar nu ştie nimic despre dreptate.

– Ai grijă. Speriat, Pitte ridică o mână în semn de avertisment. Chiar şi un războinic atât de viteaz trebuie să aibă grijă când vorbeşte despre rege.

Erau momente când sabia trebuia pusă jos, îşi aminti Zoe. Şi momente când trebuia să lupte. Se ridică în picioare.

– Mi-a dat o sabie, iar eu am folosit-o. Am luptat pentru copilele lui şi am ajutat la salvarea lor.

Se întoarse în cerc şi studie feţele prietenilor ei, familiei ei.

– Toţi din această cameră au muncit şi au riscat şi s-au chinuit să le elibereze, să le trimită acasă. Asta e ce vreau drept plată. Asta este balanţa *mea*. Dacă este orice fel de rege, orice fel de tată, îmi va da asta.

Tunetul răsună, nu numai afară, dar parcă şi în încăpere. Imensa casă se cutremură, iar flăcările din vatră se măriră.

– Doamne. Dana înghiţi cu greutate şi îşi cuibări mâna într-a lui Jordan. Sper că asta a fost un da.

Cu un ţipăt uşor, Rowena se lipi de Pitte. Cuvintele pe care le spuse erau străine, pline de emoţie, aşa cum erau şi ale lui când îi şopti cu răspuns.

O pace deplină se aşeză peste faţa lui înainte de a şi-o îngropa în părul ei.

– Eu zic că a fost un da mare, decise Jordan. Eşti o femeie pe picioarele tale, Zoe.

– Bine. Îşi ridică paharul, amuzată să-şi vadă propriile degete tremurând. Ufff!

– În toți anii de când am venit aici, zise Pitte încet, în toate orele fără sfârșit și zilele când tânjeam după casă, n-am știut niciodată că-mi va fi dor de ceva din lumea asta. Îmi va fi dor de tine. Cu Rowena lipită de el, se aplecă și o sărută pe Zoe. Îmi va fi dor de voi toți.

– N-o să vă uităm. Rowena se îndepărtă de Pitte ca să facă o reverență adâncă, apoi chicoti când Moe veni lângă ea și îi linse fața. Și vor fi multe lucruri de care mie îmi va fi dor. Ai grijă de ei, frumosul meu războinic. Îl sărută pe Moe pe nas. Aveți grijă de voi. Zeii vă sunt recunoscători. Se îndreptă. Surori, frați. Prieteni. Mulțumirile noastre sunt pentru voi toți, la fel și binecuvântările noastre. Îi întinse mâna lui Pitte.

Degetele lor se împletiră și dispărură.

ÎN ziua următoare, la ora șase patruzeci și cinci p.m., Dana închise ușa salonului Răsfăț. Întorcându-se, zâmbi prietenelor ei, apoi alunecă încet și se așeză grămadă pe podea.

– Sunteți sigure că ăștia au fost toți? Sunteți sigure că suntem doar noi? întrebă Zoe.

– Suntem doar noi, o asigură Malory.

– Sfinte Sisoe! Țipă ea și sări în aer. Suntem tari!

– Suntem tari, suntem bune, am tras șuturi în fundul comerțului, zise Dana de pe podea. N-am mai fost așa de obosită niciodată în viața mea. Aș putea să dorm chiar aici până deschidem din nou mâine dimineață.

– Suntem un mare succes. Ați văzut? Ați văzut cum au mers toate? Cu vocea ametită, Malory se învârti în cerc. Exact așa cum am sperat. Una dintre doamnele tale care venise la manichiură a cumpărat bolul meu din sticlă suflată.

– Şi doi dintre clienţii tăi de artă au venit sus şi i-au programat pentru pachetul de spa de o zi întreagă.

– Am vândut cărţi tuturor celor în viaţă, chiţăi Dana şi îşi puse capul pe mâini.

– Şi cred că toţi au trecut prin magazinul meu în drum spre salonul lui Zoe. Şi le-a *plăcut*. De câte ori ai auzit azi oamenii zicând ce frumos este totul, că este cel mai bun lucru care se putea întâmpla în Valley?

– Am pierdut şirul. Dana îşi ridică capul. O să am nevoie de încă un vânzător. Eu şi cu Joanne nu putem face faţă.

– Va trebui să mai comand produse. Zoe aruncă o privire spre etaj. Probabil că ar trebui să mă duc chiar acum sus să fac un inventar.

– Dă-l dracului. Malory o luă de braţ. Sărbătorim. Avem şampanie în bucătărie.

– Am băut mai multă şampanie în ultimele trei luni decât am băut în toată viaţa mea. Dana răsuflă cu zgomot. Dar, ce dracu'. Cine mă târăşte până acolo? Zoe o luă de un braţ, Malory de celălalt şi o ridicară în picioare.

– Mulţumesc lui Dumnezeu că nu trebuie să mergem acasă şi să gătim, zise Zoe. Avem toţi de împărţit ce a rămas de ieri. Abia aştept să le spun lui Bradley şi lui Simon despre ziua de azi. Ce au văzut ei de dimineaţă e nimic.

– Eu sper să-l păcălesc pe Jordan să-mi maseze picioarele vreo oră. În bucătărie, Dana îşi vârî capul în frigider după şampanie.

– Să nu uitaţi, duminică trebuie să începem să facem planurile pentru nuntă. Februarie e mai aproape decât credeţi.

– Vătaf de sclavi. Dana apăru cu o sticlă de şampanie. Ce ai acolo, Zoe?

– Era pe tejghea. Cutia pe care o ţinea era înfăşurată în

hârtie argintie, cu o panglică aurie. Trei chei de aur atârnau de fundă. Asta nu-i din hârtiile tale de împachetat, nu-i aşa, Malory?

– Nu. Superbă, ar trebui să aflu de unde e. Dar nu este ceva uitat de vreunul din clienţii mei.

– Poate că unul dintre băieţi s-a strecurat înăuntru şi l-a lăsat pentru noi, sugeră Dana. Îl împinse uşor înainte de a întinde mâna după pahare. Asta ar fi tare dulce.

– Un singur mod de a afla. Zoe trase uşor de marginile hârtiei. Nu pot s-o rup, e prea frumoasă.

– Ia-o încet. Creşte tensiunea. Malory se rezemă cu spatele de tejghea, în timp ce Dana deschidea şampania. Doamne, sunt epuizată, dar într-un mod cât se poate de plăcut. E aproape ca o partidă bună de sex.

Malory privi spre Zoe în timp ce Zoe ridica capacul.

– Ce-am primit Înăuntru sunt trei cutii mai mici. Şi o scrisoare. Scoase întâi cutiile.

Sunt pentru noi. Fiecare are câte unul din numele noastre scris pe ea. Hei, cutiile par a fi din aur adevărat.

Dana o ridică pe a ei, apoi ţipă când Malory o lovi peste mână.

– N-o deschide. Hai să citim mai întâi scrisoarea.

– Iisuse, eşti atât de severă. Ce zice, Zoe?

– Oh! Oh! E de la Rowena. Ridică scrisoarea ca toate trei să se adune în jurul ei şi să o citească:

Dragele mele prietene,

Ştiu că aceasta vă găseşte bine şi fericite, şi mă bucur. Eu şi cu Pitte vă trimitem dragostea şi recunoştinţa noastră. Mai este de muncit în lumea noastră, dar balanţa este

restabilită. Deja au început celebrările. Deși umbrele nu dispar niciodată complet, din cauza lor lumina strălucește mai puternic.

Trimit asta în timp ce stau în grădină și aud vocile care au fost tăcute atâta timp. Există bucurie în ele și în mine.

Acestea sunt trei daruri de la fiice, care doresc ca voi să aveți un simbol, unul care prețuiește și onorează legătura pe care voi o împărtășiți cu ele.

Să știți că în ziua nunților voastre vor fi celebrări și aici, de partea asta a Cortinei, iar zeii vă binecuvântează pe voi și pe ai voștri.

Dragostea mea pentru voi, pentru bărbații voștri și pentru toți care vă sunt dragi.

Rowena

– Pare a fi... împăcată. Malory oftă. Sunt așa de fericită pentru ea.

Zoe lăsă scrisoarea jos și își trecu degetele peste ea.

– Ar trebui să deschidem cutiile împreună.

Le ridicară, dădură din cap, apoi deschiseră capacele care aveau balamale.

– Oh! Așa cum făcură și celelalte, Zoe ridică pandantivul cu lanț lung, din aur. Sunt pandantivele pe care le purtau în tablou. Cele despre care Rowena spunea că le-au fost dăruite de tatăl lor. Atinse delicat verdele profund al pietrei de safir tăiată sofisticat.

– Sunt superbe! Ametită, Malory privea la safirul imens. Pur și simplu, frumos.

– Și personal, încheie Dana ridicând rubinul ei. Un fel de bijuterie de familie. Știți, ar putea fi puțin cam sentimental,

chestia aia cu ceva vechi, ceva nou, pentru mirese. Dar astea categoric pot fi calificate drept ceva vechi. Cred că ar trebui să le purtăm la nuntă.

– O idee minunată. Zoe?

– E o idee perfectă. Şi-l trecu pe al ei peste cap, ţinând uşor mâna în jurul pietrei. Cred că ar trebui să ţinem un toast. Gândiţi-vă la ceva.

– Pentru frumuseţe, zise Malory, ridicând paharul. Pentru adevăr şi pentru curaj.

– Pentru Fiicele Sticlei, adăugă Dana.

– Şi, ce dracu'. Pentru noi. Zoe îşi ridică paharul.

În timp ce ciocneau paharele din cristal, ceaţa argintie a Cortinei Viselor se închise încet.

Dcocamdată.

Sfârşit

BESTSELLER INTERNAȚIONAL

Cheia Curajului este cea care va descuia ultimul lacăt al închisorii sufletelor celor trei zeițe, redându-le libertatea după milenii de așteptare.

Eroinele cărții - Malory, Dana și Zoe - femei obișnuite, au fost alese să înceapă căutarea celor trei chei: a luminii, a cunoașterii și a curajului. Dar cercetările le-au purtat prin cele mai adânci colțuri ale propriilor suflete, dorințe și temeri.

Zoe, eroina ultimei cărți a trilogiei, trebuie să aibă puterea de a lupta cu adversitățile soartei, cu vrăjitorul Kane, dar mai ales, să își descopere curajul de a renunța la trecut și de a accepta înnoirea.

Fără a treia cheie, celelalte două nu valorează nimic. Zoe poartă povara cea mai grea, pentru că de rezultatul eforturilor sale atârnă soarta zeițelor și a prietenelor sale, Malory și Dana.

Căutarea o duce pe drumul sinuos al trecutului, făcând-o să stăruie în înțelegerea deciziilor pe care le-a luat, drumurilor pe care a ales să meargă și resorturilor care au condus-o la modul de viață actual.

Deși o poveste cu vrăjitori și zei, Trilogia Cheilor reprezintă, de fapt, o incursiune în profunzimea sufletului, cu dorințele sale, ce stau la baza tuturor demersurilor umane. Iar magicul este oricând binevenit.

EDITURA ORIZONTURI

9 789737 361165

LEI 32,90 (29,59 + 2,71 TVA + 0,6 TL)